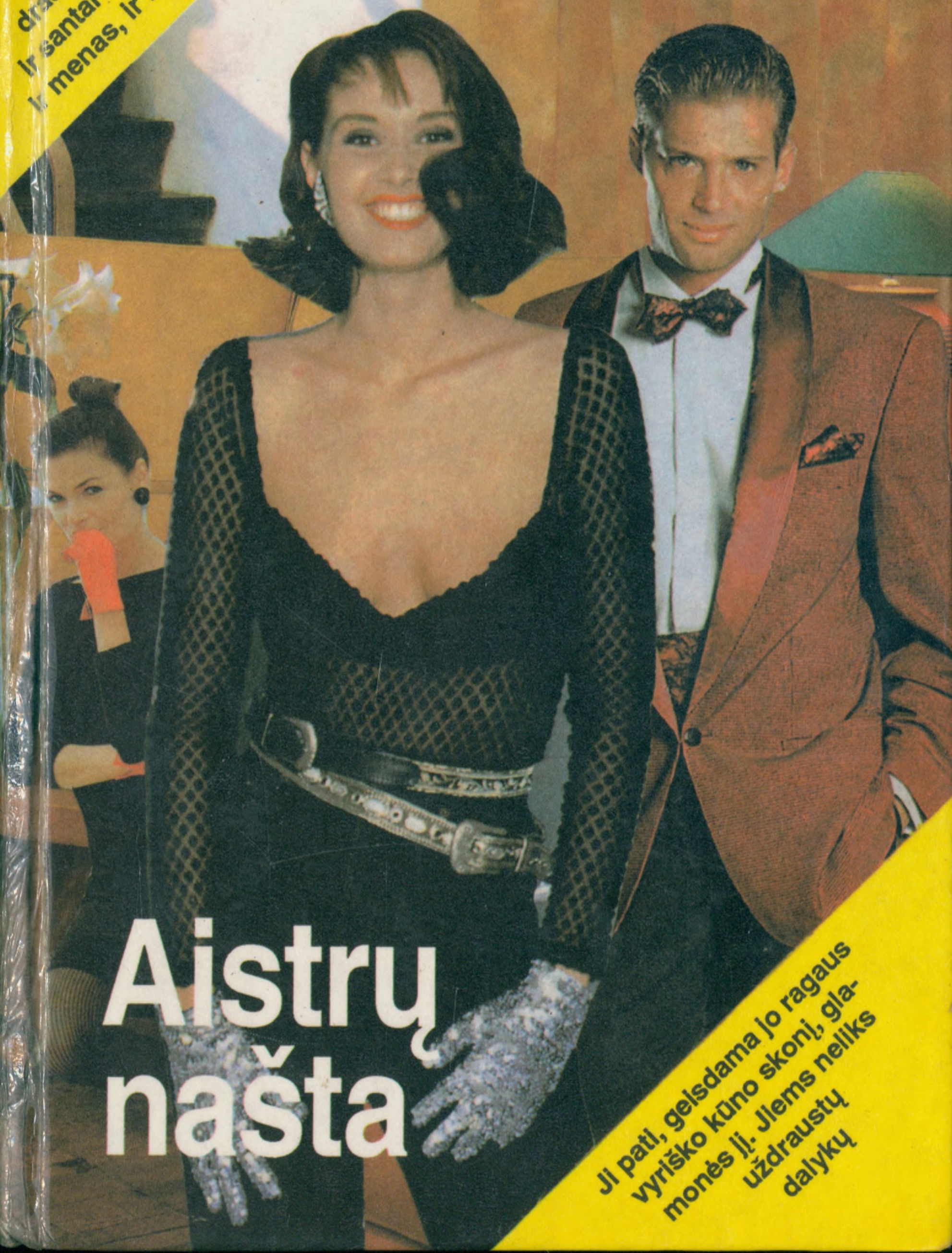
Laiza Džekson

Aistrų našta

Ji pati, geisdama jo ragaus
vyriško kūno skonį, gla-
monės jį. Jiems neliks
uždraustų
dalykų

Laiza Džekson

Aistrų našta

Romanas

Vertė Ona Giedrikaitė

Vilnius Rosma

UDK 820(73)
Ja-71

Jackson, Lisa

Ja-71 Aistrų našta: romanas / Laiza Džekson; vertė Ona Giedrikaitė]. — Vilnius: Rosma, 1998. — 431 p.

ISBN 9986-00-213-3

Amerikiečių rašytojos Laizos Džekson meilės romanus susidomėję skaito ne tik JAV, bet ir daugelio kitų šalių skaitytojai...

Romano „Aistrų našta" veiksmas vyksta Oregono valstijoje, kur gyvena garsioji romanistė. Dinamiškai rutuliojamas knygos siužetas tarsi srauni upės tėkmė nuo pat pirmųjų puslapių nuneša skaitytoją į romano veikėjų slaptų troškimų, lemtingų susidūrimų ir audringos meilės vandenyną.

Antrojoje romano „Aistrų našta", sukurto pagal visus meilės istorijų kanonus, knygoje Laiza Džekson drąsiai įterpia detektyvo elementų.

Į baisius klausimus, kurie ištisus septyniolika metų nepakeliamai slėgė ir dvasiškai sekino Kesidę Biukenen, atsakoma tik paskutiniuose romano puslapiuose. Ten laimingai išnarpliojamos ir ne mažiau sudėtingos pagrindinių veikėjų meilės peripetijos.

ISBN 9986-00-213-3

PROLOGAS

1994

Ta moteris melavo. Sumaniai melavo! Velniškai sumaniai!

Šitiek metų išdirbęs šerifo padėjėju, T. Džonas Vilsonas išmoko užuosti melagius. Jis pažinojo „geriausius" apygardos gyventojų atstovus: pigius informatorius, galvažudžius, vagis, profesionalius žudikus, ir jam nieko nereiškė atpažinti paklydusią sielą tarp tų, su kuo jį suvesdavo likimas.

Ta graži moteris, ne šiaip graži, o turtinga ir graži, kažką slėpė. Kažką labai svarbaus. Tai, kas vertė ją meluoti rodant nuostabius sniego baltumo dantis.

Troškus kvotos kambario oras buvo pradvisęs tabako dūmais.

Kadaise blyškiai žalias sienas (nuo to laiko, kai paskutinį kartą jos buvo nudažytos dar prieš biudžeto asignavimų mažinimą) spėjo padengti purvo ir dulkių sluoksnis, bet T. Džonas, sėdėdamas ant senos, tvirtai suręstos kėdės, čia jautėsi savo vietoje, galėjo pasitikėti savimi. Jis siekė iš vidinės kišenės cigarečių pakelio, bet tuojau prisiminė jau du mėnesius metęs rūkyti ir pasitenkino „Dentaino" lakšteliu, kurį neskubėdamas išvyniojo, sulenkė pusiau ir įsikišo į burną. Žinoma, kramtomoji guma neatstos gero stiprios „Kemel" cigaretės dūmo, bet reikia su tuo susitaikyti. Kol kas. Kol jam pagaliau įkyrės periodiška

kava su pražūtingu nikotino pomėgiu ir vėl nugalės senas įprotis.

— Nagi, peržiūrėkim dar kartą,— pasiūlė jis atsilošdamas kėdėje ir užsimesdamas sunkiu pusbačiu apautą koją ant kelio. Jo porininkas Stivas Gonsalas liko stovėti atsišliejęs petimi į durų staktą ir susinėręs rankas ant įdubusios krūtinės; tamsių jo akių žvilgsnis nenukrypo nuo moters, kuri atsidūrė kaip tik tarp visų tų įvykių: žmogžudystės, padegimo, o gal ir kažko daug svarbesnio.

Apsimestinai atsainiu judesiu T. Džonas prisitraukė aplanką ir ėmė versti puslapius, kol surado jos pareiškimą, rašytą vos prieš kelias valandas be advokato.

— Jūsų pavardė?..

Gintarinės spalvos jos akys plykstelėjo iš pasipiktinimo, bet jis nepasijuto bent kiek nusikaltęs, kad jai dar kartą reikės ištverti visą tą procedūrą. Galų gale ji privalo tai padaryti, nes situacija vis dar neaiški, o ji akivaizdžiai nenori pasiduoti... Tik pamanykit, įsikirto dantimis kaip buldogas ir pakibo. Reporteriai niekada neatsisako savo žodžių, bent jau tada, kai bylų imasi įstatymo atstovai ar apygardos prokuroras; nors tuo gali pasiguosti, kad šioje srityje jis ne visai naujokas...

— Aš Kesidė. Kesidė Makenzi... ir jūs tai jau žinote.

— Kesidė Biukenen Makenzi.

Ji nė nesiteikė atkreipti dėmesio į jo pataisą. Jis pakraipė galvą, tekštelėjo ant stalo aplanką ir atsiduso. Barbendamas pirštų galais į stalviršį, pakėlė akis į garsus sulaikančią lubų dangą, tarsi melsdamasis, kad įsikištų Viešpats Dievas, pasislėpęs kažkur ten, tarp sijinių perdangų.

— Supraskite, aš tikėjausi, jog jau nusiteikėte būti atviresnė man.

— Aš jums visiškai atvira. Tai, kad mes kartosime viską iš pradžių, nieko nepakeis. Juk ir pats gerai žinote, kas atsitiko...

— Nė velnio aš nežinau, ledi, ir liaukitės tauškusi nesąmones! — sunkūs jo pusbačiai išraiškingai subildėjo į grindis.— Paklausykit, aš nežinau, ar aiškiai suvokiate, ką kalbate, bet esu matęs ir baisesnių už jus melagių, ir ne kartą sudorodavau juos, va kaip! — jis spragtelėjo pirš-

tais taip kurtinamai, kad atrodė, jog garsas rikošetu atšoko nuo sienų.— Nežinau, ar suvokiate tai, bet esate atsidūrusi didelėje bėdoje, didesnėje, negu pačiai atrodo. Todėl imkimės darbo... O'kei? Ir be melo. Negaliu pakęsti melo. Ar ne taip, Gonsalai?

— Tu nepakenti jo,— atsakė Gonsalas beveik nekrutindamas lūpų.

Vilsonas vėl prisitraukė aplanką. Apėmė tokia nuojauta, kad situacijos jis nebeįstengs kontroliuoti. Jis apskritai nemėgdavo pralaimėti, juolab tuomet, kai nuo to priklausydavo jo karjera. Jei jis sėkmingai susitvarkytų su šia byla, galėtų kelti savo kandidatūrą per šerifo rinkimus ir — ką žinai? — galbūt užimti Floido Dodso vietą, nes šiam ir taip laikas pasitraukti. Floidas jau seniai visiems įkyrėjo kaip rakštis minkštoje vietoje. O jei jis neišaiškins šios bylos... Ak velnias, šitaip nė galvoti negalima. T. Džonui būdinga tikėtis geriausios išeities. Be to, jis visada pasikliaudavo savimi.

Šerifo padėjėjas dirstelėjo į laikrodį, įmontuotą sienoje virš durų. Sekundinė rodyklė vienodai skaičiavo slenkantį laiką. Pro blausų lango stiklą į kambarį atsisveikindami įspindo vakarėjančios saulės spinduliai, nubrėždami ant sienų tamsos ir šviesos ribas, nors palubėje ryškiai švietė fluorescencinės lempos. Jie čia išbuvo jau tris valandas, ir visi pavargo. Sunkiausia buvo moteriai. Ji pablyško ir sumenko, labiau išryškėjo aukšti skruostikauliai, tamsaus aukso spalvos akys giliai įkrito. Liepsnojantys kaštoniniai plaukai, virš kaktos sutraukti odiniu dirželiu, supo jos veidą. Vos pastebimos nerimo raukšlelės įsirėžė abipus geidulingų jos lūpų, kurias šiek tiek gadino nepasitenkinimo grimasa.

T. Džonas ėmėsi kartotinės kvotos.

— Taigi jūs vardu Kesidė Bjukenen Makenzi, tarnaujate „Taimse" reportere, ir apie gaisrą savo tėtuko lentpjūvėje jūs žinote velniaižin kiek daugiau, negu man pasakojate.

Jai pakako padorumo išbalti dar labiau. Kiek pravėrė burną, bet lūpos tuojau vėl kietai susičiaupė, o ji pati sustingo kėdėje nejudri kaip statula. Liekną figūrą slėpė sandari striukė, rytinio makiažo nė pėdsako neliko.

— Dabar, kai šioje byloje atsikapstėme prie to, kas svarbiausia, gal jūs panorėsite papasakoti man viską, ką žinote. Vienas žmogus kone mirtimi vaduojasi Šiaurės Vakarų ligoninės reanimcijos skyriuje, kitas, neįstengiantis kalbėti,— privačioje palatoje. Gydytojai mano, kad tas reanimuojamas vaikinas vargu ar išsikapstys.

Jos lūpos virptelėjo.

— Aš girdėjau,— sušnibždėjo ji ir užsimerkė, bet neprarado savitvardos. Jis to ir nesitikėjo. Ji buvo Biukenen iki gyvo kaulo. O Biukenenai, kaip žinoma, neįtikėtinai tvirti ir labai užsispyrę.

— Atrodo, kad tai — ne pirmas gaisras jūsų tėvelio valdose? — jis pakilo nuo kėdės ir ėmė žingsniuoti po kambarį pirmyn ir atgal, pūsdamas kramtomosios gumos burbulus į taktą garsiam savo kulnų kaukšėjimui nešvariai geltonu grindų linoleumu.— Ir jei manęs neapgauna atmintis, po pirmojo gaisro jūs nelauktai išvykote iš miesto. Sklido kalbos, kad daugiau niekada nebegrįšite. Bet, matyt, kažkodėl apsigalvojote... Ką čia ir kalbėti! Žinoma, kiekvienas turi tokią teisę, ar ne? — Žybtelėjo žavi draugiška artimo žmogaus šypsena. Tai buvo jo gulbės giesmė.

Ji niekaip nereagavo.

— O dabar paklausykite, kas man, tiesą pasakius, kelia nerimą. Jūs metate darbą, dėl kurio daugelis vyrų ir moterų sprandus nusisuktų, grįžtate namo ir ištekate už vieno iš Makenzių vaikinų. Ir kas gi atsitinka toliau? O atsitinka tai, kad turime dar vieną didžiulį gaisrą, tokio pas mus nebuvo... jau kiek laiko? Beveik septyniolika metų! Vienas šaunuolis vos nežuvo per sprogimą, kito gyvybė kabo ant plauko.— Jis pakėlė rankas aukštyn.— Atkurkim vaizdą.

Gonsalas atšlijo nuo durų, išėmė iš pakuotės ant stalo plastikinę stiklinaitę ir plonyte srovele įsipylė į ją kavos iš stiklinio puoduko, kuris kaito ant elektrinės viryklės. Paskui žengė su puoduku prie moters ir neatsiklausęs papildė jos stiklinaitę.

Vilsonas apsuko kėdę ir apžergė ją. Atsirėmęs į atlošą, palinko į priekį ir įbedė į moterį piktas akis. Ji atlaikė jo žvilgsnį.

— Mes tik stengiamės patikslinti, kas įvyko ir kas ten buvo nuėjęs. Laimė, jūsų vyras turėjo prie savęs piniginę, kitaip mes jo nebūtume galėję atpažinti. Jis atrodo baisiai. Sutinęs veidas subraižytas, plaukai nudegę, žandikaulis lūžęs ir sugipsuota koja. Gydytojams pavyko išsaugoti sužeistą jo akį, ir jis galės net vaikščioti, jei pasistengs.— Jis pastebėjo, kad moteris krūptelėjo. Vadinasi, vyras jai ne tuščia vieta... bent ne visai.— Kito žmogaus mes nepažįstame. Tapatybė nenustatyta. Jo veidas irgi smarkiai sužalotas. Ištisinė juodai raudona kaukė. Trūksta kelių dantų ir rankos siaubingai apdegusios. Plaukai nudegė beveik plikai. Mes jau velniaižin kiek sugaišome spėliodami, kas ten toks galėtų būti, ir pamanėme, kad jūs gal sugebėtumėt mums padėti.— Atsilošęs jis paėmė puodelį su jau ataušusia kava.

— O kaip... dėl pirštų atspaudų?

— Jų gyvas galas. Džono Dou* rankos apdegė, todėl jo pirštų atspaudų neįmanoma padaryti. Bent jau kol kas. Kadangi išmušti dantys ir sulaužytas žandikaulis, identifikuoti pagal dantis bus galima tik po kurio laiko...

Prisimerkęs Vilsonas mąsliai žiūrėjo į moterį, nejučia pešiodamas per dvi dienas paaugusios barzdos šerius.

— Jei nieko daugiau nepaaiškės, gausiu daryti išvadą, kad nenaudėlis specialiai nusidegino rankas, na, suprantat, kad išsisuktų nuo mūsų...

Jos veidas persikreipė.

— Ar manote, kad tai jis padegė?

— Gali būti.— Vilsonas paėmė šukėtą savo puodelį ir gerai gurkštelėjo, tada ženklu paliepė Gonsalui išvirti dar kavos.

— Juk sakiau jums, kad nežinau, kas jis toks.

— Jis buvo susitikęs su jūsų vyrų lentpjūvėje.

Ji dvejojo.

— Jūs jau sakėte man, bet aš... aš nieko nežinau apie savo vyro darbą. Nė nenutuokiu, su kuo jis susitikdavo ir kodėl.

---

* *Džonas Dou* (John Doe) — vartojama kaip bendrinis daiktavardis. Bet kuris žmogus iš minios. *Čia:* žmogus, kurio asmenybė nenustatyta.

T. Džono antakiai išlinko.

— A-a, jūsų santuoka buvo viena iš tų naujamadžių... na, žinote, kai abu eina kas sau?

Gonsalas ir vėl kuitėsi prie viryklės, plėšė sausos grietinėlės paketą... Tie bjauriai atrodantys balti milteliai niekuo nepriminė karvės pieno.

— Mes galvojome apie skyrybas,— prisipažino ji, ir balse nuskambėjo atgaila.

— Mat kaip? — Vilsonui pavyko nenusišypsoti. Pagaliau jam pasisekė atkapstyti kažką, kas gali būti daugiau ar mažiau reikšminga. Štai ir motyvas... arba bent jau užsikabinti bus už ko. O daugiau jam nieko ir nereikėjo.

— Gaisrininkų viršininkas mano, kad buvo padegta.

— Aš žinau.

— Padegimo būdas... hm, velniai griebtų, juk jis gali būti tiksli kopija to gaisro, kuris įvyko prieš septyniolika metų, kai užsiliepsnojo malūnas. Jūs pamenate, ar ne? — ji šiek tiek pasiraukė, kietai sučiauptos lūpos pabalo.— Ta-aip, spėju, kad tokį dalyką jums sunku pamiršti...

Ji nukreipė žvilgsnį; rankos, laikiusios tarp delnų stiklinaitę, drebėjo. Kaip ji galėtų pamiršti tą gaisrą! Kiekvienas Prosperičio gyventojas prisimena. Tuomet nukentėjo visa Biukenenų šeima, tai buvo siaubinga drama, nuo kurios daugelis iš jų nebeatsigavo. Vyriausiasis — Kesidės tėvas — taip ir nebeatgavo turėtos galios, nebeįstengė kontroliuoti savo gyvenimo, kompanijos reikalų, įnoringos dukters.

— Gal pageidautumėt nuvažiuoti į ligoninę ir dirstelėti į nukentėjusiuosius? Tik perspėju, kad reginys ne iš maloniųjų.

Ji nukreipė į jį tvirtą geltonų akių žvilgsnį, ir jis prisiminė, kad ji — ne tik reporterė, ji — Biukenenų veislės.

— Aš reikalauju susitikimo su vyru nuo pat tos akimirkos, kai jam atsitiko nelaimė. Gydytojai sakė, kad aš negalėsiu pamatyti jo, kol šerifas neleis... jis lyg ir įtariamas.

— Tiek to, velniop, važiuojam! — šūktelėjo Vilsonas

ir vos jai atsistojus apsigalvojo.— Tik pirma šį tą išsiaiškinkim.— Moteris nustėro vietoje, paskui lėtai sėdosi ant apzulintos plastikinės kėdės.

Ji buvo tiesiog įsikūnijęs šaltakraujiškumas, gaus jis kai ką jai parodyti. Ir vėl ji melavo kažką slėpdama. Kai Gonsalas dar kartą pripylė kavos į seną jo puoduką, T. Džonas kyštelėjo ranką kišenėn ir išsitraukė nedidelį paketėlį. Pro skaidrų plastiką buvo matyti apanglėjusi grandinėlė ir prie jos pritvirtintas medalis su šventojo Kristoforo atvaizdu, taip pat apdegęs. Iškreiptas ir pajuodęs šventojo atvaizdas buvo vos įžiūrimas.

Kesidės burna suapvalėjo, bet ji nenualpo. Atvirkščiai, ji išpūtusi akis žiūrėjo į paketėlį, kurį Gonsalas padėjo prieš ją ant iškapoto seno stalo. Ji suspaudė tarp delnų puodelį, ėmė pastebimai tankiau alsuoti.

— Kur jūs radote jį?

— Įdomi istorija. Džonas Dou gniaužė grandinėlę kumštyje ir nieku gyvu nenorėjo paleisti jos, nors nuo to jam siaubingai skaudėjo. Nepaprastai atsargiai mums pavyko ištraukti ją iš pirštų, ir tuomet jis pasakė... atspėkite ką?

Ji pažvelgė į jį, paskui nukreipė žvilgsnį į Gonsalą.

— Ką?

— Mums pasirodė, kad jis šaukia jūsų vardą, bet taip tik spėjame, nes jis beveik neteko balso. Plaučiai, atrodė, plyš nuo riksmo, bet garso nebuvo.

Kesidė mėšlungiškai gurktelėjo, bet tai nebuvo kavos gurkšnis. Jos akys šiek tiek sudrėko. Taigi jis žengia teisingu keliu. Galbūt sumaniai primygus ji prisipažins...

— Pamaniau, ar ne jus jis norėjo tada pamatyti... O gal jis matė jus tą naktį lentpjūvėje?..

T. Džonas niūriai stebeilijo į moterį. Ji nervingai laižėsi lūpas, uoliai vengdama susidurti su jo žvilgsniu.

— Aš jau sakiau, kad nė artyn nebuvau priėjusi prie tos vietos.

— Visa tai tiesa, jūs buvote namie visiškai viena. Bet alibi neturite.— Vilsonas, imdamas nuo stalo plastikinį paketą, pasisuko į Gonsalą.— Atspaudus paėmėte?

Gonsalas vos pastebimai linktelėjo.

— Puiku! — Vilsonas, žiūrėdamas į moterį, vėl traukė iš paketo pajuodavusią sidabrinę grandinėlę.— Įdomu, ko-

dėl taip siaubingai apdegęs žmogus nenorėjo mesti kažkokio barškaliuko, tarsi tai, suprantat, būtų kažkokia vertybė?

Ji tylėjo, tuomet Vilsonas nerūpestingu judesiu paleido paketą, ir šis tyliai nusklendė ant stalo, o pats ir toliau laikė grandinėlę rankoje taip, kad medalionas su švento Kristoforo atvaizdu švytuotų ties jos veidu.

— Įdomu, ką tai reiškia? — tarė jis ir tuojau pastebėjo jos akyse vėl įsižiebusias pykčio kibirkštėles. Bet ji nieko nesakė. Vilsonas metė grandinėlę, ir pajuodusius jos grandelės žiedais susirangė ant stalo.

Kurį laiką ji nemirksėdama, vis labiau apniukdama žiūrėjo į apanglėjusį metalą, pagaliau tarė:

— Ar jau baigėme? Dabar galiu išeiti?

Vilsonas pasijuto sugėdintas. Moteris kažką žino ir išsineša tą paslaptį, o jis lieka čia su labai svarbia žmogžudystės ir gaisro byla — pirmą kartą šitaip per devynerius tarnybos metus... Ir jo šansai užimti Floido Dodso vietą...

— Ar nieko nenorite pridurti prie savo pasakojimo?

— Ne.

— Net ir neturėdama alibi?

— Aš buvau namie.

— Viena!

— Taip.

— Krovėtės daiktus? Juk rengėtės mesti savo vyrą?

— Aš dirbau namie kompiuteriu. Ten yra taimeris, taigi galite patys įsitikinti...

— Kuo? Kad ten kažkas buvo? Arba kad kažkas atvedė kompiuterių specialistą, kuris žino, kaip įsibrauti į mašiną... į atmintį, kad pakeistų įėjimo laiką? Leiskite pasakyti jums, kad jūs pati sau kenkiate. — Jis nubraukė nuo stalo grandinėlę į plastikinį paketą. — Žinote, kad ir ką būtumėt iškrėtusi, jums pačiai bus lengviau, jei prisipažinsite. O jeigu jūs kažką dangstote... velniai rautų, kokia prasmė prisiimti atsakomybę už tai, ko jūs nepadarėte? — Ji nukreipė žvilgsnį. — Jūs ne... Juk jūs nedangstote vyro? Taip, taip, tai kvaila. Juk judu rengėtės išsibėgioti kas sau.

— Ar man bus pateiktas kaltinimas? — ryžtingai pa-

klausė ji. Dvi ryškios dėmės prasimušė jos skruostikauliuose, o po laisva striuke įsitempė lieknas kūnas, kuris turbūt sulyso kokiais penkiais svarais per tas dvidešimt keturias valandas po gaisro.

— Na, kol kas ne, taigi dar ne vakaras.

Ji nenusišypsojo.

— Kaip aš jau pareiškiau, norėčiau aplankyti vyrą.

Vilsonas dėbtelėjo į kolegą.

— Žinote, ponia Makenzi... Ar neprieštaraujate, jei vadinsiu jus taip, kol oficialiai esate ištekėjusi? Velniškai laiku jums šovė į galvą ta mintis. Gal ir kitą vaikiną aplankysite, ir jums atsiras galimybė pasakyti man, kas jis toks... Tiesa, jis taip atrodo, kad, ko gero, nė tikra motina jo neatpažintų.

Gonsalas pakeitė poziciją, nueidamas prie durų.

— Dodsui tai tikriausiai nepatiks... kad jo nesant...

— Leisk man sutvarkyti šitai su šerifu.

— Nudegsi nagus, drauguži.

— Aš paskambinsiu seniui Floidui. Padarysim oficialų vizitą, o'kei? — Vilsonas pasirąžė ir kėlėsi nuo kėdės.— Beje, jam apskritai nepatinka mano darbo metodai.

Bet Gonsalas neatlyžo.

— Gydytojai reikalavo jų pacientų netrukdyti.

— Velniai rautų, aš tai žinau! — Vilsonas pasiėmė skrybėlę.— Na, ir kaipgi jiems sutrukdytum? Vienas be sąmonės, berods, komos būsena, o kitas... jis gal jau nebepriklauso šiam pasauliui. Dėl Dievo meilės, čia juk vieno iš tų vyrų žmona. Jai būtina pamatyti savo vyrą. Gal jai pavyks padėti mums išsikapstyti iš tos bylos. Na, ką? Pirmyn, ponia Makenzi, jei neapsigalvojote.

Kesidė stengėsi įveikti ją audrinusius jausmus, jos smegenys karštligiškai dirbo, ieškodami atsakymų į daugybę klausimų. Buvo nemiegojusi jau daugiau kaip parą, o kai jai pavykdavo užsnūsti, košmariški pragaro, įsiliepsnojusio lentpjūvėje, reginiai susiliedavo su reginiais kito baisaus gaisro, kuris lyg rajus žvėris sumaitojo jos ir visos jos šeimos gyvenimą prieš septyniolika metų. Ji ėmė drebėti, keliai linko, vos ji prisiminė... O Dieve, kaip ryškiai ji visa tai prisimena! Juodas dangus, raudona pašvaistė ir įkaitusios baltos kibirkštys, šaudančios į

dangų, tarsi pats velnias tyčiodamasis vaipytųsi ir spjaudytų į Dievą. Turto suniokojimas, mirtis... Viešpatie, padėk man!

Ji pastebėjo, kad šerifo padėjėjas skvarbiai žiūri į ją, jis kažko laukė iš jos, ji prisiminė, kad jis uždavė jai klausimą... atrodo, dėl važiavimo ligoninėn.

— Ar jau galime važiuoti į ligoninę? — paklausė ji, stengdamasi neišsiduoti, kaip jaučiasi. Viešpatie, prašau, neleisk jam kentėti! Akyse tvenkėsi ašaros lyg rasos lašai, jos pakibo ant blakstienų, bet ji nesuteiks malonumo šerifo padėjėjui T. Džonui Vilsonui išvysti ją palaužtą.

Derėjo pareikalauti, kad dalyvautų advokatas, bet tai buvo neįmanoma — asmeninis jos advokatas buvo jos pačios vyras, o dabar jis grumiasi už savo gyvybę. Ji negalėjo pamatyti jo, bet iš gydytojų žinojo, kad jam sulaužyti šonkauliai, išdegę plaučiai, skilęs šlaunikaulis, sužalota dešinės akies ragena. Stebuklas, kad jis liko gyvas. Jam dar pasisekė...

Prisivertusi stotis, ji atsisveikindama vogčia dirstelėjo į netekusią blizgesio sidabrinę grandinėlę, nepaslankios jos grandelės pasirodė jai panašios į negyvą gyvačiukę permatomoje pakuotėje. Jos širdis staiga ėmė daužytis, bet ji sutramdė save — tai tik sidabrinis niekutis, nebrangus papuošalas, ir jai jis nieko nereiškia. Visiškai nieko.

Ligoninėje visi garsai atrodo prislopinti. Vežimėlių ir riedamųjų kėdžių trinksėjimas, gydytojų kviečiamieji signalai, tylūs žingsniai — visi garsai, regis, ūmai nutilo, kai Vilsonas atvėrė jai duris ir ji įžengė į palatą, kur po sterilia balta paklode nejudėdamas gulėjo jos vyras. Pusę veido — dešinę akį, viršugalvį ir pakaušį — slėpė tvarsčiai. Tai, kas liko atidengta, buvo vienų mėlynių ir kraujosruvų. Sutinusią nosį kirto siūlės, smulkūs odos įbrėžimai buvo patepti plonu geltonos spalvos antiseptiko sluoksniu. Atžėlusi tamsi barzdelė jau šiek tiek dengė atvirą smakro dalį. Iš lašelinės į jo venas lašėjo gydomasis skystis.

Kesidei susuko skrandį, ir ji sukando dantis. Štai kuo šitai baigėsi! Kodėl jis tą naktį atsidūrė lentpjūvėje?..

Su kuo buvo susitikęs?.. Ar su tuo žmogumi, merdinčiu kažkur šios ligoninės palatų labirintuose? Ir kodėl, o Dieve, kodėl kažkam prireikė jį žudyti?

— Aš atėjau.— Tardama šiuos žodžius, ji žengė į palatą, karštai trokšdama atsukti laiko rodykles atgal, žūtbūt išgelbėti jį nuo kančių. Viskas tiesa, jie seniai nebemyli vienas kito, gal niekada iš tikrųjų ir nemylėjo, bet jis nebuvo jai tuščia vieta.

— Ar gali išklausyti mane? — paklausė ji, bet neprisilietė prie jo kūną dengiančių sterilių paklodžių, kad net lengvu prisilietimu nepadidintų jo kančių.

Sveikoji jo akis buvo atmerkta, nematantis žvilgsnis įsmeigtas į lubas. Akies baltymas buvo nemaloniai raudono atspalvio, o skaisti lyg dangaus žydrynė lėliukė atrodė apraizgyta kruvino voratinklio.

— Aš atėjau pas tave,— pakartojo ji prisiminusi, kad prie durų stovi šerifo padėjėjas.— Ar tu girdi?..

Ūmai akies obuolys sukrutėjo, ir į ją smingančiame žvilgsnyje ji išvydo blaivią sąmonę ir tokią neapykantą, kad vos neatšoko atatupsta. Vyras žiūrėjo į žmoną, laikas jai sustojo, paskui jis lyg šlykštėdamasis nukreipė žvilgsnį nuo jos ir vėl įbedė jį į lubas.

— Prašau...— vos girdimai sušnibždėjo ji.

Jis nereagavo.

Šerifo padėjėjas žengė į priekį.

— Makenzi?

Jokios reakcijos.

Ji švelniai sušnibždėjo:

— Noriu, kad tu žinotum: aš su tavimi.

Tie žodžiai skaudžiai užspaudė galugerklį, ji prisiminė paskutinį jų kivirčą, žiaurius vienas kitam svaidomus žodžius. Akis mirktelėjo, bet ji jau žinojo, jog bergždžiai stengiasi. Jis galėjo išgirsti ją. Bet nenorėjo klausytis. Jam nebereikėjo jos meilės, netgi labiau nei pirma, o ji lygiai taip pat neįstengė jos dovanoti. „Ir visada būsiu su tavimi". Ji prisiminė santuokos įžadų žodžius, ir jos širdį suspaudė skausmas, kuris vis stiprėjo žiūrint į tą sugniuždytą, kadaise tokį tvirtą vyrą.

Nuo pat pradžių ji suprato: jų santuoka pasmerkta

nesėkmei, tačiau stengėsi įtikinti save, kad jie sugebės rasti kelią vienas į kitą.

Bet ji klydo. Kaip ji klydo!..

Ji laukė; pagaliau akis užsimerkė, nors buvo neaišku, ar jis užmigo, o gal neteko sąmonės arba apsimetė tikįs, kad jos čia nėra, kad ji apskritai neegzistuoja, kaip jau ne kartą buvo daręs anksčiau.

Lyg medinėmis kojomis ji išėjo iš palatos. Ją užplūdo prisiminimai, prisiminimai apie padovanotą ir prarastą meilę, apie viltis ir svajones, kurios sužlugo gerokai prieš gaisrą.

Šerifo padėjėjas išėjo drauge su ja.

— Ar nenorite papasakoti man apie grandinėlę su šventojo Kristoforo medaliuku?

Jos širdis sudrebėjo.

— Aš... aš negaliu.

— Kodėl negalite?

Ji apkabino save per pečius; nors ligoninėje buvo šiltnamio temperatūra, ją krėtė lyg lapkričio žvarba.

— Ji nepriklauso mano vyro daiktams.

— Ar esate tuo tikra?

Ji vengė tiesiai atsakyti.

— Kiek man žinoma, jis niekada nieko panašaus nėra turėjęs. Ji... galbūt grandinėlė priklausė tam kitam žmogui... tam, kuris laikė ją rankoje.

— O kas jis toks, kaip jūs manote?

— Pati norėčiau žinoti,— karštai atsakė ji tramdydama atmintį, kuri veržėsi į kitą vietą ir laiką, pas kitą meilę ir žibančią sidabrinę grandinėlę su švento Kristoforo medaliuku.— Viešpatie, kaip aš norėčiau tai žinoti!

Ji nuėjo iki ilgo koridoriaus galo ir liftu nusileido į aukštą, kuriame buvo reanimacijos skyrius. Vilsonas nesugebėjo gauti budinčios sesers, o gal gydytojo leidimo aplankyti žmogų, kuris per gaisrą atsidūrė greta jos vyro, todėl jiems liko vien pereiti vestibiulį ir apleisti ligoninę. Tik gatvėje, kai juos apgaubė žilpinanti popiečio kaitra, Vilsonas parodė jai nukentėjusiojo vyriškio fotografiją — jo veidas buvo vienų pūkšlių, plaukai visiškai nusvilę. Ji užsimerkė stengdamasi įveikti šleikštulį.

— Aš jau sakiau jums. Aš... aš nepažįstu jo. Net jei ir pažinočiau, nemanau... noriu pasakyti, kad negalėčiau įsivaizduoti...

— Tiek to, viskas gerai.— Pirmą kartą Vilsono balse nuskambėjo geraširdiškumo gaidelė, tarsi ir jam galiausiai nebūtų svetimi žmogiški jausmai. Aš perspėjau, kad bus itin sunku į tai žiūrėti.

Jis prilaikė ją už parankės ir padėjo prieiti per automobilių prikimštą stovėjimo aikštelę prie tarnybinio automobilio. Žvilgtelėjęs per petį į baltas ligoninės sienas, į korpusą, kuriame buvo įsikūręs reanimacijos skyrius, jis palingavo galvą.

— Šunsnukis nelaimingas! Kas gi jis toks, velniai griebtų!

PIRMOJI KNYGA

1997

1 skyrius

Tai šit kaip gyveno antroji pusė...

Brigas Makenzis sviedė šiurkščios medvilnės striukę ant savo išklerusio „charlėjaus devidsono" sėdynės. Prisidengęs skiausčia ranka akis nuo skaisčios saulės, jis tūžmingai nužvelgė kruopščiai nušienautą veją, terasomis želiančią prie pasibaisėtinai didelio namo, pastatyto pačioje lėkštos kalvelės viršukalnėje. Sumūryti akmenys prilaikė kiekvieną terasą su lygiai nupjauta žole ir rožių krūmais, kurie stebėtinai gražiai atrodė žaliame fone ir skleidė aplinkui malonius kvapus. Jokių pienių, dobilų ar dagių žiedų negalėjo būti storame Biukenenų žolės kilime.

Ranča — jeigu tai, ką jis matė, buvo galima pavadinti tuo žodžiu, niekuo nepriminė jam jo paties namo — nedidelio gyvenamojo furgono, kuriame jis su motina ir broliu išgyveno didesnę savo gyvenimo dalį. Prieš įėjimą padėta medinė dėžė nuo apelsinų uoliai stengėsi atstoti laiptuką, skalda nubertas takelis beveik pradingo tarp kietų ir kibių piktžolių. Šalia priekinio lango su nedidele stogine kabojo nuo laiko surūdijusi metalinė lentelė, skelbianti, jog sesuo Sanė buria iš delno ir teikia dvasines konsultacijas. Jo mamulė! Pusiau indėnė, pusiau čigonė ir geriausia pasaulyje motina, apie tokią kiekvienas vaikas gali tik svajoti.

Į Biukeneno namus jis žiūrėjo be jokio pavydo, kuris graužte graužė iš vidaus jo vyresnįjį brolį Čeizą.

— O Dieve, Brigai, tau pačiam reikėtų pamatyti jų namus,— kartą pasakė Čeizas,— tikri rūmai su tarnais ir virėju, jie turi net asmeninį vairuotoją, ar gali įsivaizduoti?! Tokioje skylėje kaip Prosperitis Oregono valstijoje, garbės žodis, laikomas asmeninis vairuotojas! Et, bičiuli, tai bent gyvenimas! — Čeizas tuomet dar persilenkė per virtuvinį stalą suraižytu plastikiniu paviršiumi ir tyliai pridūrė: — Dėl tokio gyvenimo galėčiau ir nudėti ką nors!

Brigui jo pasakojimai nepadarė didelio įspūdžio, jis puikiai suvokė, kad ir senis Biukenenas turi problemų.

Ir šit dabar jis dėbsojo į didelių pilkų akmenų ir kedrų medienos statinį — tai Rekso Biukeneno namai. Trys netvarkingai pastatyti aukštai su stačiašlaičiais stogais, arkiniais langais, dekoratyvinėmis langinėmis ir tokia gausybe kaminų, kad Brigas nė nesiėmė skaičiuoti. Monumentalus pastatas, koks ir dera miškų karaliui.

Biukenenui priklausė vos ne visas miestas, o paklausęs, ką kalba motina, išgirstum, jog senasis Reksas esąs tiesiog Dievas žemėje; tiesa, paskui ji imdavo painiai pasakoti apie kažkokius nesuprantamus dvasinius reiškinius, kurie įvarydavo Brigui nerimą. Jis netikėjo astrologija, laikė ją paistalais, tačiau Sanės Makenzi pranašystės labai dažnai išsipildydavo. Čia buvo kažkas nežemiška... Jam visas kūnas pagaugais nueidavo.

Tuo metu Brigsas nenorėjo galvoti apie puikiąją savo motiną, kurią vyras pametė tuoj po jaunėlio sūnaus gimimo. Brigas sutelkė dėmesį į didelius žemės plotus, priklausančius Biukenenų šeimai. Baltai dažytos tvoros dalijo vietovę į nedidelius sklypus, kuriuose rupšnojo nugeltusią per vasarą žolę vertingų veislių žirgai, iš pažiūros daugiausia ketvergiai. Žvilgančios žirgų gugos gražiai mainėsi vakarėjančios saulės spinduliuose — raudos, bėros, juodos,— kai gyvuliai muistydamiesi ir mosikuodami uodegomis gynėsi nuo įkyrių musių. Ilgakojai kumeliukai, mėgdžiodami savo motinas, mėgino pešti saulėje išdžiūvusią žolę...

Atrodo, ranča tęsiasi daug mylių, laukas po lauko, iki

kalvų papėdės, kur lyg nepraeinama siena stūkso Biukenenų verslo pagrindų pagrindas — aukštos eglės ir kedrai, pasmerkti griūti nuo medkirčio kirvio. Vien tokie miško plotai — didžiulis turtas.

Taip, turtingas tas kalės vaikas Reksas Biukenenas!

— Makenzi!

Brigas atsisuko ir arklidžių tarpduryje išvydo aukštą žmogų vėjo nugairintu veidu, aštria nosimi ir įdubusiomis pilkomis akimis. Išsipustęs, lyg rengtųsi dalyvauti kaubojų varžybose, žmogus perėjo per kiemą ir pasuko prie jo.

— Aš vardu Makas.— Jis kilstelėjo ir vėl užsimaukšlino stetsonietišką skrybėlę. Nuo kaktos jam sruvo prakaitas.

— Bosas sakė, kad jūs mane pamokysite, Makai.

Slepiamo nepatiklumo išraiška išliko Mako veide. Jis ištiesė Brigui pūslėtą delną, tvirtai spūstelėjo jo pirštus ir nepaleisdamas rankos tarė:

— Aš čia vyresnysis, taigi prižiūrėsiu tave.— Jis dar stipriau spūstelėjo Brigo ranką, net suskaudo.— Man nereikia nemalonumų, vaikine.— Pagaliau jis atleido gniaužtus, ir Brigas atitraukė ranką.— Mieste pelnei garsią reputaciją, nevaizduok, kad nesupranti, apie ką kalbu. Bosui kaip visada rūpi labdara, visokie nevykėliai. Man tai nė motais. Arba susidorosi su darbu ir dirbsi viską, ką tau palieps, arba nešdinsies iš čia. Aišku?

— Aišku,— burbtelėjo Brigas. Jo raumenys įsitempė po darbiniais marškiniais. Vertėtų pasijuokti, pamanė jis, iš tų, kurie taip pasikliaudami savimi mano, kad jis nieko vertas. Bet nepasijuokė. Gal vėliau. Mintis, kad turės lieti prakaitą dirbdamas Biukenenams, jam buvo pasibjaurėtina, bet tokiame nuošaliame miesteliūkštyje kaip Prosperitis nelabai galėjo rinktis, visas galimybes rasti padorų darbą jis jau buvo išbandęs. Devyniolikmečiui atsidurti kone beviltiškoje būklėje! Sukandęs dantis, pasakė sau, kad čia jam pagaliau ims sektis, bet vidinis balsas šnibždėjo, kad darbas pas Reksą Biukeneną bus didžiausia jo gyvenimo klaida.

— Gerai jau! — Makas paplojo jam per petį.— Tikiuosi, kad sutarsim. Eime, parodysiu tau, nuo ko šiandien pradėsi.— Jis pasuko prie arklidžių, Brigas žengė įkan-

din.— Kasdien ateisi penktą trisdešimt, kartais dirbsim iki devintos ar dešimtos valandos. Gausi už viršvalandžius. Bosas labai žiūri, kad žmonėms būtų užmokėta tai, kas sąžiningai uždirbta. Bet reikės užgaišti tol, kol bus pabaigtas visas dienos darbas. O'kei?

— Jokių problemų! — Brigui nepavyko nuslėpti piktos pašaipos tariant tuos žodžius, ir Makas sustingo jau pasisukęs eiti.

— Aš kalbu ne apie vieną kitą kartą, vasarą mes dirbame kone visas dvidešimt keturias valandas per parą, taip įprasta, todėl tau nedaug laiko liks išgertuvėms ir moterims.— Jis atlapojo arklidės duris. Į veidą tvoskė užsistovėjęs arklių prakaito, mėšlo, šlapimo kvapas, ore sukosi dulkės, ant nešvarumais apdrabstytų langų zirzė musės. Čia buvo kokiais penkiais laispniais karščiau negu lauke.

— Štai ką pasakysiu: baikim kvailystes, vaikine.— Vėl atsisukęs veidu į Brigą, Makas bakstelėjo jam į krūtinę ilgu kaulėtu pirštu.— Aš daug žinau apie tave, Makenzi. Prisiklausiau visko. Čia vagystės, čia girtavimas, o jei negirtauji, tuomet bobos...

Brigo peties raumenys įsitempė, pirštai nejučia susigniaužė į kumštį, bet jis nutylėjo, tik nemirksėdamas atlaikė sunkų to pašlemėko žvilgsnį.

— Įsidėmėk: čia gyvenančios moterys yra ledi, joms nereikia, kad visokie nevykę niekšeliai dirsčiotų po jų sijonais. Senis neabejotinai įtūš, jei gašlus snarglys ims lįsti į jo dukterų kelnaites. Apie tai, ką tokiam akiplėšai padarytų jų vyriausiasis broliukas Derikas, aš patylėsiu. O Derikas — ne iš tų, su kuriais vertėtų prasidėti. Jis — vaikinas kaip reikiant, ir jis nepakęs, kad kas nors mulkintų jo seseris. Įsidėmėk: panelės Andžela ir Kesidė — ne tavo nosiai, girdi?

— Puikiausiai, — paniekinamai šypsodamasis atsakė Brigas. Reikia mat jam tų išpuikusių Biukeneno dukterų! Vyresniąją jis kartą buvo matęs mieste. Ta koketė žinojo, kad apvalainoms jos formoms neįmanoma atsispirti, ir užsimiršusi flirtavo su gašliais jaunikliais, kurie šlaistėsi „Burgerio pastogės" restorane. Jaunėlė mergiotė nepasižymėjo tokiu ryškiu grožiu kaip netikra jos sesuo, bet

buvo išdidi. Kalbama, kad ji tikra padūkėlė, domisi arkliais, o ne berniokais ir nevaldo šmaikštaus liežuvėlio. Dar per maža, daugių daugiausia šešiolikos metų. Brigo tokios nedomino.

Tiesą pasakius, su Biukenenų merginomis jis niekada nėra kalbėjęsis. Vyresnioji visą savaitę praleisdavo Portlende, kur mokėsi katalikiškoje kažkokio šventojo mokykloje, parvažiuodavo tik savaitgaliais pasipuikuoti prieš berniokus. Kesidė kol kas buvo tik jaunas įnoringas padarėlis. Ir abidvi — visiškai ne Brigo skonio. Jam patikdavo subrendusios sąžiningos moterys, šiurkščios, bet protingos, be jokių išsigalvojimų ir bendro gyvenimo planų. Turtingų moterų jis vengdavo — iš jų vieni nemalonumai. Todėl turtingas merginas, kurios trokšdavo pasismaginti su kuriuo nors iš nepataisomų padūkėlių, jis užleisdavo savo broliui. Čeizas dievino prabangą, brangius automobilius ir turtingas moteris. O Brigui spjauti į visa tai...

Tuo tarpu Makas kalė jam į galvą, ką jis privalės dirbti...

— ...lygiai kaip ir vartyti šieną arba padėti doroti derlių. Reikės tverti tvorą palei Valkataujančio šuns upelį, ten, kur žemė ribojasi su Koldvelo sklypu, o paskui dirbsi prie arklių. Iš pasakojimų supratau, kad tu ir išdvasą gali išslaugyti?..

Pro užpakalines duris jie išėjo prie diendaržių, įrengtų pastato pavėsyje. Artimiausiame buvo uždarytas neramus dveigys. Jis aukštai rietė galvą, jo šnervės virpėjo, pajutusios sauso karšto vėjo gūsius virš slėnio, jis karpė ausimis sukdamas galvą į rytus, kur ganėsi jaunų kumelių kaimenė. Eržilas kasė kanopa suskeldėjusią nuo sausros žemę, kragino galvą ir plonai kviečiamai žvengė, paskui nurūkdavo per visą aptvarą, ir uodega plaikstydavosi paskui jį kaip rausva liepsna.

— Čia mūsiškis Remingtonas... Atrodo, seras Džordžas Remingtonas Trečiasis ar kažkas panašaus, tikras nenaudėlis. Skirtas jodinėti panelei Kesidei, bet kol kas velniškai aikštingas. Prieš dvi savaites numetė ją. Jai vos neišniro peties sąnarys, betgi ne, ji vis dar spiriasi, jog pati išjodinėsianti jį.

Makas patapšnojo sau per vidinę kišenę ir išsiėmė sumankytą „Malboro" pakelį.

— Dar neaišku, katras iš jų labiau užsispyręs — arklys ar mergiotė. Kad ir kaip ten būtų, Remingtoną prižiūrėsi tu.— Sukandęs dantimis cigaretę, pašnairavo į Brigą ir užsirūkė išpūsdamas dūmus per nosį.— Pasirūpinsi, kad jis išmoktų paklusti dar panelei Kesidei nepabandžius vėl jo balnotis.

— Vadinasi, aš privalau sustabdyti ją, jeigu ji mėgintų tai daryti?

Nusiijuokęs Makas užsitraukė dūmo.

— Jei ji ko užsigeis, niekas jos nesustabdys. Bet ji sunkiai susižalojo ir nėra kvaila, palauks.

Eržilas, lyg supratęs, jog kalbama apie jį, šuoliais pasileido į tolimiausią aptvaro galą, kur sukėlė visą dulkių debesį, sužvelgė ir stojosi piestu.

Makas prisimerkė.

— Pašėlęs šėtonas!

— Sugebėsiu jį įveikti.

— Gerai.— Mako žvilgsnis, kaip ir jo tonas, buvo skeptiškas, bet Brigas įrodys Makui, jog jis klysta. Nuo vaikystės jis augo tarp arklių, kone visą laisvalaikį praleisdamas dėdės Liuko rančoje. Liukas suteikė jam galimybę išmokti meno, kaip elgtis su arkliais, bet netrukus buvo priverstas parduoti juos. Nuo to laiko Brigas suspėjo padirbėti dar keliose vietose, bet visur baigdavosi tuo, kad su juo atsiskaitydavo ir atleisdavo iš darbo. Ne todėl, kad būtų nesąžiningai dirbęs, o kad greit užsiplieksdavo ir buvo pratęs kiekviena proga duoti valią kumščiams. Blogiausia atsitiko pas Džefersoną — tai paskutinė jo darbovietė — prieš dvi savaites. Jis išėjo iš ten sugurinta nosimi ir sužeista ranka. Kitas vaikinas, išvadinęs jį pigios indėnų šliundros sūnum, su kaupu patyrė, koks gali būti Brigas, kai įsiunta, ir dabar kiekvienas atodūsis priminė jam du sulaužytus šonkaulius. Brigui nebuvo pateiktas kaltinimas. Daug darbininkų stebėjo muštynes, jie patvirtino, jog ne Brigas jas išprovokavo.

— Tiek to, tebūnie taip.— Makas užmynė cigaretės nuorūką purvinu kaubojišku batu, žengė už arklidės durų ir atnešė iš ten kastuvą.

— Šiandien pradėsi nuo gardų valymo.— Mako akys piktdžiugiškai sužaibavo, kai jis metė kastuvą Brigui, bet šis mikliai pagavo jį ore.— Jei darysi viiską, ką paliepsiu, reikalai eis kaip iš pypkės, o jei nors kartą sužinosiu, kad man priešgyniauji, kaip kulka lėksi iš čia!

Brigas pasuko į arklides, bet tarpduryje išdygo jaunas maždaug Brigo amžiaus vaikinas. Aukštas, raumeningas, mėlynose akyse sustingęs įtarumas. Jis paprasčiausiai stovėjo ir neatitraukė akių nuo Mako.

— Tai Vilis. Jis padės tau apsišvarinti.

Brigas gerai pažinojo Vilį Venturą, miesto kvailelį. Tą protiškai atsilikusį berniuką Reksas Biukenenas nusprendė pasiimti sau ir pasiūlė jam darbą. Vilis buvo neprastos išvaizdos, tik visada pasišiaušęs, purvinais marškiniais, na, ir nuolat prasižiojęs. Mieste jis užsukdavo dažniausiai pas Burgerį, kur gerdavo sodos vandenį, arba pas Berlį, į vietos kazino su pigiu striptizu, ir lošdavo ten kortomis lyg ir preferansą.

— Vili, nuo šios dienos tu dirbsi poroje su Brigu,— tarė jam Makas.

Vilio lūpos sukrutėjo, jis neramiai suraukė antakius taip, kad tarpuakyse susimetė raukšlė.

— Nelaimė,— pasakė jis ranka rodydamas į Brigą ir užsidengdamas akis.

— Ne, ne, dabar jis čia dirbs. Bosas liepė.

Vilis buvo akivaizdžiai susisielojęs ir sutrikęs. Storos jo lūpos nepatenkintai išsiviepė.

— Didelė nelaimė.

Makas pasikrapštė smakrą ir vėl įdėmiai nužvelgė Brigą.

— Ta-aip! Na, gerai, ką gi čia padarysi,— lėtai tarė jis, faktiškai į nieką nesikreipdamas.

Kesidei dar skaudėjo petį, bet ji negalėjo leisti, kad ją nugalėtų asiliškai užsispyręs eržilas. Nurijusi su vandeniu dvi aspirino tabletes, ji skubiai šmurkštelėjo iš vonios kambario, ir jos pusbačiai aidžiai nukaukšėjo akmeniniais tarnų įėjimo laiptais. Atsidūrusi už durų dar motinos nepastebėta, ji bėgte pasileido nuo kalvos prie arklidžių. Jai nerūpėjo, kad jau temsta ir greit visai sutems.

Koks skirtumas, kas dabar — naktis ar diena,— laikas pamokyti tą nepaklusnų eržilą.

Jos kaktą išpylė prakaitas — prakeiktas dienos karštis niekaip neatlėgsta. Netgi vakarop pakilęs lengvas vėjelis neatvėsino oro — visą dieną laikėsi šimto laipsnių temperatūra pagal Farenheitą. Rožės vyto nuo kaitros, nors purkštuvai ištisą dieną drėkino sausas gėlių lysves.

Šviesos arklidėje ji neįjungė, ir taip gerai matyti, kitaip mama susiprotės, kad ji atsikėlė iš lovos. Dena Biukenen būtinai puls į isteriją, jei sužinos, kad Kesidė slapta savavaliauja, ir dar ne pirmą kartą. Mama niekada apie tai nekalbėjo, bet Kesidė buvo įsitikinusi, kad ji norėtų matyti ją panašią į Andžę, netikrą seserį. Andžela graži, laikosi dietos, kad būtų plono liemens, ilgus kaštoninius savo plaukus ji šukuojasi tol, kol jie ima žvilgėti lyg šilkas. Jai apdarus perka brangiausiose Portlendo, Sietlo ir San Francisko parduotuvėse, kartais ji ten net kviečiama dalyvauti demonstruojant modelius. Nepriekaištingai gražios odos, aukštų skruostikaulių, putlių lūpų ir melsvų lyg dangaus žydrynė akių Andžė Biukenen, be abejonės, buvo gražiausia Prosperičio mergina.

Berniūkščiai kraustėsi dėl jos iš proto, ji negailestingai erzino juos, širdyje mėgaudamasi jų paklusnumu, nujausdama, kokie jie pakerėti. Atrodo, kad net jos brolį Deriką veikė ši hipnozė.

Kesidei nuo viso to darėsi šleikštu.

Ji nukabino nuo kablio prie durų kamanas ir susirado Remingtono gardą. Prieblandoje drėgnos jo akys žaižaravo slapta ugnimi. Ta-aip, šit kur įsikūnijęs nenuolankumas! Ką gi, jai tai patinka. Ir ji tokia pat!

— Na, gerai, tu, užsispyręs kvaiša,— pasakė ji kaip mokėdama įteikliau,— laikas tave šio to pamokyti.

Pravėrusi gardo vartus, Kesidė nėrė vidun ir visu kūnu pajuto ore tvyrančią įtampą. Eržilas trankė kanopa, žarstydamas šiaudus, prunkštė, tamsoje bolavo jo akių baltymai.

— Būsi man kaip šilkinis,— kalbėjo ji maudama jam ant galvos kamanas ir jausdama, kaip virpa įsitempę jo raumenys.— Tuojau mudu su tavim truputį maloniai pajodinėsim...

Kažkieno pirštai sugniaužė jos riešą.

Iš netikėtumo ji suspigo. Širdis apmirė krūtinėje. Atsigręžusi ėmė klykti, kol atpažino Brigą Makenzį. Paskutinis jo tėvo radinys. Ją jaudino jo pasirodymas rančoje. Prisiklausiusi pasakojimų apie Brigą, žavėjosi maištingu jo būdu, visiškai nemanydama, kad jis pavirs Biukeneno nuosavybe kaip kiti miesto gyventojai.

Aukštas, plačiapetis ir tamsaus gymio, šiek tiek deformuota, ne sykį laužta nosimi, jis žiūrėjo į ją taip, tarsi ji darytų kažką, kas neleistina.

— Ką tu sau leidi? — iššaukiamai paklausė ji bergždžiai stengdamasi ištraukti ranką.

— Žinai, kaip tik to paties rengiausi klausti ir tave.— Įniršusios mėlynos akys vertinamai žvelgė į ją. Plonos, kone žiaurios lūpos gludo prie dantų. Akimirksniu ji suprato, kodėl daugelis miesto merginų laiko jį itin seksualiu.

— Atėjau pavedžioti savo arklio.

— Nieko nebus.

— Manai, kad gali man sutrukdyti? — iššaukiamai tarė ji, jausdamasi neryžtingai, nes jis vis dar laikė jos ranką. Įžūlus jo bandymas komanduoti sukėlė įnirtingą pasipriešinimą, bet dar labiau ją trikdė ta aplinkybė, kad jis taip negirdimai prisėlino prie jos.

— Tai įeina į mano pareigas.

— Remingtonas įeina į tavo pareigas? Nuo kada?

— Nuo vakardienos.— Šiurkštokas jo balsas skambėjo visai arti, veidu ji jautė šiltą jo alsavimą.— Jūsų tėvas nusamdė mane, kad dirbčiau su jūsų arkliu.

— Mano tėvas pasamdė tave dirbti laukuose!

— Ir su tuo eržilu.

— Man nereikia jokios pagalbos.

— O aš girdėjau visiškai ką kita.

— Vadinasi, tu blogai išgirdai.— Ji ištraukė ranką, susiraukdama nuo petį nudiegusio skausmo.— Tai mano arklys, ką noriu, tą ir darysiu su juo.

— O aš girdėjau, kad tai jis daro su jumis, ką panorėjęs.

— Traukis man iš kelio. . .— pagrasino ji ir buvo priblokšta, kai jai buvo atsakyta sodriu seksualiu juoku, ku-

riame nebuvo nė šešėlio šilto jausmo. Iš vietos Brigas nepasitraukė ir vis dar stovėjo tarp jos ir arklio. Atrodė esąs šaunus kaubojus, gerai išmanąs, ką jam daryti. Smakras ryžtingai atstatytas, akys atkakliai primerktos. Nuo jo sklido prakaito, arklių ir odos kvapas, šiek tiek sumišęs su tabako dūmais.

Širdis jai ėmė daužytis, kai ji pastebėjo, kad jo žvilgsnis nukrypo į jos kaklą, kur, kaip ji jautė, pulsavo gyslelė. Staiga Kesidei pasirodė, kad arklidės dingo ir visame pasaulyje liko tik jiedu. Atsipeikėjusi pamatė, kad jos krūtinė pernelyg audringai kilnojasi, ir pagalvojo: tai nuo kaitros. Taip karšta, kad nuo prakaito palaidinė ant nugaros sudrėko.

— O kodėl tu čia kiurksai taip vėlai?

— Nagi, dirbu, tvarkausi.— Tai pasakęs lengvai nukamanojo žirgą, tarsi būtų tai daręs tūkstantį kartų. Žvangtelėjo žąslai, ir Remingtonas išdidžiai pakėlė didelę galvą.

— Nieko, greit išsinešdinsi iš čia!

Ir vėl atsakoma tuo keistu juoku, be nuoširdžios linksmybės.

— Nė nesitikėk.— Jis žengė pro gardo vartus ir palaikė sąvarą Kesidei. Nieko jai nebeliko daryti, gavo eiti paskui jį.— Turiu likti čia per naktį,— pasakė jis užšaudamas skląstį.

— Nemeluok!

— Aš ir nemeluoju.— Jo balse skambėjo iššūkis. Ir ramus pasitikėjimas savimi. Labiau už viską pasaulyje ji dabar troško kaip nors pažeminti jį, bet nieko neatėjo į galvą. Jeigu tai tiesa, tuomet jis turi absoliučią valdžią arklidėse. Bet jeigu pamelavo... Na ne, jis nemeluotų. Kuriam galui? Tai tiesiog juokinga. Apie Brigą Makenzį ji daug visko prisiklausiusi, bet dar nepasitaikė tokio atvejo, kuris rodytų, kad jam trūksta proto. Žinoma, jis gali neapgalvotai pasielgti, bet tik būdamas girtas ar kaip paprastai prasidėjęs su kokia nors moterimi.

Įsivaizdavus Brigą lovoje su moterimi, tai, kaip stiprus raumeningas jo kūnas glaudžiasi prie jos krūpčiodamas nuo meilės konvulsijų, ją apėmė dar nepatirtas jaus-

mas — viduje visa ėmė virpėti, užviręs kraujas mušė į veidą. Bematant ji nuginė šalin tas mintis.

Jau kuris laikas — nuo tada, kas Rastis Kelhunas pabučiavo ją, pritrėškęs prie gruoblėtos betoninės futbolo stadiono sienos,— ji ėmė pernelyg dažnai galvoti apie vyrų ir moterų tarpusavio santykius ir apie tai, ką jie veikia užsidarę duris. Rastis išdrįso net atsegti jai palaidinukę, nemokšiškai įkišo ranką į liemenėlę ir ėmė mankyti krūtį, kol jai pavyko ištrūkti. Negalima sakyti, kad bučiuotis su juo būtų buvę nemalonu, nors jie abu buvo tik nemokšos paaugliai, bet kažko darėsi baugu. Tai gundė, bet buvo baisoka.

Paskui Rastis jai skambindavo kas vakarą, bet ji nebėjo su juo pasivaikščioti. Ji buvo nepasirengusi tokiems išdykavimams, kokių jis tikėjosi iš jos. Be to, įtarė, kad ja jis naudojasi kaip priemone, padėsiančia suartėti su Andže. Juk visi berniūkščiai geidė Andžės.

Bet kodėl ją užplūdo uždraustos mintys apie Brigą Makenzį? Juk jis visai suaugęs, jam tikriausiai tiek metų, kiek broliui Derikui. Ir apskritai jis — samdinys. Jis neišdrįs jai įsakinėti. Ir vis dėlto ji beveik fiziškai jautė jo žvilgsnį, ir kelias namo jai pasirodė nelengvas.

Priėjusi užpakalinę priemenę, ji nusiavė pusbačius ir ant pirštų galų nusėlino į savo kambarį. Iš virtuvės sklido muzika, o iš kambario, kuriame buvo įjungtas televizorius,— garsus išraiškingas nuolatinio naujienų vedėjo balsas. Ji sugalvos, kaip jai pergudrauti Brigą Makenzį. Juk nestovės jis ten dieną naktį saugodamas Remingtoną.

Širdis niekaip nenorėjo nurimti, ji užsirakino duris ir nedegdama šviesos perėjo kambarį, sustojo prie atviro lango. Pasaulis nuostabus. Sutemos nuklojo laukus tamsiai violetiniais šešėliais, kurių fone juodavo žirgų siluetai.

Kesidė dirstelėjo arklidžių link. Brigas vis dar buvo ten. Atsišliejęs nugara į aptvarą, jis žiūrėjo į jos langą. Paskui čirkštelėjo degtuką, ir akimirką liepsna apšvietė jo veidą: ryškius šiurkštokus, lyg iš akmens ištašytus bruožus — aštrius plokštumos kampus, vešlius juodus antakius. Sustingęs veidas buvo atgręžtas į ją. Užsirūkęs jis nerūpestingai sviedė degtuką.

Kesidei burna išdžiūvo, bet ji tebestovėjo prie lango, nutirpusiais pirštais įsitvėrusi rėmo. Prikandusi lūpą, negalėjo atplėšti akių nuo vienišos figūros, juoduojančios baltų lentų fone. Buvo matyti, kaip žybčioja raudona jo cigaretės ugnelė, plonytėlis dūmelis rangosi ore.

Lauke kvepėjo neseniai nušienauta žole, vystančiomis rožėmis ir dulkėmis. Dūzgė vabzdžiai. O Brigas vis rūkė — niaurus sargas, pasiryžęs elgtis savaip. Toks pat užsispyręs kaip eržilas, kurį ji vis tiek prisijaukins.

Juk negali jis ten stovėti visą laiką. Jai reikia tik išlaukti. Nusisukusi nuo lango, ji vėl išigirdo pasityčiojamą gerklinį jo juoką, kuris — taip jai pasirodė — garsiu aidu nusirito kalnų toliuose.

Džedui Beikeriui degė pirštai, laikantys įkaitusį naujutėlio „korveto" vairą. Automobilį jis pastatė greta „Burgerio prieglobsčio" restorano. Raktai tabalavo variklio įjungimo užrakte, plyšojo radijo imtuvas, o jis siurbė koką su ledais ir dairėsi į pikniko pievutę greta restorano — ten, trijų milžiniškų ąžuolų pavėsyje, buvo ankštai pastatyta keletas staliukų. Tarp sėdinčiųjų — Andžė Biukenen su savo geriausia drauge Felisite Koldvel; kimšdamos keptas bulvytes su pomidorų padažu ir tingiai gurkšnodamos sodos vandenį, jos dėjosi nepastebinčios jųdviejų su Bobiu, sėdinčių atvirame automobilyje ir nenuleidžiančių nuo jų akių. Per radiją transliavo įdomią pjesę, kurios prasmės jis beveik nesuvokė. Raukydamasis nuo saulės, jis pasakė:

— Ji net neįtaria, kad ne kas kitas, o aš būsiu pirmasis jos vyriškis.— Jo akys gašliai sublizgėjo iš anksto mėgaujantis, o kol kas jis maišė kokoje ledo kubelius.

— Aha, o aš pabūsiu dvasininku,— pašaipiai atitarė Bobis Alonsas. Jis baigė gerti šokoladinį kokteilį ir pro priekinį stiklą toliau spoksojo į Andžę.

Tokios mergiotės — Andžė ir Felisitė! Vyresnioji turtingiausio visame mieste žmogaus duktė ir vieno iš garsiausių apygardos teisėjų vienturtėlė! Merginos juokėsi ir tauškėjo, pašnibždomis klojo viena kitai paslaptis, kikeno kaip pasileidusios mergiūkštės ir žaviai lenkė žiedukais rausvas lūpytes apie šiaudelius taurėse.

Džedui strėnos apsunko vien stebint Andžę, jis kone fiziškai jautė ją. Gal Bobis juo ir nepatikėjo, tačiau Džedas nemelavo jam. Jis tvirtai pasiryžo suartėti su Andže dar iki vasaros pabaigos.

— Man atrodo, kad ji jau kažką įsitaisė,— pasakė Bobis sviesdamas pro langą išgertą stiklinaitę, kuri pataikė į tuščią skardinę. Prie pasiliejusio šlakelio sirupo tuojau suskrido širšės ir musės.

Džedo pirštai suspaudė vairą.

— Ką tokį?

— Iš kur aš žinau, tik ji atrodo... kaip apspangusi.— Bobis nusilaižė nuo lūpų pieno kokteilio likučius.— Greičiausiai jau bus praradusi nekaltybę.

— Daug tu ten supranti.— Džedas neslėpė susierzinimo. Mintis, kad kažkas kitas palietė ją, paveikė jį lyg raudona skepeta — jautį. Ji turi viską, ko jam reikia iš moters: patrauklų snukutį, geidulingą šypseną, dideles krūtis... ir pinigų, daug daug pinigų. Ji — mylimiausia iš visų Rekso Biukeneno vaikų ir tikriausiai paveldės jo turtus, kai senis pakratys kojas, o jei ir nepaveldės, vis vien ji — labiausiai geidžiama iš visų moterų.

Vėjo gūsis pagriebė servetėlę ir numetė ją nuo stalo, Andžė pasilenkė jos pakelti. Trumpas rausvas sijonas susirangė ant šlaunų, gamtos sukurtų spausti vyro šlaunis, kol jis pasieks orgazmą. Rausvas audinys viliojančiai aptempė jos sėdynę, ir Džedas spėjo pastebėti sušmėžavusius apatinuko ar kelnaičių nėrinius. Akimirką atsivėręs palaimos rojus privertė jį suaimanuoti.

— Ji — mano,— sumurmėjo jis. Gerklė išdžiūvo, ir jis godžiai susivertė kolos likučius. Tiesiog savame kailyje nebesitvėrė, atrodė, jog džinsai tuojau sprogs. Bet jis nieko kito negeidė, tiktai Andžės. Buvo ir kitų merginų, jų tiek daug, ir jos pasirengusios pažaisti su juo tą žaidimą, bet visos jos jam per prastos. Per daug prieinamos. Paprasčiausios paklodės.

Džedas pasuko uždegimo raktą, ir galingas automobilio variklis suburzgęs atgijo. O jis tuo metu įsivaizdavo, kaip pritrėškia Andžę lovoje prie paklodžių, tamsus jos plaukų šilkas pasklinda ant pagalvės, jis matė ilgesingas mėlynas jos akis, girdėjo, kaip rausvos lūpos susijaudinu-

sios aistringai šnibžda jo vardą. Įsivaizdavo, kaip ji rangosi po juo, girdėjo, kaip ji maldauja „dar, dar", kaip siūlo jam griebtis tokių triukų, apie kuriuos jis galėjo tik svajoti.

Padangos sucypė, kai automobilis šoko iš vietos, o jis pagavo Andžės žvilgsnį užpakalinio vaizdo veidrodyje. Aha, vadinasi, ji vis dėlto domisi juo!

— Užsisvajojai,— pakomentavo Bobis, kai Džedas pagaliau perjungė pavarą ir jie nurūko per miestą.

— Nori lažintis?

Pro juos lėkė senų parduotuvių pastatai su frontonais, vaizduojančiais praeito šimtmečio devintąjį dešimtmetį. Įsijungė geltona šviesoforo šviesa, ir Džedas paspaudė akceleratorių. Automobilis kirto sankryžą, kai geltoną šviesą keitė raudona. Šit pro šalį lyg neaiški dėmė pralėkė senovinis malūnas, priklausantis Biukenenams.

Bobis nusijuokė.

— Tu, žinoma, maniakas, bet lažintis aš sutinku.— Plati šypsena apnuogino lygius baltus dantis.— Iš kiek?

— Dvidešimt žaliųjų.

— Penkiasdešimt!

— Sutarta.

— Bet man reikia įrodymų.

— Kokių?

— Nufotografuok ją nuogą.

— Eik tu velniop!

— Tuomet tegu pati papasakos man.— Bobis šlykščiai nusijuokė, ir Džedui pasidarė silpna staiga pagalvojus, kad geriausias jo draugas taip pat džiūsta dėl Andžės. Dėdamasis žiūrįs į pavarų perjungiklį, jis pašnairavo į Bobio papilvę. Taip ir yra, džinsuose pūpso kauburys. Oi, velnias! Jie pravažiavo rodyklę, sveikinančią atvažiavusius į miestą turistus.

— Gal kirstume įdomesnių lažybų? — gašliai šypsodamasis pasiūlė Bobis, dėl kurio virpėjo daugybės studenčių širdys.— Kaip tau patinka toks variantas: kuris pirmasis nudulkins Andžę, tas ir laimi.

Džedas staigiai nuspaudė stabdžius. Automobilis krestelėjo. Brangios padangos parūko, kai „korvetas" nušliaužė į skalda nupiltą šalikelę.

Pikapą, važiavusį paskui greitąjį automobilį, metė į kitos krypties eismo ruožą. Sėkmingai išvengęs priešpriešinio automobilių srauto ir įsukęs savo pusėn, tamsiai raudonas iš pasipiktinimo sunkvežimio vairuotojas ėmė plūsti įvykio kaltininką, tačiau Džedas vargu ar girdėjo jam žeriamus prakeiksmus.

— Nesiutink manęs,— perspėjo Džedas. Jis piktai spitrėjo į bičiulį, o žandikauliai buvo sukąsti taip, kad net skaudėjo. Jis jautė, kaip pučiasi ir virpa nuo sunkiai valdomo įniršio jo šnervės.— Ji mano! Tai ne juokai! — Džedas griebė Bobį už marškinėlių ant krūtinės ir sugniaužė kumštyje. Minkštas medvilninis trikotažas beveik pradingo tarp mėsingų jo pirštų.— Tu supratai? Niekas, išskyrus mane, jos nepalies. Niekas! Aš ne šiaip sau noriu su ja permiegoti, ketinu ją vesti.

Bobiui užteko įžūlumo nusijuokti.

— Oi, negaliu, nagi tu kuoktelėjai.

Džedas iš visų jėgų pakratė jį, bet Bobis neišsigando. Džedas buvo masyvesnis, tačiau Bobis — sportininkas, jis buvo laikomas kylančia futbolo komandos žvaigžde ir geriausiu savo svorio kategorijos imtynininku visame rajone. Trijų dešimčių svarų persvara Džedui nebūtų padėjusi, nes Bobis pasižymėjo velniškai ištreniruota reakcija — pastarąsias savaites jis rengėsi Vašingtono valstijos imtynininkų varžyboms. Taigi jei būtų reikėję muštis, Bobis būtų nugalėjęs, bet Džedas nebeįstengė galvoti apie padarinius.

— Ji mano,— kategoriškai pakartojo Džedas.— Tik ji dar to nežino.

— Ir kada gi rengiesi pranešti jai tą naujieną? Prieš nuskindamas uogelę ar vėliau? — tamsios Bobio akys gudriai prisimerkė. Jis akivaizdžiai šaipėsi iš bičiulio.

Džedas akimirksniu nusiramino ir niūriai susimąstė. Pastaruosius du mėnesius jis vien tik ir svarstė, ko gi jam reikia iš Andželos Merės Biukenen. Ir priėjo prie išvados — visko. Jis myli ją.

— Greit. Netrukus aš jai viską pasakysiu.— Džedas paleido iš gniaužtų Bobio marškinėlius, jo pyktis išgaravo nuo svilinančių dienos šviesulio spindulių.

Bobis paniekinamai prunkštelėjo.

— O ar tau nešovė į galvą tokia mintis, kad ji gali nusijuokti tiesiai tau į akis? Arba išvažiuoti. Girdėjau, kad ji rengiasi į kažkokią madingą mokyklą rytuose. Kaip vadinasi ta mokykla filme, kuris ėjo prieš kelerius metus? „Meilužių prieglobstis" ar dar kažkaip. Ji gali turėti visai kitų planų.

Džedas iš lėto piktai nusišypsojo.

— Nieko, gaus pakeisti juos, ir viskas.

* * *

— Džedas tave įsimylėjo,— manieringai tęsdama žodžius pasakė Felisitė, kai Andžė sustabdė savo sportinį „datsuną" prie garažo.

— Irgi mat naujiena!

Pakėlusi nuo sprando sunkią tiesių rausvų plaukų kupetą, Felisitė krestelėjo galvą ir pažvelgė į draugę.

— Jis tiesiog savame kailyje nesitveria, gali nebeiškęsti.

Andžė liko abejinga. Džedas Beikeris — paprasčiausias nerangus stuobrys. Griozdiškas netašytas patinas, primenantis jauną bulių.

Jos išlipo iš sidabriško automobilio su oro kondicionieriumi, ir Andžė pajuto, kaip popiečio saulė svilina jai odą. Viešpatie, koks karštis, palaidinukė iškart prilipo prie kūno, plaukai sudrėko iki pašaknų. Dabar jai mažiausiai rūpėjo Beikeris. Dar pienburnis. Devyniolikos metų. Tiesa, ir jai tiek pat.

— Manau, kad jis iš tikrųjų myli tave,— tęsė Felisitė užtrenkdama automobilio dureles iš savo pusės ir akylu žvilgsniu apmesdama automobilių stovėjimo valdas prie garažo.

Felisitė aiškiai ieškojo akimis Deriko automobilio, bet juodo pikapo nebuvo matyti, ir jos lūpų kampučiai iš nusivylimo nusviro. Valandėlę veidas atrodė nelaimingas. Andžė gerai pažinojo tą veido išraišką. Atpažindavo ją kas kartą, kai pažvelgdavo į save veidrodyje. Bet dabar nesinorėjo apie tai galvoti.

— Džedas Beikeris mėgsta lošti pokerį. Ir išgerti mėgsta. O manęs jis nemyli,— pasakė Andžė palaikydama po-

kalbį, kad atitrūktų nuo savo minčių.— Na, ir man nereikia vaikigalio.

Ji apžvelgė arklidžių kiemą, lyg ieškotų kažko, kol išvydo nuogą Brigo Makenzio nugarą. Jis mėgino susitvarkyti su vienu arkliu, o šis visaip priešinosi. Drėgnos gyvulio akys žiburiavo, masyvia galva įtempė kamanas, kad numestų nuo savęs atkaklų raitelį. Bet juo labiau priešinosi gyvulys, juo įnirtingiau raitelis tempė kamanas; raumeningi jo pečiai blizgėjo nuo prakaito, veide sustingo ryžtas. Visą dėmesį jis sutelkė į žirgą ir daugiau nieko nebematė.

Andžei ėmė mausti paširdžius. Įdomu, o jei jis žiūrėtų į ją taip beprotiškai narsiai, kaip kovoja su tuo įnoringu eržilu? Tiesa, jis irgi ne vyresnis už ją, bet palyginti su kitais miesto vaikinais, atrodė kur kas labiau patyręs. Jis galėtų duoti tai, ko ji trokšta.

Atmetusi nuo veido plaukus, ji perėjo asfaltuotą automobilių stovėjimo aikštelę ir prisiartino prie laidaro tvoros, iš ten ėmė su pasitenkinimu stebėti, kaip gumburiuoja Brigo stuomens raumenys.

Žirgas mėtė aukštyn pasturgalį, o Brigas kažką ramiai ir tyliai kalbėjo jam šiurkštoku balsu, nuo kurio visu Andžės kūnu perbėgo šiurpuliai.

— Ką jis čia veikia? — paklausė Felisitė, priėjusi prie draugės.

— Tėvas jį nusamdė praeitą savaitę.

— Kam?

— Kad dirbtų rančoje.— Felisitės klausimai ir sniaukrojantis jos balsas erzino Andžę. Pastaruoju metu ją dažnai ėmė erzinti Felisitė. Tiesa, ji pati dabar irgi ne itin šauni, kurgi dingo įprastinis lengvabūdiškumas? — Kalba, kad jis geriausias apygardos išjodinėtojas.

— Aha, kai nesėdi kalėjime,— tyliai tarė Felisitė,— arba nemiega su kieno nors žmona.

— Su įkalčiais jis niekada nebuvo pagautas,— tyliai, bet karštai nuneigė Andžė, šiek tiek gėdydamasi savo noro apginti jį.— O tos istorijos su moterimis... manau, gerokai perdėtos.

Ji leido savo žvilgsniui nuslysti nuoga jo nugara. Storos šiurkščios odos diržas buvo žemai apjuosęs klubus.

Medvilninės kelnės išdėvėtos ir nublukusios nuo saulės, per prairusią siūlę matyti raumeningos šlaunies ruoželis. Jai staiga pasidarė sunku kvėpuoti.

— Žinai,— pasakė Andžė tyliai, kad ją išgirstų vien Felisitė,— jis visai nieko sau...

— Taip, jei ketini kraustytis į landynę.

Lyg išgirdęs, kad kalbama apie jį, Brigas pasisuko, ir mėlynos jo akys įsmigo į Andžę.

— Kuo galėčiau būti naudingas? — toks ramus jo balsas kalbant su arkliu, dabar skambėjo nekantriai.

— Mes tik žiūrime į jus,— tarė Andžė su šypsena, nuo kurios tirpdavo visų apygardos jaunuolių širdys.

— Na, ir kaip, ar jums patinka tai, ką matote?

Ji neištvėrė ir lyžtelėjo lūpas.

— Normalu. Bet esu mačiusi ir geresnių.

Juodas antakis ironiškai išlinko, ir jis atsakė jai supratingai ir saviklioviškai nusišiepdamas, o ta šypsena be žodžių sakė, kad ji melagė.

— Tuomet ir žiūrėti neverta, tiesa? — tai pasakęs jis vėl pasisuko į arklį, o ji pajuto, kaip karštas gėdos raudonis užlieja jai veidą ir kaklą.

Felisitė nesuspėjo laiku nuslėpti šypsenos, Andžė staigiai nusigręžė ir užrietusi nosį nužingsniavo asfaltu; jos širdis daužėsi, žandai degė.

— Įžūlus nenaudėlis,— purkštavo ji kone bėgdama plytomis grįstu takeliu, vedančiu prie plačių paradinių laiptų.

Stengdamasi atsikratyti tų apžavų, ji staigiai trūktelėjo duris ir greit perbėgo vestibiulį. Kaip jis drįso įžeisti ją! Nagi, jis tikras menkysta! Greičiausiai neteisėtai gimęs. Iš skurdeivių metisų. O Dieve, dabar ji prabilo taip snobiškai pasipūtusi, kaip ir Felisitė.

Ji sustojo tik vonioje, šliūkštelėjo sau į veidą šalto vandens, paskui prisidėjo prie Felisitės virtuvėje. Žaliose geriausios draugės akyse šokinėjo pašaipios kibirkštėlės — aiškiai ji juokėsi iš Andžės, bet jai pakako takto nekankinti jos tuo metu.

— Ką nors išgersite? — kreipėsi į jas Merė. Tai buvo kūninga vieniša moteriškė, jau daug metų dirbanti virėja pas Biukenenus. Ją nusamdė gerokai prieš Andžės mo-

tinos mirtį ir tėvo vedybas su Dena. Pagalvojusi apie pamotę, Andžė susiraukė... Tokia blanki ir anemiška, palyginti su pirmąja ponia Reks Biukenen.

— Yra atšaldytos arbatos ir limonado.— Merė jau atidarė šaldytuvą ir traukė iš ten du aprasojusius ąsočius.

— Arbatos,— atsakė Felisitė.

— Man irgi,— sutiko Andžė žiūrėdama pro langą.

Iš ten ji matė arklides ir aptvarą, kuriame Brigas toliau dirbo su užsispyrusiu gyvuliu. Juodi jo plaukai ir prakaito išpilta oda blizgėjo saulėje. Anatomiškai jis buvo tikrai tobulas — proporcingai sudėtas, lyg nulietais raumenimis, siaurų klubų, valingo smakro ir raiškių mėlynų akių, kurios, atrodė, svilino ją kiaurai. Tikras iššūkis. Be to, dar bloga reputacija. Natūralios atrankos produktas. Žmogus, be baimės išvadinęs ją melage. Iš tų, kuriems jos tėvas, nors ir keistai filantropiškas, galėjo suliepsnoti neapykanta.

Merė pastatė ant bufeto dvi taures su ledukais. Ir pasiryžusi išmušti iš didžiulio mėsos gabalo kiekvieną sudiržusio raumens unciją, grįžo prie pjaustymo lentos. Spygliuotas medinis jos plaktukas ėmė pliekti žalią mėsą, o Andžė paėmė savo taurę ir pasitraukė nuo lango.

— Kada sugrįš Derikas? — dėdamasi abejinga paklausė Felisitė, nors balsas nuskambėjo šiek tiek neramiai. Draugės ėjo akmenimis ir trupintomis plytomis grįstu takučiu, vedančiu prie baseino, pro Denos gėlynus ir rožių krūmų sąžalynus. Andžė tik pečiais patraukė: kaip visada, kai pagalvodavo apie draugę, jai darėsi liūdna. Derikas seniai ja nebesidomėjo. Matydavosi su ja vien tam, kad dar kartą įsitikintų, kokia ji atsidavusi jam. O ji, nors išdidi ir išpaikinta, nuolankiai kentė storžievišką jo elgesį, nuoširdžiai mylėjo jį.

— Kas jį žino? — užsikorusi ant nosies tamsius akinius, Andžė išsitiesė šezlonge greta didžiulės terakotinės sodo vazos, pilnos žydinčių fuksijų. Purpuriniai ir rausvi žiedeliai sviro nuo lapuotų stiebų. Ji susimąsčiusi siurbčiojo šaltą gėrimą ir stebėjo, kaip tirpsta ledo kubeliai, plūduriuojantys aplink vienišą citrinos skiltelę.

— Jei būčiau tavo vietoje, ir man reikėtų Deriko,—

pasakė ji suprasdama, kad savo žodžiais tik kankina draugę,— viską padaryčiau, kad tik jį gaučiau.

— Mažumėlę vėloka apie tai kalbėti.

— Niekada nebūna vėlu.— Andžė stebėjo, kaip saulės šviesa srūva baseino vandens plyne, ir šnairai sekė Vilį, kuris kuitėsi rododendrų sąžalynuose, tolimiausiame baseino gale. Ji sukando dantis. Amžinai tas kvailelis sukiojasi netoliese, gal specialiai jas seka?

— Negaliu pakęsti, kai jis trainiojasi greta,— tarė ji ir linktelėjo ton pusėn, kur pasislėpęs medžių paūksmėje Vilis dėjosi dirbąs.— Man nuo jo kūną pagaugais krečia.

— Nagi, jis romus kaip balandis. — Felisitė atsilošė šezlonge.— O gal ne? Gal turėtume suteikti jam galimybę paspoksoti į mus?

— Ką tu turi galvoje? — paklausė Andžė, bet jau pajuto pažįstamą susijaudinimo niežulį. Felisitė turėjo vieną keistybę, nuo kurios jos tėvas pražiltų, jei sužinotų apie tai.

Nešvankiai krizendama ji nusitraukė per galvą marškinėlius. Nėriniuota liemenėlė su gilia iškirpte vos dengė baltas krūtis. Aiškiai buvo matyti įdegimo linija, o per nėrinių ankštai įtemptą audinį švietė rausvi ratilai aplink spenelius. Felisitė pakėlė rankas aukštyn, jos krūtys susispaudė, ir įsirėžė ryški lomelė tarp jų.

— Dabar pademonstruosim ir visą figūrėlę.— Ji ėmėsi šortų užtrauktuko.

— Liaukis! O jei Dena pamatys? Ji nuolat šniukštinėja aplink namus.— Prikandusi lūpą, Andžė dėbtelėjo į tėvo miegamojo langą ir su palengvėjimu įsitikino, kad pamotė jų neseka.

Felisitė atsiduso, nupūtė nuo akių kirpčiukus ir užsimovė per galvą marškinėlius.

— Norėjau pasižiūrėti, kaip elgsis tas idiotas pamatęs nuogą moterį.

— Na, tu ir prisigalvoji! — Andžė žvilgtelėjo pavėsingosios aikštelės pusėn, kur budėjo Vilis, bet jo ten nebebuvo. Tik linguojančios rododendrų šakos rodė, kuria kryptimi jis nubėgo.— Liaukis žaidusi su juo tokius žaidimus.

Felisitė sukikeno traukdama plaukus pro marškinėlių iškirptę.

— Argi ne tą patį tu darai Džedui ir Bobiui?

— Tai visai kas kita.

— Kodėl? Nebent jų protinio išsivystymo lygis aukštėlesnis?

— Irgi mat pasakei! — tarė Andžė su šypsena, mintyse atkurdama restorane įvykusią sceną ir prisimindama deginantį Džedo žvilgsnį.

— Taip, abudu jie yra pasirengę dėl tavęs viskam, ir tu tai supranti.— Felisitės žodžiuose buvo šiek tiek pavydo.

— Tu taip manai?

Keldama prie lūpų stiklinę, Felisitė linktelėjo:

— Viskam!

— Juo blogiau jiems, nes man jų nereikia,— nutaisiusi nuobodžiaujančią veido išraišką pasakė Andžė, nusiaudama sandalą nuo vienos kojos įsispyrusi kitos kojos nykščiu ir atsilošdama ant oranžinių šezlongo pagalvių.

— Kodėl nereikia?

— Mat aš įsižiūrėjau kitą...— Dabar galima šiek tiek paintriguoti. Andžės lūpos reikšmingai šypsojo.

— Ką tokį? — paklausė Felisitė.

Andžė patylėjo stebėdama suglumusią draugę.

— Brigą Makenzį.

— Ne!

— Kodėl ne?

— Milijonas prieštaraujančių argumentų! — karštai sušnibždėjo Felisitė, nors jos lūpas nejučia tempė šypsena.— Pirmiausia dėl jo gali būti nemalonumų... Ir aš manau, kad jis gali būti pavojingas.

— O gal aš mėgstu nemalonumus ir pavojus.

— Ką tu, jis gyvena treileryje, jo motina kažkokia ragana!..

— Ji psichoterapeutė.

Aristokratiška Felisitės nosytė su pasišlykštėjimu susiraukė.

— Psichoterapeutė... Pusiau indėnė, be to, lyg ir čigonė. O jis, vadinasi...

— Darosi dar įdomesnis,— užbaigė Andžė, įkvėpta ką

tik jai dingtelėjusios minties.— Galiu lažintis, kad jis turėtų būti neprilygstamas meilužis. Tu sakei, kad jis perleidęs per savo rankas daug moterų?

— Juk tu manai, kad tai apkalbos.

— Juo labiau reikia sužinoti,— paerzino draugę Andžė.

— Viešpatie! — aiktelėjo Felisitė.— Bet tu juk neketini...

— O kodėl ne?..— Andžė atbloškė nuo veido plaukus, atidengdama skruostus karštiems saulės spinduliams. — Manau, kad Brigas Makenzis kaip tik ir yra tas vyras, kurio reikia, kad aš tapčiau moterimi.

2 skyrius

— Ta pačia proga patikrinsiu, ar teisybę žmonės plepa apie Brigą Makenzį.— Andžės šnabždesys sklido vasaros kaitroje. Jos žodžiai pasiekė gėlyną ir Kesidės ausis — ši, dengiama rožinių medžių, ėjo takeliu rankšluosčiu ir tranzistoriumi nešina. Ji vos nekluptelėjo ir užgniaužusi kvapą nustėro. Apie kokias apkalbas sesuo šneka su savo drauge? Atrodo, nė diena nepraeina be kokių nors naujienų apie brolius Makenzius.

Felisitės juokas jai pasirodė bjaurus.

— Geriau jau tegu tie gandai atitinka tikrovę, nes jei tavo tėvelis sužinos, jog ketini išprievartauti jo darbininką...

— Pala, pala! Tu viską ne taip supratai, — nutraukė draugę Andžė.— Tai jis ketina išprievartauti mane. Tik kol kas pats to nežino.

— Na, ir kam tau šito reikia? Nors jis ir raumenų kalnas, tačiau smegenų neturi.

Kesidė savo ausimis negalėjo patikėti. Ką Andžė sugalvojo? Nejaugi ji iš tikrųjų gali taip padaryti? Su Brigu?! Taip pagalvojus šleikštulys pakilo gerkle, bet ne todėl, kad Brigas buvo samdinys. Anaiptol, bet ją pribloškė tai, kad norima kištis į asmeninį žmogaus gyvenimą, o jis nieko nenutuokia. Gal tai ir nesvarbu, juk jis ir pats ganėtinai šiurkštus tipas. Bet trumpam įsivaizdavusi, kaip jis bučiuojasi su Andže ir kaip prakaituoti jų kū-

nai spaudžiasi vienas prie kito, Kesidė labai pasibjaurėjo.

— Kada? — paklausė arčiau pasilenkdama Felisitė.

— Greit.

Dabar Felisitė šypsojosi visa burna, o jos veidas įgavo kažkokią katės išraišką. Atrodė, dar kiek — ir ji ims murkti.

— Jis niekada neatspės, kas čia viską surežisavo.

Kesidei pakako to, ką išgirdo. Tyčia garsiai kostelėjusi, ji praėjo pro medžius ir basa skambiai nušlepsėjo akmeninių plytų grindiniu.

Pašnekesys nutrūko. Draugės viena kitai reikšmingai nusišypsojo aristokratiškomis šypsenomis.

— Ko gi tu taip tyliai sėlini? — paklausė Andžė imdama stiklinę ir piktai stebeilydama į tirpstančius ledo kubelius.

— Nejaugi taip atrodė? O aš maniau, jog einu paplaukioti.

— Ar nemanei, kad tau pirma derėtų išsimaudyti duše? — Andžė šlykštėdamasi pasiraukė nužvelgusi seserį, kuri buvo visa dulkėta.

— Man viskas gerai.— Kesidė nesirengė ginčytis su seserimi. Bent ne dabar, kai jos ausyse dar skamba tas „greit", taip tvirtai ištartas Andžės.

Felisitės žvilgsnis taip pat slystelėjo Kesidės figūra, akimirksniu pastebėdamas tiek džinsinius šortus atspurusiais kraštais, tiek nešvarumų dėmes ant kojų, tiek raudonai ir baltai dryžuotą palaidinukę su nedidele kaklo iškirpte. Kesidė vos neiškaito susidrovėjusi, ji žinojo, kad gamta pagailėjo jai to, kuo taip dosniai apdovanojo šias vyresnes merginas. Iš tiesų, pastaruosius dvejus metus ji nekantriai laukė, kada jai ims augti krūtys. Tačiau atrodo, jog vos ėmusios ryškėti jos taip ir liko neišsivysčiusios.

— Būk atsargi,— pasakė Felisitė,— čia kažkur slapstosi Vilis ir stebi mus.

— Juk sakiau tau, kad jis nepavojingas.— Andžė teliuskavo savo gėrimą stiklinėje.

Pakėlusi akis aukštyn, Felisitė pareiškė:

— Jis ganėtinai suaugęs vyras, bet smegenys — kaip dešimties metų vaiko. Vargu ar jis toks nepavojingas.

Dėl Vilio Kesidei buvo nė motais. Ji nusivilko palaidinukę ir šortus, susirišo plaukus į uodegą ir vis dar užsigalvojusi greit nėrė į vandenį. Jai niekada nepatiko Felisitė Koldvel. Ir ką Andžė rado toje rudėje? Ji ne tokia graži, kur ten jai lygintis su Andže. Tiesa, ji — vienturtė teisėjo Koldvelo, seno jų tėvo bičiulio, duktė. Reksas ir Teisėjas — jis, žinoma, turėjo vardą, jis vardu Aira, bet visi vadino jį Teisėju — kartu žaisdavo golfą, kartu medžiodavo ir kartu gerdavo. Jie pažinojo vienas kitą visą gyvenimą, todėl Felisitė ir Andžė nuo vaikystės augo drauge. Be to, Felisitė tiesiog dievino jos brolį Deriką.

Kesidė išnėrė į paviršių, papurtė plaukus ir nuplaukė. Tikriausiai likusios vienos Andžė ir Felisitė toliau pliaukš mergaitėms nederamus dalykus. Na, ir tegu, Kesidė nebenorėjo galvoti apie Brigą su Andže ir tai, ką jie veiks, jei Andžė pasieks, ko užsigeidė. Na, ir kas galėtų jiems sutrukdyti? Niekas. Apie Brigo Makenzio nuotykius sklinda legendos, netgi Kesidė kai ką yra girdėjusi. Pasak mieste sklandančių gandų, Makenzis Prosperityje sušildęs daugiau svetimų lovų negu visi elektriniai apklotai drauge paėmus. Kesidė dar neapsisprendė, ar tikėti visai tais gandais, tačiau negalėjo ir nuneigti to, kuo įsitikino pati,— koks patrauklumas slypi šiurkštokose, nerimą keliančiose jo manierose,— „nagi, man nusispjauti į jus". Kai kas Brigą laikė pavojingu, neaiški jo praeitis šią nuomonę dar pagrindė. Yra tokių moterų, kurios mėgsta žaisti su pavojum — tai tas pats, kaip kyštelėti pirštą į bedugnį ežerą, nors šokti tenai jos nesirengia. Ir jei vienos, regis, pagaunamos pinigais, kitos trokšta, kad jas nustebintų. Jas traukia tokie vyrai, su kuriais jos jaučiasi šiek tiek nusidėjusios. Kesidė įtarė, jog Brigas Makenzis kaip tik ir buvo iš tų vyrų, kurie verčia moteris įsivaizduoti visiškomis pasileidėlėmis.

Šiurpas nukrėtė jos kūną, bet visiškai ne nuo vandens temperatūros. Supykusi ant savęs, ji taip energingai ėmė darbuotis rankomis, tarsi kiekvienas yris šįkart būtų paskutinis. Pagaliau vos kvapą atgaudama palietė baseino kraštą iš tos pusės, kur buvo giliausia, pasitempė ir užgulė atbrailą likdama pusiau vandenyje.

Ir tuomet pamatė jį.

Jis sėdėjo ant plytų mūrinio, supusio gėlyną, savo purvina įdegusia oda ir labai vyriškais raumenimis sudarydamas ryškų kontrastą vešlioms baltoms petunijoms, kurios jam visai nederėjo. Brigas akylai stebėjo ją. Po darbo dienos drabužiai — nei džinsai, nei ant krūtinės atlapoti languoti marškiniai atraitotomis rankovėmis — neatrodė itin švarūs.

Ji būtų norėjusi numirti vietoje. Pradingti. Pasislėpti nuo pašaipių mėlynų jo akių.

— Pamaniau, gal norėsite sužinoti, kaip sekasi jūsų eržilui,— tęsdamas žodžius, tarė jis.

Jai gerklę taip užspaudė, kad negalėjo nė šūktelėti. Širdis visai kvailai daužėsi; ji išlipo iš baseino, žūtbūt stengdamasi laikytis oriai, ir šlapia atsistojo prieš jį.

— Jei neprieštaraujate, aš pirma apdžiūsiu.

Abejingai gūžtelėjęs pečiais, Brigas žiūrėjo, kaip ji eina į priešingą baseino pusę, kaip šluostosi rankšluosčiu, velkasi palaidinukę, susirišdama styrančias jos skvernų uodegytes po mažutėmis krūtimis, kaip neria į apzulintus džinsinius šortus. Negalėjo ištverti nesišypsojęs, kai žiūrėjo iš profilio į jos smakrą — tokį nepriklausomą ir karingą, tarsi jis būtų jos priešas. „Įdomu, ką jai priplepėjo apie mane",— pagalvojo jis, paskui nusprendė, kad jam spjauti į tai, ir ėmė laukti jos sugrįžtant. Ta būtybė — vien kojos; kokia ji nepanaši į savo seserį — anoji žemėlesnė, bet putlesnė ir pasipūtusi lyg povas.

— Ar norite pranešti, kad eržilas jau išjodinėtas? — paklausė ji eidama artyn, jos veidas išraudo gal nuo plaukiojimo, gal nuo sumišimo. Tankiai nusėjusios jos nosį strazdanėlės lyg ir šiek tiek išblyško, ji mirksėjo birindama vandens lašus, kuris nuo šlapių plaukų varvėjo ant blakstienų.

— Ne visai. Pasirinkote visų nepaklusniausią...

— Bet praėjo jau savaitė...

— Penkios dienos, — pataisė ją Brigas.— Reikės kur kas ilgesnio laiko, negu maniau...

— Kodėl? Ar nežinote, kaip jį paveikti?

Ji žiūrėjo, kaip jo veide lėtai plinta pašaipi šypsena.

— Kai kuriems darbams reikia laiko,— pasakė jis, jo žvilgsnis pasidarė rimtas, tarsi jis būtų norėjęs kažką

įteigti jai.— Negalima skubėti, jei norite juos gerai atlikti.

Ji menkai klausėsi jo, nes vėl įsivaizdavo jo ir Andžės meilės sceną: jis neskubėjo, o Andžė rangyte rangėsi po juo nekantraudama ir pašėlusiai geisdama. Kesidė sunkiai nurijo kalbėti trukdžiusį gumulą.

— Kaip supratau, jūs gerai išmanote savo darbą...

— Išmanau.

— Tuomet tikriausiai galėsite greičiau susitvarkyti?

— Kam taip skubėti? — jis atsilošė ir žiūrėjo į ją prisimerkęs.

Ji nesugalvojo, ką atsakyti.

— Vasara... Vasara jau tuoj baigsis, o likusį laiką aš norėčiau praleisti...— Žodžiai buvo kvaili ir pasigailėtini, tarsi ji būtų išlepinta turtinga mergiūkštė, kuri rodo užgaidas ir spyriojasi, kad viskas būtų daroma, kaip ji nori.— Aš tik norėjau iki valiai pajodinėti, tik tiek.

— Jūsų tėvas turi daugybę arklių, imkit kitą.

— Šis — ypatingas.

— Kuo?

Ir vėl ji pasijuto kvaila ir maža, bet bergždžiai jam meluotų. Jai susidarė toks įspūdis, kad jis iškart atspėja, vos tik ji ima fantazuoti.

— Žinodamas, kad dėl arklių aš tiesiog pamišusi, tėvas norėjo padaryti man dovaną ir leido išsirinkti kumelę ir eržilą... Tai ir buvo jo dovana, kai man suėjo trylika metų...— Brigas numykė ir pakraipė galvą: niekada jis nesupras turtuolių gyvenimo. — Išsirinkau dailiausią kumelę ir tikrai laukinį eržilą.

— A, velnias, dabar viskas aišku.— Pašaipiai dėbtelėjęs į ją, jis siekė iš kišenės cigarečių pakelio.— Tik nesakykit man, kad tėvas leido jums žiūrėti, kaip kergiami arkliai.

— Pamanykit, kas gi čia tokio,— pamelavo ji, prisiminusi tą tūžmingą aktą, kai įsiaistrinęs eržilas nerimo jausdamas besilakstančią kumelę ir daužėsi garde užuodęs jos kvapą, o paskui užšokęs ant jos kandžiojo jai į kaklą. Pirmykštis šiurkštus, atviras seksas. Ji atsikrenkštė.— Juk mes čia auginame arklius, todėl tai vyksta nuolat.

— Ir jūs žiūrite? — jis užsirūkė, ir nuo cigaretės galiuko ėmė rangytis dūmelis.

— Kartais.

— Nieko sau! — giliai užsitraukęs dūmo, jis atsistojo ir pasuko žemyn skalda nubertu takeliu, einančiu pro giraitę kitapus namo. Nepasukdamas galvos, pasakė: — Laikykitės atokiau nuo Remingtono dar savaitėlę arba maždaug tiek, iki to laiko jis bus paruoštas.

— Aš nenoriu, kad būtų palaužtas jo būdas.

— Ką? — Brigas atsisuko leisdamas iš burnos dūmų srovelę.

— Nereikia paversti jo poniu, kuris nuolankiai eina ratu, gerai? Aš neatsitiktinai parinkau motiną ir reproduktorių, ir aš gausiu tai, ko noriu. Todėl nesugadinkite man jo. Nenoriu turėti ponio atrakcionui. . .

Sanė Makenzi jautė lengvą šiurpulį, kai užsimerkusi tyrė piršto galiuku stambaus moters delno linijas. Mėsingi Belvos Kaningen delnai nedavė jokios informacijos, nors moteris buvo labai susijaudinusi.

— Tu tik pasakyk, ar mums tai išeis,— prašneko Belva trukdydama Sanei susikaupti.— Man būtinai reikia sužinoti, ar šių metų banda. . .

— Ts-s-s! — Sanė susiraukė, ji pajuto kažką, kas sukėlė nerimą, bet tai nebuvo susiję su raguočiais, kurie taip rūpėjo Belvai, ne, čia kažkas kita. . . Tarsi lengvai vibruotų kažkas jos smegenų gelmėse.— Pas jus renkasi svečiai. . . iš toli. Vienas svečias kalba su akcentu.

— Taigi čia Roza su savo naujuoju vyru Chuanu. Jis — meksikietis. Juk žinai, ji visada buvo nenormali. Negalėjau jos sulaikyti. Apskritai ji sutiko Chuaną, leidosi apmulkinama ir atsivežė jį į Valstijas. Dabar jie gyvena Los Andžele ir rengiasi atvažiuoti paviešėti.

— Su jais ateis nelaimė,— tęsė Sanė, jausdama, kaip nugarkauliu nubėgo šiurpuliukai.

— Nelaimė? — žodis pakibo ore. — Kokia nelaimė? Viešpatie pasigailėk, tikiuosi, kad tai ne vaikas. . .

— Ne, kažkas kita.— Sanė susikaupė.— Kažkokie keblumai su įstatymais.

— Oi ne! Chuanas iš labai padorios šeimos. Žinai, iš tokių turtuolių meksikiečių, ir tai labai gerai, nes Rozos tėvas nelabai susižavėjęs, kad ji ištekėjo už daržinės žliūgės,— taip Karlas juos visus vadina. Aš pareikalavau, kad jis liautųsi. Chuanas geras vaikinas.

Geri senamadiški prietarai... Ji puikiai žinojo, kokie jie paplitę nedideliuose miestuose, tokiuose kaip Prosperitis. Kiek kartų ji klausė savęs, kodėl neišvažiavo iš to miestelio, kurio gyventojai tokie skystapročiai, bet giliai širdyje ji žinojo atsakymą. Ji nėra iš tų moterų, kurios pripratusios apgaudinėti save, ją sulaikė čia vienas žmogus, kadaise parodęs jai gerumą...

Ji vėl tyrė šiltą Belvos delną.

— Juos vejasi,— pasakė ji, visiškai įsitikinusi, jog tai, kas pasirodė užmerktomis jos akims, yra tiesa.— Žmonės... su karinėmis uniformomis ir ginklais...

— O Viešpatie! — priblokšta sušnibždėjo Belva, kai Sanė atsimerkė.

Storulė nervingai gurktelėjo, tarp antakių įsirėžė raukšlelės. Skruostais pliaupė prakaitas.

— Tikiuosi, tu nemanai, kad jie slapstosi ir kad į mūsų duris pasibels policija.

— Aš to nežinau. Kai Roza paskambins, paklausk jos.

— Tu teisi, paklausiu. Ta mergiotė visuomet mums buvo tikra Dievo rykštė. Jei ji kur nors įsivėlė, tėvas bematant jai kailį nudirs. Sakyk, ar nieko guodžiamo nematei apie mūsų galvijus?

— Nieko.

— O apie Karlo prostatą?

— Nieko; manau, kad bus geriau, jei aš pati apžiūrėsiu jį ir su juo pasikalbėsiu.

— Nieku gyvu! Karlas, sužinojęs, kad apsilankymui pas tave išleidau produktams skirtus pinigus, užmuštų mane. Man nemalonu tai sakyti tau, Sane, nes tu žinai, kaip aš tave vertinu, bet mieste tave daug kas laiko apgavike. Karlas irgi. Todėl būk gera, nepasakok, kad lankiausi pas tave.

Sanė nusišypsojo, ne pirmą kartą ji girdėjo taip šnekant savo klientus. Tarp jų buvo ir Karlas Kaningenas. Ne kas kitas, o Sanė patarė jam pasirodyti gydytojams,

nes jame buvo juoda dėmė, kuri galėjo plėstis. Bet Belva niekada nesužinos, kodėl jos trisdešimtmetis vyras staiga šį pavasarį ryžosi pirmą kartą pasidaryti medicininius tyrimus.

Belva pasirausė piniginėje ir padėjo ant stalo dvidešimt penkių dolerių banknotą.

— Aš paskambinsiu tau,— pažadėjo ji išvirtuliuodama ir sunkiai sprausdama plačias strėnas pro senutėlio treilerio durų angą. Nors ir labai stora, Belva buvo ištverminga moteriškė ir viena tvarkėsi fermoje, kol jos vyrelis plušėjo pas Reksą Biukeneną, rūpindamasis medienos paruošomis ir transportavimu.

Senas dvispalvis Belvos „fordas", palikęs už savęs melsvą išmetamųjų dujų šleifą ir dulkių kamuolius, nutratėjo siauru takučiu ir dingo ąžuolų bei eglių guote, kuris slėpė tą menkutį žemės lopinėlį nuo žiedinio kelio. Sanė čia išgyveno beveik visą savo gyvenimą, kiek pamena, ir nors treileris buvo nedidelis, per ankštas jos šeimai, ji niekur nenorėjo iš čia kraustytis.

Kadaise, savo gyvenimo pradžioje, ji apie daug ką svajojo. Ji užaugo dulkėtoje rančoje, nuošaliai nuo miesto gyvenimo. Jos tėvas Izaokas Rošakas vos sudūrė galą su galu, kad išmaitintų šeimą, o jo žmona Lilė, reto grožio moteris, pusiau indėnė iš čerokių genties, turėjo pakęsti negausių vietos gyventojų panieką. Izaokas vedė Lilę dėl ryškaus egzotiško jos grožio, bet niekada negerbė jos, o pasigėręs dažnai išplūsdavo nelaikše skvo, paskui tempdavo į miegamąjį ir užsitrenkdavo duris. Pro ploną fanerą sklisdavo garsai — riksmas, dejonės, mykimas ar iš skausmo, ar iš pasitenkinimo, ir tai gąsdindavo mažutę Sanę, jų vienturtėlę.

Maždaug nuo trejų metų Sanę ėmė lankyti reginiai, ji matydavo sapnus, kurie dažnai išsipildydavo. Tik motina žinojo apie šią nepaprastą dukters ypatybę, Izaokui ji nieko nesakė.

— Privalai nuo visų slėpti, ką tu kartais regi,— perspėjo Lilė savo mažą dukrytę.

— O nuo tėtės?

— Jis tik pasinaudos tavimi, kai jam reikės, meilute. Pavers tave dresuotu žvėreliu ir privers pranašauti sve-

timiems už pinigus.— Ir Lilė nusišypsojo tokia liūdna šypsena, kokios kartais nušviečia labai nelaimingų žmonių veidus.— Yra dalykų, kuriuos reikia slėpti savo širdyje.

— O ar tu turi paslapčių? — klausė Sanė.

— Turiu, tačiau tai vis mažmožiai, dėl jų nereikia jaudintis.

Ilgainiui Sanė sužinojo tas paslaptis, jos iš tikrųjų pasirodė labai paprastos. Izaokas visada norėjo sūnaus, o Lilė su jai būdingu santūrumu stengėsi, kad taip neatsitiktų. Daugiau vaikų nebuvo. Tiktai Sanė.

Izaokas pamanė, kad jo žmona pasidarė nevaisinga, ir Lilė nemėgino pakeisti jo nuomonės. Kasmet jis vis labiau niršo ant jos, kaltino, kad ji nebe moteris, vadino išsekusia sena skvo. Bet nuo to jam nepalengvėjo. Jam reikėjo sūnų, daug sūnų, kad padėtų ūkininkauti rančoje. Jei Izaokas Rošakas nebūtų buvęs dievobaimingas katalikas, jis mielai būtų išsiskyręs su ja ir susiradęs tikrą moterį, kuri būtų prigimdžiusi jam berniukų.

Bet tikroji priežastis buvo tai, kad Lilė nenorėjo pratęsti Izaoko giminės.

Spintoje su ištraukiamais stalčiais, kuriuose buvo laikoma kosmetika, nagų lakas ir kiti moteriški reikmenys, Lilė laikė keletą flakonėlių ir butelių su žolėmis, milteliais ir pavilgais, kuriais dažnai naudodavosi, maišydavo ir virdavo iš jų bjauriai dvokiantį viralą, kurį paskui gerdavo. Sanei apie tai ji nieko nepasakodavo, bet ši vėliau jau ir pati ėmė suvokti, jog motina savo „pavojingomis" dienomis gerdavo tą šlykštynę, taip apsisaugodama, kad nepastotų.

Izaokas vis daugiau laiko praleisdavo mieste, kur gerdavo ir ištvirkaudavo, vis dažniau grįždavo namo girtas, girdavosi savo pergalėmis tarp padorių baltųjų moterų, kurios neva džiaugiasi galėdamos įsileisti jį į lovą ir neguli ten pastirusios kaip kai kurios velnio išperos! Jis garsiai postringaudavo, įsiusdavo dėl kiekvieno menkniekio ir galiausiai vilkdavo žmoną į miegamąjį arba užsnūsdavo ant kušetės.

Jam esant namie, kildavo įtampa, ir kartą jis padarė lemtingą klaidą, pirmą kartą pakėlęs ranką prieš dukterį. Jai tada buvo penkeri metai, ir ji netyčia išliejo pie-

ną dar nespėjus nugriebti grietinėlės. Kibiras buvo pastatytas ant stalo, tuo tarpu Sanė, gaudydama katiną, suklupo ir griūdama pastūmė seną išklibusį stalą. Ji mėgino sugriebti kibirą, bet nesuspėjo. Kibiras nuvirto ant grindų, pienas lyg patvinęs vandenynas pasiliejo ant seniai sueižėjusio linoleumo ir nutekėjo į visas puses.

Tėvas tuo laiku rūkė ir skaitė svetainėje kažkokį medžioklės žurnalą. Jis išgirdo triukšmą ir dukters aiktelėjimą. Buvo prastai nusiteikęs, nes jam nudvėsė karvė, laikoma prie viešbučio, ir kai išvydo ant grindų palietą pieno jūrą, jį apėmė toks pašėlęs įtūžis, kurio ir pats nebūtų galėjęs paaiškinti.

— Ak tu, maža nenaudėle! Ką tu čia pridirbai, velniai tave griebtų!

— Atsiprašau, tėte.

— Atsiprašiusi neišsisuksi! Kiek būtų buvę pinigų už sviestą ir grietinėlę, tuoj pat išvalyk! — jis vis labiau tūžo ir išsiėmė viskio butelį, kurį laikydavo spintelėje virš kriauklės. Jo veidą išmušė raudonos dėmės, jis sviedė cigaretę į kanalizaciją ir drebančia ranka prisipylė į stiklinę viskio.

Sanė mikliai griebė grindų skudurą, bet ji buvo per maža, jai pavyko tik išsklaidyti pieną po visas grindis.

— Bjauri mergiote, nagi tu tokia pat nemokša kaip ir tavo motina. Indėnų kraujas teka tavo gyslomis! — jis žengė į verandą ir atnešė virvelinę šluotą.— Pradėk iš naujo,— pasakė jis ir sviedė jai šluotą. Ji vos įstengė apglėbti savo mažais pirščiukais ilgą medinį kotą.— Ir išvalyk kaip dera. Turiu pasakyti, kad šiandien pridarei man nuostolių.

Sanės širdelė drebėjo. Ji šiaip taip stumdė šluotą, bet virvutės buvo išdžiūvusios ir menkai sugėrė pieną; balti upeliai nutekėjo po stalu, palei sienas suskeldėjusias grindjuostes.

— Nieko tu nemoki! — riktelėjo Izaokas.

— Tėte, aš stengiuosi.— Ašaros byrėjo jos skruostais.

— Labiau stenkis! — jis išmaukė gintarinio skysčio stiklinę. Dabar jo veide išryškėjo atvira neapykanta.

— Ar velnias pakurstė mane vesti tavo motiną! Bet ji pastojo, ir aš pamaniau, kad tu būsi berniukas.— Jo lū-

pos piktai išsiviepė.— O tu gimei mergiotė ir dar tokia netikusi, net grindų nemoki iššluostyti. Tačiau tau vertėtų to išmokti, Sane, nes ką daugiau tu galėtum veikti? Moteriškiausias darbas. Darbas, skirtas skvo. Viešpatie, koks asilas aš buvau, kai vedžiau ją! — jis smarkiai pastūmė stiklinę, o Sanė kramtė lūpas, stengdamasi nebeverkti.

Dar niekada tėvas nebuvo taip šiurkščiai su ja kalbėjęs. Jis ne kartą įžeidinėjo savo žmoną dėl to, kad savo grožiu ji apgavo jį ir privertė vesti, keikė ją dėl nevaisingumo, kai atėjo laikas turėti daugiau vaikų. Sanė girdėdavo jų kivirčus, jo kaltinimą, kad ji atsigulusi su juo dar prieš vestuves, o paskui klykusi, esą jis išprievartavęs ją, ir tik vedybos nuraminusios jos tėvą, kuris grasinęs išplėšti jam širdį.

Kivirčai būdavo padriki ir pikti. Sanė drebėdavo savo lovutėje užsikimšusi pirštais ausis ir laikydama save kalta dėl visų namų nelaimių. Tėvas negalėjo pakęsti jos, o motina nors ir mylėjo savo dukterį, buvo priversta gyventi su jos tėvu — vyriškiu, kėlusiu jai pasišlykštėjimą.

Rydama ašaras, Sanė vis dar stengėsi stumdyti šluotą, o tėvas juokėsi iš bergždžių jos pastangų taip piktai, bjauriai, kaip paprastai juokdavosi iš motinos, mėginančios jam pasipriešinti.

— Niekam tu netinki! — vėl suriaumojo jis ir pasipiktinęs pakratė galvą, kai katinas nušoko nuo palangės prie pieno upelio ir ėmė lakti. Izaokas šiurkščiai keiktelėjo ir iš visų jėgų paspyrė katiną lyg futbolo sviedinį.

— Nereikia! — sukliegė Sanė.

Veriamai sukniaukęs rainis nuskriejo virš stalo ir trenkėsi į sieną. Šnypšdamas ir gailiai kniaukdamas katinas nušliaužė ir pasislėpė už burzgiančio šaldytuvo.

Izaokas pasisuko į dukterį, kuri paleido iš rankų šluotą ketindama bėgti prie savo numylėtinio.

— Kurgi tu susirengei?

— Kačiuko...

Jis griebė ją už suknytės apykaklės.

— Nuostabu,— suniurzgėjo jis, ir jai į veidą tvoskė sunkus viskio ir tabako kvapas.— Bet pirma tu padarysi

tai, kas tau liepta, ir pagaliau išvalysi tą balą, kitaip iškaršiu tau kailį, supratai?

— Ne! — išgąstingai sukliko mergytė, ir tada šypsančios jo lūpos išsitempė dar labiau.

Sanė mėgino pabėgti, bet basos kojos slydo šlapiu linoleumu. Tėvas jos nepaleido. Vis dar laikydamas viena ranka už suknytės apykaklės, jis lėtai ėmė sagstytis kelnių diržą.

— Ne! Tėte, ne! — rėkė Sanė.

— Laikas pamokyti tave, kad žinotum savo vietą namuose. Pasisuk!

Ji drebėjo, jos akys buvo pilnos ašarų.

— Prašau, nereikia...

— Nieko, pakentėsi, man skaudės labiau negu tau.

Jis išsitraukė iš kelnių diržą, ir Sanė pastebėjo, kad jo akys pasruvo krauju, jos dega pykčiu, tarp pasišiaušusių ūsų susitvenkė seilės, ir tuomet... ji išvydo regėjimą. Ji matė, kaip jis griūva ant grindų ir graibstosi už krūtinės, o motina stovi prie jo ir neskuba prie telefono, o jis jau dūsta, keikia ją ir maldauja kviesti greitąją pagalbą. Reginys buvo toks ryškus, kad Sanė pamiršo, kur esanti, kol diržas pirmąkart nutvilkė sėdmenis. Ji garsiai suriko tuo metu, kai nuo svilinančio skausmo tariamas vaizdas dingo.

Jos keliai sulinko, bet tėvas trūktelėjęs vėl pastatė ją ant kojų.

— Nemušk manęs!

Diržas švilpdamas šėrė per jos kelnaites, ir ją vėl pervėrė skausmas.

— Tėte, nereikia! — rėkė ji maldaudama ir springdama nuo raudos, bet jis vis taip pat tvirtai laikė ją.

— Gal dabar įgausi proto!

Jis iškėlė dešinę ranką dar vienam smūgiui, bet ji taip ir sustingo ore, kai staigiai atsilapojusios durys trenkėsi į sieną. Tarpduryje stovėjo Lilė, vienoje rankoje laikydama kibirą darže priskintų pupelių, o kitoje — didelį virtuvinį peilį ir svilino jį sunkiu žvilgsniu. Iš pykčio jos skruostus išmušė raudonos dėmės. Tamsios akys degė.

— Paleisk ją,— įsakė Lilė vos krutindama lūpas, jos šnervės virpėjo nuo sunkiai tvardomo įniršio.

Jis paniekinamai prunkštelėjo.

— Tu manęs negąsdink, skvo.

— Paleisk ją.— Lilės lūpos sugriežtėjo, ji žiūrėjo į jį su tokia neapykanta, kad Sanės siela nusigręžė nuo abiejų tėvų, o tėvas vis dar taip tvirtai ją laikė, kad buvo sunku kvėpuoti.

— Ji priešgyniavo man! Aš mokau ją paklusnumo.

— O aš išmokysiu tave niekada daugiau nebeliesti jos.

Jis prapliupo juoktis, ir jo gniaužtai šiek tiek atsileido. Sanė spurdėjo, kol jos kojos rado į ką atsiremti. Pagaliau ji išsprūdo tėvui iš rankų, bet paslydo ir tėškėsi veidu į lipnią balą.

Izaoko pyktis užgriuvo žmoną.

— Tu užmokėsi man už tai, skvo.

— Nedrįsk su ja elgtis taip kaip su manim! — kibiras iškrito iš rankų, pupelės pabiro ant nešvarių grindų, bet tamsūs pirštai vis dar stipriai spaudė peilį.

— Aš užmušiu tave.— Jo lūpas iškreipė velniška pajuoka.— O kas bus jai, ar žinai? — jis pirštu parodė į dukterį.— Nueis tavo pėdomis. Bus juodadarbė, kaip ir dera skvo. O aš vesiu padorią baltąją moterį, jauną, meilią, kuri prigimdys man sūnų, ir tavo išpera mums patarnaus.

Dabar Lilė griebėsi peilio abiem rankomis, sukdama tarp pirštų kaulines kriaunas; jos veidas suplokštėjo, žvilgsnis pasidarė tuščias. Ji ėmė kažką šūkčioti, monotoniškai kartodama indėniškus žodžius, kurių Sanė nesuprato, ir savim patenkinta šypsenėlė palengva nyko iš Izaoko veido. Jis žengė žingsnį atatupstas, diržas išslydo iš rankų, o keista litanija vis tęsėsi. Į grindis barkštelėjo kibiras.

Sanės ranka slystelėjo į priekį, ir ji griebė baisųjį senos odos diržą.

— Tavo indėniški užkeikimai manęs neveikia,— nusispjovė Izaokas, vis dėlto traukdamasis nuo žmonos ir užkliūdamas už kėdės.

Bet monotoniškas rečitatyvas nenutrūko, lygus žemas balsas kartojo žodžius, jų dudenimas priminė griaustinio grumėjimą virš tolimų kalnų.

— Šventoji Dievo Motina! Moterie, ką tu man darai!

Lyg nuo smūgio, kurį trenkė nematoma jėga, Izaokas loštelėjo atgal. Kojos jo nebelaikė. Kraupiai krioktelėjęs jis griebėsi už krūtinės.

— Viešpatie,— sušnibždėjo jis. — Gailestingasis Jėzau, ji išprotėjo, gelbėk mane.— Jo keliai sulinko, ir jis griuvo ant pienuotų grindų, veidas pamėlynavo, ranka graibstėsi už širdies.

— Kviesk greitąją! — taškydamasis seilėmis, sugargėjo jis, bet užkeikimas vis tęsėsi, Lilė per palietą pieną basomis kojomis žengtelėjo artyn, traiškydama pupelių ankštis. Ji vis dar laikė peilį ašmenimis į viršų, balsas skambėjo lygiai, nenutrūkdamas.

— Sane... padėk man! — išrėkė tėvas.— Kad tave kur velniai, padėk man!

Sanė nebegalėjo ilgiau abejingai žiūrėti, kaip jis miršta. Ji pribėgo prie telefono ir iškvietė dispečerį.

— Mano tėtė miršta,— suspigo ji į ragelį.— Prašom, padėkite mums! — ji prapliupo raudoti, žodžius tarė neaiškiai.— Tėtė miršta...

Lilė stovėjo abejingai stebėdama, kaip jos vyras grumiasi dėl gyvybės.

— Tu kalta,— šūktelėjo jis.— Tu prakeikei mane!

Kai įjungusi sireną ir žybčiojančias šviesas atvažiavo greitoji pagalba, Izaokas jau buvo miręs.

— Jis žinojo, kad jo silpna širdis,— ramiai pasakojo Lilė, nė nemėgindama apsimesti sielvartaujanti, ji tik tvirčiau glaudė prie savęs Sanę.— Bet šiandien jis labai susikrimto, nes nugaišo karvė ir veršelis. Parėjęs namo, jis įniršo ant Sanės, ji paliejo pieno kibirą... Tuo metu aš buvau darže, skyniau pupeles, o jį ir ištiko priepuolis. Mes iškart paskambinom, bet jo išgelbėti nebebuvo įmanoma.

— Daugiau nieko nebuvo? — paklausė Sanės aukštas liesokas žmogus, rūkęs cigaretę.

Plūsdama ašaromis, Sanė patvirtindama linktelėjo galvą, ji žinojo meluojanti, žinojo, kad Viešpats tikriausiai nubaus ją mirtimi už tą nuodėmę arba padarys nebylią visam gyvenimui, bet ji melavo, nes suprato: jos motiną gali įgrūsti kalėjiman, ir tada ji liks visai viena.

Lilė tvirtai laikėsi savo parodymų, ir po trijų dienų Izaokas Rošakas buvo palaidotas kapinėse, šeimos kape, kur gulėjo jo artimieji. Bet Sanė visam laikui įsiminė tą didžiulę galią, kuri sklido nuo motinos; nuo tos akimirkos ji ėmė pagarbiau žiūrėti į savo reginius, į miltelių buteliukus motinos spintoje, į tai, kad pati yra kilusi iš indėnų čarokių ir čigonų. Ji buvo įsitikinusi — tai jos motina nužudė tėvą...

Ir štai daugiau kaip po keturių dešimčių metų ji stovėjo tvankiame vagonėlyje, kur orą vėdino tik nedidukas ventiliatorius, ir žvelgė pro langą į egles, mirguliuojančias kaitros ūkanose. Širdis tankiai daužėsi krūtinėje, kraujas tvinksėjo smilkiniuose. Ji siektelėjo kėdės, kad neprarastų pusiausvyros, ir regėjimas, kurio ji negalėjo iššaukti Belvai, išryškėjo jai, bet tai nebuvo nei Belvos duktė, nei nukentėję pasėliai.

Ji matė savo berniukus... nuogus, kaip ką tik gimusius. Jų oda žvilgėjo kaitros sukeltame miraže, kai jie stovėjo ant stataus skardžio kyšulio; takelis aukštyn buvo per daug siauras, tačiau jie stengėsi įsikarti kuo aukščiau ir nugalėti akmeninę tvirtovę. Jų rankas ir kojas nusėjo kraujosrūvos, kūnais žliaugė prakaitas, bet jie atkakliai sliuogė colis po colio, klupdami ir graibstydamiesi vienas už kito... padėdami vienas kitam. Save ji matė stovinčią žemai apačioje, slėnio įduboje; tuščiai ji mėgino šaukti, kad jie išgirstų, mintyse meldėsi, kad sugrįžtų pas ją gyvi ir sveiki, o jie, visiškai jos nepaisydami, kilo aukštyn pasitikti jiems skirto likimo.

Žemė sudrebėjo, susvyravo skardis, ir apimta siaubo ji išvydo, kaip lėtai pasisukdami krinta jos berniukai, ji girdėjo jų riksmus ir bejėgiškai stebėjo, kaip spurda jų rankos ir kojos nepasotinamos kaitrios liepsnos liežuvių fone.

— Ne! — išgirdo Sanė savo pačios riksmą. Ji sumirksėjo, ir regėjimas dingo, išnyko įkaitusiame ankšto vagonėlio ore, liko tik prakaito lašai ant veido ir išgąstis širdyje. Ji pasijuto labai nusilpusi ir beveik susmuko ant virtuvinės kėdės. Negalėjo atsikratyti minčių, kad jos vaikų, brangiųjų jos berniukų... netrukus laukia mirtis.

Jau ne pirmą kartą pasirodė baisusis reginys. Prieš dvi savaites ją apėmė bloga nuojauta, ji įsismelkė į jos sapnus, ištrūkusi iš pasąmonės.

Pasitikrino su kalendoriumi, jis kabojo ant sienos prie šaldytuvo. Pirštu vedžiojo įrašus apie priėmimus ir atšaukimus, kol jis sustojo prie skaičiaus „4". Tą dieną jai pirmąkart pasirodė tas regėjimas, o jos išvakarėse Brigas sutiko dirbti pas Biukenenus.

3 skyrius

— Ką tu čia darai?

Nuskardėjus Brigo balsui, Kesidė vos neišmetė šukų, kuriomis sunkiai pešė susivėlusius Remingtono karčius. Eržilas prunkštė, balino akis, neramiai muistė galvą.

— Į ką gi jis pasidarė panašus?! — atšovė ji, jos skruostai liepsnojo. Žvilgtelėjusi atgal, susitiko su akimis, kurios tarsi švietė arklidės prieblandoje.

— Tik be reikalo varginate arklį.

— Juo reikia nuolat rūpintis,— kategoriškai gynė savo pozicijas Kesidė. Bet čia pat sumišo pajutusi, jog kalba išlepintos turtingos lėlytės tonu, ir jau įprastu balsu ramiai pridūrė:

— Pamaniau, kad tai jam nepakenks.

— Regis, kažkas sakė, kad jai nereikia prijaukinto ponio.

— Žinoma, nereikia.

— Manote, kad jis pasidarys geresnis, jei jo karčiai ir uodega bus sušukuoti? — jis numykė ir palingavo galvą.— Viešpatie, nagi, jam rūpi vien tai, kaip ištrenkti jus iš balno, gauti iš mano rankų pašaro ir užšokti ant kumelių pietiniame aptvare. Galite pasižiūrėti, kaip jis pūs miglas į akis savo damoms.— Jis šypsojosi įžūliai ir ciniškai, balsas buvo kimus, maniera ištęsti žodžius kažkokia geidulinga.— Mažiukas primena man Džedą Beikerį ir Bobį Alonsą, kai jų akiratyje pasirodo jūsų sesuo.— Šiek tiek vylingai šypsodamasis Brigas ėmė kopti metaliniais laiptais į prėslą. Netrukus ant cementinio grindinio ėmė ristis šieno gniutulai.

Kesidė visai netroško, kad jai primintų netikrą seserį.

Praėjo jau kone dvi savaitės, o Andžės ir Felisitės pašnekesys prie baseino nėjo jai iš galvos. Be to, ji akivaizdžiai galėjo stebėti, kaip kryptingai Andžė įgyvendina savo planą. Ji dažnai atsidurdavo prie arklidžių, plepėdavo su Brigu, šypsodavosi jam, juokdavosi drauge su juo, paleisdama į darbą savo kerus. Kesidei norėjosi tikėti, kad Brigas tik stengiasi būti mandagus šeimininko dukteriai, bet jo elgesyje buvo kažkas daugiau, ne vien mandagumas. Kaip ir visi Prosperičio vyrai, jis į Andžę reagavo atitinkamai. Patiko reakcija patelės atžvilgiu. Ilgai taip nesitęs, jie būtinai ras bendrą kalbą, ir... Ji vėl įsivaizdavo juos drauge,— susipynę, slidūs nuo prakaito kūnai, sunkus alsavimas, šūkčiojimai ir dejonės... Ir pajuto burnoje šleikštulį.

Brigas nesivargino leisdamasis laiptais, tiesiog šoko nuo prėslo ir šauniai stryktelėjo ant stangrių kojų.

— Jums kažkas darosi? — paklausė Kesidė, tuo tarpu jis išsitraukė iš kišenės peilį ir perpjovė virvutę, kuria buvo surištas šieno gniutulas.

— Ką jūs turite galvoje?

— Ogi tai, kad jūs rėžiate sparną apie Andžę.

Jis nusišiepė, žengė per antrą gniutulą, perpjovė dar vieną raištį. Gniutulas iširo, ir ore pakilo dulkių debesis.

— Aš niekada „nerėžiu sparno", Kese, taip ir žinokit.

Ją užgavo tai, kad jis pavadino ją mažybiniu vardu, tarsi ji būtų lygi jam arba vaikas.

— Žinoma, rėžiate, visi vaikinai rėžia sparną apie ją.

— Na, o aš juk ne visai toks kaip visi, ar ne? — jis caktelėjo liežuviu ir plačiai prasižergęs virš iširusio šieno gniutulo įdėmiai pažvelgė į ją. Jų žvilgsniai susitiko, ir jai gerklė išdžiūvo. Lėtai plintanti jo veide šypsena buvo atvirai gašli.

— Manote, kad įsimylėjau jūsų seserį?

— Aš nesakiau...

— Bet tai turėjote galvoje.— Nepatenkintas jis numykė ir užlenkė peilį.— Moterys,— sumurmėjo sau panosėje, nusikabino nuo sienos šakes ir ėmė mėtyti šieną į ėdžias.

Metusi šukas ir grandyklę į kibirą, Kesidė užsiropštė aukščiau ant aptvaro skersinio, o Remingtonas ėmė rankioti šieną, kuris Brigui išbiro jo garde. Brigas dirbo kaip

užsuktas, dėliodamas gniutulus vieną po kito į ėdžias. Kesidė stebėjo neskubius vikrius taurius jo judesius. Ji atkreipė dėmesį, kaip dailiai aptempia jo klubus ir sėdmenis išblukę nuo saulės džinsai, kaip sklandžiai jam sekasi darbas. Nepavargstantis žmogus, tarsi nuolat judėti būtų normali jo būsena. Jos širdis kvailai suspurdėdavo kas kartą, kai jis žvilgtelėdavo jos pusėn. Tiesa, nepasakysi, kad tai jis būtų daręs dažnai. Kaip pakerėta stebėjo jį, kol jis baigė darbą ir susirengė eiti lauk.

— Viską užbaigėte? — paklausė Brigas linktelėdamas galvą Remingtono gardo pusėn ir kabindamas šakes.— Jokių kaspinėlių nebus?

Ji vos neužsiplieskė, bet įstengė laiku susitvardyti.

— Ne šiandien. Gal sekmadienį.

Jis prajuko, ir jie draugę išėjo į kiemą, kur vasaros saulė tingiai pakibo virš kalnų keterų vakaruose. Karštame sustingusiame ore virš vandens balos greta lovio sukosi mašalų tuntas. Visą dieną nepadvelkė nė menkiausias vėjelis, ir Kesidės drabužiai nemaloniai persigėrė šutros bei prakaito.

— Greit galėsite balnoti savo žirgą,— pareiškė Brigas ir siekė iš kišenės cigarečių.— Nepamenu, ar sakiau jums, kad geriau norėčiau prijaukinti jį pamažu, neskubėdamas.

— Neskubėdamas?

— Taigi kad nepalaužčiau įgimto būdo.

Jis iškratė iš „Kemel" pakelio cigaretę, pažvelgė į saulėlydį ir įsikišo cigaretę į lūpų kampučio.

— Noriu jodinėti juo dabar.

Čirkštelėjęs degtuką į bato padą, jis pasakė:

— Kantrybės. Argi jums niekas nesakė, kad kantrybė yra dorybė? — vos šyptelėjęs užsirūkė ir pro ploną dūmų uždangą pažiūrėjo į ją ilgu žvilgsniu.— O gal dėl to yra problemų? Ir jūs nelinkusi į dorą?

Jų akys vėl susitiko, ir ją vėl apėmė nesuprantamas jaudulys.

— Aš tik noriu jodinėti savo eržilu.

— Taip ir bus. Ateis laikas.

— Negaliu amžinai laukti.

— Dvi savaitės — dar ne amžinybė.— Jis sunkiai at-

siduso ir išspjovė pakliuvusį ant liežuvio tabako šapelį. Žinote, Kese, maloniausių pasaulyje dalykų verta kantriai laukti. Bent mano tėvas mėgdavo tai kartoti... Kol dar nebuvo pasprukęs. Tiesą pasakius, aš nepažinojau jo, bet Čeizas gerai jį prisimena ir nepavargdamas gražbyliauja, kiek išmintingų posakių kadaise yra girdėjęs iš vaikino, kuriam šovė į galvą, kad nėra reikalo jam čia kiurksoti ir rūpintis savo vaikais bei žmona.— Jis pasiraukė, užsitraukė dūmo, tarp juodų antakių įsirėžė raukšlė. Jo žvilgsnis stabtelėjo prie vienišos eglės aptvaro pakraštyje, ir Kesidė suprato, jog jo mintys nuklydo kažkur toli, į tą vaikystę, kupiną skurdo ir kančių.— Aš tai manau, kad visi Frenko Makenzio postringavimai buvo vien paistalai, bet Čeizas, atrodo, jį garbina kone kaip Dievą.— Jis nelinksmai prajuko.— Mūsų Čeizas — optimistas. Tiki kada nors taip praturtėti kaip jūsų tėvas. Ir įsitaisyti namą, didesnį už jūsiškį. Įsivaizduojat?

— O kodėl ne? — atšovė Kesidė.

Jis vėl pasisuko į ją veidu, šį kartą akyse nebuvo įprastinio švytėjimo. Metė cigaretę ir sutrynė nuorūką bato kulnimi.

— Nes egzistuoja sistema, kurioje vieni turi, o kiti neturi. Čeizas tiesiog nesupranta, kurioje tvoros pusėje jis atsidūrė. Svajotojas.

— O jūs — ne?

— Tuščia būtų gaišatis, Kese.— Jo lūpos kietai susičiaupė, liko tik plona linija.— Gerai, pertrauka baigėsi,— pasakė jis, tarsi staiga suvokęs, jog kalba su šeimininko dukterimi.— Laikas vėl griebtis darbo.

— Svajoja visi.

— Tiktai kvailiai!

Ji nieko negalėjo jam padaryti. Ją traukė prie jo, ji paėmė jam už rankos lyg stengdamasi sulaikyti. Brigas žvilgtelėjo į jos ranką, paskui lėtai pakėlė galvą, jų žvilgsniai susitiko.

— Jūs... Jūs privalote turėti svajonių.— Ji negalėjo leisti jam štai taip paprastai nueiti, nutraukti atsiradusį tarp jų ryšį ir išblaškyti tą neaiškų troškimą, kuris kažkur giliai giliai krustelėjo joje.

Jis ciniškai išsiviepė.

— Patikėkit, jūs nė žinoti nepanorėsite, kokios mano svajonės, — tarė jis beveik pašnibždomis.

Kesidė nervingai lyžtelėjo lūpas.

— Panorėsiu. Aš jau noriu jas žinoti.

— Ei Kese, geriau pasitraukit. — Jis atsargiai nustūmė jos pirštus nuo savo rankos vis dar žiūrėdamas jai į akis, ir ji pirmą kartą išvydo patamsėjusiose mėlynose jo akyse kruopščiai slepiamo jausmo prošvaistę ir trumpą aistros plykstelėjimą.— Patikėkit, juo mažiau žinosit apie mane, juo bus geriau...

* * *

Brigas taisė tvorą ir dvi valandas mėžė mėšlą iš arklidžių, kuriose buvo laikomos veislinės kumelės, ir dabar jam gėlė visus raumenis. Atrodo, jog per visą mylią nuo jo dvokė mėšlu, o pats jis jautėsi dar blogiau, todėl nekantriai laukė darbo dienos pabaigos, nors dar turės sugaišti prie laukinio Kesidės eržilo. Remingtonas vis dar buvo neperprantamas ir nedraugiškas, bet pamažu ėmė priprasti. Kitą savaitę jis visai tiks jodinėti užsispyrusiai kaip mulas Biukeneno dukteriai. Tuomet ji gal liausis jį sekusi. Nesakytum, kad jam tai būtų labai rūpėję, tačiau ji buvo dar visai kūdikis, šešiolikmetė paauglė, nė neįtarianti, jog jau panėšėja į moterį. Sukandęs dantis, jis prisiminė, kokie karšti buvo jos pirštų galiukai, kai ji prisilietė prie jo. Tai atsitiko kitą dieną po to, kai jis, išvydęs gintarinėse akyse įsižiebusią liepsną, įsitikino, jog joje nubudo dar pačios nesuvokta aistra. Juokinga, jis iki tol nė karto kaip reikiant nebuvo matęs jos akių, jam nė į galvą neateidavo, kad strazdanėlės ant mergiškos nosies galėtų taip jaudinti. Viešpatie, kokios čia mintys lenda jam į galvą! Juk ji — šeimininko duktė. Jai tik šešiolika metų. Jis turi liautis galvojęs apie ją. Taigi. Kada tu apskritai liausies galvojęs apie moteris?

Nuo keturiolikos metų jis buvo tarsi prakeiktas, nuolat seksualiai išbadėjęs.

Brigas pasidarė pertrauką ir užsirūkė giliai užsitraukdamas dūmą; kad pailsėtų pečiai, prisiglaudė prie šiurkščios vienišos eglės, augusios greta arklidžių. Jis žiūrėjo į Biukeneno namą ir piktinosi. Penkių žmonių šeima gyve-

na lyg velniaižin kokia karališko kraujo diduomenė didžiuliuose rūmuose, kuriuose sutilptų penkiasdešimt šeimų!

— Taip ir maniau sutiksianti tave čia, — sučiurleno švelnus moteriškas balsas. Brigui nereikėjo net atsisukti, kad suprastų: Andžė vėl susirado jį. Trečią kartą per šią savaitę. Ji buvo graži, jis tai pripažino, daug gražesnė už jaunėlę savo seserį, bet su tokiomis tik grynas vargas. Neatitraukdamas pečių nuo medžio, jis pasislinko palei kamieną ir pagavo šnairai mestą stulbinančiai žydrų jos akių žvilgsnį. Balti šlaunis aptempiantys šortai buvo tokie trumpi, kad labiau panėšėjo į kelnaites, krūtys pūpsojo iš juodo maudymosi kostiumo liemenėlės, kuri buvo pora numerių mažesnė, nei reikėjo.

— Kuo galiu būti naudingas? — tęsiamai paklausė jis giliau traukdamas dūmą.

Tarp jos lūpų šmėstelėjo liežuvio galiukas.

— Galėčiau daug ką sugalvoti.— Jos akys šelmiškai žybtelėjo lyg sakydamos: tu nė neįsivaizduoji, ką prarandi. Ji palenkė galvą į šoną ir pakaušyje surištų plaukų uodega lyg juoda vėduoklė persimetė ant krūtinės.— Bet dabar Denai reikia atnešti namo kopėčias. Reikia pakeisti perdegusias sietyno lemputes.

— Jūs norite, kad aš atneščiau kopėčias? — jis vos nepratrūko juoktis, tokia paika buvo dingstis užmegzti su juo pokalbį.

Ji nusišypsojo.

— Ne aš, o mano pamotė. Ir nesvarbu, kas atneš: jūs ar kas nors kitas. Jus pirmąjį pamačiau. — Ji permetė plaukus už nugaros ir dirstelėjo į jo batus, išmėšlintus arklidėse.— Tiesa, aš tikiuosi, kad jūs teiksitės nusiauti batus prieš įeidamas į vidų? Dena labai žiūri švaros.— Mirktelėjusi jam, ji nusisuko ir oriai nuėjo siūbuodama klubais ir mosikuodama rankomis taip, kad į taktą jų judesiams švytavo plaukų uodega ant nugaros.

Garaže jis susirado aukštą lipynę, nusiavė batus prieš kopdamas tarnų įėjimo laiptais ir nunešė lipynę per virtuvę į vestibiulį, kur virš blizgančių marmurinių grindų penkiolikos pėdų aukštyje kabojo krištolo ir bronzos sietynas.

Dena lakstė kaip įgelta. Svečiai tuojau susirinks, o kelios lemputės staiga kažkodėl užgeso.

— Nežinau, kas galėjo joms nutikti,— susierzinusi kalbėjo ji; ties jos lūpų kampučiais susimetė smulkios raukšlelės.— Tarnai, kurie čia valė, privalėjo pasakyti man apie tai iš anksto.— Ji žvilgtelėjo į Brigą, ir jos šnervės suvirpėjo, šaltose akyse šmėstelėjo pasišlykštėjimas, kai ji nudelbė jo figūrą nuo praplyšusių puskojinių iki nešvarių baltos medvilnės marškinių.

Brigas pamanė nekreipsiąs dėmesio į jos atvirai niekinamą žvilgsnį ir ramiausiai pastatė lipynę po sietynu. Dena Biukenen pati buvo kilusi iš neturtingos šeimos. Tiesa, kiek jam žinoma, jos gyslomis netekėjo čigonų ar indėnų kraujas. Ji buvo fermerio ir siuvėjos dukra, šie išsiuntė ją mokytis į komercijos koledžą. Baigusi jį, gavo darbą Biukeneno kontoroje ir daug metų dirbo asmenine Rekso sekretore. Kai jo dievinama pirmoji žmona pasitraukė anapilin, Dena pasipainiojo po ranka, kad atkurtų sugriuvusį Rekso Biukeneno gyvenimą... Nepraėjo nė metų po Lukrecijos Biukenen laidotuvių, ir jie susituokė, o dar po aštuonių mėnesių gimė Kesidė... Dena Biukenen, mergautine pavarde Miler, savo gyvenime yra mačiusi daug praplyšusių kojinių.

Brigas sukiojo lemputes suvokdamas, kad moterys jį stebi. Dena — tvardydama pasibjaurėjimą, Andžė — susidomėjusi, o pasislėpusi antrojo aukšto laiptinėje Kesidė — smalsiai. Pastarąsias dvi dienas po jų pokalbio prie arklidžių ji vengė Brigo, ir dabar, sukdamas paskutinę lemputę, jis pakėlė galvą, susidūrė su nustebusiu jos žvilgsniu ir mirktelėjo jai.

Kesidė ėmė nervintis ir atrodė išsigandusi kaip triušis, naktį papuolęs į automobilio žibintų šviesą, akių nenukreipė ir nepasitraukė šešėliu. Ji buvo narsi, jis tai įvertino.

Brigas nulipo žemyn ir sulankstė lipynę. Andžė, ko gero, norėdama šokiruoti pamotę, uždėjo delną jam ant rankos.

— Dėkui,— pasakė ji švelniai šypsodamasi.— Gal mes pavaišintume jus kuo nors gaiviu? Koka? O gal norėtumėt

šio to stipresnio? Mano tėvas paslėpė šaldytuve vieną butelį, kurį atvežė...

— Ponas Makenzis dar dirba...

Jis greičiau pajuto negu pamatė, kaip įsitempė Dena, bet jos žodžiai reiškė, kad jis turi žinoti savo vietą. Brigas nusišypsojo Andžei.

— Manau, kad man verčiau atsisakyti. Darbas laukia,— tęsdamas žodžius, atsakė jis. Paskui jau pasisukęs į Deną pridūrė: — Gal užeisiu kada nors kitą kartą...

Andžė išlenkė dailų antakį.

— Įsidėmėsiu jūsų žodžius,— pasakė ji paliesdama smalyžiaus galiuku jo marškinius ant krūtinės. Net per marškinius jis pajuto, kaip nuo jos kūno, atsidūrusio taip arti, prisilietimo ėmė degti jo oda. Įdomu, pagalvojo jis, ar Kesidė pastebėjo jo jaudinimąsi, paskui pasakė sau, kad jam tai nerūpi, ir nubogino lipynę per tarnų išėjimą. Jis negalėjo pamatyti prie garažo pastatyto švarutėlio „korveto". Raudonas automobilis tviskėjo popiečio saulės spinduliuose, o du vaikinai, Bobis Alonsas ir Džedas Beikeris, stovėjo nerūpestingai atsišlieję į automobilio sparną, susikryžiavę kojas ir susinėrę ant krūtinių rankas.

Visiškai nekreipdamas į juos dėmesio, Brigas apsiavė ir nešė lipynę atgal į garažą. Jis išgirdo už nugaros greitus lengvus žingsnius, tai Andžė vijosi jį. Ji paėmė jį už parankės, iš kitos pusės jam ant peties svyravo ilga lipynė.

— Dar kartą dėkui,— pasakė ji.

— Tiek čia tos bėdos...

— Oi, čia ne šiaip bėda, o tikra katastrofa. Beveik kaip panika dėl blogai nušveistų sidabrinių valgomųjų įrankių ar dėl šiek tiek apdulkėjusio — kažkur prie ratų — automobilio.— Ji artistiškai pakėlė akis į dangų.— Denai amžinai vaidenasi katastrofos...

— Atrodo, jog pas jus atvyko svečių.

Ji paniekinamai nudelbė žvilgsniu spindintį automobilį ir du vaikinus, kurie neatplėšė nuo jos akių.

— Koks džiaugsmas! — sarkastiškai tarė ji.

— Maniau, kad jie — jūsų bičiuliai.

Ji atsiduso.

— Bukagalviai išpaikinti berniukai,— pasakė ji tuo

metu, kai Džedas išlipo iš automobilio ir pamojavo jai.— Ar žinote? Jie susilažino.— Labai dailios jos lūpytės paniekinamai susičiaupė, ir ji neatsakė į pasveikinimą.

— Iš ko?

— Na, tai ir įdomiausia.— Ji palenkė prie jo galvutę ir žvilgtelėjo jam į akis.— Kuriam iš jųdviejų pirmajam pavyks permiegoti su manim.

— Jie patys jums pasipasakojo?!

— Bobis papasakojo. Manau, jog norėdamas, kad pasibjaurėčiau Džedu. Įsivaizduojat? — ji nusišypsojo pademonstruodama jam duobutę skruoste.

Brigas abejingai numykė.

— Ir kuris iš jų bus pirmasis?

— Nė vienas,— išdidžiai pakėlusi galvą, atsakė ji.— Atrodo, jie nė nepagalvoja, kad atėjus laikui rinksiuosi aš. Na, ir, žinoma, ne iš tų dviejų snarglių, kurie galvoja vien apie seksą, futbolą ir automobilius. Žinote, jie tokie storžieviai, kad moters krūtis vadina žibintais. Žibintai! — ji sušnypštė iš pasibjaurėjimo.— Vaikigaliai! — nenoriai ji atitraukė savo ranką, tarsi netyčia paliesdama pirštų galiukais vidinę jos rankos pusę.

— Iki,— tarstelėjo koketiškai pamojavusi rankute.

Brigas žiūrėjo, kaip ji tolsta, ir jautė palengvėjimą, kad ji nueina. Tačiau būdamas tikras vyras jis negalėjo nematyti grakštaus klubų siūbavimo, lyg ištekintų blauzdų, plono liemens ir, žinoma, putlios aukštos krūtinės, kuri taip išraiškingai krestelėjo, kai ji pasisuko dar kartą nusišypsoti jam atsisveikindama. Tik pamanykit — žibintai?! Ji tikrai nuosekliai siekia savo tikslo. Jis nesuprato, kokį žaidimą ji sugalvojo, tiksliau, kodėl ji taip atkakliai siūlo jam dalyvauti jame, bet spėjo, kad jai norisi paerzinti jį — turtinga mergiūkštė įprato būti vyrų garbinama. Atseit, pažiūrėk, kokia aš, bet ne tavo nosiai, kur jau ten.

Kam to reikia? Gal jo broliukui Čeizui? Jis labai godus pinigų. Ir moterų. Turtingų moterų.

Tačiau ne. Čeizas tiesiog kvailys. Geros širdies kvailys, kuris iš kailio neriasi, kad kaip nors prasigyventų ir galėtų aprūpinti šeimą. Jei ne Čeizas, Brigui vienam reikėtų rūpintis motina, o iki šiol jam tai nelabai sekėsi.

Andžė jau priėjo prie Džedo ir Bobio. Brigas negirdėjo, ką jie šneka, tai jo ir nedomino. Nors Andžė tarškėjo, kad jos nedomina „vaikigaliai", tačiau visaip stengėsi žavėti juos. Jis matė, kaip ji juokiasi ir šnibždasi su Džedu, leisdama jam paliesti savo liemenį tuo metu, kai ji sukosi pažiūrėti, ar tai mato Brigas.

Jis jautėsi prislėgtas. Viena, Andžė jam nebuvo visiškai tuščia vieta... Kaip ir kiekvienam vyrui, jei atsidurtų jo vietoje. Kita vertus, jis suprato, kad susidėjus su tokiomis kaip ji galima turėti daugybę nemalonumų, todėl reikia laikytis atokiau nuo jos. Ji velniškai sumaniai manipuliuoja žmonėmis, Džedo ir Bobio jausmais griežia lyg smuiku.

Jis pakabino lipynę ant kablių. Jį pasiekė galingo variklio burzgimas ir skambus lyg varpelis Andžės juokas. Pro dulkėtą stiklą jis išvydo,— kaip jie išvažiuoja — Džedas prie vairo iš kairės, Bobis — iš dešinės ir Andžė, įsprausta tarp jų. Ji linksmai juokėsi, užmetusi vieną ranką Bobiui ant kaklo, o kita apkabinusi Džedą per pečius.

Brigas išėjo iš garažo ir vos neužlėkė ant Vilio Venturos; šis lydėjo akimis linksmąją draugiją, pasislėpęs už žaliuojančių medžių, kurių eilė buvo pasodinta vietoj gyvatvorės tarp namo ir garažo.

— Andžė...— tarė Vilis, jo lūpos be garso krutėjo, žvilgsniu jis sekė automobilį.

— Kas jai?

Vilis tiesiog stryktelėjo išsigandęs ir pažiūrėjo į Brigą taip, tarsi laukdamas, kad bus apkultas. Sunkiai gurktelėjęs jis nukreipė akis į šalį, vengdamas skvarbaus Brigo žvilgsnio. Jis visas drebėjo.

— Ji... ji išvažiavo.

— A-a, su tais dviem snargliais, aš žinau.

Sustingusios Vilio akys buvo įbestos į vieną tašką.

— Tu myli Bobį?

— Aš gerai nepažįstu jo. Ir nenoriu pažinti.

— Jis blogas.

— Iš kur tu žinai? — Brigo tai nedomino, bet jis palaikė pašnekesį, nes didele sėkme laikė vien Vilio norą

pasikalbėti su juo. Vilis niekada nebūdavo šnekus ir paprastai vengdavo Brigo.

Vilis žvelgė į tolstantį automobilį.

— Nelaimė.

— Tą patį tu sakei, kai aš čionai atėjau pirmą kartą.

Linguodamas galvą, Vilis žiūrėjo, kaip pranyksta automobilis. Jis nepajudėjo iš vietos, kol nusėdo storų „korveto" padangių sukeltos dulkės.

— Tu irgi nelaimė,— pasakė jis ir sušnopavo.— Tačiau kita.— Jis dėbtelėjo į Brigą, staiga susidrovėjo, paskui rado tinkamą dingstį užbaigti pokalbį.— Reikia dirbti.

— Taip, mums abiem, tau ir man.

Kesidė nuobodžiavo. Geriausia jos draugė Elizabetė Taker poilsiauja, o ji jau tiek laiko kiurkso mieste drauge su mama! Pareiškusi, kad Kesidę būtina išvežti kuo toliau nuo namų ir arklidžių, Dena pasiėmė ją drauge į Portlendą, kur jiedvi pusdienį važinėdavo automobiliu po miestą, landžiodavo į antikvariatus Selvude, užsukdavo į vieną kitą parduotuvėlę.

Papusryčiavo „Denverso" viešbučio restorane, paskui visą valandą vilkosi su mašinų srautu iki namų.

Dabar, po kelių valandų, Kesidei įsiskaudėjo galva, ji jautėsi pavargusi, kaip sudaužyta. Norėjosi šokti ant plačios Remingtono nugaros, toli toli palikti laukus ir lėkti takeliais nuo kalvų papėdės iki Botlnekso kanjono, kur Klakamo upė vingiuodama sudaro užtakį. O ten nusivilkti drabužius ir nerti į skaidrią vėsią gelmę.

Ji būtų galėjusi joti ir kitu arkliu, bet tai juk kas kita. Saulė leidosi vakaruose už kalnų, ilgi šešėliai nusidriekė slėnio įduba. Greta arklidžių ūgtelėję kumeliukai laigė tarp kumelių, kurios tingiai švytravo uodegomis, gainiodamos muses.

Tą dieną beveik visi išvažiavo kas sau, buvo penktadienis, ir kaip visada tėvas su motina išvažiavo vakarieniauti ir lošti į Portlendą. Derikas leido laiką su Felisite, daugelis darbininkų išėjo namo. Liko tik Brigas. Jis vis dar buvo atskirame aptvare su Remingtonu, mokė užsi-

spyrusį eržilą paklusnumo. Vilis kaip visada kur nors netoliese tupi, nors ji ir nematė jo nuo vakardienos.

Kesidė priėjo prie aptvaro ir užsikorė ant viršutinio skersinio. Raitas ant Remingtono Brigas tik linktelėjo jai pasisveikindamas ir beregint pamiršo, kad ji stebi jį. Jis pliaukšėjo liežuviu, ir arklys paklusdamas šiek tiek paeidavo žingine, paskui sustodavo kaip įbestas.

— Judinkis, tu, pasigailėtinas arklienos luite. — Remingtono raumenys virpėjo po dulkėta raudai bėro plauko oda.— Nedrįsk nė pagalvoti apie tai! — staiga riktelėjo Brigas.

Bet Remingtonas sukando žąslus, išrietė ilgą sprandą ir metė pasturgalį aukštyn. Pakilo dulkių debesis. Kesidė visa susigūžė. Arklys šnarpštė, spardėsi, įsiutęs kasė kanopomis sausą žemę. Virtęs raumenų gniutulu Brigas bjauriai keikdamasis vis dėlto išsilaikė balne. Kesidė susižavėjusi, išpūtusi akis žiūrėjo į jį.

Remingtonas lyg viesulas sukosi vietoje, lakstė po visą aptvarą. Brigas kietai įtempė apynasrį. Prie tvoros, palei vienišą eglę, žirgas staiga stojosi piestu muistydamas galvą, bet Brigas tik tvirčiau suspaudė jį šlaunimis. Eržilas vėl spyrė — Brigas žaibiškai pasilenkė. Stebėdama dvikovą, kurioje susidūrė žmogaus valia ir gyvulio užsispyrimas, Kesidė įtemptai sustingo savo vietoje, pirštais įsitvėrusi viršutinio skersinio. Nenorintis pasiduoti Remingtonas nuskriejo lyg strėlė, su švilpesiu skrosdamas orą, tada staigiai sustojo ir šoko piestu. Brigas įsikibo į jį kaip varnalėšos dagišius. Eržilas vėl nurūko palei tvorą, putos dribo jam iš nasrų, Brigui sudrėko nugara, prakaitas temdė akis.

— Nagi, nagi, pamėgink numesti mane, tu pasigailėtinas kalės vaike! — riaumojo ant jo Brigas. Arklys krestelėjo galvą ir sustojo kaip įbestas.

Kesidė sulaikė kvapą. Dulkės nusėdo. Vėl suskrido musės. Ji nežinojo, verkti jai ar juoktis. Regis, Brigas nugalėjo. Tai nuostabu... Vadinasi, greit ji galės pasibalnoti savo žirgą. Bet ar jis bus tas pats karštas eržilas, kurį ji dievino? Gal iš tikrųjų pavirs besmegeniu arklienos luitu, iš kurio išmuštas kovingumas? Taip pagalvojus jai sumaudė paširdžius.

— Va, taip jau geriau,— tarė Brigas atsipalaiduodamas ir plekšnodamas tamsiai bėrą Remingtono sprandą.

— Nejaugi geriau?

— Ei, nereikia kalbėti, o'kei? Mes dirbame.

Ji įniršo ir nušoko nuo aptvaro.

— Aš nenoriu, kad jis virstų zombiu.

— Eik iš čia,— lygiu balsu įsakė Brigas, kad nejaudintų arklio.— Ko tu sieki? Kad mane atleistų?

— Esu girdėjusi, kad paprastai tu pats to prisiprašai!

— Dėl Dievo meilės, eik iš čia, Keside. Aš užimtas, ir kol aš dirbu, čia nėra saugu. Nežinia, ką jis gali iškrėsti kitą akimirką!

Ji atkakliai žengė prie eržilo.

— Įsakinės mat čia man visokie! — pastebėjusi blausų paprastai ugnimi degančių Remingtono akių žvilgsnį, ji riktelėjo: — Lipk nuo jo!

— Dar negalima, Kese. . .— Brigas išsilenkė balne, kad geriau matytų ją. Jos lūpų kampučiai nusviro.

— Jis mano arklys, aš pasakiau. . .

Ūmai iškilo jai prieš akis juodbėris kailis. Pajutęs, kad priešininko dėmesys nebesutelktas, Remingtonas stojosi piestu, suplakė priekinėmis kojomis orą, visas galingas jo kūnas tampėsi. Brigas sėdėjo pasislinkęs į šoną, jis mėgino pakeisti kūno padėtį, bet nesuspėjo. Eržilas nusileido ant priekinių kojų, išmesdamas aukštyn pasturgalį, ir Brigas skriste išskrido iš balno; tolokai nulėkęs oru, jis dusliai bumptelėjo ant žemės greta mėšlo krūvos.

— Nevidonas!

„Vadinasi, jis mirtinai neužsimušė",— šmėstelėjo Kelsidei mintis.

— Tu neužsigavai? Aš nenorėjau. . .

— Nešdinkis iš čia! — suriaumojo Brigas ant Kesidės, bet ši vos ištvėrė nenusišypsojusi.

— Kaip aš suprantu, tu dar neįveikei jo, ką? . .

Pašokęs Brigas nusipurtė džinsus ir susirado akimis eržilą.

— Palik mus ramybėje, Kese, leisk mums padirbėti.

— Pasiduokit, Makenzi.

— Niekada! — jo akys degė taip skaisčiai kaip Remingtono.

Pergalingai žvelgdamas Remingtonas pakeitė kryptį, nudūmė palei tvorą ir lėkė tiesiai į ją.

— Keside! Traukis! — Brigas veržliai puolė pirmyn.— Ak, velnias!

Ji pašoko ir pakibo ant tvoros, tą pačią akimirką žirgas visu greičiu prašvilpė pro ją, bet kryžium suspėjo brūkštelėti jai, ji neišlaikė ir krito kniūbsčia. Baisus skausmas nusmelkė jai petį.

— O Viešpatie!

Ji mėgino keltis, bet Brigas jau buvo greta ir dar jai nespėjus nė žodžio ištarti griebė ją į glėbį ir nutempė prie vartų. Atidarė juos pastūmęs keliu; pyktis iškreipė murziną jo veidą, plaukai sulipo nuo prakaito, ant kaklo išsipūtė gyslos.

Koja uždaręs sau už nugaros vartus, jis šiaip taip pastatė ją.

— Tu nedrįsi...

— Nereikia man sakyti pamokslų! — nutraukė ji, raukydamasi nuo peties skausmo.— Tai mano nuosavybė, tu dirbi su mano eržilu.

— Ir todėl tu esi pasirengusi pulti po jo kanopomis, netekti sąmonės, žūti — viskam vienu kartu?

— Visai ne, aš...

— Idiotė! — jo šnervės išsipūtė iš pykčio.— Tas pats galėjo atsitikti ir man dėl tavo kaltės.— Ryžtingai bakstelėjęs jai pirštu į petį, jis pridūrė: — Laikykis nuo manęs atokiau, kai aš dirbu su tuo prakeiktu eržilu!

— Nenurodinėk man, ką turėčiau daryti.

Užsimerkusi Kesidė sulaikė kvapą. Brigas ištiesė ranką ir griebė už blykstelėjusios iš po marškinių ant jos kaklo grandinėlės su švento Kristoforo medaliuku. Jo pirštai nervingai slankiojo grandelėmis, kol plokščias metalinis skritulėlis nuslydo į delną; tada už grandinėlės prisitraukė jos veidą prie savojo taip arti, kad jai į nosį tvoskė karštas jo alsavimas su įsisenėjusio tabako kvapu, ji matė net smulkias jo odos poras. Pirmą kartą skaisčiai mėlynose jo akyse ji pastebėjo siaurus pilkus rėželius.

— Pagaliau aš gavau darbą, princese.— Jo balsas kurtino.— Gali kiek tinkama pūstis ir didžiuotis, bet jei trukdysi man, tau bus blogai!

Jos širdis taip garsiai daužėsi, kad ji buvo tikra — tiek jis, tiek visa apygarda girdi tą daužymąsi.

— Pasinaudosiu savo šansu.

— Nesistenk būti sąmojinga.— Jis vos sukrutino lūpas.

Ji išdidžiai atstatė smakrą.

— Esu pakankamai suaugusi, ir patarimų iš šalies man nereikia.

— Tu žaidi su ugnimi, Kese.

— Ką tu turi galvoje?

— Tik viena — laikykis nuo manęs kuo toliau.

— Kodėl?

— Aš turiu susikaupti. Negaliu dirbti ir tuo pačiu metu rūpintis kažkokia snarglėta mergiūkšte, kuri painiojasi po kojomis.

— Aš ne...

— Išeik.— Brigas ūmai paleido iš rankų grandinėlę, ir Kesidė vos nepargriuvo netekusi pusiausvyros. Jis pasuko atgal į aptvarą, ir jo veido išraiška buvo tokia, tarsi būtų rengęsis pasmaugti eržilą.

— Viskas gerai, bjaurybe,— suurzgė jis. — Pamėginsim dar kartą.

Pastarąsias kelias dienas Kesidė iš tikrųjų stengėsi laikytis atokiau nuo Brigo, bet ji negalėjo nematyti, kaip jis dirba traktoriumi, taiso tvorą ar jaukina Remingtoną. Slapta ji stebėdavo, kaip jis šnekasi, juokiasi ir rūko su kitais rančos darbininkais. Ji matė, kad Andžės Brigas nevarydavo tolyn, kai šiai pasitaikydavo sutikti jį: Andžė šypsodavosi jam, o jis būdavo kantrus.

Kesidė negalėjo įsivaizduoti, apie ką jiedu kalbasi. Na, apie ką galima kalbėtis su Andže? Tiek vyrai, tiek berniūkščiai varžosi dėl garbės pastovėti greta jos, bet kad šnekėtųsi su ja...

Beveik visą savaitę Kesidė jautėsi vieniša ir nežinojo, ką veikti. Ją kankino nerimas, ji liūdėjo, ir apskritai ši vasara nebuvo tokia kaip kitos. Dar pernai tokios pramogos jai patiko, o dabar... Ir tas nepakenčiamas karštis..

Ji dėbtelėjo į aptvarą, kuriame Brigas mankštino Remingtoną. Atrodo, kad eržilas nebe toks aikštingas. Matyt,

Brigui pavyko šį tą nuveikti. Kai kurie vyrai greit, vos per kelias dienas, palaužia arklius, o Brigas negailėjo laiko, ir Kesidė pamanė turinti būti dėkinga jam už tai. Tačiau jautėsi nuolat suirzusi. Visi šeimos nariai tartum susitarė elgtis su ja kaip su mažvaikiu, lyg ji negalėtų tvarkytis savarankiškai. Negalima net pajodinėti savo pačios arkliu...

Ji perlipo per tvorą ir nusileido prie upelio, kur kadaise, dar vaikas būdama, žaisdavo su Andže ir Deriku; jie taškydavo vienas kitą vandeniu, svaidydavosi šlapio smėlio gniužulais, puškendavosi seklumoje. Derikas buvo miklus visokioms šelmystėms ir išdaigaudamas tampydavo Kesidę už plaukų arba stengdavosi nuo kojų iki galvos išteplioti jaunesniąsias sesutes dumblu, išgriebtu iš upelio dugno. Kartą jiedvi su Andže stebėjo, kaip jis rūkė pirmąją cigaretę savo gyvenime ir labai kosėjo. Kitą kartą ji šnipinėjo jį ir susekė, kaip jis bučiavosi su tamsiaplauke mergiūkšte, paskui jiedu prakaituodami ir pūkšdami kuitėsi medžių sąžalynuose. Kesidė tada kuo greičiau nuropojo keturpėsčia šalin, nusliuogė už vinkšnos lapų uždangos, kol dar neatpažino tos mergiūkštės, kuri taip mielai leido jam atsegti siaurutę miniatiūrinę jos liemenėlę.

Štai nuo tada, kai Derikas ėmė domėtis mergaitėmis, viskas ir pasikeitė. Jis jau kitaip žiūrėjo į ją, ankstesni vaikiški žaidimai buvo užmiršti. Jame visada glūdėjo kažkoks velniūkštis, bet tuo metu, kai ėmė dygti ūsai ir keistis balsas, jis pasidarė uždaras ir piktas. Kartą jis kruvinai nučaižė arklį ir nušovė kaimynų katiną — šiaip, pramogaudamas. Abu kartus Reksas išrėžė sūnui pamokslą, paskui nusivedė jį į svirną, kur privertė berniuką pasilenkti virš ožio malkoms pjauti ir jo paties vytiniu išvanojo per užpakalį. Derikas rėkė, žviegė nuo kiekvieno kirčio, paskui nužygiavo namo raudonu šlapiu veidu, akys buvo pilnos deginančių pažeminimo ašarų, rodydamas piktą nepaklusnumą, jis kietai sučiaupė papurtusias lūpas.

Paskui Reksas nusivežė jį į miestą, privertė išpažinti nuodėmes dvasininkui, bet Derikas darėsi vis išdykesnis, kad ir kiek kartų jį priversdavo kalbėti „Tėve mūsų" ar „Sveika, Marija". Kesidė buvo įsitikinus: jis gali iki be-

galybės bambėti poterius, sukti rožinio karolėlius, bet tėvo valiai nepaklus. Ji jautė, kad Derikui kažkas darosi, tik negalėjo suprasti kas...

Kesidė nuspyrė batelius ir įmerkė kojų pirštus į skystą dumblą vandens pakraštyje. Upelis buvo visai seklus — tik čiurlenanti srovelė ritosi per laiko nugludintus akmenis.

Apglėbusi rankomis kelius, ji vėl pajuto tą vidinį nerimą, kuris sekino ją, neleisdamas užmigti naktimis. Keista vasara — ji vis dar lyg ir vaikas, o jos sesuo ir brolis seniausiai išsinėrė iš savo vaikiško luobo.

Užsimiršusi, nejučia pešiodama žolytes nuolaidžioje pakrantėje, ji krūptelėjo iš netikėtumo, kai jos pečius ir žolę greta užtemdė kažkieno šešėlis.

— Ką čia veiki?

Brigas! Jo balsą ji atpažintų iš tūkstančio. Apstulbusi prasižiojo, širdis ėmė pašėlusiai daužytis kone gerklėje.

— Nieko.— Atsigręžusi ji nematančiu žvilgsniu nudelbė atsagstytus jo marškinius su aukštai paraitotomis rankovėmis. Džinsai taip žemai laikėsi ant klubų, kad buvo matyti bamba ir juodi plaukai aplinkui. Svaigi šiluma kartu su krauju pasklido jos kūne, ji krestelėjo išsidraikiusius ant pečių plaukus ir pasigailėjo nusiavusi, nes dabar jos kojos buvo juodos nuo dumblo.— Tiesiog sėdėjau ir galvojau, kada gi galėsiu jodinėti savo arkliu.

— Tu kaip užsikirtusi plokštelė...

— Tai kada gi?

— Greit. Kai jis taps paklusnus kaip šunytis.

— Panorėjusi įsitaisyti šunį,— atžariai pasakė ji,— aš nueičiau į šunų veislyną ir išsirinkčiau šunytį.— Ji atsistojo, nusišluostė kojas į žolę, stengdamasi nuslėpti ją apėmusį drovumą.— Manau, kad turėtum jau baigti su Remingtonu. Jis man ir toks patinka.

— Toks rupūžgalvis?

— Aha, rupūžgalvis.— Jam ištrūko gerklinis garsas, reiškiąs nepritarimą.— Juk sakiau, kad man reikia eržilo su ugnele ir kad būtų nepriklausomo būdo.

— Tokio, kuris teškia tave žemėn ir kaip pasiutęs spardosi? — paklausė jis žaisdamas kišeniniu peiliu. Ji stovėjo prieš jį basa, ir galbūt todėl jis su savo kaubo-

jiškais batais atrodė dar aukštesnis. Saulės šviesa skverbėsi pro vėjo šlaminamą lapiją, ir ant jo veido mirgėjo šešėliai. Brigas užlenkė peilį.

— Kiek man žinoma, jis nutėškė ir tave.

Jo lūpas suvirpino lengva šypsenėlė. Spyruoklinį peilį jis įsikišo į kišenę.

— Kas buvo — buvo, bet tikiuosi, kad tu neimsi pasakoti apie tai kiekvienam sutiktajam. Nesinori, kad kiti darbininkai sužinotų.

— Tebūnie tai mūsų paslaptis,— nusišypsojo Kesidė.

— Tiesa?

— Kaip Dievą myliu, ir teprasmegčiau aš skradžiai žemę, jei pasakysiu! — ji pakėlė ranką, kad ištarusi tą baisią vaikišką priesaiką padarytų atitinkamą ženklą ant krūtinės, bet nustėro pastebėjusi jo žvilgsnį, kuriuo jis sekė jos judesius.— Na, gerai jau, tu ir pats žinai...

Patempęs apatinę lūpą, jis linktelėjo; tokį draugišką ir malonų ji matė jį pirmą kartą.

— Ir vis dėlto aš manau, kad jau galėčiau jodinėti juo.

— Jodinėsi,— pažadėjo Brigas.— Greit.

— Aš susitvarkysiu su juo.

— Tuomet kaip tu paaiškinsi štai tą? — jis palietė užgautą jos petį, ir ji staiga išsigando.

Vidinis balsas sakė jai, kad likti su juo vienai būtų tolygu žaisti ugnimi, bet ji negalėjo iki galo suvokti pavojaus. Kesidė jautė, kaip kažkas keičiasi pačioje atmosferoje, vos ji atsiduria arti jo: ore tarsi kaupiasi elektros išlydis kaip prieš audrą.

— Paskutinį kartą jodama padariau klaidą.

— Todėl tavo tėvas nenori, kad ji pasikartotų.

— Gal jis nesupranta, kas man geriau.

— O tu pati ar supranti? — jis pašaipiai išlenkė juodą antakį, ir ji suprato, kad jis šaiposi iš perdėto jos narsumo.

— Kodėl tu elgiesi su manim kaip su vaiku?

— Nes tu ir esi dar vaikas.

— Nedaug ir tu vyresnis.

— Svarbu ne amžius, mažiule.

— O kas? — paklausė ji aukščiau pakeldama smakrą.— Gyvenimo patirtis?

Lengva šypsena virptelėjo Brigo lūpose.

— Tam tikra prasme.

Jos širdis nerimo, ji pastebėjo, kad ant jo rankų auga juodi plaukeliai, ant smakro kalasi barzda; laisvos jo manieros ir gąsdino, ir žavėjo ją.

Brigas lėtai ėmė artintis prie jos, ir Kesidė pamanė, kad jis nori ją pabučiuoti. Laikas užsitęsė ir virto amžinybe, bet, kaip ir praeitą kartą, jis atsargiai suėmė pirštais grandinėlę, kabančią ant jos kaklo. Medaliukas tarp krūtų nudegino jai odą.

— Ar nuolat būni su ta grandinėle?

Ji linktelėjo.

— Kodėl?

— Aš... nežinau.

— Tai kažkoks įsipareigojimas bažnyčiai? O gal kas nors iš berniūkščių padovanojo?

— Jokie berniūkščiai man jos nedovanojo!

Jis paleido ranką, nukreipė akis į šalį ir atsiduso.

— Aš atėjau paskui tave, norėdamas atsiprašyti,— prisipažino jis.— Tada mažumėlę pasikarščiavau.

— Niekai...

— Ne. Leisk man pasakyti. Hm... Tu, taip sakant, užklupai mane netikėtai. Mano dėmesys nukrypo kitur, o arklys tai pajuto ir numetė.

— Bet juk tai aš kalta, kad atitraukiau tavo dėmesį.— Jai pasirodė, kad oras aplinkui tirštėja, ir ji žengtelėjo atatupsta.

— Aš neturėjau leisti, kad taip atsitiktų.

Brigas žiūrėjo į jos krūtinės lomelę, kur nesutvardomai daužėsi širdis. Kurį laiką tylą drumstė tik vandens gurgėjimas. Visa esybe ji jautė, kad jis nori pabučiuoti ją. Štai kodėl jis gniaužia kumščius — negali susitvardyti.

— Aš eisiu...

— Ne,— ištrūko jai, ir ji bematant išraudo.— Aš...

Į širdies tvinksnių taktą jam sutrūkčiojo skruostas. Jų žvilgsniai susidūrė, ir ji be žodžių suprato, kad ir jis jaučia tarp jų atsiradusį įtemptą, sekinantį lūkestį. Ji ner-

vingai apsilaižė lūpas. Jam ištrūko sunkus atodūsis, ir kai jis prašneko, balsas skambėjo šaltai ir abejingai:

— Jums abiem bus geriau, jei tu laikysies toliau nuo manęs ir eržilo.

— Man patinka būti šalia tavęs,— prisipažino ji, ir jis kietai užsimerkė, tarsi stengdamasis, kad ji išnyktų.

— Klausyk, nereikia, Kese. Palik mane ramybėje.— Atsimerkęs buvo jau beveik nurimęs, įtampa dingo.— Patikėk manimi, mergyte, visiems bus daug geriau, jei tu laikysies nuošaliai.

— Papasakok, kaip tau sekasi dirbti pas turtingiausią apygardos žmogų.— Čeizas išėmė iš šaldytuvo alaus butelį ir pasiūlė Brišui. Čeizo plaukai ir darbiniai marškiniai buvo nuberti medžio pjuvenomis.

— Pats papasakok,— atkirto Brigas, visai subjuręs nuo nepakenčiamos kaitros vagonėlyje. Ventiliatorius garsiai zvimbė, bergždžiai stengdamasis išblaškyti alinančią tvankumą. Brigas nusibraukė nuo kaktos prakaitą ir pasitrynė ranka į marškinius, bet karštis degino iš vidaus tarsi Biukenono dukterų priminimas; nuo tų minčių jam galvoje viskas jaukėsi.— Juk ir tu jam dirbi.

— Kaip ir daugelis miesto gyventojų.— Čeizas pastatė ant stalo du butelius, abu atkimšo ir greit nugėrė kone pusę iš savojo.— Bet argi su tavim lygintis, tu gali matyti, kaip jie gyvena, ką veikia...

— Turiu daug darbo.— Brigas gurkštelėjo didelį gurkšnį.— Ir nieko įdomaus ten nebūna.

— Nejaugi? Neįdomu yra tada, kai reikia tampyti rąstus, kol praplyšta pirštinės ir kruvinai atmuši kojų padus.

Čeizas atmetė nuo kaktos juodus plaukus ir laukiamai įsispitrėjo į brolį tokiomis pat žydromis akimis. Dėl jų giminystės sunku būtų suklysti, tokie jie buvo panašūs — vienodo ūgio ir kūno sudėjimo, abiejų tamsūs plaukai ir kone mėlynos, neįprasto atspalvio akys. Vienintelis jų išvaizdos skirtumas — šiek tiek smulkesni Čeizo veido bruožai. Brigas visuomet kaltindavo Čeizą, kad šis gražuoliukas, paprastai Čeizas netekdavo kantrybės, pradėdavo muštis ir — šiaip ar taip: prieš ketverius metus — jis lengvai

nugalėdavo. Vėliau jie pasikeitė vaidmenimis ir netrukus nė nebeslėpė pykčio vienas kitam — bent jau fiziškai.

— Gerai,— tarė Čeizas apsižergdamas kėdę ir kreivai šypsodamasis.— Papasakok apie namą ir automobilius, apie dukteris. Tau jos patinka, ar ne, Brigai?

— Mergiūkštės, lepūnėlės!

— Ir tavęs visai nedomina? — paklausė Čeizas, alkūne atsiremdamas į stalą.

— Ne.

— Velniai rautų! — jis vėl gurkštelėjo alaus, neatsitraukdamas nuo brolio įdėmaus žvilgsnio.— Kartą buvau jų namuose, kai senis pakvietė pasirašyti dokumentų paskolai, aš gerai apžiūrėjau, kaip ten pas jį, ir pamaniau, jog pabuvojau rojuje. Aš sugalvosiu būdą, kaip vieną gražią dieną visa tai gauti,— ir vilą su kalnų reginiu, ir dar vieną Portlende, ir netgi, įsivaizduokit, namus pajūryje. Nusipirksiu lėktuvą, įdėsiu kapitalo į mišką, į žvyrduobes, į lentpjūvę. O pats tiktai mokėsiu mokesčius ir mokysiuos bučiuoti užpakalius reikalingiems žmonėms. Galiausiai aš užimsiu senio Rekso vietą ir būsiu vienas iš tų, kurie pradėjo savo kelią nuo paskolos be palūkanų, o paskui tapo turtingiausiais šunsnukiais visoje apygardoje. Ir galėsiu niekam daugiau nebesilankstyti!

Tai buvo skaudi tema. Kadaise Čeizas atsisakė, kad būtų apmokėta už jo mokymąsi koledže. Bet jis neturėjo kur dėtis, o Reksas Biukenenas dar kartą pademonstravo ypatingai kilniaširdišką savo požiūrį į Makenzių šeimą, pasiūlydamas jai paskolą.

— Kurgi ne, senis žino, kaip reikia gyventi. Ir apie dukteris juk nepasakysi, kad akys nekryptų į jas, tiesa?

Brigas norėjo pasakyti gerai jų nė neapžiūrėjęs, bet Čeizas būtų apkaltinęs jį aiškiausiu melu.

— O žinai, tai nebloga mintis — vesti vieną iš merginų ir kaip palikimą gauti dalį Biukeneno dvaro.

— Pamenu, sakei, kad geriau būtų kuo toliau nuo jų laikytis. Kesidė — nepilnametė.

— Na, ką gi, ilgainiui tai praeis. Dar yra Andžė. Velniai rautų, apie ją net pagalvoti baisu. Manau, kad ji ganėtinai suaugusi ir puikiai žino, ko jai reikia.

Brigui nepatiko, kurlink pasuko brolio mintys.

— O kaip dėl Deriko? — paklausė jis, bet ne todėl, kad jam tai būtų rūpėję. Jis apskritai negalvojo apie Rekso sūnų.— Gana bjaurus tipas, nemanau, kad jis suprastų tavo brovimąsi į šeimos verslą.

— O kas gi jis toks? Na, gimė su sidabro šaukštu tarp puikių dirbtinių žandikaulių, tačiau dar negalima tvirtinti, kad senis viską užrašys jam. Be to, juk aš apsukresnis už jį.

— Bet jis — Biukenenas.

Čeizas manė kitaip negu Brigas.

— Vis tiek mergiotės gaus savo dalį. Senis Reksas visada stengiasi mokėti teisingai, net vien dėl to, kad atrodytų esąs padorus žmogus. Jis būtinai pasirūpins savo dukterimis ir žentais.

— Matau, kad tu jau viską apgalvojai,— Brigas neslėpė savo susierzinimo.

— O kodėl ne, velniai rautų! — nusišypsojęs Čeizas gurkštelėjo iš butelio ir lyg prokuroras dūrė pirštu brolio pusėn.— Svarbu tik pagarbiai elgtis su tomis merginomis. Tegriebia mane kipšas, jeigu tai ne vienintelis būdas ką nors pasiekti šiame pasaulyje.

— Dėl pinigų esi pasirengęs bet kam užpakalį laižyti!

Čeizo veidas apniuko.

— Aš realistas, Brigai. Darysiu tai, ko reikės. Tau irgi praverstų šito pasimokyti.

— Manęs tokia perspektyva nevilioja,— tarė Brigas ir prisiminė Kesidę. Taip, tokią galima gerbti. Andžė visai kitokia.— Aš nevėpsosiu į svetimus pinigus. Ir tuščios būtų pastangos, patikėk manimi, tu tik užsitrauksi gėdą. Derikas Biukenenas neleis tau nusigvelbti net dešimties centų, jei manys, kad jie priklauso jam.— Jis įsistebeilijo į mažytį langelį virš kriauklės.— Gana, baikim tą kvailą pokalbį. Mums abiem nieko kito nelieka, tik dirbti tam žmogui.

— Taip, dar kurį laiką mums geriau bus išsaugoti savo dabartinę padėtį. Taigi, mažasis broliuk, perspėju tave. Tau dabar labai pasisekė — tu dirbi seniui, bet verčiau kontroliuok kiekvieną savo žingsnį. Mieste tu netekai

gero vardo, ir darbo ten negausi, o epizodu su Tamara Nikols įkalei paskutinę vinį į savo karstą. Atsižvelgiant į Rekso Biukeneno jausmus dukterims, esi tikras laimingasis, kad jis tave nusamdė.

Brigas mėgavosi šaltu alumi. Tikroji priežastis, kodėl Reksas pasamdė jį dirbti, jam pačiam buvo mįslė. Tiesa, Biukenenui būdinga retsykiais parodyti globėjiškus jausmus, ypač Makenzių šeimai. Jis ne kartą padėdavo jiems, kai mamai būdavo itin sunku su pinigais. Dėl tokio Rekso dėmesio kildavo įvairiausių apkalbų. Kurių galų senasis Reksas pasirinko jį savo labdaros objektu? Ši mintis sunervino Brigą, staiga jis panoro užsirūkyti.

— Beje, kodėl Biukenenas priėmė tave į darbą? — paklausė Čeizas lyg skaitydamas jo mintis.

Brigas įrėmė bato kulnį į gretimą kėdę.

— Susižavėjo manimi,— pasakė jis ir į atlaidžią brolio šypseną atsakė lygiai taip pat nusišypsodamas.— Tikriausiai susižavėjo nepakartojamu mano asmeniu.

— Kurgi ne, tikriausiai.— Čeizas neslėpė sarkazmo.— Tik žiūrėk, kad nekiltų skandalas. Gaunu lieti prakaitą nuo aušros ligi aušros, kad galėčiau pradėti lygintis Biukenenui, ir aš nenoriu, kad dėl tavo kaltės jis nusiteiktų priešiškiau man ar motinai.

— Gali būti ramus,— niūriai burbtelėjo Brigas.

— Gerai.— Čeizas atsirėmė pakaušiu į sieną ir įsistebeilijo į suodinas lubas.— Gėda prisipažinti, bet esu pasirengęs viskam, kad tik priartėčiau prie Biukeneno pinigų.

— Liaukis tu apie tai...

— Viskam,— pakartojo Čeizas dūsaudamas ir šypsodamasis, tarsi gardžiuodamasis ta mintimi, akivaizdžiai teikiančia jam pasitenkinimą. Brigas nusijuokė išvydęs, kad brolis vėl užsisvajojo.— Ne, taip gyventi negalima.— Čeizas plačiu mostu apvedė visa, kas juos supo tame sename vagonėlyje, kur net vienam žmogui būtų buvę ne itin erdvu, o jame gyveno Sanė ir du suaugę jos sūnūs.

Brigas suprato, kad metas būtų jiems kraustytis iš čia, bet Čeizas neturėjo nei laiko, nei pinigų. Tarp darbo fabrike ir mokymosi koledže jis sunkiai ištaikydavo progą

pamiegoti. Čia Čeizas gyveno vien taupumo sumetimais. Vos baigęs mokytis jis mes darbą fabrike ir važiuos į didelį miestą, nebent rastų trumpesnį kelią prie didelių pinigų čia, Prosperityje.

Prosperitis*. Argi tai miesto vardas? Tokių žmonių, kuriems buvo lemta gimti Biukenenu, Alonsu, Beikeriu ar Koldvelu, akimis žiūrint, tai — vykęs pokštas. O kitų atžvilgiu miestą būtų galima pavadinti Skurdu ar kaip nors panašiai, tai būtų daug tiksliau.

Brigas įtikinėjo save pasiliksiąs gyventi šitoje surūdijusioje dėžėje vien todėl, kad Čeizas neturi nei atliekamų pinigų, nei laiko kraustytis kitur, o kažkas privalo pasilikti čia ir rūpintis ūkiu. Jų motina, įsivaizdavusi esanti ekstrasensė, neturėjo geros reputacijos tarp kaimynų. Kelios religinės bendrijos jau mėgino iškeldinti ją iš čia, kaltindamos bendravimu su velniu ir kitomis nesąmonėmis, o garbusis tėvas Spirsas jau ne kartą Sanę papeikė, siūlydamas jai išsižadėti savo astrologinių pranašysčių ir sekmadienių rytais reguliariai lankytis krikščioniškose pamaldose. Tai buvo slidus žmogus, lyg koks žaltys, ir Brigas įtarė, kad baisus veidmainis. Prosperityje buvo keli dvasininkai, bet gobšumu ir davatkiškumu jie anaiptol neprilygo Spirsui.

Čeizas siekė iš šaldytuvo naujo alaus butelio.

— Na, pasakok apie mergytes... Tik gana bambėti, kad jos turtingos ir išlepintos. Apie tai aš ir taip pakankamai esu prisiklausęs. Pradėk nuo Andžės.

Brigas gūžtelėjo pečiais. Jis ne toks kvailas. Andžė akivaizdžiai flirtuoja su juo, erzina demonstruodama savo grožybes ir gėrėdamasi jo reakcija, o jis, žinoma, neketina kandžiotis.

— Nagi. Pradėk, nes aš visą dieną grožėjausi Floido Džono, Džono Andersono ir Hovard Springerio marmūzėmis. Užuot spoksojęs į juos, mielai žvilgtelėčiau į Andžę nors viena akimi. Žinoma, baiminuosi, kad vien ją pamačius sprogtų mano džinsai...

— Kodėl? — paklausė Brigas, tarytum ir pačiam ne-

* Klestėjimas, gerovė *(angl.)*.

krustelėdavo, kai jis išvysdavo ją gulinčią beveik nuogą, išsitepusią įdegimo kremu.— Nes ji daro tau tokį įspūdį, o gal kad yra turtinga?

Čeizas atsidrėbė į kėdės atkaltę.

— Tiek viena, tiek kita. Ir viena, ir kita veikia stulbinančiai. Ne šiaip stulbinančiai, o velniškai stulbinančiai.

— Tiek to, gausi stotis eilėn. Ji jau turi porą vaikinų, kurie neketina duoti kam nors kelio, jie liežuvius iškorę, pasirengę žemę laižyti, o jų daikčiukai taip pastiro, kad jiems net kvėptelėti sunku.

— Vienas iš tų vaikinų, žinoma, tu pats?

— Nieku gyvu.

Čeizas prisimerkė. Nuo pat vaikystės jam pavykdavo neklystamai atspėti, kada Brigas meluoja.

— Nejaugi tau nė kiek nesinori paišdykauti su Andže Biukenen?

— Sakau tau, dėl jos būtų per daug rūpesčių.

Čeizas susimąstė, tada gurkštelėjo alaus ir ėmė ritinėti tarp delnų rudą butelį.

— Norėčiau kartą ir aš sužinoti, kas gi tai per mergina... Na, jeigu ne ji, tuomet jaunesnioji sesuo. Užaugusi ji bus...

Brigo batai bilstelėjo į grindis, jis pajuto, kaip smilkiniuose sutvinksėjo kraujas. Akimirksniu jis linktelėjo per stalą, prisikišdamas prie brolio veido.

— Nė negalvok apie tai,— perspėjo jis,— ji dar vaikas.

Čeizas plačiai nusišypsojo, jo akys ėmė liepsnoti.

— Tik nesakyk, kad įsižiūrėjai tą nutrūktgalvę,— gageno jis.— Tiek to, velniai mane rautų! Tik būk atsargus. Ji, kaip tu pats ką tik minėjai, dar nepilnametė.

Brigas griebė brolį už marškinių krūtinės ir prisitraukė artyn. Alkūne jis užkliudė Čeizo alaus butelį, jis nukrito, ir alus ėmė tekėti per grindis. Brigas nieko nepastebėjo.

— Taip ir yra, įeiti draudžiama! Laikykis nuo jos kuo toliau! — pro dantis iškošė jis.

— Bet tu pats nesipriešintum, tiesa? Viešpatie, kas būtų galėjęs pagalvoti! Ne, ji ganėtinai daili, tik vargu ar surastum ten spenelių užuomazgas.

— Pamiršk ją!

— Na, juk sakiau, kad man labiau patinka vyresnioji.

— Nesiartink nė prie jos.— Brigas atgniaužė pirštus ir atsitiesė. Jis surado grindų skudurą, iššluostė palietą alų, o butelį įmetė į artipilnę didelę kartoninę šiukšlių dėžę prie durų.— Kam man ta kebeknė su seniu Biukenenu ar su kuria nors iš jo dukterų.

4 skyrius

Andžė gulėjo ant fajetono stogo nepastebėdama, kaip kepina saulė. Ji trynėsi rankas, krūtinę ir kojas įdegimo kremu, bet mintys klaidžiojo toli nuo čia. Su Brigu. Jai liko labai mažai laiko. Kasmet vasaros pabaigoje Koldvelai rengdavo didžiulius piknikus su šašlykais, būdavo kviečiami ne tik visos apygardos kolegos teisėjai, bet ir aukšto rango valdininkai iš Portlendo, taip pat visa Prosperičio grietinėlė. Jei neminėsime kalėdinio pobūvio pas Reksą Biukeneną, šis piknikas būdavo svarbiausias sezono įvykis.

Andžė turėjo nemažai vargo, kol atsikratė atkaklių garbintojų, įskaitant Bobį ir Džedą, kvietimų. Ji ketino eiti tenai su Brigu. Šypsodamasi Andžė pagalvojo apie tai, kaip ims plakti liežuviais visi jos pažįstami, kaip jie išsprogins akis, kaip visi aiktelės prisidengdami delnais iš nuostabos pražiotas burnas, kai ji pasirodys tenai už parankės su Brigu Makenziu.

Daugelis moterų noromis nenoromis pavyduliaus, kiti bus visiškai priblokšti. Be abejo, į ją nukryps visų dėmesys, ir visi pamanys, kad jiedu su Brigu susitikinėja jau kelias savaites... na, apskritai ganėtinai seniai. Ne, ji negalėjo veltui gaišti laiko.

Andžė nusišluostė per daug sodrų kremo sluoksnį rankšluosčiu ir užsimovė šortus. Apsivilkusi baltą pusiau permatomą palaidinukę, ji nesivargino jos užsisagstyti ir atsiraitojo rankoves.

Įsispyrė į pintas basutes ir atrišo kaspiną, prilaikiusį plaukus virš kaktos. Purių kaštoninių garbanų bangos lyg siautulingas krioklys pasklido ant nugaros.

Mergina jau apsvarstė visas įmanomas ir neįmanomas

dingstis, kurios galėtų pateisinti jos pasirodymą arklidėse. Ji neturėjo teisės išduoti karštos savo aistros; galėjo sau leisti šiokį tokį susidomėjimą, ne daugiau.

Būtų galima paprašyti Brigą nuvežti ją į miestą, kad pakeistų duslintuvą išmetamajam vamzdžiui, arba pajodinėti drauge...

Dar niekada gyvenime jai neteko padėti tiek pastangų, kad atkreiptų į save dėmesį. Paprastai viskas būna atvirkščiai, bet Brigas to vertas. Jis stebėtinai skyrėsi nuo visų jos pažįstamų vyrų. Nebuvo jam lygių ne tik Prosperityje — netgi Portlende tokio nerasi. Nors Andžė ketverius metus mokėsi katalikiškoje mokykloje prie šventos Teresės vienuolyno, ji turėjo ganėtinai galimybių matytis ne tik su berniukais iš jėzuitų vienuolyno mokyklų, bet ir su studentais iš Portlendo universiteto, įsikūrusio vos už kelių kvartalų nuo mergaičių mokyklos apšviestomis mūro sienomis.

Ji sustojo prie arklidžių durų, brūkštelėjo per lūpas lūpdažiais ir žengė į vidų. Į nosį trenkė gailus arklių šlapimo ir mėšlo kvapas.

— Brigai! — riktelėjo ji į tamsą.— Brigai, ar tu čia?

Jai atsakė tik tylus žvengimas, prunkštimas ir kanopų bildesys, slopinamas storo šiaudų sluoksnio. Šnairai pažvelgusi ji pastebėjo kažkokį bruzdesį. Krūptelėjusi iš netikėtumo, mergina atsigręžė ir išvydo Vilį, stovintį prie pradėtos avižų statinės. Jis laikė rankoje kamanas ir sprogino akis į Andžę.

— Viešpatie, Vili, kaip tu mane išgąsdinai!

Jis susijaudinęs laižėsi lūpas.

— Atleisk...

— Ar nežinai, kur Brigas?

Vilis suraukė antakius stengdamasis susikaupti, ir Andžė panoro gerai kresteleti jį. Kartais jis būdavo nebylus kaip žuvis, mikčiodavo, neatsakydavo į klausimus ir apskritai elgdavosi lyg iš mėnulio nukritęs. O kartais atrodydavo, kad jis viską puikiai supranta, netgi kur kas geriau už bet kurį kitą sodybos darbininką, ir Andžė sukdavo galvą stengdamasi atspėti, ar jis tikrai kvailelis, o gal tik apsimeta. Ji įtarė, kad Viliui naudinga dėtis kvaileliu. Bet juk taip negali būti. O gal gali?..

— Makas išėjo su kaimene...

— Makas man nerūpi. Aš klausiu apie Brigą.

Vilis nusigręžė ir ėmė nekantriai kramtyti lūpas. Tamsiai rusvi susivėlę jo plaukai šiek tiek garbanojosi. Atrodė, kad jie niekada nebuvo šukuojami ir seniai pavirto kaltūnu. O vaiskios akys buvo kažkokios nenusakomos spalvos — lyg pilkos, lyg žydros.

— Brigas dirba.

— Aš žinau.

— Jis nemėgsta, kai jam trukdo.

— Viskas gerai, Vili.— Andžė atsiduso ir žengtelėjc prie kvailelio.— Man reikia jį pamatyti,— negarsiai ištarė ji. Tenurimsta...

— Kam?

Prakeikimas, tas idiotas varo ją iš kantrybės! Na, ką gi, tuojau ji jam parodys. Andžė pasisuko šonu, demonstruodama ploną savo liemenį ir iškilią krūtinę. Kai Vilis žvilgtelėjo į atsagstytą jos palaidinukę, akimirką jo akyse sužibo susidomėjimo kibirkštėlė, bet kvailelis tuojau nukreipė akis ir ėmė apžiūrinėti gegnes. Andžė žengė artyn dar žingsnį.

— Nagi, Vili,— nusuokė ji ir palietė nešvarią jo rankovę.— Turiu mažai laiko. Sakyk, kur Brigas.

Jo Adomo obuolys trūktelėjo. Arklidėse pasidarė ankšta ir trošku. Jis pažvelgė Andžei tiesiai į akis, ir merginos kūnu nubėgo lengvas baimės šiurpulys. Vilis nebeslėpė aistros. Vidinis balsas sakė Andžei, kad ji per toli nuėjo. Juk Vilis jau visai suaugęs vaikinas, stiprus ir fiziškai sveikas. Tamsūs šešėliai ant skruostų, platūs pečiai ir pro marškinių iškirptę kyščioją garbanoti krūtinės plaukai neleido tuo abejoti.

— Ko reikia? — švilpiančiai sušnibždėjo jis. Nuo įsiteikiamo tylaus jo balso Amdžei nesulaikomai ėmė daužytis širdis. Vilio akys, staiga tapusios įžūlios ir žėrinčios, žiūrėjo į ją su iššūkiu. Ji atsikrenkštė ir atsitraukė toléliau, išgąsdinta, kad taip Vilį paveikė moteriški jos kerai. Nežinia, ką kvailys darys, jis galėjo elgtis kaip gyvulys, kaip visiškas laukinis. Ir tuomet jos galvoje savaime susiklostė planas. Ūmai ji pajuto, kad ne kas kitas, o Vilis, kvailelis Vilis sugebės padėti jai.

Bet tos mintys buvo pavojingos.

— Man tik reikia pasikalbėti su juo.

— Tuomet tu jį rasi.

Vilis, sunkiai alsuodamas ir gniauždamas tarp pirštų kamanas, pasisuko eiti. Jis kluptelėjo ant grėblio ir vos nepargriuvo; atrodė, kad kvailelis staiga išsigando ne mažiau už ją pačią.

— Prakeikimas...— sumurmėjo Andžė, kai Vilis pagaliau dingo. Prakaitas išpylė jos kaktą, rankos drebėjo. Ateityje su juo reikia būti atsargesnei. Vilis ne toks nekaltas naivuolis, kokiu dedasi... Andžė prisiminė, kas atsitiko aną kartą prie baseino, kai Felisitė nusivilko sportinius marškinėlius ir leido Viliui dirstelėti į krūtis. Tas puskvaišis gerai viską įsižiūrėjo. Tikriausiai paskui voliojosi krūmuose užsimerkęs, įsivaizduodamas baltą Felisitės odą, dideles jos krūtis ir galutinai įkaito. O gal jis galvojo ne apie Felisitę, gal apie ją, Andžę?

Jausdamasi taip, tarsi būtų peržengusi svetimų namų slenkstį ir niekaip nerastų išėjimo, Brigo paieškoms ji sugaišo ketvirtį valandos, išlandžiojo po arklides ir kiemą, bet taip nieko ir nerado. Brigas galėjo būti dievaižin kur — tikrinti, ar nesulaužyta tvora, kirsti krūmokšnius šiauriniuose laukuose arba su kuriuo nors kitu darbininku išvažiuoti į miestą įrankių...

Suirzusi ir jau pasirengusi pasiduoti Andžė pakėlė plaukus nuo kaklo, tikėdamasi, kad lengvas į nugarą dvelkiąs vėjelis šiek tiek atgaivins ją. Ir tuomet ji išvydo Brigą. Jis stovėjo prie technikos sandėlio ir grūdo į vandens baką automobilio padangą, mėgindamas surasti, kur pradurta stora juoda guma. Vietoj bako buvo panaudota sena benzino statinė, perpjauta pusiau ir pastatyta ant metalinių kojelių. Jos kraštai buvo užlenkti litavimo lempa, dugne styrojo vamzdelis, kuriuo vanduo tekėjo į griovį, o į išorinį čiaupą buvo įstatyta guminė žarna.

Brigo rankovės buvo paraitotos, marškiniai atsagstyti, antakiai suraukti — visa rodė, koks svarbus darbas jo laukia.

Gal jis ir išgirdo jos žodžius, bet neišsidavė ir pakėlė galvą tik tada, kaip Andžės šešėlis krito ant vandens ba-

ko. Iš padangos burbuliuodamas ėmė veržtis oras, ir Brigas iškilmingai apvedė tą vietą kreida.

— O aš maniau, kad jūs arklidėse,— pasakė ji nugara atsišliedama į saulės įšildytą mūrinę sandėlio sieną.

— Nežinojau, kad jūs mane sekate.

— Dar ko,— atsakė ji kaprizingai kryptelėjusi pečiais.

— Na, ir gerai.— Jis vėl ėmėsi darbo ir išsitraukė iš užpakalinės kelnių kišenės kažkokį skarmalą.— Tai, vadinasi, neieškojot manęs?

— Žinoma, ne.

Brigas atsitiesė, įžūliai išsišiepė, ir ta šypsena be žodžių pasakė, kad jis netiki ja nė per nago juodymą.

— Keista. O man pasirodė, kad jūs kažko ieškote svirnuose ir daržinėse. Tai ir pamaniau: gal manęs...

— Tuščios viltys.

Jis kimiai, geidulingai sukikeno, ir tai suglumino Andžę.

— Aš niekada to nedarau.— Užsimetęs padangą ant peties, jis žengė į sandėlį, o Andžė, nors ir be galo trokšdama išdidžiai pasišalinti, paleido ant nugaros plaukus ir nukiūtino paskui jį.

— Už ką jūs manęs neapkenčiate? — paklausė mergina peržengusi slenkstį. Ji atrodė tikrai įsižeidusi. Saulė skverbėsi čia pro durų angą ir siaurus dulkėtus langiūkščius. Sandėlyje tvyrojo tvanki prieblanda. Kvepėjo benzinu ir mašinine alyva.

Brigas pasidėjo padangą ant darbastalio ir ėmė ieškoti lopų bei gumos klijų.

— Neapkenčiu? — paklausė jis dirstelėjęs į Andžę per petį.— Iš kur ištraukėt?

— Jūs vengiate manęs.

— Turiu daug darbo.

— Bet juk su Keside jūs šnekatės...

— Ji domisi arkliais,— atsainiai tarstelėjo Brigas, bet jo smakras pastebimai įsitempė.

— O ne jumis?

— Ji visai dar vaikas.

— Jai šešiolika metų.

— Aš ir sakau: vaikas.

— Jūs ir mane laikote vaiku?

Brigas trumpai susijuokė ir vertinamai nužvelgė gundančią jos figūrą, jo akys slydo nuo apvalainų šlaunų link moteriško liemens linkio ir iškilios krūtinės, kurią standžiai aptempė maudymosi kostiumas ir visai neslėpė atsagstyta palaidinė. Atrodė, jog smulkiais prakaito lašeliais išrasojo tamsi lomelė, prie kurios trumpam susilaikė atvirai vyriškas žvilgsnis.

— Niekam nešaus į galvą pavadinti jus vaiku, Andže.— Brigas išsiėmė iš marškinių kišenės „Kemel" pakelį.— Tai ko gi jums iš manęs reikia? — paklausė jis spragtelėjęs žiebtuvėliu ir giliai užsitraukęs dūmo.

Ji paėmė iš jo cigaretę, pati giliai užsitraukusi paliko ant filtro lūpų dažų pėdsaką ir išleido dūmus per šnerves — visa kaip Betė Devis kažkokiame sename filme.

— Kodėl jūs manote, kad man kažko reikia? — ji krestelėjo plaukus ir grąžino jam cigaretę.

— Tai panašu į jus.

— Nieko jūs nežinote apie mane,— kaprizingai papūtusi apatinę lūpą, atsakė ji.

— Visiškai pakanka to, ką žinau.

O Dieve, jis stengiasi parodyti, kur jos vieta! Nė vienas vaikinas nėra išdrįsęs kalbėti su ja tokiu tonu. Visi jie dėl Andžės kraustėsi iš proto, ir jai — gundytojai ir koketei iš prigimties — būdavo be galo malonu žiūrėti, kaip jų akyse įsižiebia geismo liepsna. Bet su Brigu viskas kitaip. Ji pajuto, kad į jos pastangas įžiebti aistrą atsakoma pykčiu. Kaip jis, kažkokio perėjūno lentpjūvės darbininko ir pamišėlės negrynakraujės indėnės sūnus, drįsta apsimesti nesidomįs ja? Koks akiplėša! Ką gi pažiūrėsim. . .

— O gal jūs norėtumėt susipažinti su manim šiek tiek geriau? — paklausė ji slinkdamasi artyn taip, kad jis, žiūrėdamas iš viršaus į apačią, pamatytų lomelę tarp jos krūtų.

Su cigarete lūpų kamputyje jis atrodė nepalenkiamas lyg kažkoks storaodis kaubojus. Apgaubtas dūmų, jis pašnairo į Andžę, bet nė žingsnio neatšlijo.

— Turiu daug darbo. Atleiskit.

Ne darbas buvo svarbu. Per daug akivaizdžiai ji gun-

dė Brigą, ir jam tai nepatiko. Reikia skubiai keisti taktiką. Andžė greit atsisuko.

— Paklausykit... man labai gaila,— pasakė ji.— Aš nenorėjau, kad... na, žodžiu, kad jūs manytumėt, jog bėgioju paskui jus.

— Argi ne taip ir yra?

Kai Andžė vėl atsisuko į jį, jos veido išraiška buvo visai kitokia.

— Aš... aš noriu būti jūsų draugė. Man nusibodo tie pienburniai. Tiesą pasakius, mane nuo jų vemti verčia.— Ji pažvelgė į Brigą plačiai atmerktomis akimis.— Man atrodė, jei elgsiuos taip kaip... na, kaip dabar, tuomet jie atstos nuo manęs. Aš... hm... man reikia tokio draugo kaip jūs.— Brigas paniekinamai prunkštelėjo ir vėl ėmėsi padangos.— Džedas ir Bobis man praeiti neleidžia.

— Nejaugi?

— Juk sakiau jums apie lažybas.

Gražų Brigo veidą iškreipė pajuoka.

— Maniau, kad juokaujate.

— Ne...— Ji atsiduso ir susibraukė pirštais kaštoninius plaukus.— Aš žinau, kad kartais žmonės mano, jog aš... na, galbūt koketė, ir teisingai mano, bet iš tikrųjų aš dar nieko neturėjau. Nes aš... na, suprantate... Rekso Biukeneno duktė, kiekvienas stengiasi įsitempti mane į lovą. Bent man taip atrodo. Aš girdėjau, kad artimų draugų būreliuose vien tik apie tai ir šnekama, kas pirmas pergulės su Andže Biukenen. Štai kodėl tėvas buvo išsiuntęs mane į Portlendą, į Šventos Teresė vienuolyną. Šiaip ar taip, tai buvo viena iš priežasčių. Bet ir dabar, kai jau baigiau mokyklą ir rengiuosi į koledžą, apie mane vis dar plepama.

Brigo veidas liko visiškai ramus. Jis vis dar netikėjo ja.

— Štai aš ir pamaniau: jei galėsiu susidraugauti su jumis, tuomet... todėl kad jūs toks... kaip čia pasakius.. staigaus būdo... kiti vaikinai liausis mane persekioję.

Jis metė cigaretę ant grindų ir užmynė bato kulnimi.

— Žinote, Andže, labai nedaug moterų norėjo, kad aš draugaučiau su jomis. Vyrai ir moterys... draugai... Iš to niekada nieko gero neišeidavo.

— O jeigu mums išeis? — paklausė ji, smarkiai pasistiebė ir prisilietė lūpomis prie jo skruosto. Nė nežvilgtelėjusi, kaip tai jį paveikė, Andžė išlėkė pro atdaras duris ir pastebėjo šešėlį, greitai šastelėjusį už seno mūrinio sandėlio kampo. Tikriausiai tai ir vėl Vilis. Viešpatie, nuo to idioto išprotėti galima! Ir kodėl gi tėvas iki šiol neatsikrato jo?

Tiesa, jos tėvą visada graudindavo širdį veriantys pasakojimai apie žiaurų likimą, ir geriausiai tai patvirtina Brigo Makenzio pavyzdys.

— Manau, jog tai neteisinga. Šit ir viskas, Reksai.— Dena žiūrėjo į save veidrodyje, kabančiame virš kriauklės, ir raukėsi matydama, kiek žilų gijų ėmė žvilgėti tamsiuose jos plaukuose. Plaukais ji visada didžiuodavosi, bet dabar ir jie ketino išduoti šeimininkę — kaip ir veidas bei kaklas. Raukšlelės, padribę paakiai... Taip, pastaruoju metu ji nekaip atrodo. Dukterys, dukterys... Taip... Kaipgi prisiversti atrodyti taip, tarsi trykštum linksmybe ir džiaugsmu per Koldvelų pikniką, kuris įvyks kitos savaitės pabaigoje? Reikės naujos suknios, batelių ir krūvos kosmetikos... Baigusi šukuotis plaukus, ji išsiėmė savo mėgstamų „Vicekaraliaus" cigarečių pakelį.— Negaliu suprasti, kam tu nusamdei tą nuskurėlį.

— Brigui Makenziui reikėjo darbo. Jis puikiai tvarkosi su arkliais, o Kesidės eržilas jau vienąkart ją numetė. Nenoriu, kad tai pasikartotų,— atsiliepė Reksas pro praviras drabužinės duris.

— Ar nemanai, kad tai gali pakenkti berniukui? Ir mergytėms.— Viena akimi Dena stebėjo, kaip jis kabina savo kostiumą. Su boksininko trumpikėmis Reksas visai neblogai atrodo. Jis vis dar impozantiškas vyras. Žinoma, ant pilvo atsirado klosčių, bet po lygia oda vis dar gumburiuoja raumenys, o ant tvirtų kojų — nė sluoksnelio riebalų: pravertė valandos, praleistos žaidžiant golfą. Balti kaip sniegas jo plaukai sudarė ryškų kontrastą su juodais antakiais, o įdegęs gražus veidas būtų atrodęs lyg skulptoriaus iškaltas, jei ne pradėjęs nukarti pagurklis. Nuo senatvės nepabėgsi... Ji giliai užsitraukė dūmo

ir su kartėliu pastebėjo, kad beregint prie lūpų susitraukė siaurutės raukšlelės.

— Aš nenoriu mergaitėms nieko blogo. Apie ką tu kalbi?

Reksas apsirengė pilkomis trikotažinėmis kelnėmis ir striuke — įprastiniais daugelio amerikiečių namie dėvimais drabužiais — užuot vilkęsis sportinį vyno spalvos veliūrinį kostiumą, kurį ji padovanojo jam per vestuvių metines. Bet dabar Dena neturėjo laiko ginčytis su juo dėl niekų. Vis tiek jo niekas nenustebins, o šią valandėlę jai kėlė nerimą svarbesnės problemos — tai susiję su Brigu Makenziu. Netikėliu Sanės sūnumi.

Jei Reksas būtų nusamdęs nors jau Čeizą, vyriausiąjį Sanės sūnų, Denai būtų irgi nemalonu, tačiau ji galėtų tai suprasti. Pasak mieste sklandančių šnekų, Čeizas buvo gana rimtas jaunuolis, galvojo apie ateitį, mokėdavo laiku nusišluostyti nosį ir žinojo savo vietą. Palyginti su jaunėliu broliu, jis atrodė visiškai padorus jaunikaitis. Bet apie Brigą susiformavo viešoji nuomonė, jog jis — tikra pragaro išpera. Jam buvo nusispjaut į visus ir viską, jis dėvėjo odinę striukę ir skrajojo motociklu kaip koks chuliganas ar vienas iš „juodųjų angelų" gaujos. Dena krūptelėjo.

O Rekso tai nė kiek nejaudino.

Laiko įkalbinėti nebeliko. Reikėjo gerai kresteléti tuščiagalvį vyrelį.

— Pakaks ir to, kad tu jau pasamdei tą silpnaprotį. Bjauru žiūrėti, kaip jis varvina seilę pamatęs mergytes. .

— Paklausyk, Dena, aš — gerbiamas žmogus visuomenėje, vienas iš turtingiausių Prosperityje, o tai mane atitinkamai įpareigoja. Kartais turiu elgtis ir taip, kad, atrodo, ekonomiškai nebus naudinga. Tai lyg kokie savanoriški skiepai. Be to, dar yra bažnyčia. Tėvas Džeimsas, regis, mano, kad... Ak velnias, tu nenori suprasti. Trumpiau tariant, niekas kitas nepriims Vilio, o jis geras darbininkas. Nė karto nepadarė man nė menkiausio nemalonumo.— Jis atkakliai susičiaupė.

Reksas taip didžiavosi savo labdaringumu, todėl kalboms apie Vilio atleidimą buvo uždėtas nerašytas tabu. Dena suprato tai iš pat pradžių. Kai Reksas priėmė jį į

darbą, ją ištiko isterija, bet vyras buvo nepalenkiamas. Vos tik kas nors — įrankiai ar atsarginės dalys — dingdavo iš rančos, ji pasiūlydavo išvyti Vilį, tačiau veltui. Reksas tvirtai laikėsi savo nuomonės.

Dena užsirūkė cigaretę, bet savo pačios atvaizdas veidrodyje pasirodė toks bjaurus, kad ji tuojau sviedė nuorūką į sidabro peleninę prie kriauklės. Reikia mesti rūkius. Tabako dūmų debesyje raukšlelės prie akių dar labiau matyti.

— Mes abu gerai žinome, kokia Brigo Makenzio reputacija. Jis per daug girtauja, nors dar nėra sukakęs amžiaus, leidžiančio dalyvauti rinkimuose. Jį nežinia kiek kartų įvairiose vietose vijo lauk iš įvairių lovų. Kalbama, kad nė viena moteris ilgai su juo neištveria...

— Nieko tu nežinai. Visa tai — plepalai.

— Nėra ugnies be dūmų, Reksai. Tu tik prisimink jo kilmę!..

Sanė Makenzi...

— Purvina mišrūnė. Ne geresnis buvo ir jos vyras — tiksliau, buvęs vyras. Girtuoklis ir peštukas.— Dena nusisuko nuo veidrodžio ir griežtai nužvelgė vyrą.— Juo daugiau tu stengiesi dėl tos šeimos, juo daugiau gandų sklando mieste.— Ji nesuvaldė balso, ir šis išdavikiškai suvirpėjo.

— Kartoju: visa tai — plepalai.

— Bet aš juos visur girdžiu: klube, kur lošiu bridžą, kirpykloje, net bažnyčioje. Sakau tau, Reksai, liaukis, kol nevėlu!

— Bet aš padedu ir kitoms šeimoms. Kai vyrai lieka be darbo arba serga vaikai...

— Arba skęsta?..

Reksas niauriai įsistebeilijo į žmoną.

— Tai buvo seniai,— pabrėžtinai sausai pasakė jis.— Sanei reikėjo pagalbos. Ją pametė vyras.

— Mes šitai žinome, bet žmonėms kalbėti neuždrausi,— atkakliai tvirtina Dena. Tos bjaurios apkalbos kartino jos gyvenimą.— Gana ir to, kad tu kas savaitę lankai Lukrecijos kapą, tačiau...

— Nedrįsk minėti jos vardo! — paliepė jis tokiu to-

nu, kuris suskambėdavo tik labai įpykus ir vien kalbantis su žmona.

Taip, žinoma, nederėjo priminti Lukrecijos, bet ji nebegalėjo liautis.

— Paklausyk, Reksai, Brigo Makenzio tik išvaizda paperka. Jis velniškai gudrus ir žino, kaip pasiekti savo tikslą. Jis žaidžia su tavimi kaip katė su pele.

— Niekas su manim nežaidžia,— suniurzgėjo Reksas, eidamas į miegamąjį.

Dena dėbtelėjo į vyrą, ir jos žvilgsnis atvirai sakė, kas jis — paskutinis asilas.

— Tas vaikinas puikiai žino, ką daro. Įsidėmėk mano žodžius, jis atneš mums tokią nelaimę, kokia nė nesisapnavo! — ji įsispyrė į rausvas šlepetes ir nuėjo įkandin jo. Reksas sėdėjo apžergęs velotreniruoklį ir kaip pamišęs mynė pedalus; prakaitu išrasojo jo veidas. Televizorius buvo jau įjungtas. Netrukus turėjo prasidėti Biukeneno mėgstama programa — „Čarlio angelai".

— Aš nenoriu, kad greta jo sukiotųsi Kesidė. Man atrodo, kad ji juo susidomėjo.

— Kesidė? Ji dar vaikas.

— Kada tu į ją paskutinį kartą žiūrėjai? — susierzinusi paklausė Dena. Reksui Kesidė visada buvo antroje vietoje. Jis niekada nieko tokio nepasakydavo, bet tai rodė menki, vos pastebimi ir be galo ją liūdinantys požymiai.

— Ji nesidomi berniukais.

— Berniukais — ne, o Brigu — taip. Nė per žingsnį nuo jo nesitraukia.

Tai dėl eržilo, visai ne dėl Makenzio.

— Praregėk, Reksai. Jai jau šešiolika metų, o aš gerai prisimenu, kokia buvau to amžiaus.

— Tu negali uždrausti jai vaikščioti į arklides.

Dena atsiduso.

— Ne, bet aš galiu pasirūpinti, kad ji laikytųsi atokiau nuo to skarmaliaus. O dėl Andžės? Dievas paliudys, aš negaliu įsakinėti, ji — tavo duktė, bet tavo vietoje būdama aš uždrausčiau jai artintis prie Brigo per patrankos šūvį.

— Ji ir taip prie jo nelenda.

— Reksai, aš niekada nelaikiau tavęs kvailiu, bet atrodo, kad apsirikau,— palingavo galvą Dena. Ji įsitaisė didžiulėje lovoje, papurenusi pagalves ir padėjusi jas galvūgalyje.

Paprastai Dena nė neužsimindavo apie Andžę, nes Reksas dievino dukterį ir elgėsi su ja lyg su karališkojo kraujo asmeniu. Visi namie suprato, kad jis myli Andžę labiau negu Kesidę. Ir Dena žinojo kodėl. Andžė buvo Lukrecijos duktė, ir nors pirmoji Rekso žmona jau daug metų gulėjo kape, Reksas vis dar garbino velionę: uždegdavo žvakes vietos bažnyčioje, dažnai ją prisimindavo ir elgėsi taip, tarsi Lukrecija iš tikrųjų būtų buvusi šventa. Ta moteris elgėsi taip, kaip manė esant reikalinga, bet kiekvienas žino, kad savižudybė — nuodėmė, todėl nederėtų jos paversti stabu. Tačiau Reksas iki šiol ištikimas jos atminimui, ir Dena abejojo, ar vyras beveik dvidešimt metų nešiotų gėles ant jos kapo, jei ji rytoj numirtų...

— Andžela ketverius metus praleido Šventos Teresės vienuolyne, ir tenykštės seserys įdiegė jai griežtus moralės principus. Nesijaudink dėl jos. Ji gera mergytė.— Tuo tarpu nuo Rekso pliaupte pliaupė prakaitas, o velotreniruoklis zvimbė taip, kad tas garsas visiškai užgožė televizorių. Bet dar jai nieko nespėjus dėl to pasakyti, Reksas nuspaudė pulto mygtuką, ir Čarlio balsas iš „dėžės" nuskambėjo garsiau.

— Ar Derikas jau namie?

Apsitempusi maudymosi kostiumo liemenėle ir šortais, švytuodama ant smalyžiaus galo basutes, Andžė įžengė į Kesidės kambarį ir smarkiai griuvo į lovą.

— Nežinau...— išsiblaškiusi atsakė Kesidė vartydama žurnalą.

— Juk jis kažkur išėjo su Felisite, tiesa?

Kesidė tik gūžtelėjo pečiais. Nuo to laiko, kaip Andžė ėmėsi įgyvendinti savo planą, kaip užkariauti Brigo širdį, Kesidei dar sunkiau pasidarė bendrauti su vyresniąja seserimi. Ir svarbu visai ne tai, kad Brigas būtų per jaunas ar nepatyręs: atvirkščiai, sklido gandai, kad jis turėjęs daug moterų. Bet Kesidė seniai nusprendė, kad visoms

joms toli iki Andžės grožio ir visuomeninės padėties. Seseriai nė vienas vyras negalėtų atsispirti.

— Na, gerai. Paklausyk, jeigu jis pasirodys, tu mane pridengsi?

— O kas yra? — bematant sukluso Kesidė.

— Jam nepatinka, kad aš matausi su Brigu.

— Mataisi — ar tai reiškia, kad vaikštai į pasimatymus su juo?— Kesidės širdis ėmė garsiai daužytis. Suprantama, ji žinojo, kad Andžė laksto paskui Brigą, netgi matė, kaip sesuo pakštelėjo jam į skruostą, bet tai vargu ar galima pavadinti pasimatymais.

— Na, nepasakyčiau, kad vaikštau... Bent ne dabar. Bet visko gali būti. Rengiuosi pakviesti jį į Koldvelų pikniką. Manau, kad kai kas tiesiog išvirs iš koto...— Tai įsivaizdavusi Andžė sukikeno, jos akys sublizgėjo.— Kad ir kaip ten būtų, šįvakar aš pamatysiu jį prie baseino. Iki to laiko mamytė su tėte užbaigs žiūrėti savąsias vienuoliktos valandos naujienas ir atsiguls miegoti. Tarnai visi išsivaikščiojo, tu žinai, taigi lieka tik Derikas.

— Tu jau pakvietei Brigą? — Kesidei spazmas sutraukė skrandį.

— Dar ne.

— Ir tu manai, kad jis eis?

— Žinoma, eis. Juk tai svarbiausias sezono įvykis! Visi miesto skurdžiukai mirtinai trokšta ten patekti.

— Vargu ar Brigui tai nors kiek rūpi.

Andžė pakėlė antakius.

— Kas yra, Kese? Ar tik nepavyduliauji?

— Dar ko.

— Hm-m...— Putlias vyresniosios sesers lūpas suvirpino supratinga šypsena.— Ką gi, tu juk žinai, jis turi brolį, ir jis bus net gražesnis už Brigą. Aš tikrai žinau, kad Čeizas Makenzis dešinės rankos nepagailėtų, kad tik pakliūtų į tą pikniką!

— Tai kodėl negalėtum jo pakviesti?

— Nes jis per daug nori. Per daug tuo susirūpinęs ir pasiryžęs galva sieną pramušti. Kaip Bobis ir Džedas. Na, o Brigas...— Ji įsistebeilijo pro atvirą langą ir garsiai atsiduso.— Jis toks drąsus, toks savimyla! Ir stiprus. Jis daro viską, ką nori, kada nori, ir spjauna į aplinkybes.—

Andžė atrodė susimąsčiusi, ji prikando apatinę lūpą.— Tam tikra prasme mudu su juo labai panašūs...

— Tu ir Brigas? — prunkštelėjo Kesidė.— Nejuokink manęs!

Elegiška Andžės nuotaika garuote išgaravo. Ji klastingai nusišypsojo, ir nuo tos šypsenos Kesidė visa pašiurpo.

Stengdamasi paslėpti jaudulį, Kesidė nukreipė pultą į mažą televizorių, stovintį ant rašomojo stalo. Jai reikėjo triukšmo, sumaišties, bildesio,— bet ko, kad tik atsikratytų to baisaus reginio. Taip būdavo visada, kai ji įsivaizduodavo Andžę ir Brigą drauge.

— Prašau, padaryk man paslaugą. Jei Derikas ar kas nors kitas, nesvarbu kas, ims klausinėti apie mane, tik pastatyk ant palangės stalinę lempą, o'kei?

— Nesuprantu, kam tau to reikia.

— Tai bus pavojaus signalas. Man liks laiko sugrįžti namo ir pakeliui suregzti ką nors — kad aš negalėjau užmigti ir sumaniau išsimaudyti.

— Gerai,— be jokios išraiškos pasakė Kesidė, nors jos širdis tiesiog plyšo iš skausmo. Griebusi basutes, Andžė išsliuogė iš lovos ir be garso nutipeno prie durų.

— Žiūrėk, nepamiršk. Tik tiek iš tavęs ir reikalaujama.— Ji žaviai nusišypsojo Kesidei.— Būsiu tau skolinga, Kese.— Tylutėliai pravėrusi duris ir įsitikinusi, kad koridoriuje nieko nėra, ji dingo, ir Kesidė liko viena su savo neviltimi.

Ji mygo pulto mygtukus vieną po kito, bet į ekraną nežiūrėjo. Prieš save matė nuogus, šlapius nuo maudymosi baseine Brigą ir Andžę. Vien apie tai pagalvojus, gyslose virė kraujas.

Ji jautėsi visai sugniuždyta. Andžė nejuokavo kalbėdama apie Brigą. Ji išties rengėsi jį sugundyti. Ir Brigas paklusniai rijo jauką!

Tvojusi kumščiu per pagalvę, Kesidė pasižiūrėjo pro atdarą miegamojo langą. Tamsiame danguje mirgėjo skaisčios žvaigždės. Virš horizonto nykiai kabojo mėnulio riekelė. Mergaitė atsikėlė iš lovos, priėjo prie atdaro lango ir ėmė įtemptai stebeilyti į tamsą. Naktį taip ir neatvėso. Pro langą atskriejęs vėjelis buvo šiltas; jis suplazdeno jos

naktinių marškinių klostes, ir minkštas audinys prilipo prie įkaitusio kūno.

Na, ir tegu! Jai vis tiek. Brigas jai visai nerūpi. Tedaro, ką tik nori ir su kuo nori.

Ir vis dėlto kažkokio malonaus siaubo apimta ji stebėjo, kaip Andžė vykdo savo planą.

Pirmą kartą gyvenime Andžė susidomėjo arkliais. Kas kartą, kai Brigas dirbdavo su gyvuliais, ji rasdavo dingstį nueiti į arklides. Pasidarė įprasta, kad ji kalbėtųsi su juo atsirėmusi rankomis į aptvarą, šypsotųsi kas kartą, kai tik Brigas pasisuka į ją veidu, o kai jų neskirdavo tvora, ji stengdavosi atsistoti kuo arčiau prie Brigo. Andžė kviesdavo jį paplaukioti arba pajodinėti, bet jis visada atsisakydavo, teisindamasis turįs dirbti. Kesidė slapta triumfuodavo. Gal jis ir neužkibs ant to paties kabliuko kaip visi tie berniūkščiai, kurie zuja aplink rančą lyg įkyrių musių spiečius.

Juo labiau artėjo vasaros pabaiga, juo gausėjo berniūkščių, tarsi jie būtų jautę, kad prasidėjus rugsėjui Andžė nuo jų paspruks. Išvažiuos į savo koledžą.

Bet Kesidės širdis nujautė nelaimę. Argi Brigas Makenzis neturėjo mergišiaus reputacijos? O Andžė — argi kada nors yra buvę, kad ji nepasiektų, ko nori? Jai malonu kaitinti vyrus iki pamišimo — paimkime kad ir Džedą Beikerį ar Bobį Alonsą...

Žvilgtelėjusi į lovą, Kesidė pasiraukė. Po pašnekesio su seserimi ji nebegalėjo miegoti. Na, ir kambaryje buvo per karšta, vien pažvelgus į paklodę darėsi šleikštu, taip ir įsivaizdavo Brigą su Andže. Reikia kažką daryti. Išeiti iš to namo!

Ir ji žinojo, kur eis. Nuo to laiko, kai Remingtonas ją numetė, praėjo jau daugiau kaip trys savaitės, ir petys beveik sugijo. Atrodo, kad Brigas tyčia neleidžia jai jodinėti nuosavu arkliu,— nieko, ji padarys tai jam nežinant. Reikia jį pamokyti. Tesigroži savo neprilygstamąja Andže, o ji tuo tarpu...

Kodėl ji turėtų sėdėti ir saugoti seserį? Na, tegu ją ir pagauna! Laikas tėvui, dievinančiam žemę, kuria žengia Andžės koja, pamatyti tiesą. Gal aptikęs ją su Brigu Reksas sužinos, ko iš tikrųjų verta jo dievinamoji dukry-

tė... Beje, tokia nelygybė Kesidei netgi patiko. Ji nenorėjo, kad tėvas rodytų jai tiek dėmesio, kiek Andžei. Ji norėjo būti tokia, kokia yra, ir elgtis taip, kaip manė esant reikalinga. Nė karto jai nesukilo pavydas matant privilegijuotą sesers padėtį: tapusi princese, Andžė neteko laisvės. Ne, su tėvu Kesidei problemų nekildavo, bet su mama... Ši visuomet versdavo mėgdžioti vyresniąją seserį, o tai Kesidę siutindavo.

Ji užsitempė senus džinsus ir trikotažinius marškinius, suėmė nepaklusnius plaukus gumele ir apsiavusi senus sportinius batus nėrė iš kambario. Kaip ir buvo numačiusi Andžė, nieko Kesidė nesusitiko ir sėkmingai nusigavo iki tarnų išėjimo.

Slapstydamasi ji išsėlino pro užpakalines duris į priemenę ir apmirė iš baimės, kai garsiai girgžtelėjo vyriai, ir Bonsas, senas sarginis koli veislės šuo, pakėlė galvą ir kimiai amtelėjo.

— Ts-s... Juk čia aš.

Šuo suvizgino uodegą ir subilsnojo ja per užpakalinės priemenės lentas.

Kesidė rengėsi eiti tiesiai į arklides, bet prie rododendrų sąžalynų nejučia sulėtino žingsnius. Norėjosi žinoti, ar Andžė nepamelavo. Sukryžiavusi pirštus, kad sektųsi, ji apėjo aplink namą, be garso žengė plytelėmis grįstu takučiu per rožyną, kuriame tvyrojo gausiai žydinčių rožių kvapai, kirto kelias terasas, kurios pakopomis leidos prie vandens, ir atsidūrė prie baseino.

Virš vandens sklido slopinamas moters juokas. Kai Kesidės akys apsiprato su tamsa, ji išvydo nuogutėlę Andžę, gracingai slystančią į skaidrius vandenis. Jos drabužiai buvo nerūpestingai numesti ant atbrailios, ryškiai bolavo tos neįdegusios kūno vietos, kurias paprastai dengdavo maudymosi kostiumas.

Kesidei suspaudė širdį. Andžė praplaukė pro šalį tokia lanksti, tokia moteriška... Ant baltų krūtų ryškėjo tamsūs ratilai aplink spenelius, papilvėje juodavo tamsių plaukų trikampis. Ji buvo labai graži, gundanti...

Kesidė pajuto gumulą galugerklyje.

Staiga pasigirdo čirkštelėjimas: kažkas uždegė degtuką.

Silpnas vėjelis atnešė aitrų sieros kvapą, ir Kesidei atsivėrė skaudi tiesa: Brigas neatsispyrė Andžės pastangoms jį sugundyti. Jis atėjo ir stovėjo čia stebėdamas sesers surengtą reginį.

Ji apžvelgė vidinį kiemelį ir išvydo jį sėdintį prie šuolių tramplino. Kaubojiškų jo batų smaigaliai įmerkti į vandenį. Jis pasilenkė ir užsirūkė pridengdamas liepsną delnu: ant jo veido krito auksiškas atšvaitas. Giliai užsitraukęs Brigas pamojavo degtuku, ir mažytis liepsnos liežuvėlis užgeso.

Andžė išniro visai prie jaunuolio kojų. Ji mėgino slėptis po vandeniu, bet tai buvo neįmanoma — nebent tiek, kad pradingo gundančios krūtys ir sėdmenys, kurie ką tik šmėsčiojo vandens paviršiuje.

— Aš... aš nemaniau, kad jūs ateisite taip anksti,— sušnibždėjo ji.

Brigas dirstelėjo į laikrodį, bet nepasakė nė žodžio. Tik sėdėjo ir rūkė.

— Tuojau apsirengsiu. Luktelėkit valandėlę.— Ji priplaukė prie baseino krašto, išlipo iš vandens, krestelėjo šlapius plaukus ir apsitempusi maudymosi kostiumą ant viršaus užsimetė chalatą, tarsi išties būtų susidrovėjusi. Kesidei atrodė, kad širdis iššoks iš krūtinės, kai ji stebėjo, kaip Andžė prisikišo prie Brigo.

— Ko jums reikia iš manęs? — tyliai paklausė jis.

Andžė nusišypsojo jam, žvelgdama iš apačios į viršų.

— Oi, daug ko... — Ji padrąsėjo ir staiga palietė jo ranką.

Brigas tuojau griebė merginą už pečių ir laikydamas atstu nudelbė įniršio kupinu žvilgsniu.

— Gal geriau baikite tuos žaidimus? Sakėte, kad mums reikia susitikti svarbiu reikalu.

— Man reikia kavalieriaus,— išpoškino ji.

Brigas paniekinamai prunkštelėjo.

— Kavalieriaus? Jums? Nagi, turite jų daugiau nei darbininkų savo malūne!

— Tikrai, bet tai — ypatingas atvejis. Aš nenoriu eiti su kuo papuola.— Ji atmetė šlapių plaukų sruogas ir pažiūrėjo Brigui tiesiai į akis. Aukštyn pakeltas Andžės veidas švelniai švystelėjo mėnesienoje.— Noriu, kad ly-

dėtumėt mane į Koldvelų pikniką.— Andžė apsivijo rankomis jo kaklą ir atsiduso.— Tai svarbus įvykis, ir man net pagalvoti bjauru, kad aš galėčiau eiti ten su berniūkščiu.

Ji pasistiebė ant pirštų galų, išėmė jam iš burnos cigaretę ir numetė ją ant šlapio cemento. Nuorūka sušnypštė ir užgeso. Lengvai liesdama jo lūpas savosiomis, Andžė paklausė:

— Nagi, Brigai. Argi jūs nenorite? Įsivaizduokit, kokį įspūdį tai padarytų visiems dalyviams?..

— Bet aš neisiu su jumis,— nelabai tvirtai paprieštaravo jis.

Nakties tamsoje žybtelėjo balti dantys.

— Argi aš blogai sugalvojau? Jums pavydės visi miesto jaunuoliai.

— O jei man į tai nusispjaut?

— O jei ne? — sušnibždėjo ji prieš vėl pabučiuodama jį. Šį kartą Brigas nesipriešino. Laikiusios Andžę atstu rankos staiga apsivijo ją, ir paklusnus jos kūnas prisiplojo prie jo krūtinės. Jis suurzgė žemu balsu, nuo kurio Kesidei sutvinksėjo smilkiniuose, ir įsisiurbė į Andžės lūpas su tokiu įniršiu, kuriame buvo net kažkas žvėriška.

Kesidė vos susilaikė nerėkusi, kai Andžė apsivijo kojomis Brigo kojas. Neįstengdama žiūrėti į tą sceną, ji staigiai pasisuko, užkliuvo už šaknies ir smarkiai trenkėsi užgautu petimi į medžio kamieną. Skausmas pervėrė ranką kiaurai, bet mergaitė bėgo toliau, stengdamasi nekreipti dėmesio į skruostais byrančias ašaras. Kvaila, bet ji verkė.

Dėl Brigo Makenzio.

Kuris laikė ją užgaidžiu vaiku.

Kesidę pagavo bejėgiškas įniršis, ir ji suprato, ką turi daryti. Palikti juos ramybėje. Tedaro ką nori, tai jai visai nesvarbu. Vyresnioji sesuo pažemino ją, versdama saugoti ir paslapčia stebėti ją.

Ji bėgo pro tamsius pastatus link arklidžių. Nors petį dar gėlė, mergaitė buvo įsitikinusi galėsianti susitvarkyti su Remingtonu. Ir ji nuskries ant jo taip greit, kad Brigas su Andže išrūks jai iš galvos.

Nuo tos akimirkos jai bus vis vien, ką jie darys. Ir vis dėlto verdama arklidės duris Kesidė labiau už viską

pasaulyje troško atsidurti vietoj Andžės, kurią dabar glamonėjo Brigas, ji troško pati bučiuoti jį ir jausti svarų vyrišką kūną, spaudžiantį ją prie žemės. Mat — ne taip kaip Andžė — šešiolikmetė Kesidė aiškiai suvokė esanti įsimylėjusi Brigą Makenzį ir neapkentė savęs dėl to.

5 skyrius

Felisitė išsirietė ir susisegė liemenėlę nugaroje. Bergždžiai gundytų taip nusiteikusį Deriką. Regis, jis jau ir pamiršo ją. O taip, žinoma, jis nuvežė ją į Portlendą — neva norėdamas nuvesti į kiną,— išsinuomojo kambarį sumautame motelyje ir pasimylėjo su ja, bet iš tikrųjų jo mintys klaidžiojo kažkur toli nuo čia. Viskas buvo visai kitaip nei kadaise, ir jis netgi nesuvokė šito...

Išsidraikiusiais ant pagalvės vešliais juodais plaukais jis gulėjo lovoje įsikandęs cigaretę ir žiūrėjo televizijos naujienas. Laidos vedėjas nuobodžiu balsu pranešė, jog visą valstiją apėmusi baisi kaitros banga, kiek ji tęsis, kaip tai atsilieps derliui ir kodėl per tokį karštymetį neverta laistyti vejos.

Kam tai rūpi?..

Felisitė atsikėlė iš lovos, priėjo prie lango ir pro šviesLaides pasižiūrėjo į gatvę. Priešais, prie restorano, kiek galima spręsti iš neoninės reklamos, siūlančios „tikrą Šiaurės Kinijos virtuvę", būriavosi žmonės. Linksmi, pagyvėję vyrai ir moterys vis ėjo į vidų per ryškiai apšviestas duris. Jie juokėsi ir plepėjo. Laikėsi už rankų. Buvo įsimylėję.

Prieš kiek laiko Derikas paskutinį kartą ėmė ją už rankos? Ar vedėsi kur nors? Ji nurijo gerkle kylantį gumulą. Verkti jam matant nebūtų jokios prasmės — tai tik supykdytų Deriką, o jo būdas kur kas staigesnis negu Felisitės. Ji perbraukė pirštu briaunotas šviesIaidžių juosteles ir pamėgino įsivaizduoti, kaip gyventų be Deriko Biukeneno. Taip pagalvojusi ji pasibaisėjo, bet blogiausia buvo tai, kad baimės kirminėlis jau seniai glūdėjo joje, gyveno ten nuolat.

Felisitei sumaudė širdį. Kadaise jiedu su Deriku buvo įsimylėję vienas kitą. Jis iš kailio nėrėsi, kad tik galėtų

būti su ja, bet dabar... Ji žvilgtelėjo į lovą. Šit jis guli pusiau užsimerkęs, tarp pirštų smilksta pamiršta cigaretė, pelenai byra ant paklodės... Aukštas, lieknas, raumeningo įdegusio kūno Rekso ir Lukrecijos pirmagimis ūgiu ir jėga atsigimė į tėvą, o grožiu — į motiną.

Jis buvo garbėtroška ir puikiai žinojo, kad kiekviena mergaitė mielai lįs į turtingiausio Prosperičio žmogaus sūnaus lovą. Ji nebuvo išimtis, šiaip ar taip, apygardos prokuroro duktė! Bet su Deriku ji sugulė visai ne todėl, kad jis turtingas. Felisitė atsidavė jam ant užpakalinės jo „jaguaro" sėdynės, nes buvo jį aistringai įsimylėjusi. Ir tų apžavų ji neįstengė atsikratyti.

Jam net nereikėjo jos kur nors kviesti.

Tuomet ji juto kažką daugiau nei šiokį tokį susidrovėjimą, nes niekam anksčiau nebuvo leidusi savęs paliesti. Keli snarglėti berniūkščiai mėgino kišti savo prakaituotas letenas jai į liemenėlę, bet ji būdavo griežta. Dėl Deriko.

Nuo vienuolikos metų Felisitė žinojo, kad myli jį, ir kartą prisipažino Andžei svajojanti kada nors ištekėti už jo.

Tuomet Andžė pasijuokė iš jos. Kas galėtų gvieštis jos brolio, šešiolikmečio spuoguoto paauglio neproporcingai ilgomis rankomis ir kojomis?

Bet Felisitė jau tada žinojo. Ir tausojo save jam. Anksčiau jiedu ne kartą kalbėdavosi apie vestuves — žinoma, jos iniciatyva,— bet pastaruoju metu Derikui, atrodo, tam pritrūkdavo laiko.

Šįvakar, kai dar nebuvo įjungtas televizorius ir tik negarsiai šiureno ventiliatorius palubėje, jie mylėjosi. Bet Felisitei prireikė labai pasistengti, kad paskatintų jį šitam, o Derikas atrodė taip, tarsi atliktų kažkokią įkyrėjusią, nuobodžią pareigą.

Iš pradžių Derikas nerodė jai jokio dėmesio — jo mintys skrajojo kažkur kitur,— bet pamažu Felisitė jį išjudino, privertė pamiršti Prosperityje likusias problemas ir atsiliepti į jos kvietimą. Nauja juoda liemenėlė ir kojaraiščiai buvo užsisegti ne šiaip sau. Užtat dabar, kai Derikas gulėjo stebeilydamas į televizoriaus ekraną ir jc veidu slankiojo melsvi atšvaitai, ji būtų galėjusi vaikš-

čioti prieš jį nors ir visai nuoga — jis nebūtų nė mirktelėjęs.

Ji dar kartą pamėgino vėl jį uždegti. Lėta lyg katės eisena gundydama žengė prie lovos, atsigulė virš suglamžyto apkloto ir visu kūnu prisispaudė prie jo kojų. Krūtys, kurias dar visai neseniai Derikas taip mėgdavo glamonėti, beveik išvirto iš ankštų, žemai iškirptų liemenėlės dubenėlių. Ji nervingai apsilaižė lūpas.

— Gal kur nors išeitume? — sumurkavo Felisitė dusloku gundančiu balsu. Ji šiltai alsavo jam į pilvą.

Derikas probėgšmais dirstelėjo į ją.

— Vėliau.

— O kodėl ne dabar? — ji pabučiavo jo bambą, bet po šortais niekas nė nekrustelėjo.

— Noriu baigti žiūrėti naujienas. O'kei? — neslėpdamas susierzinimo jis smarkiai sutrynė cigaretę.

— Baigsi žiūrėti rytoj. O šiandien galėtume pasilinksminti... — Ji lyžtelėjo jo krūtinę ir stengdamasi išjudinti švelniai krimstelėjo spenelį, pasislėpusį tarp garbanotų tamsių plaukelių.

— Nejaugi tu iš tikrųjų degi iš geismo?

— Su tavim? — ji išlenkė antakį ir nustebusi pažvelgė į jį iš po sušiauštų banguotų rausvų plaukų kepurės.— Visada.

Deriko lūpos kiek atvipo.

— Tuomet įrodyk.

— Ką?

Derikas niauriai prisimerkė.

— Įrodyk man tai, Felisite,— pakartojo jis, kilstelėjo ją ir pasisodino sau ant krūtinės.— Parodyk, ką tu sugebi.

— Aš... aš nesuprantu...

— Puikiai supranti. *Priversk* mane geisti tavęs. Ir taip, kad nė pagalvoti negalėčiau apie kitas moteris. Parodyk, kuo esi ypatinga.

Jis pliaukštelėjo jos kelnaičių gumele per pilvą, ir Felisitė kone pašoko, išgirdusi apie tą nelauktą užmačią. Užkabinęs smilium už liemenėlės, jis prisitraukė ją taip arti prie savęs, kad švelnūs speneliai pajuto jo alsavimą per plonus juodus nėrinius.

— Priversk mane pajusti tai, ką jauti tu. Pavirsk purvina kekše.

— Bet aš... aš myliu tave,— drebančiu balsu ėmė maldauti ji. Toks būdamas Derikas gąsdindavo ją. Atrodydavo, kad jis pašėlusiai laukia kažko... kur kas daugiau, nei ji gali jam duoti.

Derikas atsidrėbė ant pagalvių, susidėjo rankas už galvos ir pažvelgė jai į akis.

— Gerai. Tuomet įrodyk tai,— nepermaldaujamai pasakė jis.— Nagi, vaikuti. Išdulkink mane.

Laimė, mėnuo dar nepasislėpė už debesų, ir viskas puikiai buvo matyti. Kesidė palinko virš Remingtono kaklo ir spustelėjo jį kulnimis. Ji nebalnojo arklio ir dabar spaudė keliais aukštus jo šonus. Eiklus eržilas sukando žąslus ir nudūmė sausa žole trypdamas kanopomis ir keldamas paskui save dulkių debesis. Vėjas švilpė Kesidės ausyse kedendamas jos plaukus ir spausdamas iš akių ašaras.

Ji žinojo, kad gana pavojinga šuoliuoti lauku, išraižytu negilių griovių tinklu, bet jai viskas buvo vis vien. Tiktai norėjo, kad iš karščiuojančių smegenų dingtų prisiminimas apie Brigo ir Andžės bučinį...

Ji jojo beribiais laukais, kol pajuto, kad Remingtonas ėmė sunkiai kriokuoti. Pristabdžiusi žirgą, paleido jį žingine per tankų ąžuolyną. Čia, toli nuo rančos, toli nuo žmonių, nakties dangus atrodė lyg bedugnis juodas vandenynas, išskvarbytas milijonų žibančių švieselių.

Remingtonas kramtė žąslus, muistė galvą ir žvangino apynasrį, visu kuo rodydamas, kad čia jis valdovas, bet Kesidė nekreipė į tai dėmesio. Brigo pastangomis eržilas tapo paklusnesnis, bet būdas išliko koks buvęs, ir Kesidė stengėsi neleisti jo prie dygliuotų krūmokšnių, bijodama, kad Remingtonas vėl numes ją. Peties skausmas nepraėjo, ir mergaitė nenorėjo rizikuoti.

— Pirmyn! — sukomandavo ji, supliauškėdama liežuviu ir pasuko žirgą sausmedžių apraizgytu takučiu, kur žolės kvapas maišėsi su ore pakilusių dulkių kvapu. Kesidė užsikosėjo. Takas vedė į neaukštą kalvą, kurioje vis dar kėpsojo apleistos lentpjūvės griuvėsiai. Pastatai tręšo nuo darganos; langai buvo seniai išdaužyti; sugriu-

vo pašiūrės, po kuriomis kadaise iš rąstų pjaudavo lentas ir langų rėmų skirtukus. Gyvenimas čia virte virė prieš daug metų, kai apylinkėse dar nebuvo iškirsti visi miškai, kai nebuvo išdžiūvęs senas tvenkinys. Plokščias kaip blynas išdžiūvęs tvenkinys, nusidriekęs daugiau kaip per pusę mylios, ir buvo jos tikslas. Žirgas čia galėjo šuoliuoti idealiai lygiu paviršiumi, nebijodamas pataikyti koja į kūrmrausį ar užkliūti už aukštoje žolėje nematomo rąsto.

— Nagi,— pasakė Kesidė, vėl paragindama Remingtoną kulnimis.

Eržilas pakluso ir taip padūkusiai šoko į priekį, kad raitelei kvapą užgniaužė. Ir vėl ausyse švilpė vėjas, o eiklus žirgas vis skriejo pirmyn, kilnodamas ilgas kojas, ir kanopomis aidžiai dunksėjo dulkėta lyguma į taktą pašėlusiems jos širdies tvinksniams.

— Štai taip,— sušnibždėjo ji, kai žirgas lyg strėlė perskriejo senąjį tvenkinį. Prie toliausio kranto stūksojo žole apžėlęs pylimas, kadaise supiltas, kad apsaugotų tvenkinį nuo per potvynius išsiliejančios upės. Kesidė timptelėjo pavadį ir sulaikė kvapą. Remingtonas pakluso ir apsigręžė. Džiaugsmingai riktelėjusi, ji suragino arklį, ir šis vėl šuoliais pasileido lyguma.

Džiugus susijaudinimas apėmė mergaitę, kai ji apžvelgė mėnesienos nutviekstus laukus. Ašaros temdė jai akis. Ji pamiršo viską pasaulyje, išskyrus galingą padarą, įtempusį raumenis ir vis greičiau dumiantį į priekį, lenktyniaujantį su vėju.

— Greičiau! Greičiau, kipše! — rėkė Kesidė; vėjas švilpė jai ausyse, žemė lėkė iš po arklio kanopų, širdis, atrodė, kiekvieną akimirką iššoks iš krūtinės. Ji juto, kaip suprakaitavo eržilas, kaip sunkiai jis kriokuoja. Pagaliau tvenkinio pakraštyje jį pristabdė ir paleido žingine krūmokšniais apaugusiu krantu. Jie sustojo prie sugriuvusios lentvjūvės.

— Gerutis berniukas,— šnekino Kesidė glostydama putoto eržilo kaklą.— Gudruolis. Protingiausias ir gražiausias arklys visame pasaulyje.

Ji nušoko žemėn. Dagišiai skaudžiai braižė kulkšnis, bet Kesidė to beveik nepastebėjo. Vos pajutęs, kad atsi-

kratė raitelio, Remingtonas tuojau suprunkštė ir mėgino stotis piestu. Smarkiai kinktelėjęs galva, arklys ūmai išplėšė apynasrį iš Kesidės pirštų, ir mergaitės petį kaip ugnim nutvilkė.

— Ei, stok! Tpru! — įsakė ji ir stengdamasi nekreipti dėmesio į skausmą šoko artyn.

Remingtonas garsiai pergalingai sužvengė ir išsisuko kaip tik tuo metu, kai Kesidė beveik sugriebė už odinio pavadžio.

— Ak tu, Remingtonai...— Arklys nušuoliavo tolyn aidžiai trependamas kanopomis ir dingo už pylimo.— Eik tu po velnių! — riktelėjo pagaliau susikrimtusi Kesidė ir parausiojo seno sportinio batelio nosimi žemę. Situacija buvo ne iš maloniųjų. Nieko sau... Bergždžia būtų tikėtis, kad ji sugebės naktį sugauti užsispyrusį gyvulį. Ranča driekėsi per tūkstantį akrų, ir nors kiekvienas sklypas aptvertas tvora, Remingtonas galėjo kiek tinkamas klaidžioti susisiekiančiais laukais ir prieškalnėmis, apaugusiomis jaunais ąžuolais, krūmais. Net dieną ji vargiai suras jį...

Auštant tikrindamas Makas pastebės, jog dingo Remingtonas, ir pakels baisų triukšmą. Taip pagalvojusi Kesidė krūptelėjo. Jei ji nepastebėta sugrįš namo ir tylės, viskuo bus apkaltintas Brigas. Jis traukia prie savęs nemalonumus kaip magnetas — gelžgalius. Taip jam ir reikia. Tegaus, ko nusipelnė, jei leidžiasi Andžės vedžiojamas už... na, tarkim, už nosies.

Kesidė tyliai keiktelėjo, jau suprasdama negalėsianti suversti jam svetimos kaltės. Tikriausiai jis neteks darbo, o tai būtų velniškai neteisinga. Tiesa, mažytę širdies dalelę šildė piktdžiugiška mintis, kad bus sugriauti Brigo ir Andžės planai: jeigu Makenzis nebedirbs pas Reksą Biukeneną, jiedu negalės dažnai susitikinėti. Bet Kesidė negalėjo leisti, kad jis būtų išvarytas dėl kvailo jos lengvapėdiškumo.

— Velnio...— Staiga ji išgirdo tylų garsą: kažkokį nesuprantamą judėjimą ore, kone atodūsį. Plaukai ant galvos pasišiaušė iš baimės, ir ji įtemptai įsižiūrėjo į tamsą, svarstydama, kuo galėtų pasinaudoti vietoj ginklo. Kartais valkatos, kurie bastosi kalvomis, praleisdavo vieną kitą

naktį tarp senos lentpjūvės griuvėsių. Kesidei gerklė išdžiūvo.

— Ką nors pametei?!

Tylus Brigo balsas privertė ir šiaip pašėlusiai plakančią jos širdį daužytis dvigubai labiau. Kesidė įsižiūrėjo ir pamatė jį. Brigas stovėjo netoliese atsirėmęs į patręšusį stulpą, kuriuo buvo paremta sukrypusi senos virtuvės priemenė.

— Ką čia veiki?

— Tai tavęs reikėtų paklausti...

Nusibraukusi nuo veido plaukus, ji mėgino pasitelkti dar išlikusį orumą.

— Norėjau pajodinėti.

— Norėjai ar jodinėjai?

— Jodinėjau! Kadangi niekas neleidžia man jodinėti nuosavu arkliu...

— Nes tu nesusitvarkai su juo.

— Susitvarkau!

— Nemeluok man taip begėdiškai,— tęsdamas žodžius, lėtai pratarė Brigas; baltus dantis parodžiusi pašaipi jo šypsena įsiutino Kesidę.

— Tu tikriausiai jį užkeikei,— piktai pasakė ji, nors giliai širdyje žinojo, kad Makenzis teisus. Ji negalėjo prisijaukinti įnoringo eržilo.

— Na, žinoma,— negarsiai nusijuokė jis. Staiga Kesidė išgirdo, kaip skimbtelėjo apynasris. Akimirką šmėstelėjo neprotinga mintis, kad Remingtonas sugrįžo, bet tuojau pat ji išvydo obuolmušį išdarą, pririštą prie senos vandens kolonėlės stulpelio.

— Kaip tu sužinojai, kur aš?

— Jojau paskui tave.

— Tai tu...— pradėjo ji, bet užsikirto išvydusi, kad Brigas atšlijo nuo stulpo ir lėtai žengė prie jos.

— Liaukis! Juk tu šnipinėjai, Kese,— pasakė jis prisiartinęs, ir Kesidė staiga pasijuto lyg maža eibių prikrėtusi mergytė.

— Netiesa,— ji papurtė galvą.

— Tiesa. Tu pamatei mane su Andže prie baseino ir paskubėjai padaryti klaidingą išvadą.

Dievuliau, nejaugi jis girdėjo, kaip beprotiškai daužėsi jos širdis?

Ji norėjo viską paneigti, pasakyti, kad Brigas klysta, bet liežuvis neapsivertė.

— Aš... ne...

— Nemeluok, Kese, juk tu nemoki meluoti.

Karštas vėjas, atskriejęs nuo kalvų, šlamino sausą žolę, ir kažkur toli medžių tankynėje ūkavo apuokas, kuriam atsakė arklio žvengimas. Remingtonas! Reikėjo eiti ir mėginti pagauti jį, bet mergaitę užbūrė mėnesienos užlieti laukai, nakties šešėliai... ir Brigas Makenzis.

Kesidė trūkčiojamai atsiduso.

— O'kei, aš jus mačiau.

— Ir įniršai...

— Aš ne...

— Ts...— Brigas prispaudė tvirtą pirštą prie jos lūpų ir priekaištingai palingavo galvą.— Vėl meluoji,— ištarė jis taip tyliai, kad ji vos suprato žodžius.

— Bet kaipgi tu...

Makenzis ilgai tylėjo neatitraukdamas nuo jos sunkaus žvilgsnio.

— Sunku paaiškinti. Aš jaučiau, kad kažkas stebi mus, ir pamaniau, kad tai Vilis — juk žinai: jis šmirinėja visur,— arba tavo tėtušis ieško savo mielosios dukrelės. Bet ore jautėsi kažkas ypatinga... Velnias, negaliu to paaiškinti! O paskui aš išgirdau, kaip tu nubėgai, užkliuvai ir nusikeikei.

— Netiesa, aš nesikeikiau!

— Argi? — paklausė jis ir lėtai apvedė pirštu jos burnos kontūrus. Nuo to judesio jai sumaudė paširdžius.

Ji instinktyviai apsilaižė lūpas ir palietusi liežuviu jo piršto minkštimą pajuto druskos ir tabako skonį. Akimirką Brigas apmirė ir prisimerkęs pažiūrėjo į ją iš viršaus žemyn.

— Kodėl tu taip jaudiniesi, kad aš matausi su Andže?

Žodžiai strigo jai gerklėje.

— Man...

Jis atlošė galvą, ir Kesidė suprato vėl pataikiusi į spąstus. Reikėjo gelbėtis.

— Aš... Man nepatinka, kad ji... vedžioja tave už nosies.

— Gali nesijaudinti dėl manęs.

— Tu jos nepažįsti.

— Kol kas. Bet netrukus pažinsiu.

Kesidės širdis subyrėjo į milijonus šipuliukų.

— Ji pasijuoks iš tavęs, pasinaudos ir...

— Nemanau.— Brigas nuleido ranką, jo žvilgsnis šiek tiek sušvelnėjo.— Aš dar kartą klausiu, kodėl tau tai rūpi?

— Tiesiog negaliu pakęsti, kai ji ima vynioti vyrus aplink pirštą.

— Manęs ji neapvyniojo.

— Kol kas.

— Ji paprašė, kad nueičiau su ja į tą šaunų vakarėlį, kurį rengia teisėjas Koldvelas.

— Aš girdėjau. Tu sutikai.

Jis vos šyptelėjo.

— Mudu su Teisėju labai skirtingi žmonės.

Kesidė girdėjo kelis pasakojimus — žinoma, tai buvo apkalbos,— apie brolius Makenzius. Apie tai, kaip Brigas vos nenušovęs savo brolio pistoletu, kuris, abiejų manymu, turėjęs būti neužtaisytas. Čeizui taip ir liko randas petyje, toje vietoje, kur pataikė kulka. Ginklas buvo sugrąžintas savininkui — vienam iš Sanės bičiulių, kuris neapsižiūrėjęs paliko pistoletą treileryje. Buvo ir kitokių atsitikimų, bet, nors ir keista, Brigui niekada neiškėlė bylos.

— Nereikėtų tau eiti su Andže į tą pikniką,— staiga išpoškino ji.

— Nereikėtų? — Brigas sugiaužė kumštį ir tuo kumščiu kilstelėjo jos smakrą, priversdamas Kesidę žiūrėti tiesiai jam į akis.— Kodėl gi? Snukis netinka?

— Visai ne todėl.— Kesidei trūko oro. Naktis prislinko artyn ir uždengė juos savo juoda skraiste.

— Tuomet kodėl? — Makenzis palenkė galvą, jo akys staiga visai priartėjo, ir jų žvilgsnis buvo toks aistringas, kad jai pasidarė tvanku.— Gal tu pavyduliauji?..

— Ne,— sušnibždėjo Kesidė, ir jis susijuokė.

— Vėl meluoji, Kese. Argi nesakiau, kad tau tai nedera?

Dabar jis pabučiuos ją. Kesidė nesitikėjo, kad taip staiga ims virpėti, kad jis atsidurs arti, kad ji pajus jo kvapą — labai žemišką ir labai vyrišką...

Jis tvirtai apglėbė ją ir sudejavęs prispaudė prie stamantraus savo kūno. Mergaitės burna, dar neseniai tokia švelni, staiga pasidarė šiurkšti ir godi, smilkiniuose sutvinkčiojo kraujas. Brigo liežuvis tarsi peilis įsprūdo tarp lūpų, ir ji pravėrė jas pasitikdama tuos minkštus ašmenis. Jis aiktelėjo ir dar tvirčiau apkabino paslankų jos kūną, vos nesutraiškydamas jo į akmeninę savo krūtinę. Kesidės širdis daužėsi kaip didžiulis kūjis, kraujas pašėlusiai pulsavo. Kai jis paguldė ją ant žemės, tai jai pasirodė natūraliausias dalykas pasaulyje. Jo bučiniai darėsi vis reiklesni; nuo jo liežuvio judesių visu Kesidės kūnu viena po kitos plūdo pasitenkinimo bangos.

— Kese...— murmėjo jis neatsiplėšdamas nuo praviros jos burnos.

Jo rankos nuslydo palaidinės audiniu, paskui palindo po ja. Jis palietė švelnų spenelį, ir Kesidė mėšlungiškai įkvėpė oro.

— Tu juk šito norėjai, taip? — paklausė Brigas, pradėdamas pirštais švelniai masažuoti mažutį kauburėlį. Kesidė negalėjo atsakyti, ji net kvėpuoti nedrįso. Kai Brigas per galvą nutraukė nuo jos palaidinukę, atidengdamas mergaitės krūtis blyškiai sidabrinei mėnesienai, ji užsimerkė.

Pirštais apčiuopęs grandinėlę su švento Kristoforo medaliuku, jis nustebo.

— Vis dar su juo?

— Visada.

Makenzis pakėlė medaliuką prie akių; mėnulio spindulys atsimušė nuo sidabrinio jo paviršiaus. Jis mestelėjo medaliuką, ir metalo gabalėlis įkrito tarp mažų krūtų. Brigas užsimerkė ir papurtė galvą stengdamasis atsipeikėti. Kesidei šmėstelėjo mintis, kad viskas baigėsi; smarkiai plakančia širdimi ji palenkė prie savęs Brigo galvą,

ir neįgudęs jos liežuvis drąsiai įsiskverbė jam į burną, priversdamas Makenzį sudejavus protestuoti.

— Keside...

Nemiklūs jos pirštai slydo minkštu marškinių audiniu, instinktyviai ieškodami plokščio spenelio.

— Nereikia,— sušnibždėjo jis.

— Prašau...

— Tu nesupranti, ko prašai.

— Aš suprantu vien tai, kad esu su tavimi.— Ji pabučiavo jį taip aistringai, ir Brigas atsakė į bučinį, nusileisdamas savo kūno troškimams. Tvirtos rankos sumaniai glamonėjo ją, ir Kesidės nugara vilnijo šiurpuliai, o viduje šėldama ėmė degti Brigo įžiebta liepsna.

— Pasakyk man „ne", Kese,— maldavo jis toliau glamonėdamas ją, sukeldamas vis naujus malonius pojūčius, kurie sklido jos kūnu.— Dėl Dievo...

Apglėbęs Kesidę per nugarą, kilstelėjo ją ir liežuvio galiuku lytėdamas jos spenelius privertė raitytis iš pasitenkinimo. Ją visą kratyte kratė, ji dejavo, oda jausdama karštą jo alsavimą. Ji pati puolė pasitikti godžios jo burnos, ir Brigo lūpos, niokodamos, kankindamos įsisiurbė į jos spenelį.

Jos pirštai godžiai paniro į vešlias jo plaukų sruogas. Iš pat širdies gilumos kilo ir plito beprotiškas nuovargis, tarpkojis sudrėko ir pasidarė karšta.

Pasaulis ėmė plaukti jai prieš akis, kai Brigo ranka kilstelėjo jos strėnas. Vis tvirčiau jo spaudžiama, mergaitė pajuto karštą sustandėjimą jo papilvėje. Minkšta išdėvėta burinė drobė negalėjo nuslėpti sudirgusios varpos, kurią jis patrynė į senus džinsinius Kesidės šortus.

Šit Brigo ranka jau įslydo į juos, palietė kelnaites, ir Kesidė pasisuko, kad jo pirštams būtų patogiau įsiskverbti pro ploną kliūtį.

Burna iškart išdžiūvo, ir Kesidė garsiai riktelėjo, kai vyriški pirštai praskleidė švelnią jos lytį. Ji priglaudė Brigo galvą prie savo krūtinės; jis kuo švelniausiai kandžiojo jos spenelį, o ranka lietė tą jos esybės vietą, kurios ji nė neįtarė egzistuojant. Viskas ėmė suktis prieš akis, kai Brigas atsargiai ėmė judinti pirštą; tankiai ir sunkiai alsuodama Kesidė suspurdėjo visu kūnu. Viduje stip-

rėjo neapsakoma įtampa, ir jai liko tik viena — judėti drauge su ta karšta banga. Atrodė, tuojau driokstelės sprogimas ir ištaškys ją į gabalus, tuo tarpu Brigo pirštas toliau maloniai kankino, o liežuvis vis glamonėjo jos krūtį.

— Tai bent mergytė,— sušnibždėjo jis neapsiplėšdamas nuo jos spenelio, kai Kesidė ėmė mėšlungiškai gokčioti atvira burna.— Nagi, nagi...

— Brigai...

— Nagi, mieloji. Viskas gerai. Aš čia.

Jos kūną nukrėtė konvulsijos. Žemė prasiskyrė, virš galvos susidūrė žvaigždės, ir mergaitei pasirodė, kad ji dingo, ištirpo karštoje liepsnoje...

— Dieve mano,— sušnibždėjo ji pajutusi, kad Brigas atitraukė ranką iš ten, kur ką tik liepsnojo gaisras ir kur bematant tapo tuščia ir šalta.— O Dieve, Dieve...

Ir viskas baigėsi. Kesidė trūkčiojamai atsiduso, o jis tyliai keiktelėjęs nusirito nuo jos ir paliko visiškai nuilsusią, išmuštą lipnaus prakaito.

— Brigai...— sušnibždėjo Kesidė, kai šiek tiek aprimo padūkusiai plakanti jos širdis. Čirkštelėjo degtukas, ir liepsna apšvietė jo veidą.

— Tu mergaitė! — jis užsitraukė dūmo, ir cigaretės galiukas ryškiai suraudonavo nakties tamsoje.

Kodėl tai nuskambėjo kaip įžeidimas?

— Man juk tiktai šešiolika.

— Ak, velnias! — jis pasitrynė ranka kaktą ir išpūtė dūmų srovelę.

— Tu žinojai, kiek man metų.

Makenzis tylėdamas rūkė, ir nelauktai ji pasijuto nejaukiai, tarsi būtų kažkuo smarkiai nusikaltusi.

— Prisidenk, gerai?

Kesidė pažiūrėjo į savo krūtis, tokias mažutes, su didesniais nei paprastai speneliais, ir susigėdo. Palyginus jos krūtis su putliomis Andžės krūtimis... Įniršusi ji apsitempė palaidinę.

— Ko tu iš manęs nori?

— Nieko.

— Nieko? Po to, kas atsitiko?

— O nieko ir neatsitiko.

— Kaip tu gali taip kalbėti, kai... — Ji užsikirto.

— Pamanyk, baigei. Didelio čia daikto.

Kesidė buvo priblokšta. Tai šit kas čia įvyko. Baigė — vadinasi, patyrė orgazmą?

— Bet tu... tu ne.— Ji ganėtinai buvo prisižiūrėjusi rančoje bulių ir eržilų, nutuokė ir apie vyrų bei moterų santykius tiek, kad suprastų, jog jis kažko atsisakė. O gal taip atsitiko todėl, kad jis nenorėjo eiti su ja iki galo?

— Paklausyk, Kese, jei tau taip knieti, tu gali ir pati tai daryti. Tau manęs nereikia.

— Tu nori pasakyti...— Ji šlykštėdamasi atšlijo.

— Tai taip paprasta.— Jis atsistojo ir nusipurtė džinsus.

— Aš nenoriu...

— Nenori — nereikia. Tavo reikalas.— Brigas dėbtelėjo į ją ir šleikščiai vyptelėjo.— Ar pasirengusi joti? — paklausė jis ir metęs cigaretę ant akmenų sutrypė ją batu.— Gal pamėgintume surasti tavąjį Remingtoną?

— Ir štai taip paprastai pamiršime, kad mes beveik...

Jis pasilenkė ir vienu trūktelėjimu pastatė ją ant kojų.

— Juk sakiau: *nieko* neįvyko. Niekai! Aš šiek tiek įsitraukiau ir pamaniau, kad tu pagaliau privalai pajusti, kaip tai būna, ir viskas.

— Galvijau! Tu irgi tai jutai! — sušnypštė ji įžeista iki širdies gelmių.

— Aš jaučiu tai su daugeliu merginų...

— Aš netikiu tavimi.

— Tavo sesuo — viena iš jų,— pasakė jis, ir Kesidei pasirodė, kad jai šėrė vytiniu per širdį.

Ji atšoko.

— Tu negalėjai! — ėmė rėkti ji.— Ne dabar! Ne dabar, kai tu ką tik...

— Juk tu matei mus prie baseino.

— Bet...

— Tu per anksti pabėgai. Reikėjo pasėdėti, iki baigsis spektaklis.— Jo lūpas iškreipė kančia, karti pašaipa.— Gal tai tave šio to išmokytų. Tavo sesuo... Šit kam iš tikrųjų niežti kelnytėse!

Dusdama iš pasipiktinimo, Kesidė nė pati nesitikėjusi atsivėdėjo ir trenkė jam tokį skambų antausį, kad nuaidėjo iki artimiausių kalvų.

Makenzis griebė ją už rankų ir iškėlė jas aukštyn.

— Nesiutink manęs,— perspėjo jis; tamsoje jo veidas atrodė niršus.— Ir tebūnie ši naktis pamoka tau. Nesigulk po pirmu pasitaikiusiu.

— Ir nesirengiu.

— Tai beveik ir padarei.

Pakėlusi į jį iškreiptą veidą, ji tūžmingai, kerštaudama pareiškė:

— Juk pats pasakei, kad nieko neatsitiko!

Jis paniekinamai prunkštelėjo.

— Tik todėl, kad aš toks velniškai taurus.

— Aš myliu tave!

Brigas nustėro; virš tamsoje skendinčios žemės įsiviešpatavo tyla.

Ji pažvelgė tiesiai jam į akis.

— Keside...— Jo balsas sušvelnėjo.— Tu mėgini pasiteisinti pati sau ir potraukį maišai su meile. Tu... tau norėjosi pamėginti, pasižiūrėti, kaip tai būna. Visiškai normalu, ir čia nieko blogo nėra, svarbu tik nepaversti to vieninteliu tikslu, kaip daro tavo sesuo. Suprask, nedera sakyti vaikinui, kad tu jį myli vien už tai, kad jis įlindo į tavo kelnaites.

— Aš neleisčiau to daryti, jei nemylėčiau.

— Ak, velnias...

— Aš myliu tave, Brigai Makenzi, ir siaubingai dėl to apgailestauju.— Kesidė kilstelėjo smakrą aukštyn, ir Brigui liko tik sielvartingai palinguoti galvą. Jo veidas sušvelnėjo, tačiau akyse akimirką šmėstelėjo liūdesys.

— Tu nemyli manęs, ir aš nemyliu tavęs. Ir mes niekada — girdi: *niekada* daugiau apie tai nekalbėsime.— Jis lėtai paleido jos rankas.— Tai, kas įvyko tarp mudviejų prieš valandėlę, daugiau nebepasikartos. Aš suklydau. Maniau darąs tau paslaugą...

— Nė velnio, tu geidei manęs!

— Tik todėl, kad kiekvienas bernas šį tą turi kelnėse...

Ji apsivijo rankomis jo kaklą ir pabučiavo su nauja

aistra, kurią pažadino neviltis: jis norėjo viską nutraukti, kol tarp jų dar nieko neprasidėjo.

— Aš myliu tave, Brigai,— pakartojo ji. Makenzis įsitempė, bet neatstūmė jos nuo savęs ir neatitraukė lūpų nuo josios lūpų. Paskui jo rankos tvirtai apglėbė Kesidės liemenį, ir jis priglaudė ją prie savęs — kūną prie kūno, širdį prie širdies. Pasigirdo skaudi dejonė, ir ji pajuto, kad Brigas vėl lenkia ją prie žemės, lenkia kelius...

— Ne! — suriko jis ir taip smarkiai pastūmė Kesidę, kad ji žengė atatupsta ir vos nepargriuvo.— Gal tu nieko nesupratai? To neturi būti! Aš nesirengiu dėl tavęs lįsti į kalėjimą. Be to, dar nesibaigė mano bandomasis laikotarpis pas tavo tėvą!

Jis ryžtingai nužirgliojo prie savo arklio, paėmė už pavadžio ir per petį žvilgtelėjo į mergaitę.

— Tu joji?

Jos skruostai degė, ašaros tvenkėsi akyse, bet ji sukaupė visą dar likusį išdidumą ir linktelėjo.

— Gerai.— Jis įkišo pavadį jai į rankas.— Jok namo ir gulkis miegoti. Aš pasirūpinsiu Remingtonu.

— Ne, aš palauksiu...

— Nekvailiok, Kese. Tai vienintelis teisingas sprendimas.

Ji paėmė pavadį ir pažeminta iki sielos gelmių ėmė ropštis į balną. Prieš suragindama arklį, ji iš aukšto nužvelgė Makenzį.

— Žinai, Brigai, tu gali galvoti ir sakyti, ką nori, ir netikėti tuo, jeigu tau taip ramiau, bet aš myliu tave ir gal visada mylėsiu...

Jo akyse plykstelėjo pyktis, bet jis nė nekrustelėjo.

Išdaras sužvengė ir nulėkė sparčia ristele, bet ji vis tiek spėjo pridurti:

— Ir prašau ateityje neteikti man jokių paslaugų.

6 skyrius

Saulė dar nepatekėjo, bet pirmasis aušros nuoraudis plito virš tolimos fermos, ir dunksančių rytuose kalvų siluetai ėmė ryškėti artėjančio ryto fone. Eržilas mirtinai

nusivarė ir stovėjo nuleidęs galvą, įsmeigęs akis į priekį, lyg įsižiūrėdamas į kažkokį lauko plotelį.

— Tu, kalės vaike,— sumurmėjo Brigas. Paprastai žvilgantys Remingtono šonai buvo dulkėti, akys karštligiškai blizgėjo.— Tavo laimė, kad neturiu pistoleto, nes nušaučiau tave ir parduočiau šunų konservams.— Remingtonas trumpai suprunkštė, lyg sviesdamas jam iššūkį.— Tik pamėgink paspruktil Dievaži — suseksiu ir nudėsiu.

Bet arklys buvo visai nusikamavęs, ir nebuvo sunku sugriebti už nukarusio pavadžio ir užšokti ant jo.

— Kitą kartą gerai pagalvok prieš pabėgdamas. Nemalonumų tu teiki daugiau nei naudos.

Supliaukšėjęs liežuviu, Brigas suragino kulnimis eržilą, nelauktai pagalvojęs, kad tarp jų nemažai kas bendra. Abu jie maištautojai, visada pasirengę sviesti iššūkį, galingiesiems. Jis leido arkliui lėtai kėblinti laukais, bet tikėjosi sugrįžti dar Makui ir kitiems darbininkams nepasirodžius.

Aušo rytas, kai Brigas įjojo į arklidžių kiemą. Šeimininkų name žiebėsi pirmosios šviesos. Be abejo, virėjos ir tarnai bėgiojo po namus, kad jo didenybė Reksas Biukenenas galėtų deramai pasirengęs pradėti dieną. Netrukus į kiemą įžengs Makas, ir nors Brigas atidirbo visą dieną ir nebuvo prisėdęs ištisą naktį, jis turės ištverti dar aštuonias ar net dešimt valandų.

Bet ne tai bus sunkiausia. Tikras išbandymas — susitikti akis į akį su Keside. Naktį jis elgėsi kaip kvailys, atsipalaidavo ir leido audringai prasiveržti jausmams. O juk nebuvo planavęs nei bučiuoti jos, nei liesti, nei, Dieve sergėk, beveik atimti jai nekaltybę — jam tiesiog nebeveikė stabdžiai. Jis beveik paėmė ją godžiu kūnu ir būtų paėmęs, nepaisydamas, kad jai tik šešiolika metų ir kad ji — tik išlepinta turtuolio jo šeimininko duktė.

Kurių velnių jis prasidėjo su ja — su ta kvaila mergiūkšte, visiškai nenusimanančia nei apie gyvenimą, nei apie vyrus ir seksą!

Kas kita — Andžė. Jis sukando dantis koneveikdamas save, kad neįstengia atsispirti Biukeneno namų moterims,— tiksliau, mergiotėms. Nors begėdiškas Andžės sek-

sualumas jam ir nepatiko, nejučia jis susijaudindavo, vos ji pasirodydavo kur nors netoliese.

Viešpatie! Jeigu Čeizas būtų jį dabar matęs!

Jis niekada nemanė galįs turėti tokių nemalonumų su moterims. Patraukliausia apygardos patelė siekia jo, o jis susižavėjęs tokia snargle. Kas jam darosi?

Nedegdamas šviesos, Brigas nuvedė Remingtoną į gardą ir staiga pajuto kažką čia pasislėpus. Greičiausiai tai Vilis. Šis turėjo pamėgtą kertelę kažkur už gardų.

— Ką veiki čia taip anksti? — riktelėjo jis imdamas kibirą eržilui atsigerti.

— Tylėk, niekše! — jam nelauktai smogė į žandikaulį. Vos neuždusęs nuo skausmo, Brigas atsišliejo į sieną, instinktyviai sugniaužęs kumščius.

— Kurių velnių...— Pasisukęs ant kulnų, jis dar nespėjo atsikvošėti, ir puolantysis vėl užgriuvo jį. Brigas gavo dar vieną smūgį per veidą. Jis griuvo ant grindinio prie lauko durų.

— Laikykis nuo jos atokiau!

Dabar Brigo akys apsiprato su prieblanda, ir jis atpažino Deriką. Šio veidas buvo persikreipęs iš įtūžio, akyse degė neapykanta. Nuo jo trenkė alkoholiu.

— Tu girdi, Makenzi? Laikyk savo įnagį toliau nuo mano sesers!

Brigui galvoje šmėstelėjo Kesidės veidas.

— Aš ne...

— Aš mačiau tave, išgama. Tu pats išsidavei.— Derikas norėjo paspirti Brigą koja, bet šį kartą jis buvo budrus. Griebė rankomis už puikiai išblizginto Deriko pusbačio ir smarkiai trūktelėjo. Derikas neteko pusiausvyros ir griuvo kniūbsčias, trenkdamasi galva į sieną.

— Užmušiu! — suriaumojo jis.

Arkliai ėmė žvengti. Brigas atšoko atatupstas, pastebėjęs, kad gulintis ant nešvarių arklidės grindų Derikas kyštelėjo ranką kišenėn. Trumpai sužlegėjo metalas, ir piktai blykstelėję tamsoje išlindo peilio ašmenys. Darėsi nebejuokinga.

Brigą nukrėtė šiurpas.

— Eik išsimiegok, Biukenenai,— suniurzgėjo jis šluos-

tydamasis kraują, kuris sunkėsi jam iš kairės šnervės, ir nenuleisdamas akių nuo peilio.— Kitaip būsiu priverstas pridėti tau.

— Ar nori, kad tave pakutenčiau? — Derikas šypsojosi neslėpdamas piktdžiugos.— Tuoj pakutensiu, Makenzi.

— Palik mane ramybėje, Derikai!

— Juk tu buvai su ja, ar ne? Lindai į jos kelnaites...

— Užsičiaupk,— riktelėjo Brigas, giliai širdyje vis dėlto jausdamasis kaltas.

— Aš žinau. Aš tave mačiau, ir ne tik aš: tas silpnaprotis irgi jus matė. Dabar pliurpia apie tai.— Derikas atsistojo ir šoktelėjo artyn su peiliu.— Tu, prakeiktas tos indėnų kekšės išpera. Tokį niekšą kaip tu jau seniai reikia pamokyti.

Jis vėl šoko artyn, bet Brigas buvo pasirengęs. Mikliai atšokęs nepavojingu nuotoliu, jis irgi išsitraukė iš kišenės lenktinį peilį, kad prireikus galėtų atsakyti į Deriko smūgį. Deriko peilis staigiu lanku kirto orą. Brigas spėjo išsilenkti, tačiau ašmenys vis dėlto užkliudė jo marškinius ir paliko deginantį rėžį odoje.

Vienu šuoliu Brigas puolė Deriką, įspirdamas jam koja į kelį.

— Prakeikimas!

Užgriuvęs jį visu svoriu, Brigas parvertė girtą Deriką ant grindinio, akimirksniu atsidūrė virš jo, prispaudė jo ranką prie grindų ir prikišo peilį prie gerklės. Brigo šnervės išsipūtė iš pykčio.

— Tu, nusipenėjęs nenaudėli, tik pamėgink...

— Kas čia darosi, velniai griebtų? — durys plačiai atsivėrė, spragtelėjo jungiklis. Arklides staiga nušvietė blanki elektros lemputės šviesa. Makas stūksojo durų angoje įsiutęs lyg jautis. Vėjo nugairintą jo veidą perkreipė pyktis.

— Juk perspėjau tave, kad man nereikia nemalonumų, Makenzi!

— Tas nevidonas nori papjauti mane! — sukliegė Derikas.

— Nagi, pasitrauk! — įsakė Makas.

Brigas dvejojo.

— Kam pasakiau, Makenzi! Judinkis!

Užlenkęs peilį, Brigas nusliuogė nuo išdrikusio ant grindų Deriko ir įsidėjo peilį į kišenę. Atgalia ranka jis nusišluostė kraują, lašantį ant marškinių iš perskeltos lūpos ir sugurintos nosies.

Derikas, nuo kurio bjauriai dvokė alkoholio tvaiku, sunkiai atsistojo.

— Jis užpuolė mane, kai aš užėjau pasižiūrėti arklių.

— Iš tikrųjų? — Makas prisimerkė, jis tarsi svarstė, kiek tiesos ir melo yra Deriko žodžiuose.— Nuo kada gi tu ėmei domėtis arkliais? Juk penkerius metus čia nekišai nosies.

— O ką, gal uždrausta? Kada nors visa tai priklausys man.

— Nuo tavęs trenkia kaip nuo vyno statinės,— šaltakraujiškai tarė Makas.

— Na, išlenkiau porą stiklinaičių. Na, ir kas? Šiaip ar taip, tas kalės vaikas kiurksojo čia ir vos man įžengus puolė iš užnugario.

— Tai tiesa, Makenzi? — Makas žvilgtelėjo į peiliu perrėžtus Brigo marškinius ir susiraukė išvydęs kraujuojantį rėžį, kurį paliko jo krūtinėje Deriko peilio ašmenys.

Brigas nusiramino. Daugiau niekas nebegalės išmušti jo iš pusiausvyros.

— Viskas įvyko tikrai taip, kaip jis pasakoja, išskyrus tai, kad ne aš Biukeneną užpuoliau, o jis užpuolė mane.

— Tu meluoji, niekše! Argi tokiu nenaudėliu galima tikėti?

— Patylėk, Derikai. Tegu jis viską papasakoja.— Atrodė, kad Makas kol kas nepalaikė nei vienos, nei kitos pusės. Dabar jis nepasitikinčiu žvilgsniu gręžė Brigą.

— Na, tai ką tu čia veikei tokiu ankstyvu metu?

Brigas būtų galėjęs pameluoti, kad atėjo į darbą šiek tiek anksčiau nei paprastai, bet Derikas vis tiek matė, kaip jis atvedė arklį. Na, ir jo „charlėjus devidsonas" nebuvo pastatytas įprastinėje vietoje, ir Brigas tebevilkėjo tomis pačiomis burinės drobės kelnėmis bei marškiniais, kuriais vilkėjo darbe vakar. Tačiau pasakęs tiesą užtrauktų bėdą Kesidei.

— Remingtonas numetė mane ir pabėgo. Gavau pusę nakties ieškoti jo tolimiausiose ganyklose.

Mako veidą išvagojusios raukšlės, atrodė, pagilėjo.

— Kur tai atsitiko?

— Šiaurinėje ganykloje, prie senosios lentpjūvės. Vakar Kesidė visą dieną nedavė man ramybės, kad leisčiau jai pajodinėti, o aš ketinau pirma pats kokį kartelį pajoti, kad įsitikinčiau, ar ji susitvarkys su juo. Bet atsitiko nenumatytas dalykas. Eržilas žolėje pamatė gyvatę, išsigando ir numetė mane. Aš vos ne visą naktį jo ieškojau...

— Tau pabėgo penkiasdešimties tūkstančių dolerių vertės eržilas? — suriaumojo Makas.

— Juk aš suradau jį. Jam nieko neatsitiko.

— Iš proto galima išeiti! — Makas nusivožė skrybėlę ir nervingai susibraukė delnu nepaklusnius plaukus.

— Štai kas darosi, kai samdomi visokie pašlemėkai,— įgėlė Derikas.— Negalėjo net balne išsilaikyti. Ko tu vertas kaip darbininkas, Makenzi?

— Gana! — Rekso Biukeneno balsas sugriaudėjo virš gardų, ir Deriko lūpas išviepė savim patenkinta, įžūli pašaipa.— Kas čia dedasi? Tokį triukšmą sukėlėte, kad ir numirėlis prisikeltų. Vajėzau, tu nors į save pasižiūrėtum! — pridūrė jis dirstelėjęs į sūnų. Deriko plaukai buvo sušiaušti, futbolo marškinėliai ir džinsai išvolioti nešvarumuose. Po akimi ryškėjo kraujosrūva.— Kas atsitiko? . .— Sunkus Rekso žvilgsnis stabtelėjo prie Brigo.— Derikai, aš klausiu, kas atsitiko? — pakartojo jau kiek tyliau.

— Tas tipas užpuolė mane, kai užsukau į arklides.

Reksas kilstelėjo antakius.

— Tai tiesa, Makenzi?

— Viskas buvo atvirkščiai.

Makas piktai spigino akis į abu jaunuolius.

— Makenzis tvirtina paleidęs iš rankų Kesidės eržilą ir visą naktį jo ieškojęs. Kai grįžęs, Derikas jo tykojęs čia, arklidėse.

— Tu tiki juo? — paklausė Reksas Maką.

Valdytojas nukreipė žvilgsnį nuo Brigo į Deriką ir atgal.

— Kažkuris iš jų tikrai meluoja.— Jis pasikasė smak-

ro šerius.— Makenzis, manau, ne toks kvailas, kad rizikuotų nuosavu užpakaliu, užpuldamas jūsų sūnų. Derikas mažumėlę kauštelėjęs, taigi...

— Tiek to, tarkim, kad aš iš tikrųjų jį užpuoliau,— piktai atkirto Derikas.— Bet jis to nusipelnė. Aš mačiau jį su Andže, tėte. Jis bučiavo ją, glamžė ir, velniai rautų, gal jau...

— Nedrįsk nė galvoti apie tai,— sušnypštė Reksas, bet jo žvilgsnis apniuko, o lūpos iš įniršio pabalo.— Ką tu pasakysi pasiteisindamas, vaikine? — dusliai tarė jis.— Daviau tau darbą, patikėjau vertingiausius arklius, ir ką gi? Tu vos nepaleidai prizinio eržilo.

— Tai iš tikrųjų tiesa...

— O mano duktė? — reikliai paklausė jis.— Kas tave sieja su ja?

Brigas kažkodėl pagalvojo apie Kesidę ir tai, kaip negalėjo nugalėti pagundos ir beveik paėmė ją. Tik pašėlusiomis valios pastangomis jis sugebėjo laiku sustoti... Taip, ji buvo nekalta mergaitė, na ir kas, anksčiau, su kitomis mergaitėmis, tai jo netrikdydavo. Pirmą kartą pasijuto nuoširdžiai atgailaująs.

— Tu iš tikrųjų miegojai su Andže? — Rekso balsas virto kimiu šnabždesiu.

— Ne.— Brigas žiūrėjo tiesiai jam į akis.

— Kodėl turėčiau tikėti tavimi?

— Manau, kad neprivalote, — atsakė nudelbęs akis Brigas.— Bet gal derėtų labiau pasitikėti savo dukterimi?

— Tai ne atsakymas į klausimą,— pasakė Derikas, ir jo veidas pabalo iš neapykantos.— Aš užkimšiu mėšlu tavo melagingą koserę.

— Pakaks! — Reksas taip smarkiai pastūmė sūnų prie sienos, kad kabojęs ant vinies prie durų kibiras barškėdamas nusirito grindimis.— Liaukis keiktis ir eik išsimiegok,— paliepė Reksas sūnui, stumdamas jį prie plačiai atlapotų durų.— O tu, Makai, palik mus vienus. Mums reikia pasikalbėti.

Linktelėjęs Makas išėjo iš arklidžių paskui Deriką, ir Brigas liko vienas su visagaliu Reksu Biukenenu, savo darbdaviu ir globėju, žmogumi, kuris buvo toks geras jo šeimai, kad daug kas mieste stebėjosi, kurių galų.

Iš pykčio Rekso akys apniuko. Įrėmęs storą savo smaližių tiesiai į Brigo krūtinę, jis, atrodė, nori kiaurai persmeigti vaikiną.

— Nedrįsk, niekada nedrįsk artintis prie jos. Girdi? Daviau darbą, nes norėjau padėti tau atsistoti ant kojų, be to, tu moki elgtis su arkliais, tačiau jei bent pirštu prisiliesi prie Andžės, Derikui nieko nebereikės daryti. Aš pats nuplėšiu tau viską, kas įmanoma.

Atrodė, kad oras arklidėse įkaito, nors diena dar tik prasidėjo ir pirmieji ryto saulės spinduliai skverbėsi pro atdaras duris, nušviesdami galingiausią apygardos žmogų ir auksindami žilus jo plaukus.

— Eik dirbti! — nurodė Reksas.— Bet atmink: aš seksiu kiekvieną tavo žingsnį. Patikėk manimi, aš nemėtau žodžių vėjais ir aš ne toks žmogus, kad mane reikėtų vesti iš kantrybės.

Kietai sučiaupęs lūpas, Reksas pasisuko ir nuėjo prie išėjimo.

Brigui paliko sieloje nemalonių nuosėdų, tarsi negeras skonis burnoje. Kad ir kas atsitiktų rančoje, nuo tos dienos ir valandos tikriausiai dėl visko bus kaltinamas jis.

Kesidės neėmė miegas. Ji galvojo apie Brigą ir tai, ką jis jai padarė,— tiksliau, gvildeno savo pojūčius. Ji jautė tokį laimingą nuovargį, kaip ir po jodinėjimo su Remingtonu, tačiau šiek tiek kitokį. Ji trūkčiojamai alsavo tarsi tekina būtų bėgusi daug mylių, kraujas tvinkčiojo gyslose, ir anksčiau nepatirtas alsus ilgesys pasklido visame kūne.

Atsistojusi prieš veidrodį nuoga, ji apžiūrinėjo grakščią sportišką savo figūrėlę siaurais klubais ir mažomis krūtimis. Atlošusi galvą, kritiškai nužvelgė save, nesuprasdama, ką apskritai čia galima rasti: liesas paauglys berniūkštis, kurio tik vardas moteriškai suapvalintas. Liemuo ganėtinai plonas, tai neabejotina, pilvas plokščias, tačiau jei paslėptų plaukus po beisbolo kepurėle, apsivilkus džinsais ir duksliais flaneliniais marškiniais, niekas nė neįtartų, kad priešais — moteriškos lyties padaras.

Bet Brigo tai, regis, netrikdė. O gal trikdė? Gal ji jam buvo tik pigus Andžės pakaitalas? Staiga jai pasirodė,

kad atvaizdas veidrodyje šaiposi iš jos, ir ji pasijuto apmulkinta. Skubiai rengdamasi Kesidė stengėsi negalvoti apie tai, kokie standūs ir skausmingai jautrūs pasidarė jos speneliai vien prisiminus Brigo bučinius.

— Keside! — Andžės balsas lyg varpelis nuaidėjo vestibiulyje, ir mergaitė skubiai apsimovė kelnaites, susisegė ant nugaros mažą liemenėlę ir įsibruko į išblukusius džinsus su etikete „Wrangler".

— Ei, ar negalėtum trumpam ateiti?

— Valandėlę,— atsiliepė Kesidė užsimesdama mėgstamus marškinius.

— Man reikia tavo pagalbos.

— Nejaugi?

— Na, paklausyk...

Kesidė basa nuskubėjo į Andžės kambarį. Jos sesuo sėdėjo ant palangės atkišusi rankas su išskėstais pirštais, kad greičiau nudžiūtų abrikosų spalvos nagų lakas.

Ji taip pat buvo pusnuogė: tik su liemenėle ir bikinio kelnaitėmis. Įdegusi jos oda žvilgėjo kaip bronza, putlios krūtys vos tilpo raudonos šilkinės liemenėlės dubenėliuose.

— Sveika. Nebūčiau prašiusi tavęs, Keside, bet man reikia išeiti, ir... Na, žodžiu, tavo mama ne tokia maloni man, kad tvarkytų plaukus.

— Na, ką tu, ji tave mėgsta...— Bet skvarbus Andžės žvilgsnis rodė, jog bergždžia būtų meluoti.

— Mudvi abi puikiai žinome, kad ji negali pakęsti manęs, o tai, beje, ir nesvarbu. Aš neprašau, kad ji tvarkytų mano šukuoseną.— Atsargiai, kad nesugadintų manikiūro, ji nušoko nuo palangės ir per kambarį nuėjusi prie tualetinio staliuko susitiko su Kesidės žvilgsniu veidrodyje.— Suprantama, tai nėra tavo pareiga, bet gal būtum tokia maloni ir supintum mano plaukus prancūziška kasyte. Mes su Felisite rengiamės važiuoti į miestą.

— Bijau, kad vargiai įtiksiu tau.— Kesidė stengėsi išsisukti.

— Na, prašau! Neprašyčiau tavęs, bet negaliu be tavęs apsieiti.

Andžė kaprizingai papūtė lūputes, ir Kesidė atsidususi perėjo rausvų ir baltų spalvų kambarį. Nėrinių užuo-

laidų spalva derėjo prie antikinio stiliaus lovos baldakimo, o pagalvės siuvinėtais užvalkčiais buvo išmėtytos ant šilkinio naktinių užuolaidų spalvos užtiesalo. Ant sienos kabojo Andžės portretas su motina Lukrecija. Metukų Andžė rausva suknyte sėdėjo ant motinos kelio. Ji buvo žavinga mažytė kaštoninėmis garbanėlėmis ir žydromis akimis. Lukrecija, kuriai portrete buvo vos per dvidešimt metų, atrodė esanti neabejotinai graži ir ryški moteris — tokiais pat plaukais ir akimis kaip duktė. Portretas daug metų kabojo tėvo kabinete, bet Dena pagaliau griebėsi pertvarkymų, ir jį išnešė. Nepaisydama pamotės protesto, Andžė tuojau pareikalavo pakabinti jį savo kambaryje matomiausioje vietoje.

Andžė buvo teisi: Dena niekada nemėgo podukros, kuri bjauriai priminė jai pirmąją, mylimąją, Rekso žmoną.

Už knygų spintos stiklo puikavosi Andžės lėlių kolekcija pradedant Kete Kete ir Betse Betse ir baigiant gausybe visokiausių kada nors pagamintų Barbių. Čia buvo ir kiniškų lėlių sustingusiomis šypsenomis, tipiškų lėlių gipsiniais veidais ir besimarkstančiomis akimis ir net tokių lėlių, kurios verkė arba juokėsi priklausomai nuo savininko nuotaikos. Bet Andžė ypač garbino lėles Barbes, ir jos su savo prabangiomis vakarinėmis suknelėmis, maudymosi kostiumais, šortais, apdarais kokteilių pobūviui ir aukštakulniais bateliais išdidžiai stovėjo visų kitų priekyje. Daugelį iš tų lėlių, be abejo, išmanančių malonumus, lydėjo tinkamai parinkti gerbėjai — Kenai, aprengti smokingais, griežto stiliaus dalykiniais kostiumais ar paprastais džinsais, būtinai šypsantys, tarsi jie būtų visiškai priartėję prie savo svajonės.

Kesidė dėbtelėjo į styrančius lėlių biustus, plonus liemenis ir ilgas kojas. Ji niekada negalėjo pakęsti tų Barbių. Ne prie širdies jai buvo ir Kenai.

— Greičiau, mano kiekviena minutė suskaičiuota, — nekantriai pasakė Andžė, paskleisdama plaukus ant pečių.

— Iš manęs būtų prasta kirpėja.

— Neabejoju, bet laikas tau išmokti bent šiek tiek moteriškumo...

— Kad būčiau panaši į šitas? — pašaipiai paklausė Kesidė žvilgsniu rodydama į lėles.

— Iš jų galima išmokti rengtis.

— Manau, kad apsieisiu be jų patarimo.— Jos pirštai paniro į vešlių Andžės plaukų kupetą.— Nesu tikra, kad man išeis taip, kaip tu nori...

— O tu įsivaizduok, kad prieš tave — vienas iš tavo mylimų arklių, ir tu pini jam uodegą ar karčius.— Andžės akyse šmėstelėjo ironija.— Žinai, Keside, geriau rūpintis savo išvaizda, negu nuolat kapstytis arklių mėšle. Tu gana daili, ir jei bent kiek skirtum sau dėmesio... Nori, aš padėsiu tau pasirinkti lūpų dažus, laką ir šukuoseną?

— Dėkui, bet...

— Argi tu nenori, kad berniukai tave pastebėtų?

— Man vis vien.

— Na, ir be reikalo.

— Tu nori, kad supinčiau tau plaukus, o gal nebe?

— Na, suprantama, noriu,— suirzusi tarė Andžė.— Tam ir pakviečiau tave.

— Tada nekibk. Mane visai tenkina mano išvaizda.— Tai buvo ne visai tiesa, bet Kesidė neketino lenktyniauti su savo seserimi ar su kokia nors plastmasine lėle.

— Prašom! — įsižeidė Andžė. Ji prikando lūpą, apsižvalgė, rengėsi kažką sakyti, ir jos akyse šmėstelėjo šešėlis, kurio Kesidė pasistengė verčiau nepastebėti.— Tik norėjau šį tą patarti, bet jei tau nemalonu manęs klausytis, bent supink man plaukus.

Sukandusi dantis, Kesidė paėmė masažo šepetį. Jos pirštai lakstė mikliai, ir netrukus daili kasa lošė Andžės galvą. Kesidė papuošė ją šilko kaspinu.

— Na, va. Dabar tu man skolinga vieną kasą.

— Dvi,— išsiblaškiusi atsakė Andžė atsisukdama ir paliesdama galvą šepečiu.— Sakysim, kad esu skolinga tau dvi, jei norim būti sąžiningos. Tu išgelbėjai mane vakar, pameni?..

Kesidė nejučia prikando liežuvį.

— Taip, iš tiesų,— pasakė ji jausdamasi šiek tiek nusikaltusi.

— Aš nejuokauju. Jei tėtė būtų aptikęs mane su Brigu, abiem būtų gyviems kailį nudyręs.

— Tikriausiai,— tarė Kesidė ir prisiminė, kaip nuostabiai Brigas lytėjo jos kūną. Žaibiškai joje krustelėjo geismas, ir pirmą kartą ji suprato mergaites, kurios prarasdavo reputaciją ir viskuo rizikuodavo, kad tik galėtų pasimylėti su vaikinu. Ji irgi buvo viskam pasiryžusi dėl Brigo, nors ir suprato, kad tai juokinga. Atsisukusi ji staiga pastebėjo mėlynai juosvą žymę ant Andžės kūno. Iš dalies dengiama raudono liemenėlės šilko, mėlynė vis dėlto buvo pastebima, ir Kesidė lyg pakerėta spitrėjo į ją. Viduje viskas apmirė, kai ji suprato, kad tą žymę ant Andžės krūties paliko Brigas.

Visas raudonis dingo iš Kesidės veido.

Andžė, matyt, nieko nepastebėjo, toliau pūtė ką tik nulakuotus nagus, ir tuomet Kesidė pamatė antrą melsvoką pėdsaką vidinėje jos šlaunies pusėje. Gal tai paprasčiausia mėlynė? Kurgi ne! Iš formos atrodė, kad jį bus palikę Brigo dantys, atėjus aistros kulminacijai.

Kesidė tartum suakmenėjo, paskui nė žodžio netarusi pasisuko ir skubiai žengė prie durų.

— Dėkui tau,— riktelėjo jai pavymui Andžė.

Geriau jau Kesidė niekada nebūtų mačiusi tų iškalbingų žymių. Iš susijaudinimo jai net šleikštu darėsi. Bet kodėl ji mano, kad tai padarė Brigas? Andžė ne vien su juo susitikinėja. Taip, bet praeitą naktį ji buvo su Brigu! O Dieve, nejaugi Brigas mylėjosi su Andže, o paskui iškart perėjo prie jos? Tai būtų šlykštu, bjauru!.. Kesidė šoko į vonios kambarį, ir ją supykino virš klozeto.

Kvaiša! Štai kas ji tokia — patikli, naivi kvaiša. Brigas tikriausiai dabar juokiasi iš jos, iš jos neišmanymo, iš to, kaip ji virpėjo jo paliesta, kaip rietėsi lanku, be žodžių maldaudama daryti jai tai, ką eržilai daro kumelėms. Lyg kalė rujos metu — štai kaip ji elgėsi.

Ji nuleido vandenį klozete, išsiskalavo burną virš kriauklės ir taip įnirtingai ėmė valyti dantis, tarsi ketindama nutrinti nuo jų emalę...

Kai ji nuėjo prie arklidžių, Brigo niekur arti nebuvo matyti. Remingtonas taikiai ganėsi pievelėje, ir praeita naktis pasirodė netikra — tik kvaila moksleivės fantazija. Taip ji ir galvos apie tą keistą naktį. Sapnas, daugiau nieko!

— Na, ir atrodai! Lyg katė būtų įtraukusi tave į rūsį pro langą, o paskui vėl ištraukusi.— Nuogas iki juosmens, apsitempęs išblukusiais džinsais ir užsimovęs senas odines pirštines, Čeizas rūpestingai lygino veją. Dantų krapštiklis styrojo jo burnos kamputyje, oda blizgėjo nuo prakaito.

Brigas nuvarė motociklą į daržinę.

— Maždaug taip ir jaučiuosi.— Visą kūną jam maudė, norėjosi tik išgerti šalto alaus butelį ir griuvus į lovą įsikniaubti veidu į pagalvę. Jis būtų galėjęs išmiegoti visą parą. Gal tada nebejaustų... esąs nusikaltęs Kesidei. Tada gal jis liautųsi galvojęs apie tai, kaip puiku būtų gulėti nuogam greta jos ir iš tikrųjų, ilgai, neskubant mylėtis visą naktį. Net pagalvojęs apie ją jis susijaudino. Prakaitas lašais varvėjo jam nuo kaktos.

O kaipgi Andžė? Ką daryti su ja?

— Pauliojai praeitą naktį? — dviprasmiškai šypsodamasis paklausė Čeizas.

Brigui pakako jėgų irgi nusišypsoti.

— Gaudžiau pabėgusį arklį. Kesidės eržilas vos nepribaigė manęs! — Brigas ėmė trinti nutirpusius delnus.

— Mat kaip? — Čeizas suėmė karutį už rankenų ir išvertė iš jo skaldą takeliui.

— Tau padėti?

— Aš jau beveik baigiau.— Čeizas pasirėmė grėbliu ir pasikasė neskustą smakrą.— Tu žinai, šįryt mieste aš mačiau Andžę.

— Iš tikrųjų?

— Taip.— Čeizas atrodė susimąstęs. Visas jo išpuikimas išgaravo.— Nesinori tai pripažinti, bet atrodo, kad gražesnės moters gyvenime nesu matęs.

— Ji patinka tau, nes turi pinigų,— priminė jam Brigas.

— Jie daro ją dar patrauklesnę,— sutiko Čeizas.— Bet jeigu ji būtų ir visiška elgeta, vis tiek liktų dar labai nieko sau.— Jis liūdnai nusišypsojo, lyg drovėdamasis prisipažinti nepajėgiąs pažvelgti kiton visagalio dolerio pusėn.

— Žiūrėk, su ta Andže gali turėti krūvą nemalonumų! — perspėjo Brigas.

Nors Čeizo akys šiandien ir nespinduliavo įprastiniu optimizmu, jis plačiai nusišypsojo, parodydamas lygius baltus dantis.

— Nuo kada gi ėmei jų bijoti?

— Nemalonumai nemalonumams nelygu, tarė Brigas.— Tu žinai, apie kokius aš kalbu: apie tuos, kurie persekios tave iki pat mirties. Tai va, tokių ir lauk iš Andžės Biukenen. Nepasmerk savęs visą gyvenimą nešti aistrų naštą...

— Taip, bet tai tikrai verta ir apsimoka.— Čeizas nuritino karutį prie skaldos krūvos ir ėmė žerti skaldą į jį. Akmenukai subildėjo į surūdijusį dugną.

Susikišęs rankas į apspurusias užpakalines džinsų kišenes, Brigas tarė:

— Ji nori, kad lydėčiau ją į pikniką pas Koldvelus.

— Galima iš proto išeiti! Tau sekasi! — kastuvas Čeizo rankose akimirką sustingo ore.— Tu važiuosi?

— Nežinau.

— Nejaugi praleisi tokią galimybę? — Čeizas trenkė šalin kastuvą.— To negali būti, Brigai. Tu privalai važiuoti.

— Kodėl?

— Nes ten galima susitikti žmonių, kurie padės tau ištrūkti iš tos prakeiktos skylės.

— Argi dera taip kalbėti apie savo gimtąjį miestą?

— Dabar ne juokai rūpi. Tu važiuosi į tą vakarėlį, Brigai. Velniai rautų, aš iš kailio išsinersiu, kad irgi būčiau pakviestas. Važiuočiau net su Velma Henderson, nors jai greit sukaks aštuoniasdešimt penkeri.

— Man regis, devyniasdešimt.

— Koks skirtumas? Galėčiau žmogų užmušti, kad tik pakliūčiau tenai. O tau pasitaikė proga nueiti į vakarėlį su pačia Andže Biukenen! Velniai rautų, Brigai, ką ten turi vietoj smegenų?

— Atleisk, broliuk, bet čia mudu jau visai nepanašūs. Matai, tai tau svarbu užkopti aukščiau ir susižerti pinigų krūvą...

— O tavęs tokie dalykai nejaudina? — nepatikliai šypsodamasis paklausė Čeizas.

Brigas kyštelėjo ranką į marškinių kišenę ir išsitraukė

pakelį „Kemelo". Išsiėmęs cigaretę, prisimerkė žvelgdamas į tolį.

— Manau, kad čia, Prosperityje, kaip ir kiekvienoje kitoje vietoje, nors čia gyventojų gal ir mažiau negu Niujorke, yra tiek gerų žmonių, tiek ir blogų. Bet kiekvienu atveju turtingieji visuomet būna viršuje, o beturčiai kaip įmanydami stengiasi išgyventi.— Jis čirkštelėjo degtuką, užsirūkė ir išpūtė dūmų debesėlį.

— Na, gerai, eisim prie reikalo iš kitos pusės.— Čeizas pakėlė grėblį ir vėl ėmė lyginti skaldą.— Dirbdamas šeimininkui, visada jautiesi pažemintas.— Jis šiek tiek susiraukė ir išspjovė dantų krapštiklį.— Be to, argi tau malonu, kad esi žinomas kaip mišraus kraujo būrėjos sūnus?

— Tai manęs nejaudina.

— O turėtų jaudinti, Brigai, nes jos sveikata prastėja. Kaip tik šiandien, prieš išeinant į miestą, ją ištiko vienas iš tų jos praregėjimų. Proto aptemimas truko neilgai, bet ji matė reginius ar velniai žino kaip tai reikėtų pavadinti. Dievagojasi viską mačiusi taip aiškiai, lyg būtų iš tikrųjų. Sako, kad mudviem su tavimi gresia kažkoks pavojus.

— Ji visada taip šneka.

— Aš žinau.— Čeizo veidas pasidarė rūstus, ir kai jis pažiūrėjo į Brigą, jo akys buvo visiškai rimtos. — Bet šiandien jai buvo blogiau negu paprastai. Vos neprasidėjo isterija. Lyg būtų pavartojusi kažkokių stiprių narkotikų ar ką nors dar. Aš tau sakau, Brigai, kartais ji visai kuokteli. Ji išsirengė į miestą kažko nupirkti — nenutuokiu ko,— bet iš namų išlėkė lyg šikšnosparnis iš rūsio, ir nuo to laiko aš jos nemačiau.

— Palik motiną ramybėje. Nekibk prie jos.

— Aš manau, kad jai reikėtų paprasčiausiai gydytis.

— Ką, ką? — perklausė Brigas giliai užsitraukdamas „Kemelo". Apiblukęs senos metalinės iškabos, kuri džeržgėjo nuo kiekvieno vėjo gūsio, užrašas skelbė: „Būrimas iš delno. Taro kortos. Sesers Sanės dvasinės konsultacijos".

— Jai visada kelių šulų galvoje trūko; mudu abu ži-

nome tai, kam slėpti. O nuo tada, kai ji neteko Badžio...

— Tai buvo taip seniai...

— Taip, bet aš viską pamenu, tarsi tai būtų atsitikę vakar. Pamenu, kaip jis įkrito į upelį ir kaip rėkė, ir kaip aš nieko negalėjau padaryti... — Čeizo veidas pabalo, žvilgsnis nukrypo kažkur į tolį. Taip atsitikdavo visada, kai jis galvodavo apie brolį, kurio Brigas niekada nebuvo matęs,— Badis buvo vos dvejais metais jaunesnis už Čeizą.

— Tu vis dar jautiesi kaltas?

— Nieko čia negaliu padaryti,— apimtas nevilties pasakė Čeizas griebdamas kastuvą ir smeigdamas jį į skaldos krūvą. Daug metų Čeizas stengėsi atsikratyti to prisiminimo, bet jis nuolat persekiojo jį — atklysdavo ir per sapną, o kartais užklupdavo vidury dienos.

— Juk buvai tik penkerių metų. Aukščiau bambos neiššoksi. Kuo galėjai jam padėti?..

— Geriau nekalbėkim apie tai,— atšovė Čeizas, ir Brigas, nukratęs cigaretės pelenus ant ką tik išbertos skaldos, atrodo, pritarė jam.

— Klaikiai noriu alaus. Prisidėsi?

— Vėliau.

Čeizas nutempė karutį takučiu, o Brigas žengė prie treilerio, kuris buvo jų namai.

Nekaltink savęs. Kiek kartų Čeizas girdėjo tą frazę? Taip sakė motina, net tėvas, kai dar gyveno su jais. Mokytojas mokykloje taip pat kartą ištarė tuos tuščius žodžius, bet Čeizas žinojo tiesą. Nors tai įvyko beveik prieš dvidešimt metų, tą šaltą pavasario dieną jis prisiminė taip aiškiai, tarsi viskas būtų atsitikę vakar.

Motina buvo ligoninėje, sveiko pagimdžiusi Brigą. Berniukui gimstant reikėjo Cezario pjūvio, ir sunkus gimdymas tapo paskutiniu Sanės gyvenime. Ji vos nenumirė, nors Čeizas tada nieko nenutuokė. Jis ir Badis pasiliko su tėvu, ir dieną, ir kai Frenkas Makenzis dirbdavo Biukeneno lentpjūvėje, jų parapijos moterys prižiūrėdavo jį ir mažą jo broliuką. Savanorės auklės kuo saldžiausiai šypsodavosi, kai mažasis Čeizas klausdavo jų kokio nors menkniekio, bet liežuvaudavo telefonu, kalbėdavo šlykš-

tynes apie jo tėtę ir mamą, manydamos, kad jis jų negirdi arba nieko nesupranta.

Čeizas buvo tik penkerių metų, bet ta diena visam laikui įstrigo jo atmintyje.

Grįžusi iš ligoninės Sanė vis dar buvo labai silpna ir kaip Čeizas sužinojo po metų, išsirašė daug anksčiau, nei derėjo,— juk mokėti už gydymą buvo ne jų kišenei. Bet Sanė iškart atsisakė bažnyčios ponių pagalbos.

— Labai dėkui, mes patys puikiai susitvarkysim,— pasakė ji Erlinai Spirs, aukštai liesai rūstaus veido moteriškei, protestantų pastoriaus žmonai. Ji buvo jaunesnė už Sanę, bet dėl nuolatinės sielvarto grimasos jau tada panėšėjo į senę.

— Su berniukais jums bus per sunku.— Erlina šypsojosi, nors šypsena atrodė dirbtinė ir niūri, ji tarsi stengėsi paslėpti skausmą.

— Tai mano berniukai. Kaip nors susitvarkysim,— spyrėsi Sanė, bet, žinoma, nenujautė, kad jai prasidės kraujoplūdis, kai ji sūpuos mažytį Brigą. Paskui ji užsnūdo, o Čeizas spruko laukan, pamiršęs uždaryti duris.

Buvo ankstyvas pavasaris, saulė nutirpdė aplinkines kalvas, ir polaidžio vandenys užtvindė griovius bei upelius. Eidamas prie Valkataujančio šuns upės, kuri vasarą virsdavo ne daugiau kaip upeliūkščiu, Čeizas susitiko Endį Vilksą, metais vyresnį kaimynų vaikiuką, ir jiedu sumanė statyti užtvanką, kad galėtų gaudyti vėžius.

— Kam tu jį atsivedei? — staiga paklausė Endis. Jis stovėjo vandenyje įsibridęs iki kelių ir dėliojo akmenis. Rankutės buvo raudonai užgėlusios, nosis varvėjo.

Čeizas atsisuko ir išvydo broliuką.

— Eik namo,— riktelėjo ant Badžio supykęs, ko šis priskreto prie jų kaip šunytis. Nuo to laiko, kai mama grįžo iš ligoninės su naujagimiu, ne kam kitam, o Čeizui buvo pavesta prižiūrėti Badį.

— Neisiu! — brolis atkakliai kėblino paskui Čeizą net tada, kai šis įsibrido į upelį su batais. Kai jis grįš namo, mama užmuš, kam jis sušlapo kojas, bet jam buvo vis vien. Endis — geriausias jo draugas, ir apsigėdyti jam matant jis negalėjo.

— Nešdinkis iš čia! — vėl riktelėjo Čeizas.— Mes ne-

norim su tavim žaisti. Tau pienas nuo lūpų dar nenudžiūvo.— Badis suraukė nosiukę, tuojau apsižliumbs. „Taip jei jis grįš namo ir apskųs, man klius kaip reikiant",— pagalvojo Čeizas ir pasigailėjo brolio: — Tiek to, gali pasilikti. Tik nesiartink prie vandens.— Jis pasisuko į Endį.— Nekreipk į jį dėmesio, jis dar mažas.

Endis nusijuokė, nusibraukė nosį striukės rankove ir vėl ėmėsi darbo. Čeizas perbrido upelį toje vietoje, kur jis nebuvo labai sraunus, ir ėmė tverti užtvanką nuo kito kranto, pamiršęs Badį ir stebėdamas, kaip vanduo vis srauniau veržiasi susiaurėjusia vaga. Įkvėpti pirmosios sėkmės, jiedu su Endžiu vis aukščiau krovė akmenis.

Endis ėmė taukšti kažkokius nešvankius anekdotus, kurių prasmės Čeizas nesuprato, bet jis vien juokėsi, kad patiktų vyresniam draugui. Ir staiga Čeizas pašnairavęs pastebėjo, kaip Badis įsibrido į sraunų upelį prie pat užtvankos.

— Ei tu, nedrįsk!..

Badis žengė dar vieną netvirtą žingsnelį ir atsidūrė iki kelių vandenyje.

— Badi, eik namo! — bet kvailas berniūkštis toliau teškenosi vandenyje.— Mama kailį tau išpers, o jei ne ji, tai aš pats! — suriko Čeizas pasisavindamas tėvo mėgstamą posakį, kad padarytų įspūdį Endžiui.

— Aš noriu jums padėti,— pasakė Badis, tačiau paslydo ant akmenų, neteko pusiausvyros ir suspigęs pūkštelėjo į vandenį.

Čeizą pagavo siaubas. Stumdydamas akmenis, jis užsiropštė ant užtvankos. Badis pasirodė paviršiuje baisiai rėkdamas, bet jo galva tuoj vėl paniro po vandeniu.

— Ne! — Čeizas nubėgo veržlios tėkmės pasroviui, Endis puolė jam iš paskos, stengdamasis sugriebti berniuką, kurį nešė srovė.— Badi! Laikykis! Badi!..

— Čeizai! — net vėjui pučiant jis išgirdo savo vardą ir pamatė motiną, stovinčią tolumoje su kūdikiu ant rankų.— Badis su ta...

— Mama! Padėk!

— O Dieve! — Sanė, apimta siaubo, sukliko ir puolė prie upės spausdama prie krūtinės naujagimį. Juodi jos

plaukai draikėsi vėjyje.— Laikykit jį, laikykit jį! — Mažiukas pravirko.

Badis vėl išniro iš vandens. Tėkmė darėsi vis sraunesnė. Čeizas jau ne kartą paslydo, prisirijo vandens, bet vis dar bėgo palei upę. Endis lėkė kitu krantu, taip pat ketindamas sugriebti skęstantį berniuką.

Bet buvo per vėlu. Badį tėkmė nešė tol, kol jis užkliuvo už metalinio tinklo, įrengto skersai upę šiukšlėms surinkti. Mažas Badžio kūnelis atsitrenkė į metalinį tinklą, ir tik tada Endis verkdamas ištraukė jį iš čia įstrigusių šiukšlių, lapų ir šakų sąnašų.

— Badi, Badi, mano berniuk! — raudojo motina. Prisidengusi tik vėjo plaikstomus chalatu, ji žengė į vandenį. Vis dar spausdama prie savęs mažytį Brigą, ji viena ranka perėmė Badžio kūną be gyvybės požymių.

— Eik namo! — suriko ji Endžiui.— Pasakyk motinai, kad kviestų greitąją pagalbą! Kviesk žmones! Greičiau!

Išbalęs kaip kreida ir mirtinai išsigandęs Endis lyg kulka šovė krantu.

Čeižas raudojo graudžiai kūkčiodamas.

— Eik namo ir džiovinkis drabužius. Paimk kūdikį ir padėk jį į lopšį,— paliepė Sanė kišdama verkiantį Brigą į sugrubusias nuo šalčio Čeizo rankas.

— Mama, atleisk, atleisk. . .

— Eik! Kam pasakiau!

— Badi!

— Aš pati pasirūpinsiu Badžiu! — įniršusi suriko Sanė. Tuo metu Čeizas pirmą kartą išvydo raudonas sroveles ant jos kojų ir tai, kad iš po chalato kyšantys naktiniai marškiniai prilipo prie kūno, kad jos lūpos pasidarė kažkokios nenatūraliai ryškios raudonos spalvos.

— Tu visa kruvina,— pasakė jis, ir jo smakriukas sudrebėjo, ašaros vėl pabiro iš akių.

— Nagi, eik! — rūsčiai pakartojo ji.

Gulinčio ant kranto Badžio veidukas tapo melsvoko atspalvio, akys buvo atmerktos ir nejudėjo. *Aš nužudžiau jį! Aš nužudžiau savo brolį!* Dar niekada Čeizas nebuvo toks išsigandęs. Mama palinko prie Badžio lyg norėdama pabučiuoti jį į lūpas ir kurį laiką iš visų jėgų pūtė jam į burną, paskui abiem rankomis spūstelėjo mažutę jo krū-

tinę. Tada pakėlė akis — jos buvo nenatūraliai ramios.

— Čeizai, padėk man. Nunešk Brigą namo ir nueik į lentpjūvę, į kontorą. Pasakyk valdytojui, kad paleistų tėtę namo. Tai skubu. Arba paprašyk pasakyti Reksui Biukenenui, kad Makenzių namuose atsitiko nelaimė.

— P-pas ką eiti? — dar pasitikslino Čeizas mikčiodamas iš susijaudinimo.

— Pas lentpjūvės valdytoją. Eik!

Ji vėl palinko prie Badžio, pūtė orą į mažą jo burnytę, o Čeizas, klupdamas ir spausdamas kūdikį prie šlapios krūtinės, tekinas pasileido į furgoną.

Jis nužudė Badį! Jis tai žinojo. Tarsi būtų nušovęs jį medžiokliniu tėtės šautuvu, lygiai tas pats. Čeizas pakėlė akis į švininį dangų ir jam dingtelėjo, kad Dievas nubaudė jį. Juk ponia Spirs kasdien kalė jam į galvą, kad Dievas baudžiąs blogus berniukus, kurie neklauso vyresniųjų, o šiandien Čeizas nepaisė mamos draudimo ir tuo užrūstino Dievą. Tikrai užrūstino!

Čeizas daugiau niekada nebematė Badžio. Mama paaiškino jam, kad Badis gulįs ligoninėje ir kada nors grįšiąs namo. Bet jis taip ir negrįžo. Čeizas priprato galvoti, jog broliukas nemirė, šiaip ar taip, jam niekas nieko nesakė apie mirtį. Jis nebuvo laidotuvėse, ir mama nė karto nenuvedė jo į kapines. Kai jis klausdavo apie Badį, Sanė padrikai atsakydavo, jog broliui esą gera ir juo rūpinamasi.

Ilgainiui Čeizas ėmė manyti, kad Badis gal ir iš tiesų gyvas, tik paralyžiuotas arba labai sužalotas ir negali pats savimi pasirūpinti, todėl laikomas kokioje nors medicinos įstaigoje. Bet kaltės jausmo Čeizas neatsikratė, todėl nei septyniolikos, nei dvidešimt ketverių metų sulaukęs niekur neišvažiavo. Jis jautėsi amžinai įsipareigojęs motinai. Badžiui atsitikusi nelaimė pakeitė šeimos atmosferą, ir Frenkas Makenzis, kuris taip ir neįstengė susitaikyti su sūnaus netektimi bei žmonos depresija, ėmė bodėtis namais, o vienąkart išvažiavęs uždarbiauti, daugiau niekada nebegrįžo.

Jis paliko šeimai mažą žemės sklypelį su autofurgonu, buvusiu jų namais, sudaužytą seną automobilį ir šūsnį

ligoninės sąskaitų, kurių Sanė neįstengė sumokėti. Daug metų mieste buvo kalbama, kad Brigą ir Čeizą derėtų paimti iš motinos, kuri akivaizdžiai stokoja lėšų jiems išlaikyti. Pasiturintys žmonės ir visuomenės atstovai kas mėnesį lankydavo šeimą, tikrindavo vaikų gyvenimo sąlygas, bet realiai beveik nepadėdavo.

Septynerių metų Čeizas pradėjo pardavinėti laikraščius, o motina uždarbiaudavo pranašaudama likimą iš delno linijų.

Jis ir Brigas vaikščiojo į mokyklą padėvėtomis striukėmis ir nudrengtais batais. „Būti neturtingam — jokios gėdos,— dažnai sakydavo motina,— bet būti nešvariam neatleistina". Todėl senutėlės jų kelnytės ir švarkai visada būdavo išlyginti; marškiniai užlopytomis alkūnėmis iškrakmolyti, netinkamo dydžio batai kruopščiai išblizginti.

Sanė iš kailio nėrėsi, kad išmaitintų vaikus, ir Čeizas — gal jausdamasis kaltas dėl Badžio — visuomet likdavo su ja. Tai geriausiai saugojo ją nuo piktų liežuvių. Bet jis negalėjo apsaugoti motinos nuo jos pačios ir nuo artėjančios beprotystės, kuri, jo manymu, kasdien ryškėjo...

Dabar, nusimovęs pirštines, Čeizas nusibraukė nuo kaktos prakaitą ir nuginė šalin širšę. Jis nemėgo prisiminti. Prisiminimai slėgė jį.

Jis išgirdo seno „kadilako" burzgimą ir pastūmė karutį į šalį, kad motina galėtų pravažiuoti keliuku, kur jis ką tik išlygino skaldą. Sūnus pamojo jai ranka, ji atsakydama nusišypsojo ir sustabdė šalia pašiūrės, kurią Čeizas ir Brigas pastatė automobiliui. „Kadilakas" buvo ilgas, sidabrinės spalvos, prie užpakalinio lango gulėjo žaislinė katė. Kas kartą, įjungus posūkio signalą, jos akys užsidegdavo, ir Sanė ją dievino. Išvydęs katę, Čeizas pašiurpčiojo. Jo motina — mėgstamas visų miesto liežuvautojų objektas...

Ir Brigas dar stebisi, kodėl jis pavydi Biukenenams!..

7 skyrius

Reksas Biukenenas nuoširdžiai tikėjo Dievą. Jis tikėjo, kad yra pragaras ir rojus, kad žmogus, kuris gyvendamas žemėje nesistengia daryti gerų darbų, būtinai bus nubaustas. Jis buvo išauklėtas katalikiškai ir nors Prosperičio krikščionių bendrijoje katalikų buvo mažuma, tvirtai laikėsi to tikėjimo, kuris buvo įdiegtas iš vaikystės, praleistos rytuose, prestižinėje jėzuitų mokykloje.

Reksas visada stengėsi gyventi sąžiningai. Kaip ir kiti mirtingieji, jis daug kartų pasiduodavo pagundai, bet visuomet stengdavosi išpirkti savo kaltę, atgailaudavo dėl nuodėmių, nemažai aukodavo bažnyčiai ir graužiamas sąžinės dažniau kankindavosi negu daugelis jo aplinkos žmonių, įsitikinusių savo dorumu.

Jis niekada nebuvo suabejojęs Dievo įsakymais. Niekada nedvejojo dėl savo tikėjimo. Niekada nesistebėjo tuo, kad egzistuoja pagundos — šėtono išmonė. Reksas Biukenenas stengėsi visada būti teisingas ir daryti gerus darbus čia, žemėje, kad atėjus laikui šventas Petras atvertų jam spindinčius rojaus vartus.

Bet galiausiai juk jis toks pat žmogus kaip kiti mirtingieji ir ne visada elgėsi pavyzdingai. Todėl jo sąžinė niekada nebuvo rami.

Jis įsipylė pusę stiklinės brendžio ir vienu mauku išgėrė. Jo filantropija svarbi ne tik Dievui, ją turi matyti ir religinė bendrija. Gerai, kad dirbantys jam vietos gyventojai žino, kaip jis rūpinasi savo tikėjimo broliais, bet kartais užuojauta neturtingiesiems sukeldavo jam daug rūpesčių.

Kaip tik taip buvo su Brigu Makenziu. Suprantama, iš to vaikino nieko gero, bet Reksas manė, jog likimas nesuteikė Brigui nė menkiausios galimybės. Tą pačią savaitę, kai jis gimė, jo brolis nuskendo srauniuose Valkataujančio šuns upės vandenyse, o paskui tėvas išdavikiškai metė šeimą sunkią valandą. Sanė Makenzi liko be penso. Gražioji, netikinti Dievo Sanė. Stebėtina, kad ji apskritai liko gyva. Atrodė, kad jos nebaugindavo nei Visagalio rūstis, nei šėtono žanbangos, kai ji mesdavo ant stalo Taro kortas arba savo jautriais pirštais stengdavosi perskaityti žmogaus likimą iš jo delno linijų.

Daug metų Prosperičio gyventojai visaip stengdavosi priversti ją išsikraustyti iš miesto. Į senąjį furgoną, kuris buvo jos namai, šaudė, o iškaba, skelbianti apie chiromantiją, buvo ištisai išvarpyta kulkų. Kartą kažkas užmetė nudvėsusią katę ant jos pašto dėžutės. Iš berniukų mokykloje nuolat tyčiodavosi.

Bet Sanė buvo išdidi moteris ir niekam neketino nusileisti. Net tada, kai Spirsas asmeniškai atėjo į jos namus įrodyti jai, kad ji žengia piktos dvasios keliu, Sanė šaltakraujiškai išklausė jo ir toliau vertėsi chiromantija. Tas Spirsas irgi buvo tik silpnas žmogus. Pagarba, kuria parapijiečiai apgaubė tą pastorių, privertė jį patikėti savo paties tobulumu. Matyt, save jis laikė lyg ir šventuoju. Ne veltui pats tvirtino, jog be tarpininkų šnekasi su pačiu Viešpačiu Dievu. Ir parapijiečiai beatodairiškai tikėjo juo...

Reksas paniekinamai prunkštelėjo. Pildamasis dar porciją brendžio, jis mąstė apie tai, kokios priežastys privertė Sanę pasilikti apygardoje. Atsakymą žinojo tik jis vienas. Tai slėgė jį tarsi visas plytų vežimas, bet Reksas per tiek metų jau priprato prie tos sunkios naštos...

Gurkštelėjęs dar brendžio, Reksas pajuto skrandyje pažįstamą malonią šilumą. Netrukus užkais ir kraujas. Jam patikdavo tas pojūtis, tylus vidinis gaudesys, su kuriuo kraujas ima plūsti į skruostus. Jis nenorėjo manyti, kad alkoholis — viena iš velnio pagundų.

Mažais gurkšneliais jis siurbčiojo antrąją porciją. Biukenenas nesirengė pasigerti, nes vos padauginęs išgerti jis nebegalėdavo protingai mąstyti, ir tada jį apnikdavo demonai, protui nebelikdavo vietos. Baisių dalykų atsitinka girtiems žmonėms. Reksas būdavo atsargus, dozuodavo alkoholinius gėrimus, tarsi šokdamas karo šokį šėtono akivaizdoje, kviesdamas jį prieiti arčiau, bet galiausiai, užkimšdamas butelį, kaip tik tuo metu užtrenkdavo duris prieš pat šlykštų jo snukį.

Dena išvykusi į miestą, darbininkai dirba, ir Reksas manė esąs visiškai vienas namie. Nurijęs dar kelis gurkšnius, jis perėjo pagrindinį tų milžiniškų, pasibaisėtinai didelių namų — namų, kuriuos jis pastatė Lukrecijai, ko-

ridorių, ir pasuko į savo numylėtinės Andžės kambarį. Jam sugėlė širdį, kai šiek tiek padelsęs prie durų plačiai atvėrė jas.

Staiga pasijuto nusikaltęs tarsi berniukas, slapčia žvilgčiojantis į besimaudančias moteris. Sodrus kvepalų aromatas paskatino jį prieiti prie Andžės tualetinio staliuko. Daugybė stiklinių parfumerijos buteliukų ir skardinėlių ant tualetinio staliuko priminė jam jos motiną. Beveik viskas Andžės kambaryje priminė Lukreciją. Jis pažvelgė į portretą, jo mylimosios Lukrecijos su Andže ant kelių portretą. Gumulas staiga ėmė spausti gerklę, kai jis įsižiūrėjo į velionės gražuolės savo žmonos veido bruožus.

Jis įsimylėjo iš pirmo žvilgsnio, vos išvydęs ją, drovią debiutantę, per Kalėdų vakarą Beverli apygardos klube. Jai buvo šešiolika metų, o jam jau apie trisdešimt. Jis taip aistringai, karštai ir be paliovos ją persekiojo, kad tai atrodė beveik nepadoru, ir vedė ją vos dviem dienoms praėjus po aštuonioliktojo jos gimtadienio. Lukreiijos tėvai buvo patenkinti — Reksas Biukenenas buvo pavydėtinas jaunikis, nors tais laikais apie pinigus nebūdavo kalbama taip atvirai kaip dabar.

Užsimerkęs Reksas prisiminė jų medaus mėnesį, ir jo lūpos vos pastebimai sutrūkčiojo. Jis nenorėjo, kad ji persirengtų naktiniais marškiniais, nupirktais vestuvių nakčiai, ir spyrėsi, kad ji liktų su vestuvine suknia. Jis daug išgėrė per vestuves; be to, šampano butelį čia, viešbutyje, ir kai išseko kantrybė, jis lėtai ištraukė iš jos plaukų smeiges. Juodos garbanos apkrito sniego baltumo apdarus. Reksas žinojo, jau tada žinojo, kad niekada gyvenime nebebus taip arti prie rojaus. Jis atsargiai pakėlė ją ant rankų ir nunešė į lovą. Karoliukai, kuriais buvo nusiūta jos suknia, žėrėjo marmuro židinyje degančios liepsnos atšvaitais. Sujaudintos ir nekaltos jos akys pasidarė didžiulės, kai jis nusmaukė nuo jos suknelę iki liemens ir vis dar nenusivilkęs frako ėmė glamonėti putlias jos krūtis, bučiuodamas jas, spusčiodamas pirštais didelius tamsius spenelius, kurie jį nepaprastai jaudino, versdami tiesiog tirpti iš geismo. Ji mėgino atsakyti į jo glamones, bet pasirodė esanti labai nerangi: dar niekada nė vienas vyras taip jos nebuvo lytėjęs. Aistra pulsavo jo kraujyje,

varydama iš proto ir neleisdama pastebėti, kokia ji išsigandusi. Po beveik dviejų metų susilaikymo ir kankinamai saldžių fantazijų, kurios jį apnikdavo naktimis, jis nebegalėjo laukti nė akimirkos.

— Reksai,— šūktelėjo ji, kai jis pasidarė šiurkštesnis nei ketino.— Reksai, ne! Ką tu darai?

Alkoholis dar svaigino jį, jis staigiai užplėšė aukštyn gausius jos vestuvinės suknios nėrinius ir mikliai atitraukė savo kelnių užtrauktuką. Pasidariusi didžiulė jo varpa sukietėjo kaip akmuo.

— Darau tave savo žmona,— sušnibždėjo jis.

Ji vienintelį kartą dirstelėjo į jo varpą ir pasišlykštėjusi atsitraukė.

— Oi ne, Reksai, prašau, palauk.

— Aš per ilgai laukiau, Lukrecija.

Iš malonumo suurzgęs kaip žvėris, jis parvertė ir staigiu judesiu įėjo į ją. Ji atrodė susitraukusi ir sausa, bet juk ji buvo nekalta mergelė, o jis negalėjo sustoti. Jis per ilgai kentėjo, o dabar jo kraujyje liepsnojo gaisras, ir aitra tvinkčiojo smegenyse.

— Reksai, prašau, liaukis! — suriko ji ir mėgino išslysti iš po jo, bet jis sulaikė ją visu sunkiu savo kūnu. Užčiaupęs savo burna jos lūpas, įgrūdo liežuvį jai tarp dantų, priversdamas nutilti.

Jis įėjo giliau, pajuto, kad ji pasidavė, ir nors alkoholis temdė protą, išgirdo kaip ji suspigo iš skausmo... Bet ji turi tai iškęsti. Nekaltos mergelės visada iš pradžių būna sausos ir susitraukusios.

— Ne-e! — rėkė Lukrecija, bet jis nebegalėjo kontroliuoti savęs ir judėjo, smigdamas vis giliau, spausdamas besiblaškantį jos kūną prie savojo. Ne kartą buvo turėjęs nekaltų merginų ir žinojo, kad ji greit suglebs, jos skystis pasilies, ir ji ims dusti iš aistros, pati prašydama tęsti, ims riestis lanku, kad labiau susilietų su juo, lakuotais nagučiais braižys jo sėdmenis. Ji pati, geisdama jo, ragaus vyriško kūno skonį, glamonės jį. Jiems neliks uždraustų dalykų.

Ak, ta rojaus palaima! Šimtas laukinių mustangų šuoliais pralėkė jo sąmonėje, ir nors jis stengėsi susilaikyti, bet giliai paniręs į sausą ir siaurą jos šulinį išsiliejo joje.

Suprakaitavęs, sunkiai švokšdamas jis krito ant jos beveik leisgyvis iš ekstazės, trėkšdamas jos krūtis savo mase, įsitikinęs, kad turės ją kada įsigeidęs tarsi eržilas, kuris stengiasi apvaisinti kumelę. Jis paims ją iš priekio, iš užpakalio, vonioje, ant grindų — visais būdais ir visur, kur tik galima įsivaizduoti. Ji privers jį pamiršti visas kitas pasaulio moteris — geidulinga, karšta, pasirengusi kiekvienu paros metu mylėtis su juo.

Pagaliau šiek tiek ramiai atsikvėpęs, jis pajuto, kad frakas prilipo prie kūno. Pakėlė galvą norėdamas pabučiuoti ją, bet ji nusisuko, jos akyse žibėjo ašaros.

— Tu galvijas! — sušnypštė ji. — Stuobrys, storžievis, pabaisa! — ji atstūmė jį nuo savęs ir nusirito nuo patalo. Standžios, didelės jos krūtys kilnojosi iš pykčio, ir ji stengėsi užsitraukti ant jų suknios liemenėlę, dangstydamasi, gėdydamasi savo nuogumo. Vestuvinius apdarus išmargino kraujo dėmės, ir atvira neapykanta iškreipė jaunus jos bruožus.

— Nedrįsk daugiau paliesti manęs,— kimiai sušnibždėjo ji kilstelėjusi smakrą. Jos akyse liepsnojo pasipiktinimas, ji vos tvardė ašaras.— Nedrįsk elgtis su manimi kaip nešvarus šlykštus gyvulys!

Jis negalėjo patikėti savo ausimis ir pasislinko prie jos.

— Lukrecija, ne. Aš myliu tave.

Atšokusi atatupsta, prie karšto židinio, ji sudrebėjo iš pasišlykštėjimo.

— Palik mane, Reksai. Aš nenoriu būti tavo mergše.

Jis sutriko ir išsigando.

— Ne, Lukrecija, ką čia šneki. Aš — tavo vyras. Tu — mano žmona.

— Tuomet elkis su manimi pagarbiai! Tai, kas įvyko, buvo. . .— Gražios putlios jos lūpos šleikščiai išsiviepė.— Buvo taip. . . vulgaru ir bjauru. Šlykštynė! Mama sakė, kad kažkas panašaus įvyks, kad turėsiu pakęsti skausmą ir sunkų švokštimą ant savo kūno, kad tai mano pareiga, bet aš maniau. . . aš maniau, kad tu gerbi mane ir nedrįsi elgtis su manim, kaip su kokia suskretusia kekše!

— Oi ne, Lukrecija, ne. Dievas mato, man labai gaila. . .

Kas gi, tiesą pasakius, atsitiko? Kodėl ji taip elgiasi? Argi jai nepatiko mylėtis su juo?..

— Tu pasinaudojai manimi! Panaudojai mano kūną tarsi kokį nešvarų indą! — jos pečius krėtė rauda, ir ji žiūrėjo į jį taip bjaurėdamasi, kad tas žvilgsnis kaip strėlė pervėrė jo širdį.

— Tu žinojai, kad tai turi įvykti,— sutrikęs prabilo jis. Kas gi jai? Gal ji frigidiška? Tegu tik ji vėl leidžia, jis bus švelnesnis, jis pirma įsitikins, kad ir ji jau pasirengusi suartėti.

— Maniau, kad bus kažkaip kitaip, mes suartėsim kaip du vienas kitą mylintys žmonės, o ne paprasčiausiai... dulkinsimės...— Ji ištarė tą žodį taip, tarsi tai būtų kažkas, ką bjauru ragauti. Jos akys suapvalėjo, balsas drebėjo.— Tai visiškai kas kita...

— Ak, mieloji...— Jis pasikėlė nuo lovos suglamžytu fraku, atsagstytomis kelnėmis ir žengė prie jos.— Atleisk man, privalėjau elgtis atsargiau. Grįžkime į lovą, aš pažadu, kad dabar viskas bus kitaip...

— Niekada daugiau nebeliesk manęs, Reksai Biukenenai! — dabar ją apėmė tikras siaubas, privertęs siekti žarsteklio.— Jei mėginsi vėl prievartauti mane, dievaži, aš tave nudėsiu!

— O Dieve, Lukrecija, aš nenorėjau...

Ji mosikavo žarstekliu visai jo panosėje.

— Ir neminėk Viešpaties vardo be reikalo. Apskritai netark jo šitoje baisioje vietoje. Aš būsiu tavo žmona, Reksai, nes prisiekiau. Įvyko bažnytinės apeigos, kurias aš gerbiu. Bet nepamenu, kad Šventajame Rašte būtų pasakyta, jog privalau elgtis kaip pigi šliundra ir pataikauti tavo šlykščioms užmačioms!

— Šlykščioms? Ne, Lukrecija, tu nesupratai. Aš norėjau...

— Aš viską supratau. Vedei mane, kad galėtum paversti aukštielninką, pražargdyti ir kriokti, ir švokšti ant manęs kaip... kaip vienas iš tavo veislinių eržilų, vaisinančių kumelę!..

Tai buvo kažkokia beprotybė. Jis mėgino nuraminti ją, pasakyti, kad suklydo, kad daugiau nebebus toks nemiklus storžievis, kad pasistengs suteikti jai malonumą.

Bet kai jis pamėgino artintis, ji panikos apimta traukėsi atatupsta, kol jos pečiai palietė židinį ir ilgos vestuvinės suknios apačia pasiekė rusenančias anglis. Ugnis įsiliepsnojo bjauriai šnypšdama, ir liepsnos liežuvėliai lyg vagys, ropšdamiesi aukštyn jos apdarais, godžiai rijo permatomą audinį...

Akimirksniu, tarsi Lukrecija būtų pavirtusi kažkokia nežemiška būtybe, apsupta spindinčios aureolės, jos siluetas išryškėjo židinio fone. Vilkinti degančia balta suknia, ji atrodė tarsi iš dangaus nužengusi vizija, nors rėkė taip, lyg būtų atsidūrusi pragare.

Reksas šoko prie jos ir parbloškęs žemėn užgriuvo ant viršaus stengdamasis numušti liepsną ir ją užgesinti. Siaubo apimta, krečiama raudos, ji įsikibo į vyrą. Reksas veikė ryžtingai: nunešė ją į vonios kambarį, nuvilko apdegusią suknelę ir pasodino į vonią, pripylęs ją šalto vandens. Jos kojos ir rankos nelabai apdegė, bet kai ji drebėdama sėdėjo širdies pavidalo vonioje ir spitrėjo į jį tamsiomis, kupinomis gyvuliškos baimės akimis, jis suprato, kad jo priartėjimas prie rojaus buvo trumpas ir baigėsi visiems laikams. Jos žvilgsnis įsmigo į pajuodusią, kruviną vestuvinę suknią.

— Aš pakviesiu daktarą,— išsigandęs pasakė Reksas.

— Ne! — ji užsidengė krūtis delnais ir droviai susigūžė.

Dieve, kokia ji buvo graži! Tikra tobulybė. Jam vėl sukilo geiduliai, nors jie ką tik šitiek visko patyrė.

— Bet juk tu apdegei... Ir apskritai aš...

— Niekas neturi to žinoti, Reksai. Pažadėk man: kol aš gyva, mudu dėsimės laimingiausia pora, kokia tik yra buvusi šioje žemėje.

Į jų numerio duris garsiai pasibeldė.

— Ei, ar jums nieko nenutiko? — riktelėjo šiurkštus vyriškas balsas.

— Aš nežinau...

— Pažadėk man! — Lukrecija griebė jį už rankos, trumpam apnuogindama krūtinę, ir jos speneliai, atrodė, nuplaukė vandeniu lyg rožių pumpurai.

Jausdamas, kokia didžiulė kaltės našta prislėgė jo pečius, jis negalėjo ko nors neleisti jai. Tai jis kaltas, kad

ji patyrė tokią gilią dvasinę traumą. Jis galvojo vien apie save, ir ne kas nors kitas, o jis pats kaltas dėl to, kad ji gal jau niekad nebeatsiguls su juo į vieną lovą.

— Lukrecija, prašau, paklausyk...

— Pažadėk man, Reksai Biukenenai, kad niekas niekada nesužinos, ką tu man padarei!

— Ei, ar jums nieko neatsitiko? — vėl suriko žmogus už durų. Paskui jo balsas nuskambėjo tyliau, jis aiškiai kreipėsi į kažką: — Gal reikėtų išlaužti duris ir pakviesti valdytoją...

Reksas sunkiai nurijo seiles.

— Viskas gerai! — išrėkė jis melą, kurio iš jo ir buvo tikimasi.— Palikit mus ramybėje!

— Ar esate tuo tikras? — iš balso atrodė, kad žmogus ne visai patikėjo.— Aš girdėjau riksmus.

— Viskas gerai, nesirūpinkit,— riktelėjo Lukrecija stebėtinai lygiu balsu.— Mums medaus mėnuo.

— Dieve mano! Atleiskit,— tarė balsas su siaubu ir nuostaba.

— Nesirūpinkit,— pridūrė Reksas.

— Atleiskit, kad sutrukdžiau jums. O Viešpatie!

Kambaryje įsiviešpatavo tyla.

— Prižadėk man,— su negailestingu ryžtu pakartojo ji.

Reksas Biukenenas nebuvo verkęs nuo vaikystės, bet ašaros ūmai užtemdė jam akis, ir jis beveik nematė, kaip ji susigūžė, tarsi amžinai jo išsižadėdama.

— Gerai, Lukrecija. Aš prižadu,— tyliai tarė jis. Jo žodžiai atrodė tušti, be gyvybės.

Derikas buvo pradėtas pirmąją vestuvių naktį. Reksas nelietė žmonos, kol ji buvo nėščia; vėliau jis pareikalavo savo santuokinių teisių, ir ji pasidavė, bet gulėjo po juo šalta kaip akmuo, neprisiliesdama, nebučiuodama, tik vykdydama sunkią savo pareigą, kaip mokė motina. Jis jautėsi kaip paskutinis kvailys, kai skėtė jos šlaunis, bergždžiai mėgindamas sukelti jai aistrą ir matydamas, kaip šaltai abejingą jos veido išraišką keičia atviras pasišlykštėjimas, kai jis ima bučiuoti jos krūtis, liežuviu paliečia jos bambą. Kartą, pasidrąsinęs alkoholiu, jis mėgino priversti ją paimti į ranką standžią jo varpą, o paskui net apžioti ją.

— Nagi,— ragino jis, panerdamas pirštus į kvapias jos plaukų bangas ir stengdamasis įtikinti ją, kad suteiktų jam malonumą.— Čia nieko blogo nėra.

— Gyvenime nesu mačiusi nieko šlykštesnio...

— Juk aš tavo vyras!

— Taip, bet aš nenoriu būti tavo mergšė. Susirask kokią nors kitą.

— Galima pamanyti, kad tu neprieštarauji.

— Aš neprieštarauju? — atvirto ant pagalvių, tarsi ketindama įvykdyti jo prašymą. Tačiau užuot paglamonėjusi ji nelauktai spjovė į jį, akivaizdžiai išreikšdama savo pasibjaurėjimą.— Aš nėščia, tu iškrypėli!

Priblokštas ir suglumęs Reksas vis dėlto pajuto džiaugsmą, kuris privertė jį pamiršti pyktį. Ašaros sužibo jo akyse.

— Gerai, Lukrecija,— pasakė jis,— labai gerai.

— Aš noriu pasidaryti abortą!

— Ką? Ne, nedrįsk nė galvoti apie tai.

— Kaip tik apie tai aš ir galvoju, Reksai. Aš nenoriu antro vaiko. Tu turi sūnų. Tau nereikia antro.

— Bet juk tai nedovanotina nuodėmė...

Tik šitai ir sulaikė ją. Akyse atsirado kankinės išraiška, ir ji šoko iš lovos. Lukrecija taip pat buvo išauklėta Katalikų bažnyčios dvasia, šventai tikėjo jos mokymais ir žinojo, kad nutraukti gyvybę, netgi visai gležną, negalinčią egzistuoti savarankiškai, yra mirtina nuodėmė.

— Gerai,— pasakė ji sugriebdama gulintį ant lovos krašto chalatą ir greitai užsimesdama jį,— bet tai bus paskutinis!

— Mažyte, paklausyk manęs...

— Nereikia,— atkirto ji. Jos nugara buvo tiesi ir nepalenkiama, kai ji veržė juosta puikų, liekną savo liemenį.— Tas vaikas gims, bet kitų nebebus!

— Aš negaliu pažadėti...

Ūmai atsigręžusi ji pažiūrėjo į jį tūždama.

— Be abejo, gali. Tu išsikraustysi į kitą kambarį ir paliksi mane ramybėje. Visiems laikams!

Jis pasijuto taip, tarsi jam būtų spyrę koja į kirkšnį.

— Tai nenormalu. Tu — mano žmona.

— Man tai visiškai normalu!

— Lukrecija, prašau tavęs...

— Aš jau kalbėjausi su daktaru Viljamsonu, todėl dabar liko nuspręsti tau. Jeigu tu nori to vaiko, puiku, bet tuomet prižadėk palikti mane ramybėje. Jeigu ne, aš padarysiu tai, ką ketinau.

— Kaip tu gali! — dabar jau jame krustelėjo priešiškumas jai.

— To vaiko reikia tau, Reksai! — ji trūktelėjo petimi.

Jo tikėjimas grūmėsi su geismu, ir galiausiai tikėjimas nugalėjo. Jis persikraustė į kitą kambarį, tolimame koridoriaus gale. Lukrecija užsisakė miegamojo durims naują užraktą ir tesėdama savo žodį lygiai po septynių mėnesių pagimdė Andželą. Nuo tos dienos, kai į pasaulį atėjo tas kūdikis, Reksas nė karto nepasibeldė į žmonos miegamojo duris.

Jis rado paguodą su kitomis moterimis, kaip ir prieš susitikimą su ja, keikė savo paties silpnybę ir dosniai aukojo bažnyčiai, tikėdamasis, kad tie indėliai ir filantropija atpirks dalį jo kaltės. Ir juo daugiau fondų jis steigė, juo daugiau atsidėjo labdarai, juo daugiau iš jo buvo reikalaujama.

Visą savo santuokinį gyvenimą jis buvo neištikimas vyras. Norėjo būti ištikimas, bet buvo sveikas, pilnavertis vyriškis ir jam reikėjo sekso. Kurį iš jo atėmė žmona. Ir kurį jam davė meilužės. Ypač viena iš jų. Ryšys su ja nenutrūko kone dvidešimt metų. Ir jis lanko ją iki šiol.

Dabar, dar kartą žvilgtelėjęs į Lukrecijos portretą, Reksas sumirksėjo ir nukreipė akis į šalį. Viešpatie, kaip jam trūksta jos! Ji buvo vienintelė nenusilenkusi jam moteris, vienintelė metusi jam iššūkį, vienintelė, kuri pavarė jį šalin. Ir Andžė panaši į ją. Tą prakeikimą, tą aistrų naštą jis pasmerktas nešti iki pat mirties.

— Brigui Remingtonas neištrūko,— pasakė Kesidė, susitikusi tėvą koridoriuje prie laiptų. Reksas vienoje rankoje nešėsi lagaminą, o ant kitos buvo užmestas nusivilktas švarkas.

— Jeigu jam arklys neištrūko, tada kam? Tau? — jis skeptiškai kilstelėjo antakį.

— Taip,— atsidusdama atsakė ji. Ir nervingai pešiodama marškinių sagą pridūrė: — Aš tiesiog pasiutau, nes niekas neleido man jodinėti nuosavu arkliu, ir todėl praeitą vakarą slapta išsivedžiau Remingtoną iš gardo, nujojau iki senos lentpjūvės, greta išdžiūvusio tvenkinio, ten jis mane numetė ir pabėgo. Brigas surado mane ir pasiuntė namo ant savo arklio, o pats išėjo ieškoti Remingtono.— Ji kalbėjo užsikirsdama, skubėdama užbaigti, bijodama, kad įtūžęs tėvas nušaus Brigą, o to ji negalėjo leisti.— Žinau, jog neturėjau taip elgtis be tavo žinios,— pasakė ji nuoširdžiai atgailaudama,— bet iš tikrųjų, tėte, aš pavargau laukti...

— Tikiuosi, jog taip kalbi ne vien norėdama apginti jį? — pasakė jis šiek tiek susiraukęs, ir Kesidė pasigailėjo, kad negali nusišluostyti į užpakalines džinsų kišenes staiga sudrėkusių nuo prakaito delnų.

— Kodėl turėčiau? — jos širdis daužėsi. Ji mylėjo Brigą Makenzį ir nors šį kartą nemelavo, buvo pasirengusi meluoti dėl jo. Tačiau jai pavyko susivaldyti, ir veido išraiška ji neišsidavė.

— Aš nežinau, bet atrodo, jog tavo mama mano, kad tau patinka tas vaikinas.

— Jis — tik vienas iš rančos darbininkų, ir tiek! — atsakė Kesidė, žinodama privalanti neišduoti savo paslapties ir neapkęsdama savęs už tą pranašumo gaidelę. Jai Brigas — ne vien paprastas darbininkas. Jis kur kas, kur kas svarbesnis.

— Darbininkas, kurio draugijos tu nesikratai,— netikėtai pasigirdo Andžės balsas. Matyt, ji girdėjo Kesidės pokalbį su tėvu nuo pradžios iki galo. Vyresnioji sesuo skubiai lipo žemyn laiptais. Ji buvo su trumpu baltu sijonu ir juoda palaidinuke gilia kaklo iškirpte. Palenkusi galvą į šoną, ji pasitaisė auksinį auskarą.

— Jis išjodinėja mano arklį, — svariai paprieštaravo Kesidė.

— Taip, taip, žinoma.— Andžė šypsojosi gana dviprasmiškai. Ji paieškojo rankinuke, išsiėmė tamsius akinius, ir Kesidė pasistengė niekaip nesureaguoti į tai, kad jos

tėvo veidas nušvito. Taip atsitikdavo kiekvieną kartą, vos Andžė atsirasdavo greta. Tuomet jo veido išraiška pasidarydavo tokia lyg bažnyčioje prie Švenčiausiosios Mergelės statulos.

Pasistiebusi ant pirštų galiukų, Andžė palietė lūpomis jo skruostą.

— Kurgi susirengei? — paklausė jis.

— Felisitė ir aš važiuojame į Portlendą. Reikia ką nors nauja nusipirkti Koldvelų piknikui,— nerūpestingai atsakė Andžė žaviausiai šypsodamasi.— Mes turime kredito kortelių, kodėl negalėtume nuvažiuoti.

Reksas geraširdiškai prajuko.

— Ar nenori pasivažinėti su mumis, Kese? Galėtum irgi nusipirkti ką nors nauja.

— Ne, dėkui.

Andžės žvilgsnis paniekinančiai nuslydo senutėliais džinsiniais sesers šortais ir vyriško stiliaus medvilniniais marškiniais.

— Juk negalima važiuoti į pikniką apsirengusiai kaip paskutinei kaimietei!

— Kodėl gi ne?

— Mat tai — oficialus kviestinis vakaras, ir teisėjas Koldvelas turi savo keistybių. Visi žino: jis mėgsta, kad jo svečiai būtų puošniai apsitaisę, o ne kas po ranka papuola.

— Manęs tai nedomina,— tarė Kesidė, ketindama verčiau apskritai nevažiuoti į tą pikniką.

Andžė sudėjo lūputes pasišlykštėjimo grimasa.

— Na, ką gi. Aš pasiūliau.

Ji nubėgo prie lauko durų kaukšėdama baltų batelių kulniukais akmeniniu plokščių grindiniu ir palikdama ore subtilų prancūziškų kvepalų aromatą.

Kesidei visai nesinorėjo galvoti apie būsimąjį vakarą, nes ji kentės, iš tikrųjų kentės matydama, kaip Brigas šoka su Andže.

Ugnis ir vanduo. Tie du elementai likimo valia formuoja jos sūnų gyvenimą. Visada! Sanė nejučia susigūžė: prieš akis plaukė degančio kalno, milžiniško laidotuvių laužo regėjimas. Prieš daug metų nuskendo Badis — tai vanduo.

O dabar jos berniukams lemta sutikti pragaro liepsną, tokią kaitrią ir šėlstančią, kad ji suniokos jų gyvenimus. Ateity jų laukia skausmas ir mirtis. Juodi dūmai užgožė dangų jos reginyje, ir ji užsikosėjo.

— Ne, ne, ne! — kaip laukinė suriko ji.

— Mama, kas tau? — Čeizas purtė ją stengdamasis pažadinti, ir mėlynose jo akyse žibėjo nuoširdus nerimas.

Krūptelėjusi Sanė atsimerkė, bet negalėjo atsikratyti mirties paveikslo, primenančio pragaištingą demono alsavimą.

— Jums negalima eiti į tą vakarą,— niūriai pasakė ji.

Užuot užjautęs, Čeizas ėmė niršti.

— Manau, kad apie tai baigėme. Jau sakiau tau, kad ketinu. . .

— Aš rimtai kalbu. Jums negalima eiti, nei tau, nei Brigui.— Ji smarkiai pakratė galvą.— Jums nėra ten kelio! Pavojus per daug didelis. Nenoriu net girdėti apie tai.— Bet Čeizas tik atkakliai atkragino galvą. Visai kaip jo tėvas. Panašumas baugino.

— Nepradėk daugiau kalbos apie tai, mama. Apie tai aš svajojau daug metų, ir pagaliau mane pakvietė. Todėl neketinu paleisti Merės Betės Spirs nuo kabliuko.— Jo veide šmėstelėjo lyg ir šypsena. Kaip tik tai šypsenai niekada negalėjo atsispirti jos širdis.— Be to, mama, aš jau suaugęs, todėl man negalima komanduoti.

— Tu eini ten su garbiojo tėvo Spirso dukterimi? — Sanei širdis nusirito į kulnus.

— Tik todėl, kad ji — senojo Bartolomėjaus dukterėčia. . .

— O Viešpatie! Čeizai, netgi Andžė Biukenen būtų geriau už merginą iš Spirso šeimos.

— Bet aš juk negalėjau rinktis, mama,— nekantriai tarė jis.— Ir nereikia dabar kalbėti apie Andžę. Aš žinau, ką tu apie ją manai. Juk tu nenori, kad Brigas prasidėtų su ja.

— Žinoma, ne. Bet Merė Betė — pono pastoriaus Spirso duktė, ir nors jis dedasi bendraująs su Viešpačiu, iš tikrųjų skleidžia blogį, ar girdi mane? Blogį!

— Aš eisiu, mama. Tai svarbu. Man reikėjo kvietimo, ir Merė Betė didžiadvasiškai pasiūlė man jį.— Jo balsas

pasidarė gižus lyg actas.— Be to, galiu sutikti ten žmonių, kurie padėtų man siekti karjeros,— vyresniųjų teisinių firmų partnerių, kuriems reikia praktikanto. Aš nenoriu iki pat mirties lenkti nugaros senajam Biukenenui ir keliaklupsčiauti jam, kaip daro visas miestas.

Sanė negrąžė rankų, tik susikrimtusi palingavo galvą. Nelaimė. Didelė nelaimė. Merė Betė ir Andžė Biukenen. Vėl degantis kalnas praskriejo pro vidinį jos žvilgsnį.

— Negaliu patikėti, kad Erlinė leis jai eiti su tavimi.

— Eik tu sau! Ji visiškas skuduras. Daro viską, ką jai liepia vyras.

— Gerai. Bet kodėl jis leidžia dukteriai bendrauti su tavimi?

— Kad ji neverktų, mamyt. Argi aš toks prastas? — Čeizas išsišiepė.

— Žinoma, ne, — išdidžiai pasakė Sanė.— Tu — visų gražiausias.

— Tuomet jokių problemų?

— Atleisk, sūneli, bet aš vis tiek nepatariu tau eiti, bijausi nelaimės.— Jos balsas virptelėjo.

— Paklausyk, mamyte, nereikia kreipti dėmesio į kažkokius kvailus sapnus. Gal tas vakaras bus geriausias mano gyvenime. Pažiūrėk.— Jis žengė į kamarėlę, kurią dalijosi su Brigu, ir paėmė smokingą, gulintį plastikiniame pakete greta lovos.— Tai iškilminga akimirka, mamyt. Todėl liaukis širdusi ir palinkėk man sėkmės.

— Žinoma, sūneli,— pasakė Sanė.— Bet regėjimas...

Jo žvilgsnis apsiniaukė, bet ji nekreipė dėmesio į tai, kad jis ironiškai žiūri į jos pranašystes. Sugriebusi jį už rankos, kone iki skausmo įsikirtusi į ją nagais taip, kad suplazdėjo plastikinis paketas su smokingu, kurį jis laikė už pakabos, ji kimiai sušnibždėjo:

— Paklausyk manęs, Čeizai. Nereikia juoktis iš manęs. Argi aš nemačiau vandens visai prieš tai, kai Badis...

— Aš nebenoriu klausytis šamaniškų užkeikimų ir kliedesių, mama.— Jis išsiplėšė iš jos rankų, nudelbdamas piktu žvilgsniu.— Tai visiška beprotystė.

— Aš sakau tik tiesą.

— Dėl Dievo meilės, nereikia. Nė pusė tavo pranašysčių, mama, neišsipildo. Daug kas mano, kad esi pamišusi.

— Ir tu?

— Aš nežinau, ką ir galvoti,— sąžiningai atsakė jis.— Nenorėčiau taip galvoti.

— Tuomet patikėk manimi, Čeizai. Atsitiks kažkas baisaus.

— Vadinasi, tavo manymu, aš privalau pražiopsoti tokią galimybę? Vienintelę gyvenime?

— Taip!

— Dieve, padėk mums! — jis pakabino smokingą ant pakabos ir apmaudžiai kyštelėjo pirštus į plaukus. Sanė suprato, kaip jis jaučiasi. Daug metų iš jo buvo šaipomasi, jis buvo vadinamas kuoktelėjusios kekšės indėnės, kuri nesugebėjo sulaikyti savo pačios vyro, sūnumi, arba pamišusios moteriškės, gal net šėtono pasiuntinės žemėje, mylimuoju sūneliu. Radęs padvėsusią katę, užmestą ant pašto dėžutės, Čeizas užkasė ją, rydamas nuoskaudos ašaras. Be abejo, sūnui ne kartą dingtelėdavo galvon mintis, kad su tėvais jam nelabai pasisekė.

Sanė sunkiai atsiduso. Ji suprato, kodėl jis pavydi piniguočiams, žmonėms, kuriems niekada nereikėjo taip įtemptai priešintis skurdui kaip jam. Septynerių metukų jis jau pardavinėjo laikraščius, dėliojo kamuolius žaidžiant biliardą, iki jį pakeitė automatai, plovė mašinas automobilių stovėjimo aikštelėse. Pagaliau jis pradėjo dirbti toje pačioje lentpjūvėje, kurioje kadaise dirbo jo tėvas, bet tas darbas Čeizo netenkino. Materialiai Biukeneno remiamas — o tai labai žemino Čeizą,— jis dabar beveik baigė mokytis koledže, o žiemą ketino stoti į teisės fakultetą.

Sanė didžiavosi juo, savo pirmagimiu, ir suprato: jis pamynė išdidumą ir orumą, kad bent kiek pagerintų savo padėtį. Mokslus baigti turėjo kur kas vėliau už savo bendraamžius, nes reikėjo padėti jai, ir ji jautėsi nusikaltusi vyriausiajam sūnui. Taip, laikas jam susirasti gerą merginą ir gyventi savo gyvenimą.

Apniukęs Čeizas sėdėjo prie stalo, ir netgi ji, nors ir regėdama ateitį, negalėjo nepalikti jam bent kruopelytės laimės vilties.

— Bent jau būk atsargus rytoj vakare,— lyg pasmerktoji pasakė ji, puikiai suprasdama nesulaikysianti sūnaus. Ji atsistojo prie kriauklės, atsuko čiaupą ir pakišo stiklinę po plonyte vandens srovele.

— O kas bus, jei mane nulakins šėtonas? — pašaipiai tarė jis.

— Nejuokauk. Tikiuosi, kad nieko neatsitiks.— Prikandusi lūpą, ji dirstelėjo pro mažą langelį.— Meldžiu Dievą, kad būčiau suklydusi.

— O kaip dėl Brigo, mamyt? Ar jo tyko pavojus? — jis nesistengė slėpti pašaipos.

— Vieno iš judviejų, o gal ir abiejų. Nežinau, kurio konkrečiai...

Čeizas vos girdimai nusikeikė.

— Mama, kiek kartų aš prašiau, kad nueitum pas...

Mintinai žinodama jo argumentus, ji ženklu paliepė jam nutilti, kol jis dar neištarė to bjauraus žodžio.

— Neisiu aš pas jokį psichoanalitiką. Jie plėšia pinigus, o patys rūpesčių turi dar daugiau negu pacientai.

— Jie — patyrę profesionalai.

Ji gurkštelėjo vandens.

— Tiksliau, jiems nepakenktų kreiptis į mane patarimo.

— Ar tau kas nors sakė, kad esi labai užsispyrusi?

— Tiktai tu, mano išmintingasis, visažini sūnau, kuris tikiesi tapti garsiu teisininku.

Čeizo lūpų kampučiai kilstelėjo aukštyn. Dieve, kaip jį gražino šypsena!

— Aš nesitikiu, mama. Aš žinau.

— Ir aš, sūneli.— Jos balsas nuskambėjo su pasididžiavimu.— Ir aš.

Brigas visu greičiu lėkė savo motociklu. Vėjas kedeno jo plaukus, švilpė ausyse, ir motociklininkas susigūžė matydamas, kaip horizontas ryškėja ir vėl nyksta migloje.

Jam pavyko išvengti susitikimo su Deriku nuo pat jų muštynių dienos, bet taip negalėjo ilgai tęstis. Tikriausiai susitiks jį per tą prakeiktą pikniką pas Koldvelus, kur Brigas pasirodys su Andže. Tai, be abejo, įsiutins vyriausiąjį jos brolį, kaip ir jos tėvą. Bobis ir Džedas taip pat

paraudonuos iš pykčio. Vieną gražią dieną jis neteks darbo ir galbūt vėl puikuosis sugurinta nosimi. Tačiau pagalvojęs apie Džedą Beikerį ir Bobį Alonsą, kurie mėgins atkeršyti jam už pažeminimą, jis pralinksmėjo. Tegu tik pabando!

Bet ką daryti su Keside? Jis sukando dantis. Tai galvosūkis. Mergiotė. Moksleivė. Ji, galima sakyti, dar ir be krūtų. Bet ji jaudino jį, labai jaudino. Buvo ne tik plonytė ir sportiška, dar ir užsispyrusi, drąsi. Joje slypėjo kažkoks nežabotas laukinis būdas, kuris taip patiko jam. Merkdamasis nuo vėjo, jis apgailestavo, kad apskritai prisilietė prie Kesės, nes nuo to laiko geidė jos. Labai. Bet ją gerbė tiek, kad nekištų nagų artyn. Ji verta geresnio likimo, nei jis gali pasiūlyti. Be to, ji dar visai mergytė.

O Andžė — visai kas kita. Ji pati lindo prie jo. Apskritai paėmus, jis gerai nė nežinojo, ko ji nori iš jo, ir nepasitikėjo ja. Ji buvo iš tų gudrių moterų, kurios gali kiekvieną vyrą apvynioti aplink pirštą, ir jis nenorėjo pakliūti į jos spąstus. Bet velniškai sunku nepaimti to, ką ji taip mielai siūlo. Be to, ji labai graži, velniškai graži, jos kūno neįmanoma užmiršti. Nelaimė, ji ir pati tai žino.

Bet juk jis nekūrė jokių stulbinančių ateities planų, mielai palikdamas tą galvos skausmą savo broliui. Jis tik valandžiukę užsuks į tą prakeiktą vakarą, o paskui išvažiuos.

Tačiau tik pašokęs su Keside Biukenen. Nors ji dar vaikas, jis nors kartą palaikys ją glėbyje, o paskui kaip jau bus, taip.

Eidama koridoriumi pro Andžės kambarį, Kesidė staiga išgirdo tylų kūkčiojimą už durų. Ji negarsiai pasibeldė.

— Eik sau! — riktelėjo Andžė pro ašaras.

— Kas atsitiko? — Kesidė negalėjo suprasti, kodėl vyresnioji sesuo, savim pasitikinti, savimeiliška mergina, kuriai viskas leista, dabar verkia.

— Palik mane ramybėje!

Kesidė neryžtingai padelsė, paskui dėl visa ko paklebino durų rankeną. Jos neatsidarė.

— Paklausyk, Andže, įleisk mane,— pasakė Kesidė.

— Kodėl tu nesinešdini? Ko tau iš manęs reikia? Gerai jau, luktelėk!

Netrukus durys atsidarė. Andžė stovėjo basa, su maudymosi chalatu, veidą iškreipė baisaus nepasitenkinimo išraiška. Akys raudonos nuo ašarų, veidas paburkęs.

— Kas nors atsitiko?

— Nieko.

— Bet tu juk verki?..

— Oi, dėl Dievo meilės! — ji kone jėga įtempė Kesidę į kambarį ir užtrenkė duris.— Aš neverkiau.

— Bet juk tu visa plūsti ašaromis.

— Paprasčiausia alergija.— Andžė griebė aksomo skiautelę nuo tualetinio staliuko ir prisidėjo prie akių. Nieko baisaus.— Atsidususi ji žengė prie lango.— Viskas gerai.

— Tikiuosi.

— Tiesiog man prasidėjo moteriškos bėdos, juk žinai, kaip būna. O rytoj — piknikas ir visa kita. Aš tiktai nervinuosi.

— Kodėl?

— Nes atsitrenkė kirvis į akmenį, aišku? — ji piktai sušnopavo.— Dena ir tėtė sužinojo, kad aš paprašiau Brigą nuvežti mane pas Koldvelus, ir abu tiesiog pasiuto — pasakė, kad man negalima važiuoti su juo. Labai mielas tėtės poelgis, kai jis šitaip globoja bedalius ir nuskriaustuosius! Kaip dabar suprantu, jis tik demonstruoja labdarą. Daug plepa, mažai daro. Vienu žodžiu, niekai.

— Taip?..— nepaisydama sesers sielvarto, Kesidės širdis pašoko iš džiaugsmo, kad Brigas negalės lydėti Andžės.— Na, ką gi, man labai gaila...

— Iš tikrųjų? — Andžė atsigręžė ir jos akys vėl pritvinko ašarų.— Aš mačiau, kaip tu sukiojiesi apie jį, Keside. Ko gero, pati įsižiūrėjai jį.

Kesidė ėmė purtyti galvą.

— Ne, aš...

— Patausok savo veidmainystę kam nors kitam, kas tavim patikės.— Garsiai sušnopavusi ji susilaikė neverkusi ir iššaukiančiai atstatė smakrą.— O man nusispjaut! — tėškė išdidžiai atsitiesdama.— Spjaut man, ką mano Dena ir tėvas, nes aš važiuosiu į pikniką su Brigu.

— Jie tave užmuš.

— Dar ko! — jos akyse šmėstelėjo nevilties šešėlis. Andžė mėšlungiškai sukūkčiojo, ir ašaros vėl ėmė byrėti jos skruostais.— Matai, Keside, aš iš tikrųjų negaliu rinktis.— Jos balse skambėjo kartėlis, neapsimestas kartėlis.— Brigas ir aš. . .— Ji prispaudė drebančius pirštus prie smilkinių, tarsi norėdama atsikratyti galvos skausmo ar įkyrios minties.

— Ką Brigas ir tu? — pusbalsiu paklausė Kesidė. Jos širdis klaikiai daužėsi skaičiuodama sekundes, kol Andžė bergždžiai stengėsi nuryti ašaras.

Giliai atsidususi vyresnioji sesuo prisivertė šyptelėti žvelgdama jaunėlei tiesiai į akis:

— Mudu su Brigu susituoksime.

8 skyrius

Kesidės kojos linko, smilkiniuose tvinksėjo, ir nuo to laiko, kai Andžė iš vakaro pareiškė jai, ką planuoja jiedu su Brigu, jai nesiliovė sukę vidurius.

Brigas ir Andžė tuoksis! Ne! Ne! Ne! Ji tuo netiki. Tai tik fantazija, Andžė tik taip įsivaizduoja.

— Tu puikiai praleisi laiką,— tarė Dena iš priekinės „linkolno" sėdynės. Ji pasuko galvą ir drąsinamai nusišypsojo Kesidei.— Bus daug tavo amžiaus berniukų ir mergaičių, nagi, liaukis pūstis!

— Aš ne. . .

Rūpestingai nupiešti Denos antakiai susijungė tarpuakyje, ir ji atrodė supykusi.

— Argi aš nematau! Paklausyk, Keside, tuojau tu įeisi į vidų ir taip linksminsies, kad Teisėjas ir Džeraldina tai pamatytų!

Reksas sustabdė automobilį prieš didžiulius namus ir metė raktus į ištiestą tarno ranką. Kesidei širdį suspaudė, kai ji lipo iš tėvo „linkolno", karštai trokšdama atsidurti bet kur, tiktai ne Koldvelų viloje. Baltutėlis dviaukštis namas atrodė lyg paimtas iš „Vėjo nublokštų" puslapių. Ilgos žalios langinės puošė langus, erdvus paradinis priebutis su stūksančia virš jo lenkta veranda kvietė į pastato vidų. Vešliai kerojančios gebenės buvo apsivijusios raudonų plytų kaminus, plačią veją rėmino rododendrai, aza-

lijos ir rožės. Virš parko aidėjo muzika, senas melodijas keitė nauji šlageriai.

— Eime, eime,— Dena ragino dukterį.

Tikėtasi, kad Andžė yra su Felisite, bet Kesidė įtarė, jog netikra jos sesuo važiuoja motociklu, apsivijusi Brigą rankomis, priglaudusi skruostą prie jo nugaros, ir vėjas švilpia jų ausyse. Tačiau jie, šiaip ar taip, nesusituoks. Andžė paprasčiausiai dar kartą pamelavo. Labiau pasitikėk savimi!

Atsitiesusi Kesidė žengė paskui tėvus į milžinišką vestibiulį, kur juos pasitiko juodaodis tarnas juodu kostiumu, krakmolyta balta apykakle, blėsčiojantis akių baltymais ir akinamai baltais dantimis. Jis nuvedė juos į užpakalinę pastato dalį, kur visa eilė pravertų prancūziškų durų leido išeiti į kiemelį už namo.

— Reksai!

Teisėjas skubėjo pasitikti savo seno bičiulio. Aira Koldvelas buvo stambus vyriškis, ir kai jo gabaritų neslėpdavo plačios teisėjo mantijos klostės, jie sunkiai įsisprausdavo net į didžiausią, koks gali būti, kostiumą. Jis nebuvo itin gražus — retučiais plaukais ir mažomis juodomis giliai įspraustomis akutėmis,— bet Reksui šypsojosi širdingai.

— Kaip tik ir galvojau, kada gi pagaliau jūs atvažiuosite. O Dena,— jis sugriebė Kesidės motinos ranką ir smarkiai suspaudė ją tarp savo delnų,— kaip visada nepakartojama.— Jis paleido ją, ir Dena užkaitusi ėmė raustis rankinėje, ieškodama auksinio savo portsigaro.

— Jūs kaip visada kupinas meilės,— paerzino ji išsiimdama cigaretę. Teisėjas nedelsdamas spragtelėjo auksiniu žiebtuvėliu.

— Oi, o kas gi čia? Keside, mano mergyte, su šia suknele tavęs tiesiog neįmanoma atpažinti! Nesitikėjau pamatyti tavęs su rauktinukais! Dieve mano, tu nė kiek ne prastesnė už seserį.

— Gražesnė,— įterpė Dena ir žaismingai šypsodamasi išpūtė dūmą.

Kesidei norėjosi numirti vietoje. Ji negalėdavo pakęsti, kai ją lygindavo su Andže, o tai atsitikdavo kiekvieną kartą, kai ji apsilankydavo pas savo tėvų bičiulius. Jei

būtų galėjusi prasmegti skradžiai marmurinių grindų! Gal pasiskųsti, kad raižo pilvą arba papraščiausiai kėblinti pėsčiai namo per laukus, o paskui jau iš namų paskambinti tėvams? Ką jie tuomet darytų? Sugrįžtų ir atsitemptų ją prievarta? Vargu ar ryžtųsi kelti tokią sceną. Niekas, netgi Jėzus Kristus, atsidūręs šiuose namuose, nerizikuotų sukelti skandalo tokios minios akivaizdoje. Sužlugdyti teisėjo Koldvelo vakarą būtų tolygu numirti visuomenės akyse.

Ji laikėsi nuošaliai, kol tėtė su mama mandagiai tuščiažodžiavo. Mama puikavosi ką tik nurausvintais plaukais, šilkiniu riešutinės spalvos kostiumu ir nauju tėvo dovanotu žiedu su rubinu. Rūkydama, juokdamasi ir energingai koketuodama, ji stengėsi pasukti ranką taip, kad rubinas žaižaruotų nuo šviesos spindulių.

— Kur mergytės? — paklausė Dena, ir Džeraldina nenutuokdama gūžtelėjo pečiais. Jos veido raukšlelės neramiai susimetė aplink lūpas.

— Felisitė, atrodo, minėjo vėliau atvažiuosianti su Deriku.

— Jis seniai išvažiavo iš namų,— tarė Reksas, ir jo šypsena kiek išblėso.— Andžė irgi.

— Na, jų čia nė kvapo nebuvo.— Džeraldina atrodė lyg ir nuoširdžiai susirūpinusi, bet Kesidė jos žodžiuose pajuto triumfo gaidelę, kai Felisitės motina pakraipė galvą. Nors ir laikomos geriausiomis draugėmis, tos dvi mergaitės visuomet rungtyniaudavo tarpusavyje. Tiesą pasakius, Džeraldinai patiktų, jei Andžela Biukenen iškrėstų kokią eibę.

— Eime, įpilsiu tau ko nors! — Teisėjas drąsinamai paplojo Reksą per petį.— Keside, beje, ten, prie tvenkinio, būriuojasi tavo bendraamžiai. Kiek šaunių berniukų! — jis supratingai mirktelėjo jai.

Kesidė maldavo, kad motina paliktų ją namie, bet Dena buvo nepalenkiama, ji manė, jog dukteriai jau laikas pratintis prie padorių jos amžiaus berniukų draugijos ir tai pradėti ji privalo šiandien, per tą prakeiktą vakarą. Deną apėmė toks įkarštis, kad ji nupirko Kesidei absurdišką baltą suknelę su rauktinukais ir spalvotomis juostomis ant nėrinių korsažo.

Su ta puošnia suknele Kesidė jautėsi taip, tarsi mėgdžiotų vieną iš paikų lėlių Barbių, kurias taip mėgsta netikra jos sesuo. Tai buvo kvaila, absurdiška!

Atsiskyrusi nuo tėvų, ji išėjo į kiemą, kur grynas kaimo oras maišėsi su apetitą žadinančiais ruošiamo maisto kvapais. Avienos šonkauliai ir viščiukai, jautienos žlėgtainiai ir kiaulienos kotletai — visa tai buvo kepama ant žarijų prižiūrint pakviestiems į šį vakarą virėjams. Įvairiausių gėrimų buvo siūloma kilnojamame bare, pastatytame prie laiptų, vedančių į parką.

Gal dešimt moterų sėdėjo prie staliukų po įvairiaspalviais skėčiais; kol jų vyrai trynėsi aplink barą, jos rūkė ir liežuvavo. Stoginė su įvairiaspalvėmis lemputėmis buvo įrengta virš stalų, nukrautų salotomis, desertu ir užkandžiais.

Stoginės šešėlyje Kesidė pastebėjo Bobį ir Džedą. Jie šnairai dairėsi aplinkui ir sriuobė svaigalus iš kišenėse paslėptų plokščių gertuvių. Jų kaklaryšiai jau persikreipė, akys buvo primerktos — jie akivaizdžiai ieškojo dingsties peštynėms.

— Šiandien pat,— vos girdimai sušnibždėjo Džedas.— Na, palauk, Makenzi, atsiimsi, kas tau priklauso!

Kesidės širdis ėmė pašėlusiai daužytis.

— Prieis kelio galą tas nenaudėlis,— sutiko Bobis ir tuojau užsikirto, tarsi išsigandęs, kad kas nors gali pasiklausyti. Pabūgusi ji žengtelėjo prie jų arčiau.

— Keside? — vyriškas balsas pasirodė jai lyg ir pažįstamas, ir ji atsigręžė, beveik tikėdamasi išvysti Brigą. Tačiau susidūrė su Čeizo Makenzio žvilgsniu. Apsivilkęs smokingu, ryžtingai šypsodamasis jis ėjo prie jos.

— Jūs Kesidė Biukenen, ar ne? Aš...

— ...Brigo brolis.

Jo lūpos šiek tiek pagriežtėjo.

— Čeizas.

— Aš... aš žinau,— tarė ji šiek tiek varžydamasi, nes suprato: jam nepatiko, kad jį atpažino dėl brolio. Lygiai taip ji negalėdavo pakęsti lyginama su seserimi.

— Linksminatės? — paklausė jis įdėmiai žiūrėdamas į ją. Tokios pat skaisčiai mėlynos akys kaip Brigo, toks pat kūno sudėjimas ir ūgis. Bet aplinkinių, taip pat ir jos ma-

mos nuomone, jis buvo subtilesnis už netašytą savo brolį.

— Argi ne tam čia susirinko visa apygarda?

Jis vos pastebimai nusišypsojo.

— Jūs neatsakėte į mano klausimą.

— Na, šis vakaras — svarbiausias sezono įvykis.

Jos nedomino mandagus tuščiažodžiavimas. Ji laukė Brigo.

— Jūs vis dėlto nepasakėte nei taip, nei ne.— Jis pasilenkė prie jos ir sušnibždėjo: — Tiesą pasakius, aš rengiuosi tapti geriausiu šios valstijos teisininku ir niekam neleisiu nekreipti dėmesio į mano klausimus, net tokiai gražutei mergaitei kaip jūs.

— Bet aš juk dar neduodu parodymų teisme, ar ne?

— O aš kol kas ne teisininkas.— Jo akys linksmai sužibo.— Eime šokti.

Ji staiga žado neteko. Šokti? Su Čeizu Makenziu? Visiems žiūrint? O kaipgi Brigas? Ji galvojo vien apie Brigą.

— Aš nežinau... Noriu pasakyti, kad...

— Eime,— spyrėsi jis.— Nereikia liūdėti!

— Bet jūs juk čia su kažkuo? — pradėjo ji ir prikando liežuvį: vadinasi, ji dar kartą žemina jį, primindama, kad pats jis negalėjo gauti kvietimo su paauksuotais kraštais. Pykčio kibirkštėlė žybtelėjo jo akyse, ir ūmai jis tapo labai panašus į Brigą. Jai ėmė peršėti gerklę. Ji negalėjo įsivaizduoti, kad Brigo brolio rankos apkabintų jos liemenį. Čeizas buvo daug vyresnis, tikriausiai dvidešimt penkerių metų. Mąsliai pasikasęs smakrą, jis žiūrėjo į ją tarsi spręsdamas kažkokį sudėtingą uždavinį.

— Ta, su kuria aš atėjau, nešoka.

— Kodėl?

— Aš atėjau čia su pastoriaus Spirso dukterimi, o jis mano, jog šokiai — nederamas seksualinis ritualas ar kažkas panašaus. Šiaip ar taip, jo manymu, fokstrotas atitinka mažiausiai trečios klasės nuodėmę. O jau disko šokėjus, dievaži, jis mielai užrakintų tamsioje kameroje ir raktą paskandintų štai šiame tvenkinyje.— Jis šelmiškai vyptelėjo, ir tai ją šiek tiek pralinksmino.

— Tai kodėl gi jūs čionai atėjote? — paklausė Kesidė, tarp veidų jūros susiradusi akimis pastorių, kuris at-

sisėdęs prie stalo valgė keptą avieną su kukurūzais. Maistą jis rijo taip godžiai, tarsi visą savaitę būtų nevalgęs, ir prakaito lašai varvėjo įdubusiais jo skruostais. Erlinė, atsisėdusi greta jo, žvelgė į minią. Plonos jos lūpos buvo šleikščiai sučiauptos, veidas be jokios kosmetikos, skysti plaukeliai pakaušyje susukti į kietą kuodžiuką. Rudas kostiumas ir palaidinukė kieta balta apykakle, atrodė, privalėjo būti tylus priekaištas lengvabūdiškiems ir ryškiems kitų moterų apdarams.

Čeizas irgi žvilgtelėjo ton pusėn.

— Žinote, aš maniau, kad garbusis tėvas atėjo čionai pasekti visų savo parapijiečių be išimties. Jis registruoja, kas kiek išgeria, kas šoka ne su savo žmona, kas ką mergina ir kas su kuo pasprunka nuo minios. Galiu lažintis, kad jis, parėjęs namo, viską užsirašo. Rytoj jis atsikels, suvalgys savo palaimintąją avižinę košę, pasuks savo šventas pėdas link bažnyčios, užkops į katedrą ir išrėš kaltinamąjį pamokslą apie pragaro liepsnas, ryjančia visus nusidėjėlius.

— Skamba labai įtikinamai. Kodėl jis turėtų taip nerimauti dėl visų?

— Po baisių pamokslų apie tai, kaip bus nubausti nusidėjėliai, prasidės išpažintys ir atgaila, taip pat piniginiai įnašai ir aukos bažnyčiai. Nejaugi manote, kad ponui Spirsui iš to nieko nenubyrės?

— Jūs šnekate labai panašiai kaip Brigas.

— Iš tikrųjų? — jis vėl klausiamai pažvelgė į ją.— Tai pasakykit man, Keside Biukenen, kodėl čionai atėjote?

„Kad susirastų Brigą! Kad pasišnekėtų su juo!"

— Mama privertė mane eiti.

— Čia kur kas mažiau prasmės negu priežastyse, kurios paskatino ateiti čionai senąjį Bartolomėjų Spirsą. Na, o aš atėjau, nes dalyvauti šiame vakare laikoma sėkmės rodikliu. Būti čia — vadinasi, teisingai elgtis socialiniu požiūriu.

— O jums tai taip svarbu? — jos balsas nuskambėjo šiek tiek pajuokiamai.

— Taip,— griežtai pasakė jis.— Tik jausdamas stygių gali tai įvertinti. Bet jūs manęs nesuprasite, Keside. Jums nieko nestinga.

„Tik jūsų brolio",— pamanė ji kramtydama lūpą. Tamsa tirštėjo. Juodi, lietumi grasinantys debesys praskriejo blyškiu mėnulio veidu.

— Galbūt jums tai dar vienas nuobodus vakaras, o man — puikus šansas. Ir aš ketinu pasinaudoti juo. Eime, Keside, pasilinksminsim. Pašokite su manimi.

Jo šypsena nušvito švelnumu, ir ji leidosi nuvedama žemyn marmuriniais laiptais prie plačios aikštelės greta tvenkinio, kur spindėjo poliruotos lentos, kuriomis buvo aptverta improvizuota šokių aikštelė. Maži japoniški žibintai, kabantys ant vietos tarp aikštelę supančių medžių, siūbavo nakties vėjeliui padvelkus ir raudonomis, geltonomis bei žaliomis liepsnelėmis atsispindėjo nuo tvenkinio paviršiaus. Degantis fakelas, įsmeigtas į smėlio pripiltą gėlių vazoną, turėjo atbaidyti vabzdžius. Didelis blizgantis pianinas buvo pastatytas ant pakylos virš šokių aikštelės. Pianistas ilgu fraku ir su kaspinu, parištu ant krūtinės, skambino pagal šokančiųjų užsakymus, ir muzika plaukė virš parko. Kelios poros šoko, kiti stovėjo grupėmis laikydami taures rankose, juokdamiesi ir šnekėdamiesi.

— Aš nemoku taip šokti,— suglumusi sušnibždėjo Kesidė, kai jie prisidėjo prie kitų narsuolių, lengvai slystančių medine paklote.

— Užtat aš moku.— Apglėbęs liemenį, prisitraukė ją prie savęs, ir ji nesipriešino. Jis buvo toks panašus į Brigą ir vis dėlto kitoks. Vyresnis. Patikimas kaip uola. Nuo jo maloniai kvepėjo geru odekolonu ir muilu, kiekvienas plaukelis buvo dailiausiai sušukuotas. Šokant šiltas jo alsavimas kuteno jos plaukus. Bet jis buvo tik Brigo brolis. To vaikino, kurį ji mylėjo.

Nuo kalnų pusės sugrumėjo griaustinis.

Kesidė jautėsi esanti nerangi, bet Čeizas neleido, kad dėl to ji trauktųsi iš aikštelės.

— Jūs puikiai šokate,— užsispyręs tvirtino jis, nors ji pro sukąstus dantis šeštą kartą murmėjo atsiprašymą supainiojusi žingsnį.

Jis nebuvo Brigas, bet su juo ramu. Jis taip atsargiai laikė ją, tarsi būtų bijojęs, kad ji bematant gali prasmeg-

ti skradžiai lentų grindis, ir ji suprato galinti juo pasikliauti.

Bet vis tiek akimis ieškojo Brigo. Su tokia neapykanta sviesti Džedo žodžiai sukosi jos galvoje: „Makenzi, tu atsiimsi, ko nusipelnei!" O Dieve, reikia kaip nors perspėti jį. Tikėdamasi įgyti Čeizo pasitikėjimą, ji staiga pajuto į save įsmeigtą Merės Betės Spirs žvilgsnį. Kesidę tarsi kas šaltu vandeniu būtų perliejęs — pastoriaus duktė žiūrėjo į ją neslėpdama pykčio.

„Puiku, dar vienas priešas,— sarkastiškai pagalvojo Kesidė.— Šiandien neapykanta taip ir kunkuliuoja aplinkui".

— Atrodo, atvyko tie, kurių čia taip laukia,— tarė Čeizas, ir mergaitės širdis staigiai pašoko krūtinėje. Ji neramiai pažvelgė per Čeizo petį, bet išvydo tik Felisitę, valdingai įsitvėrusią Deriką už parankės. Ji vilkėjo žalio šilko suknia, ant kaklo žybčiojo briliantai.

— Felisitė! — nuskardėjo sujaudintas Džeraldinos balsas.— Kodėl taip vėlai?..

— Judviem jau seniai laikas pasirodyti,— geraširdiškai sugaudė Teisėjas.

Apglėbdama motiną su tėvu, stovinčius ant laiptų, vedančių į namus, Felisitė nepaleido Deriko rankos. Jos skruostai buvo išraudę, akys spindėjo, ir ji atrodė maždaug taip, kaip atrodydavo Kesidės tėvas, kai jam pasisekdavo naudingai pirkti arklius.

Derikas buvo regimai įkaušęs, nors kaip galėdamas stengėsi atrodyti blaivus. Jis pasuko į šokių aikštelę. Jo žvilgsnis klaidžiojo šokėjų minioje ir pagaliau neklysdamas sustojo prie Kesidės.

— Kur ji? — paklausė jis nekreipdamas dėmesio į Čeizą.

— Kas?

— Andžė. Kur ji?

— Neįsivaizduoju.

— Manau, kad ji su mano broliu,— pasakė Čeizas, kietai spausdamas Kesidės ranką.

Deriko akys apniuko.

— Su tuo šunsnukiu! Aš jam sprandą nusuksiu!

Čeizas reagavo žaibiškai, prišoko prie Deriko ir griebė jį už švarko atlapų.

— Palik Brigą ramybėje,— perspėjo jis ir tuojau atgniaužė rankas.— Jis turi teisę čionai ateiti. Jį pakvietė Tavo sesuo. Todėl gali nesijaudinti dėl jos ir mums netrukdyti. Aš manau, kad tavo mergina laukia tavęs. Tavo vietoj būdamas, šiandien jos neliūdinčiau.

Deriko žvilgsnis klaidžiojo po aikštelę. Tik kelios šokančios poros pastebėjo kivirčą.

— Tu šunsnukis, Makenzi. Šunsnukis su indėniško kraujo priemaiša.

Čeizas ėmė grėsmingai šypsotis.

— Neliesk šios temos, Biukenenai,— švilpiančiai sušnibždėjo jis, akivaizdžiai nenorėdamas peržengti ribų.

— Aš tik noriu žinoti, kur mano sesuo.

— Neverta nerimauti, Biukenenai. Andžė — ne mažytė. Pati gali savimi pasirūpinti.

— Nė velnio ji negali!

Priėjusi Felisitė suakmenėjo. Jos veidas pasidarė raudonas kaip plaukai, bet Derikas nepastebėjo jos ir toliau triukšmavo.

— Gal ji išprotėjo. Jeigu jie kartu pasirodys čia, dievaži, ištrenksiu jį lauk.

— Nežinia, kuris kurį,— pastebėjo Čeizas.

— O paskui ir tave.— Jis iššaukiamai spoksojo į Čeizą, tarsi provokuodamas, kad šis šoktų muštis. Čeizo raumenys įsitempė, jis kietai sukando dantis, ir po akimi nervingai virptelėjo gyslelė, bet jis susitvardė. Felisitė pasinaudojo proga ir tiesiog išsitempė Deriką iš šokių aikštelės. Jis tiesiog kabojo jai ant rankos.

— Jis labai girtas,— pastebėjo Čeizas.

— Labai dažnai toks būna,— atsakė Kesidė.

Čeizas vis dar žiūrėjo į nueinantį Deriką.

— Jis ieško progos susipešti.

— Nuolat,— sielvartingai pripažino Kesidė.

— Už ką jis taip neapkenčia Brigo?

— Neįsivaizduoju,— pasakė ji.— Jis apskritai pastaruoju metu būna toks piktas.— Jai pačiai nelengvai sekėsi paaiškinti brolio elgesį.

— Taip, mielas berniukas,— pašaipiai tarė Čeizas.

— Buvo kadaise,— vos girdimai atsakė Kesidė,— bet seniai, kai buvome dar visai maži.

Tamsūs, slepiantys grėsmę debesys uždengė mėnulį ir žvaigždes. Padvelkė vėsa. Kažkas pasikeitė atmosferoje, kai motociklo riaumojimas užgožė muziką ir staiga nutilo.

Kesidė įsitempė: žinojo, kad tuojau pasirodys Brigas. Netrukus ji iš tikrųjų pamatė, kaip jis eina per improvizuotus, įvairiaspalviais kaspinais ir balionais išpuoštus parko vartus, vesdamasis į parankę įsikibusią Andžę. Purius Andžės plaukus kedeno vėjas, skruostai degė raudoniu, akys spindėjo. Ryškiai rausvo šifono suknelė standžiai aptempė krūtinę ir liemenį, paskui perėjo į platų, aplink kelius besiplaikstantį sijoną. Briliantai ir perlai puošė kaklą ir riešus.

Visi susirinkusieji kaip išgirdę komandą pasuko galvas į mylimąją Rekso Biukeneno dukterį ir stovintį greta jos vaikiną, metantį iššūkį visuomenei juodais džinsais, tokia pat striuke ir baltais marškiniais prasegta apykakle.

Kesidės kojos pasidarė kaip medinės.

Čeizo veide išblėso šypsena.

— Nieko sau,— sumurmėjo jis trūkčiojamai alsuodamas,— negalėjo nusipirkti kostiumo. Nepagalvojo ir apie kaklaryšį.

Brigas apžvelgė minią, jo žvilgsnis stabtelėjo prie Kesidės, ir ji sulaikė kvapą, tarsi kažkokie gniaužtai vis stipriau būtų spaudę jos krūtinę.

Tik akimirką susitiko jų žvilgsniai, o atrodė, kad pasaulis sprogo ir buvo ištaškytas į gabalus. Kesidės pulsas tiesiog pašėlo, ir ji beveik pamiršo turinti šokti.

Andžė kažką sušnibždėjo Brigui į ausį, ir negera šypsena suvirpino jo lūpas. Jis paėmė ją už parankės ir nuvedė į šokančiųjų ratą. Jos juokas nučiurleno paskui ją, ir Kesidė staiga pasijuto esanti įžūli ir naivi maža mergytė.

— Man reikia pasišnekėti su jūsų broliu,— sušnibždėjo ji.

— Kodėl?

Ji pakėlė akis ir išvydo, jog Čeizas kažkodėl per daug dėmesingai žiūri į ją. Jo antakiai susiliejo tarpuakyje iš nuostabos. Išsigandusi ji pagalvojo, gal jis atspėjo apie jos jausmus Brigui, ir paskubėjo paaiškinti:

— Mat aš nugirdau dviejų vaikinų pašnekesį, jie ketina primušti jį.

Čeizas nusijuokė, bet aiškiai galėjai pastebėti, kad jam nejuokinga.

— Tinkamiausias užsiėmimas šį šeštadienio vakarą.

— Manau, kad jie nejuokauja.

— Jie tik dviese? — paklausė Čeizas žiūrėdamas į Andžę ir Brigą, kurie sukosi šokdami netoli fortepijono.— Manau, kad jis susidoros su jais.

Argi jis nesupranta, kaip tai rimta?

— Bet jie mušis nesąžiningai.

— Brigas irgi. Nesirūpinkit juo.— Jis vėl žvilgtelėjo į ją niūriai susitelkęs.— Jis jums labai patinka?..

Patinka! Tarsi tai būtų tik mokinukės svaičiojimai.

— Aš... aš tik nenoriu, kad jį nuskriaustų.

— Jis gali pats pasirūpinti savimi.

— Bobis Alonsas ir Džedas Beikeris... Jie...

— Paprasčiausia pora pliuškių! — jo alsavimas pasiekė jos ausį, rankos tvirtai laikė liemenį, tarsi Čeizas būtų rengęsis apginti ją nuo viso pasaulio.— Nereikia taip jaudintis. — Paskui, tarsi perskaitęs jos mintis, pridūrė: — Ir laikykitės atokiau nuo Brigo. Tai geruoju nesibaigs.

Ji pakėlė galvą rengdamasi prieštarauti, bet smerkiantis jo žvilgsnis sustabdė ją. Jis padvejojo, tarsi apsvarstydamas savo žodžius, paskui vos girdimai tarė:

— Jūs per jauna jam, Keside. Ir man. Skirtumas tik tas, kad jis sudaužys jūsų širdį, o aš — ne. Aš gerbiu jus, jūsų amžių ir padėtį. Aš turiu garbės jausmą. Brigui ši sąvoka nežinoma arba jis supranta ją kitaip, priklausomai nuo laimikio, kurį sužvejojęs gali neštis ant peties.— Jis įspaudė dorybingą bučinį jai į smilkinį ir kai muzika nutilo, pridūrė: — Dabar aš privalau grįžti pas savo merginą.

Tai pasakęs jis paliko ją, o Kesidė pajuto ir palengvėjimą, ir podraug nusivylimą. Ji instinktyviai jautė, kad Čeizas Makenzis patikimas lyg uola, kartu, kaip ir Brigas, nepagaunamas lyg smėlis — nuolat judantis, nuo nieko nepriklausomas, visada nešantis su savimi pavojų. Tačiau ji negalėjo sutvardyti savo jausmų — tai ne vandens čiaupą užsukti.

Ir vis dėlto ji gaus susitaikyti su tuo, jei Brigas ir Andžė susituoks.

Čeizas pasuko prie baro, stengdamasis įveikti žeidžiantį pavydą. Pasirodo, ne tik Andžė Biukenen, bet ir jaunėlė jos sesytė domisi ekscentriškuoju jo broliuku.

— Prašom du kokteilius ir džino su vandeniu.

Čeizas savo akimis netikėjo, matydamas, kaip Andžė prisiplojo prie Brigo, švelniai glostydama delnu jo riešą, aistringai spausdamasi iškilia krūtine prie jo striukės. Nelauktai jį užgriuvo spėlionės: Andžė ir Brigas — meilužiai. Pavydas, sumišęs su siaubu, audrino jo kraują. Paskui jis pajuto, kaip nusmelkė stingdanti baimė. Jei Brigas miega su Andže Biukenen, jo dienos suskaičiuotos. Jos tėvas užmuš jį.

Bet Čeizas suprato brolį, puikiai suprato. Velniai rautų, mylėtis su pačia Andže Biukenen? Argi galima negeisti jos? .. Iš tikrųjų yra dėl ko rizikuoti.

Sunkiai atplėšęs akis, Čeizas nusigręžė nuo tos porelės, stengdamasis atsikratyti apžavų. Jam svaigo galva vien pažvelgus, kaip kilnojasi Andžės krūtinė po glaudžiai aptempusiu ją audiniu, šiek tiek pūpsanti virš rausvos suknelės iškirptės. Dieve mano, kiek daug jis būtų atidavęs už galimybę turėti Andžę Biukenen! Buvo ne mažiau azartiškas už padūkėlį savo brolį. Tačiau, kitaip negu brolis, jausdavo atsakomybę...

— Jūsų gėrimai, sere.— Barmeno balsas išplėšė Čeizą iš svajonių pasaulio, ir jis vienu ypu susivertė savo džiną, tada užsisakė dar porciją.

Kitus gėrimus jis nunešė ant staliuko, prie kurio sėdėjo Merė Betė su savo tėvais.

— Dėkui! — rudos Merės Betės akys buvo kupinos dėkingumo, bet už jo slypėjo ir gilesnis jausmas, kurio ji stengėsi neparodyti. Jis pasijuto esąs niekšas, nes nepriėjo prie jos anksčiau.

— Šokiai — tai šėtono išmonė,— kategoriškai pareiškė Merės Betės motina, ir jos lūpos taip kietai susičiaupė tarsi sušėrus per jas kietu vytiniu.

Čeizas atlaidžiai nusišypsojo.

— Jūsų vietoj būdamas, aš to garsiai nesakyčiau, ponia Spirs. Tiems, kurie čia susirinko, patinka šokti. Tei-

ginys, kad visi jie tarnauja nelabajam, jiems gali pasirodyti ne itin mandagus.

— Man nemalonu tai pripažinti, bet esate teisus,— sutiko su Čeizu garbusis tėvas. Jis paglostė žmonos ranką, kaip glostomas šunelis, kurį reikia nuraminti.— Dabar ne laikas ir ne vieta kategoriškai vertinti, brangioji. Mes — teisėjo Koldvelo svečiai, ir nedera mums smerkti kai kurių jo poelgių.

Supeikta Erlinė Spirs nudelbusi akis įsispitrėjo į sudėtas savo rankas. Ji kažką šnibždėjo, matyt, meldėsi. Tai priminė Čeizui vienas fizinio lavinimo pratybas, kai jis kažką neatsargiai leptelėjo apie trenerį, o šis išgirdo. Čeizą privertė gultis ant matraco ir penkiasdešimt kartų atsispausti visos klasės akivaizdoje. Jei jis būtų suklydęs, būtų reikėję iš naujo atsispausti penkiasdešimt kartų. Tokia buvo nuobauda už nereikalingą plepumą. Štai jis ir pagalvojo, kad Erlinės malda, kurią ji, vyro subarta, beveik negirdimai vapėjo, privalo atpirkti jos nuodėmę — ne laiku ir ne vietoje ištartą žodį. Čeizui net pagailo moters.

— Gal norėtumėt ko nors išgerti? — pasiūlė, sustabdydamas jos lūpų krutėjimą. Ji skubiai žvilgtelėjo į vyrą, tarsi prašė jo leidimo.

Bartolomėjus šypsena davė jai suprasti neprieštaraująs.

— Gal taurę vyno ar imbierinio alaus stiklinę?

— Taip, taip, mielai. Sodos vandens,— nervingai pasakė ji.

— Prašom.— Plačiai nusišypsojęs pastoriaus žmonai, Čeizas paėmė Merę Betę už rankos.— Eime. Jūs padėsite man.

Merės Betės veidas plykstelėjo švelniu raudoniu, kitaip nušvietusiu jos bruožus. Jos negalėjai pavadinti gražia: per maža nosytė ir tankiai mirksinčios akys, gal dėl to kaltos kontaktinės linzės, neseniai pakeitusios labai ją bjaurinusius akinius storais stiklais. Jos skruostikauliai buvo aukšti, ir Čeizas pamanė, kad šiek tiek grimo paverstų jos veidą patrauklesniu. Dabar ji buvo dvidešimt dvejų metų, ką tik baigusi kažkokią religinę mokyklą, bet vis dar elgėsi kaip drovi septyniolikmetė paauglė.

Savo nuostabai, neseniai Čeizas susitiko ją miesto vaistinėje pirkdamas motinai aspirino ir polivitaminų. Jis pasisveikino su ja vien iš mandagumo, o ji staiga pati užmezgė pokalbį, paskui ir visai apstulbino jį, kai mergiškai varžydamasi pakvietė į Koldvelų pikniką. Jis sutiko vien iš egoizmo, tikėdamasis susipažinti su kuo nors iš savo apygardos, Portlendo ir Oregono šulų, ir dabar jautėsi esąs beveik niekšas. Jau du kartus buvo palikęs Merę Betę, pirmą kartą — kad pasikalbėtų su Džeiku Bertičeliu, stambios miesto korporacijos teisininku, paskui — kad pašoktų su Keside.

Dabar, pasakė pats sau, bus teisinga, jei bent kiek pabus greta jos šypsodamasis ir rodydamas dėmesį, kurio ji neabejotinai nusipelnė. Tačiau jo žvilgsnis ir vėl krypo į Andžę. Dieve, kokia ji graži — tikra karalaitė!

Bare jis užsakė imbierinio alaus, dar vieną džino porciją sau ir vandens poniai Spirs, stengdamasis nepastebėti Kesidės, kuri stovėjo viena ir jautėsi nejaukiai, nors buvo tikėtasi, kad ji linksminsis kaip dar niekada gyvenime. Ji buvo gana mielos išvaizdos, bet ne tokia ryški, kaip netikra jos sesuo. Kesidė atrodė netgi gyvesnė už Andžę, nors ir buvo dar kampuota paauglė, nemokanti vaikščioti aukštakulniais bateliais. Gal susiformavusi ji taps dar gražesnė ir įdomesnė už vyresniąją seserį. Deja, Kesidė įsižiūrėjusi į Brigą. Kaip ir Andžė.

— ...kažkur netoliese? Portlendo rajone? — tarė Merė Betė mirksėdama trumparegėmis akimis, ir jis suprato, jog vėl pamiršo ją. Ji pasekė, kur krypo jo žvilgsnis, ir suprato, kad jis žiūri į Kesidę.

— Atleiskite?

— Aš paklausiau, ar teisininko praktika ketinate verstis kur nors netoliese?

— Tai priklausys... — Gūžtelėjęs petimi, jis paėmė nuo baro prekystalio imbierinio alaus Merei Betei.

— Nuo ko?

— Manau, kad nuo to, ką man pasiūlys.

— Maniau, kad pasiliksite čia dėl savo mamos.

Kažkuo jos tonas įžeidė jį — lygiai ta pati saviklioviška moduliacija, kaip tų bažnyčios pasiųstų moterų, kurios ateidavo į jų namus, kai jo brolis Badis nuskendo

upėje. Staiga stebėtinai aiškiai jis prisiminė, kaip važiavo dviračiu ir išvydo padvėsusią katę, paguldytą ant pašto dėžutės,— sustiklėjusiomis akimis, aptūptą musių, greit suskridusių prie dvėsenos. Karčiai ėmė peršėti gerklę, ir jis vėl, tūkstantis pirmąjį kartą per tuos metus, pagalvojo, kas atsakingas už tą vandalizmo aktą: asmeniškai garbusis tėvas ar koks nors fanatikas iš jo aplinkos?

— Mama pati gali pasirūpinti savimi,— trumpai atsakė Čeizas. Nevertėjo griebtis savigynos. Bent ne čia ir ne dabar.

— Gerai.— Merė Betė šypsojosi lyg ir nuoširdžiai, nors jis ir suprato, kad ji nėra tokia naivuolė, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio.— Žinote, mano tėvas rūpinasi kiekvienu savo parapijiečiu, nesvarbu, ar jis krikščionis.

— Argi mano mama ne krikščionė?

— Aš nežinau. — Ji gurkštelėjo alaus. — Jūs manote, kad taip?

Jis prisiminė keistą savo motiną, kurią pats seniai įkalbinėja pasirodyti psichiatrui.

— Mama paprasčiausiai nepaiso prietarų,— pasakė jis, pats išgirdo plieninę savo balso gaidelę ir pajuto, kaip suprakaitavo nugara. Nors jo motinos keistenybės trikdydavo jį ir versdavo gėdytis, jis neleis kitiems jos žeminti.— Bet ji — šviesiausias ir labiausiai gerbtinas žmogus iš visų mano pažįstamų.

Merės Betės antakiai krustelėjo iš nuostabos.

— Tuomet kodėl jūsų tėvas...— Ji užsikirto, paraudo ir papurtė galvą.— Ne, nieko.

— Ko jūs norėjote paklausti? — griežtai tarė jis nekreipdamas dėmesio, kad muzika pasikeitė ir Eltono Džono dainos melodija nuplaukė virš minios.

— Nieko.

— Tęskit, jei jau pradėjot.

— Iš tikrųjų, Čeizai, tai buvo tik kvaila mintis.

Jis pajuto, kaip nejučia susigniaužė kumščiai.

— Ką jūs norėjote sužinoti apie mano tėvą?

Nervingai apsilaižiusi lūpas, ji trumpam nukreipė žvilgsnį į šalį, prieš pakeldama smakrą ir susitikdama su jo žvilgsniu. Smalsumas ir dar kažkas — niūresnis ir šaltesnis — spindėjo tose nekaltose rudose akyse.

— Tuomet kodėl išėjo jūsų tėvas?

Klausimas, kuris persekiojo Čeizą visą gyvenimą. Kodėl? Jį vėl užplūdo kaltės jausmas. Gal dėl jo išėjo? Dėl to, kad jis nesugebėjo išgelbėti savo jaunesniojo brolio?

— Aš nežinau,— sąžiningai prisipažino jis, vėl pasijutęs bejėgiu penkiamečiu berniuku.— Bet manau, kad daugiausia dėl Badžio, mano jaunesniojo brolio...

— Taip, aš žinau.

— Kai Badį ištiko nelaimė, tėvas skubotai apsisprendė. Kartą jis išėjo į darbą ir daugiau nebegrįžo.

— Nejaugi jūs negaunate jokių žinių iš jo? Juk jis — jūsų tėvas.

Čeizas pajuto jau patirtą maudžiantį širdies skausmą ir pasielgė taip, kaip tik galėjo tokiomis aplinkybėmis. Skubiai susivertęs gerklėn savo taurės turinį, jis nutarė neatsakyti, negalvoti apie tai, kokios priežastys privertė Frenką Makenzį mesti šeimą. Čeizas dažnai galvodavo apie tai lygiai taip, kaip ir apie tai, kas atsitiko Badžiui. Bet tos temos tapo uždraustos namie, ir kas kartą, kai Sanei girdint Čeizas išdrįsdavo užsiminti apie Frenką ar Badį, ji daugeliui valandų užsisklęsdavo, kaip sraigė slepiasi savo kriauklėje.

— Eime, nes jūsų mamos sodos vanduo visai išsikvėps.— Nutaisęs lipšnią šypseną, kurios jis mokėsi metų metais, Čeizas palydėjo Merę Betę prie stoginės, po kuria tebesėdėjo Spirsai, ir padavė poniai Spirs vandenį.

— Ačiū,— padėkojo ji už tą menką gerumo ženklą.

Čeizas mandagiai linktelėjo, mintyse įsakydamas sau neleisti, kad prasiveržtų pyktis, kaip tai dažnai atsitinka broliui. Čia visiškai nederama vieta prisiminimams, bet smalsumas, įsižiebęs Merės Betės akyse, kai ji prakalbo apie jo šeimą, padvėsusios katės vaizdas ir tai, kaip ponios iš garbiojo tėvo Spirso parapijos vertė motiną atsisakyti savo vaikų, trukdė jam nusiraminti. Ne pirmą kartą per tuos metus jis pagalvojo: ar ne Spirsas stovėjo už tų, kurių šūviai rėčiu pavertė iškabą apie chiromantiją? Ir dirbtinė Čeizo savitvarda išgaravo kaip dūmai, nors jis toliau maloniai šypsojosi poniai Spirs.

— Dabar, jei jūs neprieštarausite, aš norėčiau pašokti su Mere Bete.

— Apie tai negali būti nė kalbos! — atsakė dvasiškasis tėvas, servetėle šluostydamasis padažą nuo lūpų.

— Jai daugiau kaip aštuoniolika metų, ir ji turi teisę spręsti pati, ar ne? — vėl žybtelėjo nekintama jo šypsena.

— Ji nedalyvaus tame hedonistiniame rituale,— sušnypštė Spirsas, ir jo lūpos pabalo.— Tai velnio monai.

— Mere Bete, sėskis,— tyliai paliepė Erlinė.

Merė Betė mėgino ištraukti pirštus iš Čeizo delno, bet jis laikė juos suspaudęs kaip žnyplėmis.

— O ką pasakysite jūs pati, Mere Bete? Nederėtų tokį svarbų klausimą spręsti už jūsų nugaros. Ar šoksite su manim?

Ji kentėjo.

— Prašau, nereikia, Čeizai!

— Kaip, jūs nenorite šokti su manim?

— Ne todėl, bet...

— Gana! — atsirėmęs rankomis į stalą protestantų dvasininkas atsistojo visu savo šešių pėdų ir trijų colių ūgiu. Vanagiški jo veido bruožai, stori rankų riešai, griausmingas ir čia pat tylus jo balsas darė didelį įspūdį. Jis iš aukšto dėbsojo į Čeizą, oru nuo jo sklido neapykanta.

— Jūs girdėjote, Makenzi. Ji nenori šokti su jumis.

— Aš manau, kad ji gali atsakyti pati.

Minia nuščiuvo, pašnekesiai nutrūko, ledo kubeliai nebeskimbčiojo stiklinėse. Šokėjai sustojo, ir netgi gerai žinoma bitlų grupės repertuaro melodija nutilo, nes muzikantas atitraukė pirštus nuo klavišų.

Čeizas jautė, kad visų žvilgsniai nukrypo į jį; atrodė, kad jie pradegins išsinuomotą jo smokingą. Reksas Biukenenas, turtingiausias apygardos žmogus, kuriam galbūt Čeizas turės prisistatyti prieš laikydamas advokatūros egzaminą, Džeikas Bertičelis ir Eliotas Barnesas, įtakingi vietiniai advokatai,— visi buvo čia. Visi žiūrėjo į jį. Buvo tikimasi, kad atvyks gubernatorius. „Būk atsargus,— perspėjo jį vidinis balsas,— nereikia leisti prasiveržti įniršiui. Per daug sudėtinga buvo pakliūti čia. Neverta gadinti sau ateities dėl to veidmainio, laikančio save pranašesniu už tave ir tavo motiną".

— Mere Bete, susirink daiktus,— tyliai įsakė Spirsas.

Jis žvilgtelėjo į minią, suprasdamas tapęs dėmesio centru.— Erline, aš manau, kad mums laikas važiuoti.

— Pirma jūs pašoksite su manim, ne anksčiau.— Čeizo pirštai įsikibo į Merės Betės ranką.

— Nieku gyvu, mano sūnau. Jei manote, kad mano duktė šoks su sūnumi moters, kuri verčiasi būrimu ir satanizmu. . .— Spirsas susivaldė ir atsikrenkštė. Įtūžį bematant paslėpė po gailestingo susitaikymo kauke: — Paklausykite, mano sūnau, manau, kad neverta kelti scenos. Galų gale tai mūsų didžiai gerbiamo Teisėjo ir žavingosios jo žmonos šventė.

— Jūs įžeidėte mano šeimą,— priminė Čeizas.

— Jūs klystate, mano sūnau. Aš dieną naktį meldžiuosi už jūsų motiną ir tas paklydusias sielas, kurios patiki jai save, užuot ėjusios tiesos keliu paskui mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Kas naktį aš klūpau prie mūsų Tėvo numylėtinio altoriaus ir meldžiuosi, kad ji išsižadėtų šėtono, nemokėtų duoklės Liuciperiui.

— Jai nereikia jūsų maldų.

— Pražuvusi ji moteris, mano sūnau.

— Nešdinkitės velniop!

Brigas iškart viską suprato. Jis matė Čeizą su Mere Bete ir pastebėjo, kaip žybtelėjo užsiliepsnodamos brolio akys. Jo broliui, velniai rautų, matyt, protas pasimaišė. Tiems žmonėms reikia tik dingsties, kad parodytų, kur tikroji užsispyrėlių Makenzių vieta, o jei Čeizas per Teisėjo vakarą sukels sceną, jis gali atsisveikinti su teisininko karjera savo apygardoje, gal ir Portlende. Idiotas! Brigas liuoktelėjo per kėdę, kad atsistotų greta brolio.

— Ramiau,— patarė jis broliui.

— Šios muštynės ne tavo.

Brigas plačiai nusišypsojo.

— Žinoma, mano. Mūsų apygardoje jos visos mano.

— Paklausyk, negadinkim vakaro,— įsiterpė priėjęs teisėjas Koldvelas ir prašydamas pakėlė rankas, nors mažos jo akutės taip ir svaidė perkūnus ir žaibus. Jo žmona Džeraldina skubiai žengė prie pianisto, davė trumpus nurodymus, ir netrukus nakties ore suskambėjo „In the Mood".

— Jūs abu už tai būsite nubausti,— pareiškė garbu-

sis Spirsas, vesdamasis savo žmoną ir dukterį per puošnią svečių minią.— Paskutinio teismo diena nebetoli.

Brigas paniekinamai prunkštelėjo.

— Tada ir pasimatysim.— Jis paėmė vynuogę nuo artimiausio staliuko ir įsimetė į burną.— Na, vaikine, sugebėjai padaryti įspūdį.

— Neaitrink man širdies. Pats nežinau, kas čia man užėjo! — Čeizas nekantriai šiaušė sau plaukus.— Gal aš pats sau užkirtau kelius.— Jis žvilgtelėjo į dirbančių pas Džeiką Bertičelį advokatų būrelį, bet jie visi nukreipė akis į šalį.

— Gal ir ne,— mėgino guosti jį Brigas.— Kam nors gali patikti teisininkas, kuriam pakanka narsos pasipriešinti tam pasipūtusiam asilui.

— Bet daugumai tai vargu ar patiks.

Dabar, kai svečiai grįžo prie gėrimų ir vėl ėmė kalbėtis, Čeizas šiek tiek atsipalaidavo.

— Atrodo, kad praradau savo merginą.

Merė Betė neramiai žvalgėsi per petį, bet griežtai motinos subarta nuskubėjo sau.

— Tai ji prarado tave.

— O kurgi tavo angelas?

— Andžė? — Brigas nusišiepė.— Ji moterų kambaryje.

— Pamaniau, ar nebūtų galima pašokti su ja.

— Gausi stoti į eilę.— Brigas kyštelėjo ranką į kišenę išsiimti cigarečių. Kaip jis ir manė, nederėjo čionai eiti.

— Tai tau kelia nerimą?

Brigas iškratė iš pakelio cigaretę.

— Čia viskas man kelia nerimą.— Apgaubęs delnais liepsną, jis staiga pastebėjo, kaip kažkas balta šmėstelėjo šalia rožių krūmų, ir krūptelėjo atpažinęs Kesidę ir kažkokį raudonplaukį vaikiną, kurio vardo jis nežinojo. Raudonplaukis atkakliai stengėsi užmegzti su ja pokalbį, o Kesidė, iš visko sprendžiant, anaiptol to netroško.

— Domiesi jaunėle? — įgėlė Čeizas, kai Brigas paniekinamai išpūtė dūmų srovelę.

— Kokia dar ten jaunėlė?

— Nesidėk kvaileliu. Žinai, apie ką aš kalbu. Apie Kesidę Biukenen. Tu ėmei ieškoti jos nuo tos akimirkos, kai tik atėjai. Nors jos sesuo ir kabojo ant tavęs. Ma-

niau, kad pamatęs Kesidę, šokančią su manimi, duosi man į snukį.

— Tu jai per senas,— pastebėjo Brigas.

— Na, ir tu, ko gero, per senas.

— Man nerūpi.

— Nė velnio.— Čeizas pasikasė smakrą.— Būk atsargesnis, Brigai. Moterys nemėgsta, kai taip svyruojama. Beje, ji nerimavo dėl tavęs. Dievagojasi, kad Džedas ir Bobis trokšta tavo kraujo.

— Kas dar geresnio? — Brigas stengėsi dėtis ramus.

— Tu neabejingas Kesidei Biukenen.

— Jau sakiau, kad manęs nedomina nė viena iš seserų Biukenen.

Kesidė pajuto, kaip šiltas delnas užgulė jos plaštaką, ir atsigręžė.

— Pašoksim? — paklausė Brigas. Jo pirštai, atrodė, paliko karštus pėdsakus ant jos odos.

— Ne,— skubiai atsakė ji.— Geriau būtų, jei išeitumėt. Džedas ir Bobis karingai nusiteikę.

— Aš girdėjau.

Ji pakėlė į jį maldaujančias akis.

— Jie pavojingi.

— Niekai. Paprasčiausi snargliai.

— Nesakykite šito jiems.

— Na ką, pašoksim? ..

Jos širdis krūptelėjo, kai ji prisiminė, kad Andžė ketina ištekėti už jo. Viskas jai susijaukė galvoje.

— Manau, kad neverta.

— Bet jūs šokote su Čeizu.

— Kitaip jis būtų išsukęs man ranką.

Brigas nusišypsojo.

— Vadinasi, tai padeda? — jis kietai suspaudė jos ranką.

Jos širdis aidžiai daužėsi. Jis tikrai nesirengia eiti šalin.

— O kaipgi... kaip Andžė? — paklausė žiūrėdama tiesiai jam į akis.

Kažkas pasikeitė jo žvilgsnyje, tarsi ji būtų priminusi jam kažką nemalonaus.

— Ji ir be manęs garbintojų neatsigina.

— Man atrodo, ji nori būti su jumis.

— Nieko, ji palauks,— šiurkščiai pasakė jis ir užuot vedęs ją į šokių aikštelę nusitempė į artimiausius krūmus, paskui dar toliau, į tuščią aikštelę, kur sustojo ir tvirtai apglėbė. Pakėlęs aukštyn jos smakrą, Brigas pats save keikdamas apžiojo jos lūpas. Nuo jo sklido tabako ir alkoholio kvapas, ir jis spaudė ją prie savęs taip stipriai, kad ji pajuto, kaip sudrigo jo kūnas. Akimirksniu užsiplieskusi ir nebekontroliuodama savęs, bučiavo jį tol, kol pati ėmė netekti kvapo. Bet liautis negalėjo.

Muzika seniai nutilo, šešėliai patamsėjo, o jis vis dar stipriai spaudė ją glėbyje ir godžiai bučiavo, ir jo rankos slysčiojo jos nugara.

Pagaliau sunkiai atsidusdamas atplėšė savo lūpas nuo jos, ir tas pats tamsus angelas, kurį ji buvo pastebėjusi ir pirma, šmėstelėjo jo žvilgsnyje. Priglaudęs kaktą prie kaktos, jis sušnibždėjo:

— Ne, ne, ne.

— Kas ne? — ji dar neatsikvošėjo nuo jausmų permainos, kai jis, susiradęs ją minioje, atsivedė į tą nuošalią pievelę ir taip stipriai sugniaužė, tarsi norėdamas amžinai su ja susilieti. Dabar jis ginčijosi pats su savimi.

— Norėjau, kad tu žinotum: viskas baigta.

— Baigta — kas?

Jis pažvelgė jai į akis, ir jose ji išvydo neviltį.

— Viskas! Tu ir aš — tarp mudviejų nieko negali būti. Mes tai žinome. Abu. Tau reikia to, ko aš negaliu pažadėti. Norėčiau, kai pažvelgiu į tave, bet negaliu. Velniai rautų, Kese, aš tau netinku, ir net šito pokalbio neturėjo būti.— Ji norėjo prieštarauti, bet jis sielvartingai papurtė galvą.— Aš nebedirbsiu pas tavo tėvą.

— Ne! .. Bet kodėl?

— Yra priežasčių.— Balsas jo neklausė, ir jis pakėlė akis į tamsų dangų, kuriuo be garso plaukė juodi debesys, uždengdami žvaigždes.— Yra dalykų, kurių tu apie mane nežinai. Nenori žinoti. Dalykų, kuriuos...

— Man vis vien...

— ...sužinosi,— nuvargusiu ir tyliu balsu, tarsi tarp šakų būtų sušlamėjęs vėjas, užbaigė jis. Tamsoje jis at-

rodė vyresnis negu devyniolikos metų, tarsi jau būtų pavargęs nuo gyvenimo.

— Kodėl nepapasakoji man, kad aš pati galėčiau spręsti? — bet iš tikrųjų ji nieko nenorėjo žinoti, nenorėjo girdėti baisaus prisipažinimo, kad jis visa tai jau darė su Andže, kad jie jau meilužiai, kad jis iš tikrųjų rengiasi vesti netikrą jos seserį. Skaudančia širdimi ji suprato, kad jis pasitraukė prie Andžės ne šiaip suviliotas jos, o įsimylėjęs ją — kaip ir visi kiti...

— Tu per jauna, Kese.

— O tu bijai! — išgėrusi visą taurę pažeminimo ir kančios, ji atstūmė jį, kol karštos ašaros, plūstelėjusios į akis, nepabiro skruostais.

— Bijau ko?

— Manęs. — Ji dūrė pirštu į graudžiai menką savo krūtinę.

Brigas tvirtai suėmė ją už riešo. Jis nusišypsojo, bet neėmė ginčytis:

— Tik pamaniau, kad turiu atsisveikinti...

Netekusi paskutinės vilties, žinodama, kad kvailos vaikiškos jos svajonės išsisklaidė kaip dūmai, ji ištraukė ranką.

— Nešdinkis tu po velnių! — riktelėjo ji, pati stebėdamasi savo piktumu, ir atšlijusi žengė į tamsą.

— Patikėk manim, aš ir taip jau ten esu. — Jo žodžiai pasivijo ją, bet ji nesustojo, nesiklausė. Klibinkščiuodama per parką tais absurdiškais, nepatogiais aukštakulniais bateliais, ji koneveikė save už tai, kam susitiko Makenzį, bučiavosi su juo ir buvo tokia kvaila, kad atidavė jam savo širdį.

9 skyrius

Kaukšt!

Nuo skausmo tarsi sprogo Brigo pakaušis. Jo galva staigiai loštelėjo. Jis nusirito nuo motociklo ir trenkėsi veidu į kietą žvyrą. Brigo burna buvo pilna kraujo, ir jis nieko neįstengė įžiūrėti aplinkui.

— Kur ji? — Džedo Beikerio balsas pasiekė Brigą pro galvą skeliantį skausmą.

Jis beveik neteko sąmonės. Pagaliau šiaip taip pakėlė galvą. Virš jo stūksojo Džedas, kurio siluetas ryškėjo silpnoje pro furgono langus sklindančioje šviesoje. Sunkiai alsuodamas, pykčio ir neapykantos perkreiptu veidu, jis kriokteléjo tą klausimą Brigui. Jo dantys baltavo blandžioje šviesoje, milžiniškame kumštyje jis spaudė beisbolo blokštą.

— Andžė. Kur ji?

— O kas tau rūpi?

— Tu, susmirdęs pašlemėke, atsakysi man. Kur ji? Brigas jau kėlėsi, bet galva vis dar svaigo.

— Ne tavo reikalas!

— Ne, mano! Palik ją ramybėje! Girdi?

Džedas vėl užsimojo virš jo blokštu, bet Brigas pavirto ant šono. Vėzdas nudrėskė jam peties odą ir sunkiai bumptelėjo į žemę.

— Tu jos negausi! Ji mano!

— Verčiau pat jai šitai ir pasakyk.— Brigas ėmė keltis nuo žemės, bet pajuto sunkų smūgį į nugarą, tiesiai į stuburą. Skausmas pervėrė jį, atsiliepdamas smegenyse. Jis susmuko ant kelių. Aštrus žvyras smigo į kūną per džinsus.

Džedas nusijuokė košdamas pro dantis.

— Tu, indėnų kekšės vaike, amžinai prisiminsi mane!

Įsiutęs Brigas stryktelėjo lyg spyruoklė, geležiniais pirštais stvėrė už blokšto rankenos ir smogė keliu Džedui į kirkšnį.

Šis kaukdamas griuvo ant žemės. Brigas išplėšė blokštą iš jo rankų ir atsivėdėjęs trenkė Džedui per petį. Džedas suinkštė lyg šuo, į kurį pataikė šratai. Pokšt! Blokštas skaičiavo Džedo šonkaulius, laužydamas juos. Jis sukliegė:

— Saugokis, Makenzi! Užtampysiu tave po teismus!

Bet Brigas jau patrako. Tykšt! Trekštelėjo Džedo nosis. Jis staugdamas susmuko ant žemės, delnais užsidengdamas veidą, raudodamas kaip kūdikis ir maldaudamas Brigą liautis. Kraujas tekėjo storais jo pirštais.

— Tu šito nusipelnei, niekšingas kalės vaike! — sun-

kiai švokšdamas, prakaituotu veidu, Brigas iškėlė blokštą virš Džedo galvos, ketindamas jį pribaigti.

— Liaukis! — Sanės balsas perskrodė tamsą.— Brigai! Tuojau pat liaukis.

Pirmi stambūs lietaus lašai suteškeno per medžių lapus.

Brigo pirštai tvirčiau apglėbė slidžią lazdą.

Džedas susirietęs kažką neaiškiai murmėjo. Jis verkė kaip vaikas, isteriškai pasikūkčiodamas. Kraujas tekėjo jam iš sulaužytos nosies ir iš burnos.

Brigas paleido blokštą iš rankų.

— Nešdinkis iš čia, galvijau!

— Tu atsakysi už tai.

— Eik tu velniop!

Sanė skubiai žengė nuo laiptukų ir apimta siaubo spitrėjo į abu vaikinus. Ilgi, tiesūs, juodi, šiek tiek žilstelėję jos plaukai pasklido ant pečių, o laisvą elnio odos drabužį plaikstė vėjas.

— Iškviesiu greitąją pagalbą,— pagaliau atsikvošėjo ji.

— Ne! — Džedas labai sunkiai atsistojo ir susverdėjo.

— Tu sužeistas. Jūs abu sužeisti.

— Man nereikia tavo pagalbos, skvo,— suriaumojo jis. Bejėgiškumo ir skausmo ašaros ritosi kruvinu sutinusiu jo veidu.— Aš ketinu pasikalbėti su šerifu ir paduoti tave į teismą, Makenzi. Niekas tau neleis nebaudžiamam kone mirtinai daužyti žmones!

— Pamėgink! — beveik ramiai pasiūlė Brigas.

— Taip, pamėgink,— dusliu balsu tarė Sanė ir dar Džedui nespėjus atsitraukti kaip replėmis sužnybo jo riešą.

— Paleisk.— Džedas stengėsi atstumti ją.

Keista liepsna staiga sužėrėjo jos akys.

— Taip, eik ir papasakok valdžiai, tegu visi žmonės sužinos tiesą. Apie Brigą. Apie tave. Apie Andžę Biukenen. Tas kraujas, — ji nubraukė lašelį nuo jo pasmakrės,— patvirtins, kad esi melagis.

Jos balsas virptelėjo, ir staiga ji... ėmė giedoti kalba, kurią Brigas laikė irokėziška, bet nebuvo tvirtai tuo įsitikinęs. Ji pabalino akis ir ėmė svyruoti į šonus lyg ištikta hipnozės transo.

Džedas ėmė purtytis, lyg būtų prisilietęs prie neizo-

liuoto elektros laido. Gūdi giesmė tęsėsi, ir jis nebeištvėrė.

— Paleisk mane, tu, indėnų ragana! — ėmė klykti Džedas išsproginęs akis.— Ką ji čia daro man?

Tai panėšėjo į prakeikimą — taip pasirodė Brigui, kuris patenkintas piktdžiugiškai sekė motinos veiksmus.

— Palik mane ramybėje, ragana!

Kraupi giesmė nenutrūko, ir Sanės balsą gožė tik atskriejęs vėjo gūsis, ėmęs sukti aplink jų kojas sausus lapus, ir pamesto ant žvyro neišjungto motociklo burzgimas.

Džedas šiaip taip ištrūko iš kibių Sanės rankų.

— Eikit po velnių! — nuo siaubo užkimusiu balsu sukriokė Džedas ir šoko bėgti. Netrukus galingai suburzgė jo „korveto" variklis, primenantis įnirtusio žvėries riaumojimą, ir padangos čiužtelėjo žvyru. Greitai variklio gausmas nutilo naktyje.

— Kad tu kur surūgtum,— tyliai pasakė Sanė.

— Kas tai buvo? — apstulbęs Brigas paklausė motinos.

Pakėlusi ranką, ji palietė jo kaktą.

— Reikia mokytis nugalėti priešus protu, sūneli, o ne kumščiais.

— Tu mulkini žmones, mama.

— Tik tada, kai aplinkybės verčia.— Tamsios jos akys buvo ramios.— Bet tavo kelyje aš matau nelaimę, Brigai. Daug didesnę negu tas niekingas berniūkštis.

— Liaukis, mama. Tu pradedi tikėti savo pačios žaidimu.

— Aš iš tikrųjų tikiu.

— Tai kvaila.

— Aš taip nesakyčiau. Džedui reikėjo išvaryti puikybę. Bet tai, kokį matau tavo ir Čeizo likimą, mane gasdina kur kas labiau.

— Atrodo, tu ne tik išvarei jam puikybę.

— Taip, aš siekiau šio to daugiau.— Ji pažvelgė į kelią, ir paprastai lygioje jos kaktoje išryškėjo raukšlelės.— Dabar jis niekada nebekibs. . .

— Paklausyk, aš netikiu, kad man ar Čeizui gali kas nors nutikti,— pamelavo Brigas, braukdamas prakaitą nuo

kaktos, ir pajuto, kad keli lietaus lašeliai užtiško jam ant galvos.

— Be reikalo!

— Man reikia eiti.

— Palauk! — žvilgtelėjusi į dangų, ji susiraukė: juodi debesys paslėpė mėnulį.— Tu privalai papasakoti man apie vakarą pas Koldvelus. Kažkodėl grįžai pernelyg anksti.

— Ten buvo nuobodu.

— Ir ten kažkas atsitiko.

— Taip spėji, ar tai dar vienas tavo regėjimas?

Sanė susinėrė rankas po krūtine ir susiraukė.

— Kitą kartą aš prakeiksiu tave,— pasakė lyg juokais, bet balsas nebuvo linksmas. Kietai sučiaupusi lūpas, ji žiūrėjo į kraujais aptekėjusį beisbolo blokštą.

— Teisybė, šis tas įvyko, bet nieko rimto,— vėl pamelavo jis.— Niekas net policijos neiškvietė.— Jis nusipurtė striukę ir priėjo prie motociklo. Buvo didesnių nemalonumų už kelis įžeidimus, skirtus Sanei, arba smūgius tuo prakeiktu beisbolo blokštu. Jis pagalvojo apie Kesidę ir pasijuto labai nusikaltęs. Velniai griebtų, ta mergiotė vis dėlto įsigudrino užvaldyti jo širdį. O Andžė? Šiandien ji keistai elgėsi. Kur dingo įprastinis jos lengvabūdiškumas, nerūpestingumas? Ji atrodė beveik paniurusi, čia sielvartingai lyg pasmerkta graibstėsi jo, čia koketavo ir šoko su vaikinais, kurių visas būrys sekiojo paskui ją. Paskui, kai Brigui nusibodo atnašavimas vynui ir visa ta manieringa, išsipusčiusi publika, jis pasistengė prikalbėti ją išeiti. Ji sutiko, ir jie takučiu tarp medžių nuėjo šalin nuo pagrindinio namo. Nelauktai ji pravirko ir nusitempė jį į nuošalią vietą už oranžerijos.

— Kas nors ne taip? — paklausė jis atsargiai, nepasitikėdamas ja.

— Viskas, viskas ne taip,— liūdnai atsakė ji.

Jis nepatikėjo ja. Visas pasaulis gulėjo po Andžės Biukenen kojomis. Bet ašaros sruvo gražiu jos veideliu, ir jis suprato, kad jai iš tiesų kažkas atsitiko. Tačiau jos išgyvenimai kažkodėl visai jo nejaudino.

— Padėk man, Brigai.

— Kaip?

— Apkabink mane.

— Andže, nereikia, aš manau, jog laikas važiuoti namo.

— Palauk, dar anksti.— Nutaisiusi veido išraišką, panašią į neviltį, ji nusmaukė žemyn prašmatnios ryškiai rausvos savo suknios liemenėlę, apnuogindama vieną iš žaviųjų savo krūtų.

— Dėl Dievo meilės, Andže, liaukis!.. Tuojau pat apsirenk. Mus gali pamatyti.

— Prašau, Brigai,— sušnibždėjo ji, imdama jo ranką ir spausdama prie karštos standžios savo krūties, kad jis suprastų, jog speneliai sukietėjo laukdami, kad pajustų, koks gaisras liepsnoja po jos oda. Jam buvo devyniolika metų, o ji tokia gundanti.

— Tau bus gera, — vėl sušnibždėjo ji. — Kaip anksčiau...

Kraujas ėmė tvinkčioti jam smilkiniuose. Jos oda buvo tarsi lygus šilkas, ir jis tik didžiulėmis valios pastangomis atitraukė ranką. Bet ji buvo atkakli, uždėjo jo ranką ant kitos krūties, padėdama jam atsmaukti suknelės audinį, kad abu žavūs apvalumai pasirodytų blankiai mėnesienai.

— Juk aš patinku tau. Aš žinau, kad patinku. Aš prisimenu...

Brigą degino gėda, bet širdis neramiai daužėsi laukdama malonumo. Jo vyriškumas išdavė jį, ir varpa krustelėjo, kai ji prisišliejo dar arčiau, bučiuodama tiesiai į lūpas, o nuogos jos krūtys trynėsi į jo marškinius kurstydamos, jaudindamos... Akimirksnis — ir jis pamiršo viską, išskyrus savo paties troškimą ištirpti joje. Jis jau parodė riteriškumą ir kilnumą, pasakęs Kesidei, kad daugiau nebepasimatys su ja, tai kodėl negalėtų paimti to, ką Andžė taip atkakliai siūlo? Be to, juk jis beveik suartėjo su ja tada, kai ji leidosi pamatoma nuoga... Beveik.

Ak, velnias, jis elgiasi kaip neišrankus eržilas. O čia dar Kesidė! Nuo to laiko, kai jis įsitikino patinkąs jaunesniajai seseriai, seksualinės jo svajonės nukrypo į ją. O jai vos šešiolika suėjo! Ji buvo per jauna jam, per daug naivi ir tyra, verta kažko geresnio, nesvarbu, ką jis jautė jai ir Andžei... Taip, ji verta geresnio. Kietai sučiaupęs lūpas, jis atšoko nuo Andžės.

— Nemanau, kad tai gera mintis.

— Žinoma, gera.

— Apsirenk. Nuvešiu tave namo. — Jis užsimerkė stengdamasis atsikratyti kerų ir pamėgino mąstyti blaiviai. Kai po valandėlės atsimerkė, gazinė jos suknelė jau gulėjo žolėje lyg rausva balutė, o ji pati stovėjo priešais jį vien tik su žemai nusmauktomis rausvų nėrinių kelnaitėmis.

— Apsirenk,— pakartojo jis, bet jo balsas nuskambėjo kimiai ir neįtikinamai. Ji prisiartino prie jo, jos burna buvo drėgna ir pravira. Pasistiebusi ant pirštų galiukų, ji apkabino jo kaklą ir pabučiavo, tuo tarpu krūtis vis dar trynė į jo marškinius.

— Vesk mane, Brigai,— sušnibždėjo ji jam į ausį ir gundančiai prisispaudė šlaunimis prie išdavikiškai pasipūtusių jo džinsų, paskui apsivijo koja vieną jo koją ir ėmė lėtai judėti aukštyn ir žemyn jo šlaunimi, palikdama drėgną karštą pėdsaką, kurio kvapą jis jaučia iki šiol.— Vesk mane, ir būsiu tavo amžinai...

Dabar, kai atsitraukė nuo motinos ir ėmėsi ant žvyro numesto motociklo, jis jau žinojo, ką daryti.

— Brigai! Nereikia...

— Vėliau, mama.— Nekreipdamas dėmesio į stiprėjantį lietų, jis apžergė motociklą ir nurūko į miestą. Jam reikia su kai kuo atsiskaityti.

— Dievaži, pasmaugsiu jį plikomis rankomis! — tokio girto Deriko Kesidė dar nebuvo mačiusi. Svirduliuodamas jis nuėjo iš kabineto į kambarį, kur palei sienas stovėjo įstiklinti ginklų stelažai.

— Ką tokį? — paklausė ji. Einant paskui jį į vidų, jos širdis spurdėjo lyg pagauta paukštytė. Derikas parvažiavo vos prieš kelias minutes ir taip smarkiai trenkė automobilio durelėmis, kad ji nuskubėjo žemyn pasižiūrėti ir aptiko jį vestibiulyje, kur jis rėkavo ir keikėsi apimtas aklo įniršio.

— Makenzį, štai ką.— Jis mėgino atidaryti stelažą, pasirodo, šis buvo užrakintas.— Kalės vaikas,— suniurzgėjo jis, grįžo į kabinetą, trūktelėjęs atidarė stalo stalčių ir vertė lauk popierius ir plunksnakočius tol, kol surado rak-

tų ryšulį, tada sunkiai alsuodamas nuėjo ten, kur buvo laikomi ginklai.

Kesidė ne juokais išsigando. Daugiau nieko nebuvo namie. Pasiteisinusi galvos skaudėjimu, ji sugebėjo išsprūsti iš svetingo pono ir ponios Teilorų glėbio. Vos suspėjusi persirengti, ji išgirdo, kad šėlo apimtas Derikas eina į vidų klupdamas, keikdamasis ir dievagodamasis atkeršysiąs.

Brigui!

Jis įkišo raktą į užrakto skylutę. Raktas nepasisuko.

— Prakeikimas!

— Pakviesiu tėtę,— rėkė ji tiesiog nesava iš baimės.

— Prašom. Sužinojęs, kad Brigas Makenzis dulkina Andžę, jis pats jį suplėšys į gabalus.

Kesidė pajuto tuojau imsianti vemti ir stengdamasi nugalėti šleikštulį atsišliejo į durų staktą.

— Negali būti tuo tikras...

— Negaliu? — jis įkišo kitą raktą į užrakto skylutę, bet ir šis netiko.— Velniop viską! — Trečias ir ketvirtas raktai nė nelindo į užraktą.— Žinai, ką Andžė pasakė man? Ji miega su Brigu vos ne nuo to laiko, kai jis čia atsirado, o gal dar anksčiau, aš nežinau. Gal todėl jis ir ieškojo darbo čia, kad būtų arčiau jos.

— Ne!

— Keside, tu, dievaži, kaip mažytė. Žinai, koks svarbus žmogus jis jaučiasi esąs, gyvendamas su paties Rekso Biukeneno dukterimi? Jis, žinok, savam kaily netelpa iš pasididžiavimo. Kiek metų Brigas buvo dulkė prie jo kojų, o dabar tarsi ir susilygino. Tai paaiškėjo, nes Andžė mano, jog ištekės už jo.— Iš įniršio, ant kaktos jam išsipūtė vena. Išsiepęs dantis, spyrė koja į dureles. Stiklas išdužo, ir jis griebė nuo lentynos šautuvą.

Baimė gniaužė jai gerklę.

— Nedrįsk!..

— Jis neves jos. Daugiau jis niekada jos gyvenime nebepalies, šitai aš jam garantuoju.— Jo akyse degė neapykanta.— Šį kartą jis nudulkino ne tą moterį!

Kesidė pakibo ant jo rankos. Derikas buvo girtas, ir jai visu savo svoriu pavyko atitraukti jo ranką, atgniaužti pirštus. Šautuvas subildėjęs nukrito ant grindų.

Žaibo greitumu Kesidė griebė sunkų šautuvą ir nukreipė vamzdį į brolio krūtinę. Jai keliai linko, bet vis dėlto įrėmus šautuvą į petį pasisekė išlaikyti jo vamzdį horizontaliai.

— Lipk į viršų, Derikai. Tu girtas, tu daužaisi ir triukšmauji. Tai kvaila. Eik išsimiegok.

— Ką? Nejaugi tu išdrįsi nušauti mane, kai aš noriu apginti mūsų sesers garbę? Gal kuoktelėjai?

— Tegu Andžė sprendžia pati.

— Dieve mano, Keside, tu verki, kai aš nušaunu voverę arba kokią nors nususususią katę. Tu nedrįsi paleisti kulkos man į krūtinę.

— Aš išdrįsiu! Prisiekiu, Derikai.— Jos širdis pašėlusiai daužėsi, delnai sudrėko nuo prakaito, bet iš įtampos pabalęs pirštas gulėjo ant gaiduko.— Aš nušausiu tave, jei tu iš tikrųjų ketini tai daryti.

Jis griebė už vamzdžio ir lengvai išplėšė šautuvą iš jos rankų.

— Tu tokia pat kalė kaip jinai,— sušnypštė jis.— Taip pat įsikibusi to purvino šunsnukio. Traukis iš kelio!

— Tu neišdrįsi.

— Ogi pažiūrėsim.— Jis ryžtingai išžirgliojo iš kambario, Kesidė mynė jam ant kulnų.— Kiek suprantu, pašalinęs Makenzį, padarysiu gerą darbą tau, sau, Andžei ir visam tam prakeiktam miestui!

— Aš iškviesiu mamą ir tėtę.

— Kviesk.

— Ir policiją. Jei kas nors atsitiks Brigui, dievaži, aš tave išduosiu, ir...

Staigiai atsisukęs jis įsispoksojo į ją kraujo pritvinkusiomis akimis.

— Gal nesupranti? Brigas Makenzis išprievartavo Andžę.

— Išprievartavo? — perklausė ji.

— Galiu lažintis. O gal manai, kad ji savo noru atsigulė po juo?

Deriko veidas persikreipė iš pasibjaurėjimo.

— Bet juk ji...

— Taip, ji koketavo su juo. Na, ir kas? Ji su visais

koketuoja. Bet ji nenorėjo to daryti su Brigu. Jis paėmė ją prievarta.

— Aš... aš manau, kad viskas buvo atvirkščiai,— drebančiu balsu ištarė Kesidė.— Aš girdėjau jos ir Felisitės pokalbį, ir Andžė sakė norinti sugundyti Brigą.

— Tu meluoji,— įniršio apimtas suriaumojo jis stūksodamas virš jos lyg uola.

— Ne, nemeluoju. Pats paklausk Felisitės.

Derikas tūžmingai prisimerkė.

— Į ją aš kreipsiuos vėliausiai.

— Tuomet pasikalbėk su Andže! Ji tau pasakys.

Jo šnervės išsipūtė iš įsiūčio.

— Ji taip pat meluos gindama jį. Bet vėlu. Laikas Makenziui apmokėti savo sąskaitas! — Jis pakėlė šautuvą vamzdžiu į viršų ir atrakino lauko duris.

Kesidė prisišliejusi prie sienos suglebo, o jis žengė į naktį. Kojos jos neklausė. Bergždžiai ji grasino: nei tėvai, nei policija į tai rimtai nežiūrės. Brigas jau buvo nusižengęs įstatymui, o Derikas laikomas nepavojingu, tik šiek tiek paiku, palepintu vaikinu, dar nespėjusiu susitupėti. Todėl jis sudaužė kelis automobilius. Todėl jis dažnai įsivelia į muštynes. Todėl jis permiegojo, su kuo tik galėjo. Niekas dėl to nejautė nuoskaudos, išskyrus Felisitę Koldvel, kuri pati kalta, kad beviltiškai įsimylėjo jį. Ir jo išdaigos visada likdavo be atgarsio, nes Reksas Biukenenas mielai atsipirkdavo nuo visų, kurie ant jo sūnaus bent kiek griežė dantį.

Bet Brigas Makenzis traukia prie savęs nelaimes kaip žaibolaidis — elektros išlydį. Valdžia tikriausiai viską apvers aukštyn kojomis, ir kaltas vis tiek liks Brigas, o ne Derikas Biukenenas.

Ji išgirdo, kaip suriaumojo išvažiuodamas Deriko automobilis.

— O Viešpatie! — sušnibždėjo ji tyliai melsdamasi, kad jos brolis neaptiktų Brigo ir Andžės drauge.

Ji per dažnai savo akimis matydavo Deriko žiaurumą, ir tas žiaurumas pastaraisiais metais stiprėjo. Jis kruvinai nučaižydavo arklius, šaudė voveres ir benames kates, kad pasitikrintų taiklumą, ir netgi degino cigaretėmis Vilio rankų odą, jusdamas savotišką malonumą. Vilis ty-

liai kentėjo, bet Kesidė nujautė, kieno čia rankų darbas, ir pagrasino broliui paskųsianti tėvui, jeigu tai dar pasikartos.

Derikas įžūliai nusijuokė jai į akis.

— Nori pasirodyti kvaila? Tu tvirtinsi, o aš neigsiu. Netgi tas kvailiukas tavęs nepalaikys.

— Dar ir kaip palaikys!

Deriko šypsena atrodė pikta lemianti.

— Jis manęs neišduos.

— Kodėl?

— Nes jis — iškrypėlis, štai kodėl. Ir jei jis pasiskųs manimi, aš įduosiu jį, o jis nenori, kad gerasis mūsų tėtytė žinotų, koks jis ligonis. Kitaip savo dienas jis gali pabaigti kokiame nors beprotnamyje, pindamas krepšius, kaip jam ir dera. Jam dar pakanka proto, kad tai suprastų.

— Tu atgrasus.

— Tai viena vertingiausių mano ypatybių.

— Vilis nėra iškrypėlis!

— Ne? — perklausė kandžiai šypsodamasis Derikas.— Tavo vietoj būdamas, brangioji sese, aš nieko nematyčiau ir nežiopsočiau. Niekas nežino, kada Vilis liausis spoksojęs ir imsis veiksmų. Žinai, jis labai akylas. Jis matė tave Ievos rūbais ir su tuo šventojo Kristoforo medaliuku, Andžę jis irgi yra matęs. Manau, kad jam ypač patinka raudonas apatinis komplektas, su kuriuo ji dažnai vaikštinėja. . .— Kesidė krūptelėjo. Pagalvojusi, kad kažkas matė ją, ji visa iškaito.— Todėl Vilis tylės, jei nenorės atsidurti durnyne.

— Vadinasi, tu grasinai jam? — siaubo pagauta paklausė ji, pirmą kartą suvokusi, koks klastingas jos broliukas.

— Tiesiog leidau jam suprasti, jog man žinomos jo nuodėmėlės. Jis ne toks kvailas, kaip atrodo. Iškart suprato: gaus laikyti liežuvį už dantų, jei nori čia pasilikti. Atrodo, kad psichiatrinę ligoninę jis laiko lyg ir kankinimų kamera. Jis žino galįs užsidirbti lobotomiją arba gydymą elektros šoku, arba apskritai pavirsti bandomuoju triušiu.

— Štai kuo tu jį prigąsdinai,— suprato Kesidė.

— Tiesiog nurodžiau vaikinui, kas jam pačiam naudinga.

— Dievaži, Derikai, jei tu dar kartą padarysi ką nors jam... Jei erzinsi jį, tyčiosies iš jo ar kankinsi, pranešiu tėtei, ir jis manim patikės.

— Mūsų tėtė abejingas net tavo egzistavimo faktui. Nenoriu skaudinti tavęs, bet iš tikrųjų tėtė myli tiktai Andžę, nes ji primena jam mūsų motiną. Tu žinai, kartais man kelia nerimą tai, kaip jis žiūri į ją. Kaip manai, ar jis gali įsigeisti permiegoti su savo paties dukterimi?

— Ne! — suriko Kesidė užsikimšdama ausis.

— Tikiuosi, kad ne, nes tokia mintis gana pasibaisėtina.— Kesidė staiga pajuto, kad už įprastinio Deriko noro paerzinti ir nuginkluoti ją slypi dar kažkoks jausmas, kažkas niūru, pavojinga ir pikta.— Bet jeigu jis palies ją, dievaži, aš jį užmušiu.— Tas Deriko grasinimas tėvui iki šiol skambėjo jos ausyse...

O dabar jis tyko Brigo. Ne, ji privalo kažką daryti. Kesidė šoko prie telefono, esančio kabinete, ir susuko Brigo numerį. Telefonas vis pypsėjo. Dešimt kartų. Dvylika. Penkiolika. Dvidešimt. Nevilties apimta, ji tėškė ragelį ant svirties ir puolė ieškoti antrojo automobilių raktų komplekto. Garažas buvo greta arklidžių, ir jei ji rastų reikiamą raktą... Kol kas teisių ji dar neįsigijo, bet vairuoti mokėjo... Nagi. Na!.. Jos pirštai užčiuopė pieštukus, parkerius, sąvaržas, senas užrašų knygutes. Raktų nebuvo. Paskui ji prisiminė. Raktų ryšulys liko pas Deriką.

Apimta visiškos nevilties, ji išbėgo iš namų ir pasileido prieš stiprėjantį vėją, apieškojo visus automobilius; papildomų raktų niekur nebuvo, išvažiuoti iš kiemo ji negalėjo. Jai reikia žūtbūt perspėti Brigą, negalima leisti, kad jis nieko nė nenujaustų! Tačiau kaip? Kur jis dabar?..

Su Andže?..

Jos širdis lyg švino pritvinko. Ne, kad ir kas būtų, ji privalo pamėginti jį išgelbėti. O kaip? Pėsčia toli nenueis. Ji apėjo automobilių stovėjimo aikštelę ir garažus, tik tada sustojo prie arklidės. Staiga jai dingtelėjo išganinga

mintis. Remingtonas! Raita ji gali nujoti bet kur. Tačiau kur joti? Kur Brigas šlaistosi?

Taip ir neradusi atsakymo į savo klausimus, smarkiai plakančia širdimi ji įlėkė į arklides neįsivaizduodama, kur joti, bet tiksliai žinodama, jog reikia skubėti.

Nedegdama šviesos, nutraukė kamanas nuo vinies greta Remingtono gardo. Niekas, netgi Vilis nesužinos, kad ji išjojo. Keli arkliai prunkščiodami čeženo šiaudus savo garduose.

— Ramiai, ramiai,— sušnibždėjo ji.

Išnirusi iš tamsos ranka užčiaupė jai burną.

Riksmas nuslopo gerklėje.

— Ts-s-s, Kese! Tai aš.— Brigo balsas jos širdį privertė dar smarkiau daužytis.

— Brigai! — sušnibždėjo ji, kai jis uždėjo ranką jai ant peties.— Ką... ką tu čia veiki?

— Man reikėjo susitikti su Andže.

Jos širdis tarsi suakmenėjo.

— Bet ji buvo su tavimi... per pikniką.

— Aš išsiskyriau su ja prieš valandą užmiestyje, kur ji buvo palikusi savo automobilį. Ji nenorėjo, kad parvežčiau ją motociklu.

— Kodėl?

— Ji pasakė, jog susikivirčijo su Deriku. Atrodo, kad jūsų brolis griežia dantį ant manęs. Jis grasino Andžei, ir jam pritarė netgi jūsų tėvas.

— Tačiau ji važiavo su tavimi...

— Taip! Išspruko iš namų, prasimaniusi priežastį, pasakė, jog privalo nuvykti pas Koldvelus anksčiau, paskui susitiko su manimi.

— Ir tu ja patikėjai! — Kesidė pastebėjo, kaip įsitempė jo veido raumenys.

— Tavo sesuo... ji moka įtikinti.

— Matyt, tu nelabai tvirtas.

— Tiesiog aš manau, jog niekuo nesu prastesnis už jus, turtuolius!

Kesidė jautėsi taip, tarsi į jos pilvą būtų įsmigusi švininė kulka. Mergaitė norėjo ištrūkti, bet jo pirštai tik stipriau suspaudė jos petį. Ji mėgino nuslėpti pavydą, kuriuo skambėjo jos balsas:

— Andžės dar nėra namie, o Derikas labai karingai nusiteikęs. Jis nužudys tave!

— Mane?

Jo balse buvo girdėti ironija.

— Aš nejuokauju, Brigai. Jis turi šautuvą ir įsikalė sau į galvą, kad padarys gerą darbą visam miestui, taigi ir Andžei, jeigu...

— Jeigu — ką?..

— Jeigu nušaus tave!

— Įprastos turtingų tėvų sūnelio pagyros,— pašaipiai pareiškė Brigas.— Nesirūpinkit, nieko baisaus neatsitiks!

— Jis buvo įtūžęs,— pasakė ji, ir jos širdis suspurdėjo iš baimės.— Aš labai bijau, kad jis nušaus tave.

— Tegu tik pabando.— Jis atsiduso.— Tai kurgi Andžė?

— Ar tau jos kažkodėl prireikė?

— Velniai rautų, ne,— pradėjo jis, paskui užsikirto.— Ji prašė, kad palaukčiau jos čia!..

— Arklidėse?

— Taip ji sakė. Tiesa, aš šiek tiek pavėlavau, nes Džedas Beikeris mėgino atsirėžti nuo manęs gabalėlį prisiminimui. Berods šiandien aš labai populiarus.

— Derikas nejuokauja.

— Ir Džedas nejuokavo.

Matyt, jis nesupranta, kokie rimti reikalai ir visai nebijo jos brolio. Blausioje pro langus krintančioje šviesoje ji išvydo ant jo veido išdžiūvusio kraujo pėdsakus po muštynių su Deriku.

— Paklausyk, Brigai,— sušnibždėjo jis.— Derikas pasigėrė, o kai jis girtas, iš jo visko galima laukti. Laikykis nuo jo atokiau.

— Gal jį vertėtų pamokyti.

— Ne, nepadės. Jau bandė. Būk atsargesnis. Derikas bet ką gali iškrėsti. Man atrodo, jis jaučia malonumą skaudindamas kitus žmones.

— Laikas susirūpinti jo auklėjimu.

— Nedrįsk nė galvoti apie tai. Iš nevilties ji apglėbė jį abiem rankomis.— Eik namo, arba ne, kur nors, į kokią nepavojingą vietą, toliau nuo čia. Tegu Derikas prasiblaivys.

— Kad kitą kartą, vėl per daug prisipliumpęs, jis mane pribaigtų?

— Kad jis išgiežtų apmaudą ant ko nors kito.

— Ant ko gi? Ar tik ne ant tavęs? — paklausė jis, ir ji pakėlė galvą.

— Aš pati su juo susitvarkysiu.

— O aš — ne? — jis atlaidžiai nusijuokė, ir ji pasijuto lyg maža kvaila mergiūkštė, žaidžianti meilę. Bet ji juk nežaidžia, nevaidina, ji iš tikrųjų myli jį!

— Derikas... Jis myli mane. Jis manęs nenuskriaus. Net jei nemylėtų, jis bijosi tėtės, jis žino, kad tėtė neleis manęs skriausti.

— Ir Andžės? — tyliai paklausė Brigas.

— Ir Andžės. Tėtė... jis mus apgins.— Ją užgavo jo žodžiai apie Andžę.— Kodėl tu sutikai susitikti su ja čia?

— Nereikėjo,— pasakė jis atsidusdamas.— Bet ji buvo...— jo balsas pasidarė vos girdimas,— tokia išgąsdinta...

— Ko?

— Nežinau.

— Gal ji apsimetinėjo,— susiraukė Kesidė. Ji ganėtinai pažinojo vyresniąją seserį ir ne visai suprato, kas sukėlė jai nerimą; buvo įsitikinusi, kad Andžela Biukenen nedaug ko bijo gyvenime.

— Galbūt.— Brigo balsas nuskambėjo nelabai tvirtai, paskui įsiviešpatavo tyla. Tik lietus barbeno į stogą...

— O ką tu čia veiki?

— Aš... aš norėjau pajodinėti.

— Naktį! Per lietų? — jis net nesistengė nuslėpti netikįs ja.— Tai beprotiška. Netgi tau.

— Aš...

— Ką — tu? — paklausė jis visai prisikišęs prie jos, net karštas jo alsavimas dvelktelėjo jai į veidą.

— Ketinau ieškoti tavęs,— prisipažino ji suvokusi, kad tebelaiko jį už rankos.

— Manęs?

— Aš norėjau perspėti tave. Apie Deriką.

— Aš nebijau Deriko.

— Juk sakiau, kad jis... jis su šautuvu.

— Vadinasi, tu norėjai apginti mane? — jo balsas pasidarė kimus, gundantis, viliojantis.

— Jis pavojingas.— Brigas stovėjo taip arti prie jos, kad ji tiesiog duso trokšdama suspausti jį savo glėbyje. Savo pačios širdies tvinksniai gaudė jai ausyse.

— Aš irgi.— Suėmęs jos veidą delnais, Brigas pabučiavo ją, ir grindys nuplaukė iš po jos kojų. Ji atsivėrė jam, kaip skleidžiasi žiedas, pasitikdamas saulę. Jis apkabino ją, ir jos keliai ėmė linkti, kūnas, atrodė, tapo minkštas ir paslankus. Jo lūpos buvo kietos, alkanos ir godžios. Ją išpylė karštis, o jo rankos tik kurstė joje liepsnojančią ugnį. „Mylėk mane,— be žodžių rėkė ji,— prašau, Brigai, mylėk mane!" Ji dar labiau prisiglaudė prie jo, žinodama, kad tik jo lytėjimu galima numalšinti geismą, nuo kurio prakaitu išrasojo jos nugara. Jis staigiai nuplėšė nuo jos marškinius, ji ėmė sagstyti kaubojiškos jo striukės sagas.

— Keside,— sušnibždėjo jis, ir jo balsas buvo duslus, tarsi jis būtų norėjęs susilaikyti, bet neturėjęs jėgų. Jis atsegė jos liemenėlę ir mažutes jos krūtis apgaubė sušiurkštėję jo delnai.— Keside, mieloji, brangioji Keside! Pirštais glamonėjo jos spenelius, ir jie iš susijaudinimo pabrinko. Palinkęs, spausdamasis skruostais prie švelnios jos odos, drėgnomis lūpomis jis lytėjo jos krūtis.

Maudulys kilo iš slapčiausių jos gelmių. Iš lūpų ištrūko tyli dejonė. Panardinusi pirštus į jo plaukus, ji prisitraukė jį dar arčiau prie savęs. Jis ėmė švelniai kandžioti jos spenelį, ir alsus karštis pasklido jos kūnu. Jis bučiavo ją, gniauždamas delnuose jos sėdmenis. Maudulys virto ilgesingu troškimu, tvinkčiojančiu jos tarpukojyje.

Ji pajuto, kaip segama jos šortų saga, paskui išgirdo čirkštelėjimą, ir jų užtrauktukas lengvai išsiskyrė po jo delnu. Šortai nusmuko ant grindų, o Brigas atsiklaupęs įsikniaubė veidu jai į pilvą. Jo alsavimas degino jai odą.

— Aš noriu tavęs, Keside,— kimiai tarė jis, drėgnomis lūpomis lytėdamas atlasinę jos odą. Karštas jo alsavimas įveikė menką jos kelnaičių užtvarą, ir ji ėmė dusti iš susijaudinimo.

— Aš... aš irgi noriu tavęs, Brigai.

— Ne! — dusdamas sušnibždėjo jis.— Tu nė nežinai, ko tu nori. Tau... juk tau tik šešiolika!

— Tik mylėk mane!

— Aš... aš negaliu, aš negaliu...— sušnibždėjo Brigas pakeldamas į ją kaltas akis. Jis tarytumei norėjo nuslopinti kraujyje kunkuliuojantį geismą.

— Dėl Andžės? — droviai paklausė ji.

— Ką? Andžės? — jis lyg būtų ką tik nubudęs.— Ne... Andžė čia niekuo dėta.

— Ne? — perklausė ji išsigandusi, kad jis vėl atstums ją. Ji siūlė jam save, savo nekaltybę, o Andžė stovėjo jai skersai kelio. Nevilties ašaros pakibo jai ant blakstienų.— Bet juk sakei, kad tu ir ji...

— Aš melavau,— pasakė jis, nekantriai atmesdamas plaukų sruogą nuo kaktos.— Aš melavau, kad tu paliktum mane ramybėje.

— Bet aš mačiau judu drauge, prie baseino...

— Tu matei tai, ką norėjai matyti.

Kuo nuoširdžiausiai ji troško tikėti jo žodžiais. Ji atsiklaupė greta jo ir delnais apgaubusi jo veidą švelniai ir aistringai pabučiavo į lūpas.

— Nedaryk to, Kese,— sušnibždėjo jis.

Bet ji nesitraukė. Jos pirštai glamonėjo įsitempusius jo rankų raumenis, paskui ji nuvilko jam kaubojišką striukę ir veidu įsikniaubė į švelnius jo krūtinės gaurus. Jis sudejavo, keiktelėjo pro dantis, tada griebė ją ir pabučiavo taip, tarsi tai būtų paskutinis bučinys jo gyvenime. Ji susmuko ant šiaudais iškreiktų grindų.

Trauktis ir dvejoti nebebuvo įmanoma. Jis ėmė tai, ką ji taip noriai siūlė. Jo rankos maigė ir gniaužė jos krūtis, o lūpos slysčiojo jos oda. Ji virpėjo ir jau nieko nebegalvojo, visiškai atsidavė savo jausmui.

Jis nuplėšė jai kelnaites ir sviedė šalin, paskui nuspyrė pusbačius ir nusimovė džinsus. Ėmė bučiuoti jos šlaunis, paskui kilo aukščiau. Alsavo karštai, liežuvis buvo drėgnas, lūpos atkaklios. Užsimerkusi ji pajuto, kaip žemė nuplaukė po ja, kai jis ėmė bučiuoti ją į intymiausias vietas. Kraujas pašėlusiais tvinksniais pulsavo gyslomis, atitardamas jo judesiams, ji rangėsi pagauta troš-

kulio, geisdama to, ko negalėjo pavadinti žodžiais, dusdama ir šnibždėdama tiktai jo vardą.

Ūmai jis pakilo virš jos nuogas, karštas, kietas ir prakaituotas. Ji pakerėta žvelgė į išsiplėtusias jo akis.

— Pasakyk man „ne", Kese,— dusdamas prašė jis.

— Negaliu, Brigai.

— Dėl Dievo meilės, Kese.

— Brigai, aš myliu tave.

— Nereikia...

— Aš visada mylėsiu tave.

Jo veidas persikreipė iš kančios.

— Kese... Aš negaliu nieko pažadėti. Ak, velnias!.. Mane iš tikrųjų reikėtų nušauti už tai...— Ir tada, keliais praskėsdamas jos šlaunis, jis nusileido nenugalimam geismui, nuo kurio ant jo kaklo išsipūtė gyslos.— Ne! — išstenėjo jis pro dantis, bet jo kūnas nebeklausė proto balso, ir jis įėjo į ją, verždamasis per jos mergystės pertvarą.— Ne! Ne! Ne!

Nuo netikėto skausmo jai užgniaužė kvapą, ir ji pajuto, kaip negrįžtamai keičiasi — ne, ne kūnas, o ta paaugliška dvasios būsena, su kuria ji taip lengvai, nesusimąstydama atsisveikino. Ji prisiglaudė prie jo, ir jis ėmė judėti — atsargiai, lėtai, sukeldamas jai galvos svaigulį, taip, kad ji liaudavosi kvėpavusi ir visas spalvotų reginių kaleidoskopas imdavo suktis prieš akis. Ji pajuto, kad jos šlaunys pasikėlė nuo grindų, kai ji atitaikė vienodą su juo ritmą. Jų kūnus išpylė prakaitas, ir laimingos dejonės veržėsi iš lūpų. Atrodė, kad pasaulis sukasi vis greičiau ir kad mėnulis, saulė ir žvaigždės virš arklidės staiga plykstelėję nušvietė naktį.

Ji krūptelėjo ir stipriai prispaudė jį prie savęs.

— Brigai! O Brigai! — sušnibždėjo ji ir pati neatpažino savo balso.

— Kese,— drebėdamas kimiai sušnibždėjo jis ir susmuko ant jos.

Jis gulėjo sunkiai alsuodamas, jo širdis padūkusiai daužėsi, jo prakaitas susimaišė su jos prakaitu. Pagaliau jis ėmė lėčiau alsuoti, kilstelėjęs ant alkūnių kaltai žvelgė jai į akis. Sunkiai atsidusęs meiliai nubraukė plaukų sruogą jai nuo skruosto.

Kurį laiką ji girdėjo tik vėjo gaudesį, tankų savo širdies plakimą ir lietaus lašų barbenimą į arklidžių stogą. Prisitraukusi jį prie savęs, ji padėjo galvą jam ant peties.

Brigo raumenys įsitempė.

— O Dieve, Kese, ką aš padariau?

Lyg nenorėdamas matyti jos, jis užsimerkė.

— Kad viskas skradžiai prasmegtų! — sumurmėjo jis ir trenkė kumščiu į grindis.

— Brigai?..— Jo elgesys rodė, kad jis nepatenkintas savimi, na, ja irgi. Pašokęs jis griebė savo džinsus ir taip rūsčiai nudelbė ją iš viršaus, kad ji susigūžė nuo jo žvilgsnio.

— Ne! — riktelėjo jis bjaurėdamasis pats savimi.— Mane maža nušauti. Mane reikia kastruoti! — rengdamasis jis įtūžęs spyrė į šieno briketą.— Velniai rautų, kur buvo mano galva?

— Brigai, kas tau?

— Juk tu buvai nekalta,— pasakė jis taip rūsčiai, tarsi būtų kaltinęs ją nusidėjus.

— Aš — taip, žinoma. Argi tu nežinojai?

— Taip, bet aš visai netekau proto. Dievuliau! —sustingęs jo žvilgsnis įsmigo į lentinę arklidės sieną.— Aš paprasčiausias kvailys, Kese. Visiškai kvailys! — jis vėl spyrė, šį kartą į tuščią kibirą, kuris žvangėdamas nusirito grindimis ir trenkėsi į sieną. Arkliai išgąstingai sužvengė.— Velniai rautų, kokia nedovanotina klaida!

— Klaida? — pakartojo ji, ir viskas nuplaukė jai prieš akis. Neseniai patirtą palaimą išstūmė pažeminimas ir nusivylimas. Ji pakėlė išmėtytus drabužius ir ėmė rengtis. Tiesą sakant, ji galėjo nesivaržyti, nes jis visiškai nekreipė į ją dėmesio. Tik niūriai stebeilijo pro langą į lietaus sroves, pliaupiančias nuo stogo.

— Atleisk, Kese, aš to nenorėjau.

— Gal juokiesi iš manęs?!

— Tai yra ir norėjau, ir nenorėjau... Tai buvo klaida.

— Ar tau nenusibodo kartoti vis tą patį? — ją užliejo pyktis.

— Nes aš žinau!

— Žinai — ką?..

Kai jis pakėlė kaubojišką striukę nuo grindų ir susikišo rankas į rankoves, jo lūpos šaltai šypsojosi.

— Žinau, ką reiškia netvarkingas seksas.

— Čia buvo daugiau negu seksas. Argi ne?

— Nežinau. Vargu.

Ji prisiartino prie jo ir prispaudusi pirštą prie jo lūpų pasakė:

— Nemeluok man, Brigai! Visa kita man nesvarbu, bet nereikia meluoti.

— Aš ne...

— Nesąmonė! — ji pridėjo delną jam prie krūtinės.— Aš žinau, ką jaučiau, ką tu jautei.— Jos balsas virpėjo.

— Nieko tu nežinai! Tau tai buvo pirmas kartas, man — ne.

— Ką tu nori tuo pasakyti? — ji beveik nebekvėpavo, bijodama išgirsti tai, ką jis rengėsi jai atsakyti.

Jo balsas skambėjo ciniškai. Negailestingai.

— Tai buvo paprasčiausias seksas, Keside, ne daugiau. Lygiai tas pats tau įvyks su dešimtimis kitų vaikinų...

Ji reagavo akimirksniu. Atšlijo ir trenkė jam antausį. Garsas nuaidėjo arklidėje.

— Niekada!

— Nė velnio! — jis pasitrynė skruostą ir pastebėjusi skausmą jo akyse Kesidė visa naivia širdimi patikėjo, kad jis stengėsi būti taurus.

— Brigai, atleisk! Aš nenorėjau...

— Auk, Keside,— šaltai pasakė jis žengdamas prie durų.— Bet nesitikėk, kad aš tau padėsiu.

— Nes tu myli Andžę, ar ne? — ji jautėsi esanti naivi ir kvaila.

Jis nustėro vietoje, o kai pasisuko į ją, jai pasirodė, kad jis paseno dešimčia metų.

— Aš nemyliu Andžės,— iškošė jis pro sukąstus dantis.— Ir tavęs nemyliu. Aš apskritai nieko nemyliu. Štai taip man ir patinka gyventi!

Ji pasijuto taip, tarsi jai būtų smogę. Pasidarė sunku kvėpuoti, gerklė išdžiūvo, ir karštos ašaros atšalo ant blakstienų.

— Tu susidorosi su tuo,— tyliai tarė jis, bet jo žodžiai neatrodė labai įtikinami.

— Ne!

— Tikrai susidorosi. Be to, šiek tiek labiau suaugusi ištekėsi už to, kuris patiks ir tavo tėvams, kuris vertas tavęs.

— Brigai!..

— Aš nemyliu tavęs, Keside. Todėl nepaversk manęs savo kvailų fantazijų dalimi. Mudviem su tavimi nieko neišeis.

Ji žiūrėjo, kaip jis eina lauk iš patalpos ir iš jos gyvenimo. Dalis jos esybės — ta, kuri priklausė naiviai mažai mergaičiukei,— susigūžė ir merdėjo, kol smarkus lietus kliokė nešvariais lietvamzdžiais ir arkliai savo garduose neramiai bilsnojo kanopomis. Ko ji tikėjosi? Amžinos meilės priesaikų? Iš Brigo Makenzio? Naivi kvailiukė! Neverta pamiršti, kad čia jis laukė Andžės.

Ji išgirdo, kaip garsiai suriaumojo jo motociklo variklis, net ausyse suspengė, ir netrukus garsas ištirpo lietaus ūžesyje.

— Na, ir nešdinkis iš čia,— sušnibždėjo ji, nors iš tikrųjų nenorėjo to. Jei jis būtų grįžęs dabar, būtų baigęsi štai kuo: ji vėl būtų ėmusi bučiuoti jį ir mylėtis su juo. *Mylėtis*. Juk ji tai ir padarė. Ne jos sesuo, o ji, ji sugundė Brigą Makenzį. Taip pagalvojus jai pasidarė negera. Prisiminė Andžę. Kur ji dabar? Kodėl ji norėjo susitikti su Brigu? Kam spėlioti? Andžė rengėsi vėl sugundyti jį, bet šios pergalės laurus išsikovojo jaunėlė jos sesuo...

Kesidė susisagstė marškinius ir ryžosi daugiau nebegalvoti apie tai. Ji visa širdimi mylėjo Brigą, bet nebuvo vilties, kad jis pamils ją. Kesidės mintys grįžo į žemę. Juk Derikas vis dar bastosi apylinkėse su šautuvu! Ji visa pašiurpo.

Kesidė įsispyrė į batelius, griebė Remingtono pavadį ir išbėgo iš arklidės. Šešėlyje prie įėjimo ji pastebėjo kažkokį judėjimą ir vos susilaikė nesušukusi, kai nuo kelio pusės ją apšvietė žibintai. Ji nustėro vietoje kaip įbesta. Nepažįstamas automobilis sustojo ir iš jo svirduliuodama išlipo jos mama.

— Dėkui, kad pavėžėjote.— Dena išskleidė skėtį, ir automobilis nurūko šalin, palikdamas ją liūtyje akis į akį su dukterimi.

— Ką gi tu čia darai?

Reikėjo meluoti.

— Užsukau pasižiūrėti Remingtono.

— Hm-m. Iš tikrųjų? — Dena buvo ne visai blaivi.— Tikiuosi, kad tu nejodinėjai naktį, lietui lyjant?

— Ne, ne.— Ji visa drebėjo. *Ji norėjo išgelbėti Brigą.* Nuo Džedo. Nuo Deriko. Nuo Andžės. Nuo jo paties. Ir negalėjo...

Dena pagrūmojo pirštu dukters panosėje.

— Palik žirgą ramybėje ir nestovėk lietuje. Eime į vidų! — išėmė šiaudą iš dukters plaukų, lyg ir įtarimas šmėstelėjo jos akyse.

Kesidei liko tik paklusti. Bet joms einant namo jos širdis daužėsi lyg kalvio kūjis.

— Tėvas namie?

— Ne, buvo tik Derikas, bet jis išėjo.— *Nušauti Brigo. Viešpatie, išgelbėk jį!*

— Tai, vadinasi, Reksas nepasirodė?

— Ne.— Ar jai gali rūpėti tėvas tokiu metu! Brigas pavojuje!

— Niekšingas melagis! Ar žinai, ką jis padarė? Pametė mane Koldvelų vakarėlyje. Pasakė, kad eina parūkyti, sėdo į automobilį ir išvažiavo. Gyvenime nebuvau taip pažeminta! — Dena nukratė skėtį priebutyje ir žengė į vestibiulį, klupteldama ant paskutinės pakopos.— Nieko, aš nujaučiu, kur jis. Patikėk, jis atsiims, ko nusipelnė. O tu,— ji atsigręžė į dukterį,— tuojau pat eik miegoti. Jau vėlu.

Na, taip, žinoma. O tuo metu Derikas galbūt jau susekė Brigą, nusitaikė ir...

Dena prisimerkė.

— Ar kas nors atsitiko? — ji atsegė rankinuką ir ėmė ieškoti raktų.

Atsitiko daug kas. Kesidės delnai sudrėko nuo prakaito.

— Ne, nieko.

— Tuomet marš į lovą! — Denai iškrito automobilio raktai, ji pasilenkė, pakėlė juos.— Aš greit grįšiu.

— Mama, tau dabar negalima važiuoti, tu daug išgėrei, ir...

— Nesiginčyk su manim.— Dena atsitiesė stengdamasi atrodyti kuo blaivesnė.— Važiuoju ieškoti tavo tėvo.

— Kodėl negalėtum paprasčiausiai palaukti jo, mama? — jei ji užkops į miegamąjį ir kietai užmigs girto žmogaus miegu, Kesidė galės išsmukti iš namų.

Denos veidas ūmai tapo kažkoks pasigailėtinas.

— Mat aš jau pavargau laukti,— liūdnai šypsodamasi pasakė ji.— Aš per ilgai laukiau, kad tavo tėvas imtų deramai elgtis su manimi. Laikas jam tai pasakyti.— Aukščiau kilstelėjusi galvą, Dena griebėsi durų rankenos. Raktai žvangtelėjo jos rankoje.— Nelauk manęs, mieloji. Eik, gulkis. Aš nežinau, kada grįšiu...

— Mama, nereikia. Tau negalima vairuoti automobilio...

— Netrukdyk man, Keside. Aš pati žinau, ką galima, o ko — ne...

Kesidė negaišo laiko. Ji žinojo, ką daryti...

Nesvarbu, kas iš to išeis.

10 skyrius

Ranka dengdamasis akis nuo lietaus. Reksas padėjo vienintelę rožę ant Lukrecijos kapo. Ne lietus, o ašaros temdė jam akis, ir jis tik dabar suvokė per daug išgėręs. Reikėjo būti atsargesniam. Visuomet kildavo problemų, kai jis padaugindavo išgerti...

Žvelgdamas į antkapio plokštę, jis prikando drebančią apatinę lūpą. „Aš myliu tave, Lukrecija,— mintyse ištarė jis.— Aš visada mylėjau tave". Bet jis nebuvo ištikimas jai ir giliai širdyje žinojo, kad ji nusižudė dėl nuolatinės jo neištikimybės. Lukrecija turėjo savo garbės kodeksą ir nors ji nenorėjo jo turėti savo lovoje, jai būdavo skaudu, kai jam atsirasdavo kitų moterų, kurių dauguma nieko nereiškė jo gyvenime.

Išskyrus vieną.

O dabar dar šita neganda! .. Jam pasidarė sunku matyti Andžę kiekvieną dieną, stebėti, kaip ji virsta moterimi, tokia panaši į savo motiną, kad jam darėsi net nesmagu. Kartais, kai ji užsukdavo į kambarį, jam užgniauždavo kvapą ir atrodydavo, tarsi jis matytų savo žmoną ar velionės žmonos šmėklą. Ir tuomet ateidavo skaudi akimirka, metai sugrįždavo atgal, ir jis pamiršdavo, kad Andžė — tikras jo kūnas ir kraujas. Tikrovė ir fantazija susiliedavo išvien, ir jis norėdavo — taip, velniai rautų, norėdavo! — kad ji būtų mylimoji ji žmona.

— Atleisk man,— kaip visada šnibždėjo jis dėdamas rožę ant Lukrecijos kapo.— Aš suteikiau tau tiek skausmo ir dabar už tai kenčiu! ..

Dar valandėlę pastovėjęs prie kapo, Biukenenas nužingsniavo atgal, prie automobilio. Jis paliko Deną vakarėlyje, nors ji manė, kad jis išėjo tik cigaro surūkyti. Be abejo, ji nebenutuokia, kiek dabar laiko. Jis dirstelėjo į laikrodį, sėdo į „linkolną" ir išvažiavo per atvirus kapinių vartus.

Nuo sprogimo sudrebėjo žemė. Sanė pajuto, kaip po kojų dreba žemė, ir iš baimės visa apmirė. Pro lietaus uždangą ji išvydo pirmuosius tolimus ugnies pliūpsnius. Juodų debesų fone žiežirbos skriejo aukštyn lyg raketos nakties tamsoje, ryškūs liepsnos liežuviai driekėsi vis aukščiau, iki pat debesų.

Lietus ir liepsna. Ugnis ir vanduo. Jai pasidarė negera, kojos ėmė linkti, ir ji prisišliejo prie sienos. Brigas, Čeizas, Badis. Jiems visiems lemta numirti... Ji tai žinojo. Pildėsi regėjimai, kurie persekiojo ją pastaruosius kelis mėnesius. Ji nė šlepečių nenusiavė, neužsimetė lietpalčio — tiesiog puolė prie automobilio. Gal dar nevėlu. Gal ji įstengs išgelbėti nors vieną savo sūnų.

— Padėk man, Viešpatie,— meldėsi ji užtrenkdama seno „kadilako" dureles.— Padėk man.

Bet ji žinojo, kad Dievas jos negirdi. Jis visada buvo kurčias jo maldoms. Išvažiuojant žibintai apšvietė jos būstą, ir ji išvydo vėjo čaižomą iškabą virš durų, išblukusios raidės tarsi juokėsi iš jos: *„Būrimas iš delno. Taro Kortos. Sesers Sanės dvasinės konsultacijos"*.

Giliai, sąmonės gelmėse, ji girdėjo juoką ir riksmus. Negalvodama būtų paaukojusi gyvybę, kad išgelbėtų sūnus.

— Pasiimk mane, Dieve,— meldė ji, darydama posūkį senuoju „kadilaku",— pasiimk mane, bet prašau: pasigailėk mano sūnų!..

Vidurnaktis. Kesidė ėjo link arklidžių, kai tolumoje išgirdo gaudesį,— ganėtinai garsų, kad krūptelėtų jos širdis. Na, kad ir kas ten būtų atsitikę, dabar svarbiausia — rasti Brigą. Denai išvažiavus, ji palaukė dvidešimt minučių ir jau buvo visai prie arklidžių, kai išgirdo pirmą gūdų sirenos kauksmą — tolimą ir graudų. Paskui prie jo prisidėjo automobilių signalai — neramūs, pratisi, skrodžiantys tamsą.

Kas čia?

Nejaugi Brigas?..

Matyt, Derikas jį užklupo. Ir dabar jis guli mirtinai sužeistas, pasruvęs kraujais. O dėl visko kalta ji, nes nesugebėjo įtikinti jo, kad paklausytų, neišgelbėjo, neapgynė...

— Prašau tavęs, Viešpatie, neleisk, kad taip būtų,— šnibždėjo ji kamanodama Remingtoną ir vesdamasi jį iš arklidžių.

Sirenos vis dar kaukė, kai ji išėjo į pievutę priešais arklides, ir eržilas, įtempdamas pavadį, nutempė ją į šalį.

„Nėra laiko balnoti jo",— pagalvojo Kesidė, bėgdama prie tvoros, kad užšoktų ant jo be balno. Lietus telžė jai į veidą, kai ji užsėdusi raita truktelėjo pavadį. Remingtonas stojosi piestu ir sviedė ją lyg tuščią maišą. Plika žemė artėjo prie jos. Ji ištiesė ranką, kad sušvelnintų kritimą. Iš pradžių skausmas pervėrė ranką. Paskui ji trenkėsi galva į kietą žemę.

Dejuodama ji pajudėjo, ir aštrus riešo skausmas privertė ją iki kraujo prikąsti lūpą. Sunkiai atsikvėpusi ji vis dėlto mėgino sėstis.

Prunkšnodamas ir spardydamasis Remingtonas nurūko į tolimiausią aptvaro galą. Kaip tik tuo metu ji pirmąkart pajuto kvapą... Ne, iš pradžių tik kažką panašau į dūmų kvapą. Matyt, lietus jį prislopino. Ji uodė.

Gaisras!

Nepaisydama skausmo, Kesidė pasisuko pažiūrėti į namą. Bet ten nieko nebuvo, niekas ir nebūtų kūręs židinio tokiame vasaros pabaigos karštymetyje. Tačiau svilėsių kvapas vis stiprėjo. Šiaip taip atsikėlusi ji apžvelgė namo fasadą, bet neišvydo nei žiežirbų, nei dūmų, nei liepsnos. Jokio gaisro požymio.

Skausmas vėl nusmelkė ranką, kai ji atsišliejo į tvorą. Ir vis dėlto kažkas netoliese degė. Jos širdin sėlino baimė. Jai nepakako jėgų vėl sėstis ant Remingtono. Atsargiai prilaikydama užgautą ranką, ji sunkiai kopė į kalvą. Dar niekada kelias nuo arklidžių iki namų neatrodė toks ilgas. Bet ji nedrįso trauktis. Įkyri mintis nenumaldomai persekiojo ją: Brigas pavojuje, ji privalo padėti jam!

Ant išorinių laiptų Kesidė stabtelėjo, norėdama apžvelgti plačias tėvo valdas. Iš čia, nuo kalvos viršūnės, ji galėjo užmesti žvilgsnį virš eglių viršūnių, ten, kur virš miesto liejosi oranžinė pašvaistė. Ji krūptelėjo, tolumoje išvydusi liepsnos liežuvius, didžiulę ugnies sieną, nuo kurios kibirkštys šovė aukštai į dangų!

Brigas!

Ji jautė, kad jam gresia pavojus,— didesnis nei atrodė iš pradžių. Gal jis sužeistas. Gal netoli dujų stoties atsitiko avarija ar Deriko kulka pataikė į degalų baką — į Brigo motociklą arba pastatytą automobilį, arba. . .

Menkai suvokdama, ką daranti, ji puolė atgal, prie ūkinių pastatų. Ranką nebe taip skaudėjo, skausmas užleido vietą baimei — siaubingai, veriančiai ją visą pašiurpti. Baimė kaustė jos sielą ir kūną. Bėgdama prie arklidžių, ji pasistengė ginti iš savo sąmonės vaizdus, kuriuose dalyvautų Brigas. Nereikia galvoti, kad jis guli sužeistas, o liepsnos liežuviai šokinėja prie pat jo veido. O Dieve! Ji vis meldėsi, kol vėrė arklidžių duris ir paskui, kai klupdama ir verkdama bėgo tamsiu taku tarp gardų.

Arkliai prunkštė ir neramiai trypė garduose. Sveikąja ranka ji pasisėmė saują avižų ir išbėgo lauk gūždamasi nuo lietaus. „Aš neturiu laiko,— tvirtino ji sau sėlindama prie eržilo, kuris, atrodė, užsibrėžė tikslą nesileisti jos sugriebiamas.

— Nekvailiok,— maldavo ji.— Dėl Dievo meilės, Re-

mingtonai, nekvailiok.— Ji ištiesė jam vaišes. Avižos byrėjo iš tarpupirščių, ir įnoringas eržilas, neramiai karpydamas ausimis, nedrąsiai žengė artyn, ištiesė kaklą siekdamas avižų, minkštomis lūpomis liesdamas jos delną, ir ji pasinaudojo ta akimirka. Žaibiškai Kesidė įsitvėrė pavadžio, šiaip taip užsliuogė ant slidžios nuo lietaus jo nugaros ir stipriai įsikibo į karčius.— Pirmyn! — riktelėjo ji.

Remingtonas, taškydamas dumblą ir balas, pasileido keliu taip greitai, tartum pats velnias būtų sekęs karštomis jo pėdomis.

— Pasitraukit! Ką jūs darote? Traukitės šalin! — Ugniagesių komandos viršininkas nepaprastai nervinosi. Jis garsiai šūkavo, stengdamasis perrėkti degančios medienos spragsėjimą, liepsnos kauksmą ir vandens gurgėjimą — jį pumpavo didžiuliai siurbliai ir lenkta srove pylė ant pajuodavusio seno malūno karkaso. Juodi dūmai vertėsi milžiniškais sunkiais debesimis, ir kaitra svilino minią.

Žmonės kosėjo, rėkė, o ugnis vis siautėjo, nors ir labai stengėsi savanoriškoji gaisrininkų komanda. Troškūs dūmai pasklido ore, ir liepsnos liežuviai laižė apanglėjusias sijas, pragarišku karščiu raitydami skardinį stogą. Liepsna kilo vis aukščiau, kol pagaliau pasikeitė vėjo kryptis. Tik tada vanduo įstengė nugalėti kriokiantį ugninį žvėrį... Sustojusi greta nepažįstamų žmonių, Kesidė žiūrėjo į gaisrininkus, negailestingai verčiančius šnypšti priemirtinių traukulių apimtą liepsną.

Ji pririšo Remingtoną prie stulpo, tada prasibrovė pro žmonių minią arčiau prie pragariškos liepsnos. Jos širdis pašėlusiai daužėsi, baimė graužė krūtinę. Bet degė tiktai senasis malūnas, ne Brigo motociklas, ne jos mamos automobilis, ir Deriko šautuvas su tuo nieko bendro neturėjo. Tik senas apleistas malūnas, ir tiek. Taip, tas istorinis statinys priklausė jos tėvui, jau seniai buvo numatyta jį atnaujinti, gerai, jei jis sudegė tuščias, pagalvojo Kesidė. Ji stovėjo tarp žiopsančių miesto gyventojų, kurie, skubiai įšokę į džinsus arba užsimetę chalatus, subėgo iš namų norėdami padėti gaisrininkams arba šiaip paspoksoti į pragarišką liepsną. Žurnalistai ir vietos televizijos

studijos reporteriai brovėsi į priekį, drąsinamai šūkčiojo gaisrininkams, tuo tarpu ugnis švilpdama veržėsi iš pajuodusio statinio pastogės.

— Šefe Lentsai, kaip manote, kodėl užsidegė? — reporteris stengėsi perrėkti gaisro ir minios keliamą triukšmą.

— Dar anksti kalbėti apie tai.— Lentsas užsirūkė cigaretę. Jo veidas buvo suodinas ir purvinas, geltonas apsiaustas blizgėjo nuo lietaus.

— Padegė? — spėjo kitas reporteris.

— Jau pasakiau, kad apie tai dar anksti kalbėti. O kol kas eikite iš čia.

— Ar kas nors buvo malūne? — neatlyžo reporteris, nepaisydamas reikalavimo pasitraukti toliau nuo gaisravietės.

— O iš kur mes galime žinoti! Mums dar nepavyko įeiti į vidų. Velniai rautų, tas sutrešęs pastatas degė kaip degtukų dėžutė. Viskas paaiškės atėjus laikui.— Lentsas atgręžė reporteriams nugarą.— Sakiau, kad patrauktumėt iš kelio tą prakeiktą pikapą! — suriaumojo jis.— O Dieve, tai jums ne piknikas!

Vienas iš gaisrininkų pasikalbėjo su automobilio, užtvėrusio praėjimą, savininku, ir pikapas lėtai nuriedėjo atgal per nenoriai pasitraukiančią minią.

— Ar Reksas Biukenenas žino, kad jam priklausantis pastatas sudegė? — neatlyžo žurnalistai.

— Mes šnekėjomės su juo.

Kažkas greta Kesidės piktdžiugiškai sukikeno.

— Kertu lažybų, kad jie surado jį girtutėlį teisėjo Koldvelo surengtose išgertuvėse. . .

Kesidė žengė dar žingsnį atatupsta, tikėdamasi, kad jos neatpažins.

— Pamanykitt, senas malūnas! Argi jam tai nuostoliai! Tas pats kaip numesti dolerį ant kelio elgetai,— pasakė kažkoks žemaūgis darbininkas.

— Suprantama, jam tai menkniekis! Jis valdo pusę miesto, o už tą seną laužą gal dar gaus draudimą. . .

Stovinti greta moteris išblukusiu maudymosi chalatu ir ant suktukų susuktais plaukais reikšmingai linktelėjo:

— Jei yra proga pasipelnyti iš to gaisro, Reksas Biu-

kenenas jos nepražiopsos. Gal jis pats ir suplanavo gaisrą.

Kesidė atsitraukė nenorėdama klausytis apkalbų. Sprausdamasi per minią ji neatitraukė akių nuo malūno. Nuo apanglėjusių jo sienų kilo garas. Lietus nesiliovė. Trys milžiniški siurbliai vis dar liejo vandenį ant pajuodavusių pastato sienų, nors, galima sakyti, jau nebebuvo būtino reikalo.

Vienas iš reporterių prasibrovė į priekį vos neužlipdamas Kesidei ant kojų.

— Prašom, šefe, leiskite mums prieiti arčiau.

— Štai kas, vaikinai, jei jūs mums netrukdysite, po poros valandų aš pateiksiu išsamią ataskaitą. Bet dabar leiskite mums užbaigti darbą, gerai?

Du gaisrininkai išlaužė apanglėjusias duris ir įėjo į pajuodusią, iš vidaus išdegusią patalpą.

— Dieve, kas čia dedasi,— pasakė šefas, mesdamas nuorūką į balą.— Dar gerai, kad pradėjo lyti ir pasikeitė vėjas. Kitaip ugnis būtų galėjusi persimesti į gretimą parduotuvę ir kepyklą.

Reporteris padrikai užsirašė bloknote ir kažką prašneko į diktofoną. Stebėtojų eilės retėjo, bet daugelis pasilikusiųjų kalbėjosi tarpusavyje ir laukė kokių nors smulkkesnių žinių apie gaisrą.

— Ei! — staiga riktelėjo vienas gaisrininkas iš apanglėjusio pastato. Jo balse buvo girdėti nuostaba.— Ei, mums čia pagalbos reikia!

— Ak, velnias! — šefas žengė prie įėjimo į malūną.— Blekmenai ir Piteri, paaiškinkit, kas ten dedasi!

— Ei, greičiau, juk aš prašiau pagalbos! Skubiai! Kur ta velnio greitoji pagalba?

Visų žvilgsniai nukrypo į apanglėjusias malūno duris, ir Kesidė vos nesukliko, kai pasirodė gaisrininkai su pajuodusiu moters kūnu ant rankų. Jai tarsi kas viduje apsivertė, gerkle pakilo šleikštulio gumulas:

— O Dangau! — šūktelėjo kažkas iš minios.— Vadinasi, ten buvo žmogus?

Kesidę krėtė šiurpas. Greitoji pagalba ir viso pasaulio medikai čia nieko nepadės.

— Ne! — sušnibždėjo ji, o padrikas gaudesys ją tie-

siog kurtino.— Viešpatie, neleisk, kad taip būtų! — moteris apdegė neatpažįstamai, bet Kesidė nė kiek neabejojo žiūrinti į nematančias, negyvas savo netikros sesers akis.

— Ei, čia dar kažkas! — Kesidės keliai ėmė linkti, ir ji nusisuko.— Tai vyras!

Mergaitei gerklę mėšlungiškai užspaudė, akyse sustingo neišverktos ašaros, ir ji šoko bėgti, slidinėdama šlapiu grindiniu, beveik nieko nematydama prieš save. Ją smaugė rauda. Žmonės stabčiojo ir žiūrėjo jai įkandin, bet ji nieko nepaisė. Negalėjo apie tai nė pagalvoti, neįmanoma patikėti, kad būtų praradusi ne tik seserį, bet ir Brigą.

— Viešpatie, prašau tavęs, neleisk, kad ir jis žūtų,— šnibždėjo ji.— Andže! Ak, Andže! — norėjosi surikti, kai pasukusi už kampo išvydo Remingtoną, pririštą prie stulpo.— Viešpatie, neleisk šito,— šnibždėjo ji knebinėdama pavadį, pirštai neklausė jos, mintyse skausmingai sukosi Andžės ir Brigo veidai. Pagaliau mazgas atsirišo, ir ji užsliuogė ant Remingtono. Ji turi joti šalin. Iš miesto! Iš gaisravietės! Tolyn nuo tiesos!

Ašaros pasipylė iš akių, ji suragino Remingtoną kulnimis į šonus ir nurūko į naktį, pati nežinodama kur.

* * *

— Kur tu buvai? — išgąstingai sušuko Dena, kai purvina ir šlapia Kesidė įžengė į vidų.

— Jodinėjau,— iššaukiamai tarė ji, tada pastebėjo, kad motinos veidas išbalęs kaip kreida.

Užuot išbarusi, o tam Kesidė jau ir pasirengė, Dena apkabino dukterį ir prapliupo raudoti. Nekreipdama dėmesio į tai, kad išsipurvins į Kesidę šilkinę savo suknią, ji stipriai priglaudė dukterį prie savęs.

— Tu gyva, dėkui Dievui! Buvo gaisras.

— Aš žinau.

— Rado du kūnus,— sušnibždėjo mama.

Kesidė užsimerkė, bergždžiai stengdamasi pamiršti apanglėjusius palaikus, kuriuos gaisrininkai išnešė iš senojo malūno. *Andžė ir Brigas?* . .

— Jų dar neatpažino. Tai vyras ir moteris, o Andžės ir

Deriko niekur nėra! Dieve mano, Keside, jeigu jie žuvo, aš nežinau, ką mes darysim, ką darys Reksas!..

— Andžė? — Kesidė vėl pašiurpo iš siaubo. Ji negalėjo prisiminti, kaip pasiekė namus. Pasikliovė arkliu, ir šis pats parlėkė į arklides... Ji net neprisimena, kaip nušoko nuo Remingtono.— O Dieve, neleisk to...

— Andžės automobilis buvo pastatytas vos per du kvartalus nuo malūno,— Denos balse skambėjo neviltis.

— Ne! — Kesidė papurtė galvą, stengdamasi neigimu nuvyti baisų reginį.— Tai ne Andžė! Ne! — ji drebėjo, dantys kaleno vieni į kitus, baimė geležinėmis replėmis žnybo širdį. Nuolat tai kartodama, įtikinėdama save, kad Andžė gyva, ji gal atsikratys to košmaro, ir...

— Tikiuosi, kad tu teisi.— Dena drebančiais pirštais suglostė šlapius jos plaukus.— Tavo tėvas dabar policijoje, o... Derikas...— Motinos balsas užsikirsdavo, ji tankiai mirksėjo, kad sulaikytų ašaras. Dažai tekėjo jos veidu, palikdami juodus dryžius ant skruostų.

Kesidė prisiminė pykčio iškreiptą brolio veidą, neapykanta degančias jo akis ir mirtiną ginklą rankose. Jis troško kraujo.

— Aš negaliu...— Kesidė sunkiai įstengė apversti liežuvį.— Aš netikiu tuo! Derikas ir Andžė. Jie sugrįš namo. Jie privalo sugrįžti!..— „Ir Brigas,— mintyse pridūrė ji.— Jis turi likti gyvas. Jie visi turi likti gyvi".— Jie gyvi, jie sugrįš, mama!

Dena suvaitojo lyg iš skausmo.

— Oi, kaip norėčiau to, Keside.

— Jiems nieko... nieko neatsitiko! — Kesidė beveik rėkė nenorėdama patikėti tuo siaubu, kurį regėjo savomis akimis.

Bet ją persekiojo Brigo žodžiai. Jis šįvakar ieškojo Andžės ir po to prakeikto pikniko pas teisėją Koldvelą susitarė susitikti su ja.

— Meldžiuosi, kad jiems nieko nebūtų nutikę.— Dena sukūkčiojo, ji visai neteko savitvardos.— Dėkoju Viešpačiui, kad tu gyva. Tuojau užplikysiu arbatos, kavos ar kakavos. O gal tu tiesiog atsigultum? Aš pasėdėsiu su tavimi. O Viešpatie, kurgi Reksas? Jau daugiau kaip valandą jo nėra, negali būti, kad policija jį taip ilgai lai-

kytų.— Ji vėl pravirko, kažką murmėdama apie savo kaltę.— Man reikia cigaretės. Kur mano rankinė?

Tuo metu šviesa plieskė į langą, ir Kesidė pamatė automobilius. Jų buvo trys, vienas po kito jie važiavo prie namo ir panėšėjo į laidotuvių procesiją. Iš tiesų taip ir buvo. Kesidei ėmė peršėti gerklę, tarsi ji vis dar būtų springusi nuo gaisro dūmų. Ji užsikosėjo. Pirmasis privažiavo policijos automobilis, po jo — Rekso Biukeneno „linkolnas" ir teisėjo Koldvelo „mersedesas".

Stengdamasi įveikti gyvulišką baimę ir skrandžio spazmus, Kesidė atidarė duris ir nutirpusiomis kojomis išėjo ant paradinių laiptų. Dena priėjo iš už nugaros ir griebė jai už rankos.

— Viešpatie, neleisk to! — šnibždėjo ji.

Apimta siaubo, Kesidė žiūrėjo, kaip jos tėvas sunkiai kėlėsi nuo užpakalinės savo automobilio sėdynės. Jo veidas buvo pelenų spalvos, žili plaukai permerkti lietaus, platūs pečiai sukumpo, išduodami nepakeliamą skausmą, kurį jis nešėsi savo širdyje.

Dena silpnai tęsiamai aiktelėjo.

Kesidės gerklę užgniaužė kartėlis, ir ji beveik nejautė, kaip motina iš visų jėgų suspaudė užgautą riešą.

Kartu su Teisėju ir šerifu Dodsu, kurie prilaikė jį iš abiejų pusių, Reksas lėtai žengė į vestibiulį. Dar jam nespėjus nė žodžio ištarti, privažiuojamame keliuke suburzgė Deriko automobilis, ir sužviegė stabdžiai. Derikas pašoko nuo vairuotojo sėdynės. Iš įtūžio išsipūtusiomis šnervėmis, sulytais plaukais jis įbėgo į namą.

— Aš nusuksiu sprandą tam šunsnukiui! — rankose jis vis dar spaudė šautuvą, jo marškiniai buvo sudraskyti, rankos pajuodusios nuo suodžių, akys primerktos iš neapykantos.— Prisiekiu, kad nudėsiu tą gyvatę! . .

— Kas? . .— drebančiu balsu paklausė Dena vyrą.— Ne Andžė? . .

Rekso akių vokai nusileido, jis susvyravo, ir Kesidė pamanė, kad tėvas netenka sąmonės.

— Ne, tėte, to negali būti! — riktelėjo ji, nenorėdama nei girdėti, nei tikėti mirties nuosprendžiu, sustingusiu tėvo akyse, nepajėgdama sutikti su tuo, ką ji pati matė.— Ne!

— Lipk į viršų, Keside,— negyvu balsu tarė tėvas.

— Bet Andžė?..

Ašaros pabiro tėvui iš akių.

— Dabar ji su savo motina...

Derikas baisiai suriko. Trenkė šūvis, nuo lubų pabiro tinkas.

— Liaukis, sūneli,— ėmė įkalbinėti jį Teisėjas ir ištiesė ranką prie šautuvo.

— Palikit mane ramybėje!

— Derikai,— griežtai pasakė tėvas,— atiduok šautuvą!

— Nė velnio! Ji mirusi, tėve, mirusi, ją nužudė tas šunsnukis Makenzis!

— Nereikia, sūneli! Daryk tai, ką sako tėvas,— atkakliai įkalbinėjo jį Teisėjas.

Derikas tėškė šautuvą ant kilimo, suklupo ant kelių ir iš nevilties ėmė raudoti.

Kesidė negalėjo nei krustelėti, nei žodžio ištarti.

Dena apkabino vyrą, prisitraukė artyn, tarsi bijodama, kad jis gali pradingti.

— Nieko, šnibždėjo ji, pati nežinodama, ką tauškia.— Viskas susitvarkys, Reksai, mes tai ištversime...

Reksas Biukenenas susvyravo, ir Dena prilaikė jį. Šerifas, stambus vyras rausvais plaukais ir panašia į svogūną nosimi, tylomis, nutaisęs rūstų veidą, stovėjo prie durų į lauką.

— Nejaugi jūs negalėjote ateiti vėliau? — priekaištingai paklausė Teisėjas šerifą, kai visi susėdo kabinete.

— Atleiskite, bet negalima atidėlioti.

— Tuojau turi atvažiuoti daktaras Viljamsas ir suleisti Reksui raminamųjų...

— Ir vis dėlto pradėkime nieko nelaukdami. Paklausykit, Teisėjau, aš žinau apie jūsų ir Biukeneno draugiškus santykius, bet man reikia dirbti. Žuvo du žmonės, tiesa, galima sakyti... trys, įskaitant kūdikį!

— Kūdikį? — Dena loštelėjo galvą.

— Teisingai išgirdote, ponia Biukenen. Mes turime tik išankstinius medicininės ekspertizės duomenis, bet atrodo, kad jūsų podukra buvo nėščia.

— Ne!..— Reksas susmuko į savo mėgstamąjį krėslą

ir užsidengė veidą rankomis.— Andže,— nesiliovė šnibždėjęs jis.— Andže, Andže, mano kūdiki!

Kesidė atsišliejo į durų staktą. Jos kojos linko, jai norėjosi klykti vien pagalvojus, kad Andžė mirusi ir niekada nebesijuoks, nebekoketuos, nebedarys Kesidei pastabų dėl to, kad ši neskoningai rengiasi, nebeprašys supinti kasytės... Ašaros tyliai ritosi Kesidės veidu. Andžė buvo nėščia, nėra ko stebėtis, kad pastaruoju metu atrodė tokia prislėgta. Nereikėjo nė sakyti, kas kūdikio tėvas. Be abejo, Brigas, ir tik jis turėjo būti tas vyriškis, kuris atsidūrė su ja malūne per gaisrą.

Ne! Klyksmas vos neištrūko iš Kesidės lūpų.

— Mes negalim tiksliai pasakyti, kas per vyriškis buvo su ja, nors yra keletas kandidatūrų. Niekur nerasta Bobio Alonso ir Džedo Beikerio, kaip, beje, ir Brigo Makenzio.

Kesidės širdis pašoko kaip pašėlusi.

— Makenzio? — pakartojo Dena.

— Taip, jo motociklas stovėjo netoliese panelės Biukenen automobilio.

— Ne! — sukliegė Kesidė, ir visi susirinkusieji sužiuro į ją.

— Kodėl ne? — paklausė šerifas.

— Nes... nes jis buvo čia ir nebūtų suspėjęs taip greit nuvažiuoti iki malūno, ir...

— Kokį velnią jis čia pamiršo? — suriaumojo Derikas prišokęs prie Kesidės.— Atsakyk!

— Jis... jis ieškojo Andžės...

— Tas dvokiantis eržilas!

— Liaukitės! — įsakė šerifas.— Tai jūs manote, kad jam nebūtų pakakę laiko nuvažiuoti iki malūno?

— Manau, kad ne,— pasakė Kesidė vos kvėpuodama, be galo trokšdama būti teisi, kad jis nežuvo, kad jis ir Andžė nepakliuvo į tą pragarą.

— Mėšlas! Dvokiančio, šlykštaus mėšlo krūva! — vėl šūktelėjo Derikas eidamas prie baro ir atgalia plaštaka šluostydamasis akis. Jis nuo galvos iki kojų buvo suodinas ir apsvilęs.— Kaip norėjau nudėti jį!..

— Derikai! — griežtas Rekso balsas patraukė visų dėmesį.— Liaukis taušk꧳s visokiausias nesąmones!

— Gal jis jau miręs, — pasakė Dodsas. — Jo motina slampinėja po gaisravietę, gieda, verkia ir pliauškia visokias kvailystes, visiems paeiliui aiškindama mačiusi tą gaisrą per kažkokį regėjimą. Juk žinote, kad jai trūksta vieno kito šulo galvoje. Bet dabar ją nuvedė į kliniką ir davė raminamųjų. Antrasis jos sūnus, Čeizas, dabar prie jos. Alonsai ir Beikeriai eina iš proto jaudindamiesi.

Derikas garsiai nusikeikė.

— Paklausykit jūs, kvailas stuobry! Nejaugi jūs nesuprantate! *Jis* užmušė ją! Jis turėjo tai padaryti. Aš mačiau Džedą, jis troško jo kraujo. Makenzis kone mirtinai jį primušė beisbolo blokštu. Jeigu jis paspruks nuo jūsų, aš pats savo rankomis. . .

— Sanės sūnus nenuskriaustų Andžės.— Rekso balsas skambėjo netvirtai, be įsitikinimo.

— Jis nepaspruks nuo mūsų,— santūriai tarė šerifas. Deriko žodžiai anaiptol nenudžiugino jo.— Aš jau nusiunčiau automobilį prie Makenzių namo ir pastačiau postus visuose keliuose, vedančiuose iš miesto.

— Vadinasi, jūs vis dėlto įtariate jį? Kurgi ne!

— Kol kas aš nežinau, ką galvoti. Kol viskas išaiškės, visi įtariami. Netgi jūs.— Dodsas prisimerkęs pažiūrėjo į Deriką.

— Puiku! Tiesa vis vien paaiškės, ir kai tai atsitiks, tikiuosi, kad tą pašlemėką pakars už kiaušų! . .

Dena pasiraukė nuo šios nešvankybės.

Kesidė irgi nebepajėgė ilgiau čia būti. Ji patyliukais išslinko iš Rekso kabineto, kur ji, atrodo, niekam nerūpėjo, ir išėjo iš namų pro tarnų išėjimą. Pasiekusi apatinį laiptą ir nebeįstengdama ilgiau ištverti, susirietė dvilinka ir ėmė vemti. Skaudžiai tvinkčiojo smilkiniuose, sąmonė nenorėjo suvokti, kas vyksta.

Nusišluostė burną delnu ir pasileido į arklides, kur visada rasdavo prieglobstį. Ji šoks ant Remingtono ir tol šuoliuos laukais, kol atlėgs jos širdies skausmas!

Arklidėse ji kluptelėjo. Ašaros temdė akis, kojos pynėsi. Ranką vėl ėmė mausti, bet jai buvo vis vien — dvasinis skausmas kankino daug labiau.

— Keside? . .

— Brigai? — matyt, jai pasivaideno jo balsas, sukurtas

jos pasąmonės, kuri priešinosi tikrovei. Nejaugi ji eina iš proto? Brigas?..

— Ts-s-s. Aš čia.— Nelauktai jis atsidūrė greta ir prisitraukė prie savęs stipriomis rankomis. Degėsiais ir dūmais atsiduodantis jo veidas prisiglaudė prie jos skruosto.

— Tu gyvas? — vos girdimai sušnibždėjo ji.

Iš jos akių plūstelėjo ašaros. Jis gyvas ir sveikas. Sveikas! Visa kita nebesvarbu. Ji prisiglaudė prie jo, čiupinėjo lyg netikėdama, kad jis čia, su ja, ir vis bučiavo, bučiavo šlapią nuo lietaus jo veidą.

— Aš maniau... O Dieve, aš maniau...— Ji ėmė garsiai raudoti.

Apkabinęs ją, Brigas įsikniaubė veidu jai į kaklą. Saugiau pasijutusi tvirtų jo raumenų prieglobstyje, ji pamanė, kad viskas susitvarkys. Bet tuojau ją vėl užgriuvo našta, baisi tiesos našta.

— Tau... tau reikia bėgti. Andžė žuvo.

Jis įsitempė.

— Aš žinau.

— Ir kažkas žuvo drauge su ja.

— Beikeris.

— Iš kur tu žinai kas?..— Ji krūptelėjo ir atšlijo nuo jo. Apibraižytas jo veidas buvo suodinas, dūmais atsidavė jo drabužiai ir kūnas.— Iš kur tu žinai? — mikčiodama pakartojo ji.

— Aš ten buvau.— Jai ištrūko slopus protesto šūksmas.— Tarsi pragare būčiau pabuvęs,— pasakė jis, ir jo balsas nuskambėjo lyg iš pragaro.

— Juk jie viskuo apkaltins tave!..— Ji palietė mėlynę virš jo antakio, stengdamasi nuslopinti abejonių viesulą, kuris ėmė suktis galvoje.

— *Aš to nepadariau.*

Baimė paralyžiavo jos sąmonę.

Kai tik jie sužinos, kad su Andže buvo Džedas, kai tik šerifas įsitikins, jog Derikas sakė tiesą apie Džedo muštynes su Brigu...

— Ar kas nors tave matė ten?

Jis žvelgė į tamsą vis dar spausdamas ją glėbyje; ji

pajuto, kad jos kūnas net dabar atsako jam, ir suprato patikėsianti, kad ir ką jis sakytų.

— Aš nieko nemačiau.

— Tau būtina nedelsiant bėgti. — Prisivertusi ištarti tuos žodžius, ji pajuto, kaip viskas miršta jos sieloje, nes žinojo: išėjęs jis niekada nebesugrįš. Ji niekada nebematys jo, ir meilė jam bus pasmerkta lėtai mirčiai.

— Aš nenoriu bėgti nuo...

— Tu neturi kitos išeities! — su neviltimi sušuko ji trokšdama tik vieno — išgelbėti jį. — Bet neimk motociklo — jie jau surado jį! — jos sąmonėje žaibiškai kilo vienintelis priimtinas planas.— Imk Remingtoną. Aš pasakysiu, kad jodinėjau, o jis vėl numetė mane ir pabėgo. Kol jie pasiges jo, tu jau būsi toli.

Brigo veidas suakmenėjo.

— Nereikią meluoti dėl manęs.

Ašaros degino jai akis. Jai pasirodė, kad jie atsisveikina amžinai.

— Kodėl nereikia? Brigai, juk tave pasodins į kalėjimą... Nebent tu... Nebent tu ne...

— Aš nepadegiau, Keside. Man vis vien, ką apie mane galvos tas prakeiktas miestas, bet man būtina žinoti, kad tu tiki manimi.

— Aš... aš tikiu,— ištarė ji lyg prisiekdama, nenukreipdama nuo jo naivių, patiklių akių.— Argi tu nežinai?.. Aš visada tikiu tavimi!

Jis sudejavo ir dar tvirčiau priglaudė ją prie savęs.

— Aš nevertas tavęs.— Jis pabučiavo ją į lūpas, įdėdamas į tą bučinį visą savo neviltį, paskui sušnibždėjo: — Aš neturiu bėgti. Šerifas čia. Aš pasišnekėsiu su juo. Pasakysiu jam tiesą...

— Ne! Brigai, tu nesupranti. Dėl tavęs jau priėmė nuosprendį! Derikas papasakojo jiems apie muštynes su Džedu, ir jie žino, kad tu ten buvai. Jie mano, kad tai — tavo kerštas. Šerifui reikia kažką dėl visko apkaltinti.— Ašaros tekėjo jos skruostais, o jis savo ilgais suodinais pirštais švelniai kedeno jos plaukus.— Prašau, bėk, Brigai. Gelbėkis. Na, kas iš to, jei praleisi kalėjime visą gyvenimą?..

— Tu netiki teisingumu?

— Mūsų apygardoje? O tu tiki?..

— Teisingumas tarnauja ne tokiems kaip aš.

— Tuomet bėk!

Ji išsilaisvino iš jo glėbio. Neturėjo jėgų užmesti balno Remingtonui ant nugaros. Brigas padėjo jai, ir netrukus ji jau kišo jam šlapią pavadį. Pirštais jis spaudė jos ranką, ir ji tuščiai stengėsi nuryti karštas ašaras.

— Pasiimk ir mane,— staiga sušnibždėjo ji ir pajuto, kaip jis įsitempė.— Na, leisk nors truputį pajoti su tavimi — iki apygardos ribos šiaurėje, o paskui tu vienas josi į rytus, per kalnus. Aš pasakysiu, kad Remingtonas numetė mane ten...

— Nereikia, Kese.

— Brigai, na, prašau, padaryk taip. Dėl manęs.

Susiraukęs jis pažiūrėjo į ją, vis dėlto padėjo užlipti ant arklio ir užšoko į balną užpakaly jos. Liūties merkiami, jie tylėdami šuoliavo laukais. Ore vis dar jautėsi degėsių kvapas. Netrukus pradės brėkšti.

— Štai čia,— parodė ji ežią, už kurios baigėsi jos tėvo valdos. Brigas staigiai sustabdė arklį. Ji nusisegė grandinėlę su švento Kristoforo medaliuku ir užkabino ją Brigui.— Kad sektųsi...

Jis padvejojo, paskui paskutinį kartą apkabino ją, lankstų stiprų jo kūną nukrėtė šiurpuliai.

— Ar mes teisingai elgiamės?..

— Neturime kitos išeities.

Nepaisydama geliančio širdies skausmo, ji pabučiavo jį, tada nuslydo žemyn vis dar lyg pakerėta žvelgdama į jį. Ir staiga tarsi atsikvošėjusi griebė akmenėlį ir paleido jį Remingtonui į sturplį. Eržilas suprunkštė ir kaip pašėlęs nulėkė padūmavusių kalnų link.

— Aš myliu tave,— vos girdimai sušnibždėjo ji, suprasdama, jog niekada nebepamatys jo, niekada nebeišgirs jo juoko, nebepažvelgs jam į akis. Paskutinis jo sveikinimas buvo tolstantis arklio kanopų dundėjimas.

11 skyrius

Sėdėdama tėvo kabinete ant palangės, Kesidė vos susilaikė nesurikusi, kad šerifo Dodso teorija — melas, grynas melas, išgalvotas žmonių, kurie stengiasi žūtbūt ką

nors apkaltinti — nesvarbu ką — nusikaltimu. Nuo gaisro praėjo beveik savaitė, bet Brigo Makenzio, kurį visi mieste laikė pragaro išpera, niekur nerado, ir praktiškai nebeliko abejonių, kad jis kaltas.

Dodsas sėdėjo nuo jo svorio išlinkusiame krėsle, stebėdamas tarsi liežuvį prarijusią Rekso dukterį ir retsykiais dirstelėdavo pro duris į kambarį, kuriame iki šiol žiojėjo ginklų spinta išmuštu stiklu.

Jos tėvas sėdėjo prie rašomojo stalo, jo pamirštas cigaras smilko peleninėje.

— Kaip suprantu,— tarė Dodsas, — Makenzis nebūtų pabėgęs, jei nebūtų kaltas. Atrodo, jog viskas taip ir yra, kaip sako jūsų sūnus Derikas. Džedas Beikeris ir Makenzis varžėsi dėl Andžės, jie žiauriai susimušė prie Makenzių būsto Sanei matant. Aš manau, kad Beikerių vaikinas kaip reikiant aptalžė Makenzį blokštu; jis niekada nesimušdavo sąžiningai. Šiaip ar taip, Makenzis buvo primuštas, o kai atsikėlė, įtūžęs nusekė Džedą.

— Kesidė sakė, kad Brigas čia ieškojo Andžės,— abejingu balsu tarė tėvas. Pastarąsias dienas niekas jo nedomino, ir jis šlaistėsi po namus lyg migloje, tik didelės raminamųjų dozės padėjo jam išsaugoti sveiką protą.

— Kas žino, kaip ten buvo iš tikrųjų...

— Kesidė nemeluoja.— Tėvas greitai žvilgtelėjo į ją; ji sėdėjo ant palangės žiūrėdama, kaip saulė užlieja kalvas, pliskindama popiečio karščiu.

— Aš žinau, bet jaunos mergaitės kartais būna neobjektyvios ir dažnai linkusios viską įsivaizduoti kitaip, nei yra iš tikrųjų. Teko girdėti, kad Kesidė taip pat buvo neabejinga tam Makenziui.

— Tai juokinga! — bet tėvo balsas skambėjo nelabai karingai.

Kesidė nugara pajuto įtariamą šerifo žvilgsnį.

— Jie gana ilgai šoko tą vakarą pas Koldvelus.

Kesidė tylėjo bijodama, jog prašnekusi bematant bus apkaltinta. Greičiau už gaisrą plito gandas, kad Brigas kaltinamas padegimu ir dviguba žmogžudyste. O dėl Andžės kūdikio tėvo... Daugelis turėjo savo nuomonę apie tai, bet ir čia Brigas Makenzis buvo pirmasis įtariamųjų sąraše.

Reksas atsiduso.

— Aš šokau su Džeraldina Koldvel. Bet tai nereiškia, kad aš, jūsų žodžiais tariant, esu jai neabejingas.

Kesidė greit dirstelėjo per petį.

Nė kiek nesutrikęs šerifas atkakliai varė savo:

— Bet jūs, pone Biukenenai, nesate šešiolikmetė mergaitė, kupina romantiškų iliuzijų, ar ne? — jis mostelėjo ranka tarsi atmesdamas Rekso argumentus.— Nesvarbu, ar Makenzis buvo užsukęs čia, vis vien jis iš jūsų namų važiavo į miestą ieškoti Andžės ar Džedo, o gal abiejų. Galbūt jis pasivijo Džedo „korvetą" ir nusekė paskui jį iki malūno, kur šis ketino susitikti su Andže. Visi žinome, kad Džedas dėl jos kraustėsi iš proto. Galbūt Makenzis užpuolė Beikerį, įlaužė jam kelis šonkaulius, dėl to šis neteko sąmonės, o paskui Makenzis padegė pastatą.

— Jis nebūtų žudęs Andžės,— negyvu balsu tarė Reksas.

— Gal jis nė nežinojo, kad ji ten yra. Arba. . .— Šerifas prisimerkė.— Gal ir žinojo. Gal buvo girdėjęs šnekant apie jos nėštumą. Jam pačiam patiko Andžė, ir mintis, kad ji miega su pirmu pasitaikiusiu. . .

Reksas trenkė kumščiu į krėslo alkūnramstį.

— Liaukitės, Dodsai! Mano duktė nemiegojo su pirmu pasitaikiusiu! — jo balse atsirado negarsi, bet valdinga gaidelė — tuomet su juo ginčytis nedaugelis būtų ryžęsis.— Kad ir kieno kūdikį ji būtų nešiojusi po širdimi, jai tai turėjo būti didelė meilė!

— Gal ji laukėsi nuo Makenzio. . .

Pašnairavusi Kesidė pastebėjo, kad tėvo veidas tamsiai nuraudo iš pykčio.

— Žiūrėkit, ką kalbate, Dodsai,— suriaumojo jis.— Mes šnekame apie *mano* dukterį.

— Kuri nei iš šio, nei iš to pasirodė esanti nėščia.

Kesidei sumaudė pilvą. Kūdikis! Andžės kūdikis. Brigo kūdikis. Jos rankos ėmė virpėti, ir ji sunėrė pirštus. Norėjo bėgti iš kabineto, kad nebegirdėtų to pokalbio, bet negalėjo — privalėjo kuo daugiau sužinoti apie Brigą.

Dodsas vis dėlto atlyžo.

— Gerai, gerai. Tarkime, kad Makenzis nesirengė padegti. Jis rūkė ir galėjo netyčia numesti degtuką, o juk

čia senas malūnas — tikriausiai šimto metų senumo...

— Šimto dvidešimt.

— Na, taip, sausas medis akimirksniu užsiplieskė, lyg kibirkščiai pataikius į benzino statinę. Gal Brigas nė nežinojo, kad Andžė yra pastate, ji galėjo slėptis nuo jo, bijodama atsidurti tarp dviejų įtūžusių vaikinų.

— Nesu tikras, kad viskas taip ir buvo, kaip sakote.

— Paklausykit, Reksai, juk Makenzis ne itin mylėjo jus, ar ne? Atrodo, jūs vos nenušovėte jo čia prieš kelias savaites?..

Vėl imdamas cigarą, Reksas pripažino:

— Jis susimušė su Deriku.

— Na, štai. Gal jis sumanė padegti istorinį statinį, nes griežė dantį ant jūsų.

— Manau, kad Derikas pats pradėjo peštynes.

— Bet juk negalite nušauti savo paties sūnaus. Be to, tiesą pasakius, Reksai, jums negalėjo patikti, kad tas Makenzis sukasi apie jūsų dukterį.

Tėvas užsitraukė cigarą, išpūtė dūmų kamuolį į lubas ir tylomis žiūrėjo, kaip jis išskysta.

— Spėju, kad iš miesto jis paspruko pavogęs jūsų arklį. Automobiliu nebūtų galėjęs aplenkti postų, pastatytų keliuose.

— Tai mano dukters arklys,— pasakė Reksas pakeldamas akis į Kesidę.

Vos raustelėjusi ji nusisuko nuo vyrų ir vėl įsistebeilijo pro langą. Lauke buvo karšta — nė pėdsako, kad neseniai praūžė liūtis. Musės daužėsi į stiklą, balos išdžiūvo viliodamos tik vapsvas, kurios skraidė virš džiūstančio dumblo.

Andžė ir Džedas nesenai buvo palaidoti Prosperičio kapinėse. Ceremonija vyko atskirai, nes velioniai išpažino skirtingą tikėjimą. Žmonės plūste plūdo prie Andžės karsto, miesto gyventojai stojo į eilę pareikšti užuojautos jos artimiesiems. Namai vis dar buvo pilni gėlių. Reksas pažadėjo Andžės atminimui paaukoti didžiulę pinigų sumą mergaičių mokyklai prie Šventos Teresės vienuolyno Portlende. Kone visi miesto gyventojai tomis dienomis aplankė gedule skendinčius Biukenenų namus.

Ir visus tie namai priėmė, visus, išskyrus Sanę Maken-

zi. Apsimuturiavusiai kažkokiais indėniškais apdarais ir kažką padrikai burblenančiai Sanei neleido peržengti slenksčio, mandagiai, bet tvirtai pareiškę, kad jai čia eiti nedera. Kesidė pro viršutinį langą pastebėjo ją ir išbėgo laukan, bet pamatė tik tolstantį jos „kadilaką".

Susikrimtusi Kesidė grįžo namo, bijodama žvilgtelėti į didžiulį Andžės portretą — Andžė šypsojosi, nekaltos jos akys spindėjo. Portretas stovėjo ant ilgo poliruoto stalo, aplink jį buvo pabirai sudėtos rožės, gvazdikai, lelijos ir chrizantemos, sustatyta kone šimtas gedulingų žvakių.

Tėvas Džeimsas beveik neišėjo iš Biukenenų, daktaras Viljamsas — irgi; vienas — kad pasmilkytų smilkalais ir skleistų dieviškąją išmintį, tuo suteikdamas dvasinę paramą, kitas — piliulėmis ir rekomenduojamu poilsiu lengvindamas išvarginto kūno kančias; tikėtasi, kad drauge sudėtos tos priemonės padės Reksui įveikti nepakeliamą skausmą. . .

Kesidė atsigodėjo iš prisiminimų.

— Mano duktė jodinėjo raita tą naktį,— garsiai tarė Reksas, vis dar atkakliai gindamas Brigą nuo šerifo kaltinimų.— Neturiu priežasčių ja netikėti.

— Taip,— atsiliepė ji, rodydama ranką aprištu riešu.— Va patvirtinimas.

— Eržilas vėl numetė ją,— pridūrė tėvas, ir jo akys pasidarė visai kaip senuko.— Tas užsispyręs laukinis eržilas. . .

— Bet Makenzis galėjo pasigauti jį pats, arba kas nors kitas. . .— Įtariamai primerktos šerifo akys tarsi kitaip vertindamos žiūrėjo į Kesidę.

— Apie ką čia jūs? — griežtai paklausė Reksas.

— Jam galėjo padėti. . .

Kesidės širdis vos nesustojo plakusi, prakaitu išrasojo kakta. Šerifas Dodsas buvo nuovokesnis, negu atrodė iš pirmo žvilgsnio.

— Kas, jūsų nuomone, galėjo padėti jam? Kesidė? — Reksas paniekinamai prunkštelėjo.

Dodsas stojosi.

— Aš tikiu, kad viskas paaiškės. Geriausios policijos pajėgos ir pėdsekiai šunys naršo tarpukalnes. Mes surasime jį.— Priėjęs arčiau, atsistojęs Kesidei už nugaros, jis

žvelgė į tolumoje dunksančius kalnus.— Jis netoli paspruks.

— Praėjo jau keturios dienos,— priminė jam Reksas.

— Bet jis nedaug turi pinigų ir tik dvi kojas; nebent, žinoma, dar būtų arklys. Mes jį sučiupsime,— tvirtai pasakė šerifas timptelėdamas į viršų kelnes, kurios smuko nuo didžiulio apvalaus kaip balionas pilvo.

Kesidė stengėsi išlikti rami, nors jai negera darėsi vien pagalvojus, kas Brigui bus, jeigu jį sugaus.

— Tačiau jūs nesate įsitikinę, kad tai padarė Makenzis.

— Kol kas ne, bet kai ką mes suradome, kas matė įvykį.

— Ką? — Reksas staiga susidomėjo.— Ką tokį?

Kesidė sulaikė kvapą.

Išdidžiai supdamasis ant nudrengtų kaubojiškų batų kulnų, Dodsas neatitraukė akių nuo Kesidės.

— Vilį Venturą. Mes radome jį prie upės, kur jis stovėjo tarsi žemėn įbestas, įsmeigęs akis į vandenį. Atrodo, kad tą naktį jis buvo malūne. Jo net antakiai nusvilę.

— Vajėzau,— sušnibždėjo Reksas.— Vilis?

O Viešpatie, neleisk, prašau, neleisk. Kesidė staiga prisiminė: ji matė, kaip Vilis tą baisią naktį slapstėsi pakelėje, nušviečiamas tik raudonų gaisro atšvaitų.

— Manote, kad jo parodymais galima tikėti?

— Aš išsamiai apklausiau jį keletą kartų. Jo pasakojimas nesikeičia. Tą naktį jis matė Brigą, Andžę ir Džedą ir vis kartoja: „Ji sudegė! Ji sudegė!"

— Kodėl iškart to nepasakėte man? — paklausė Reksas, ir jo akys gyvai sužibo.— Juk žinote, kad jis čia gyvena. Už arklidžių. Dirba man.

— O ką tai būtų pakeitę? Man regis, Viliui pasisekė, kad jis pats nesudegė. Gal jis išsigando ir pasislėpė miške, upės pakrantėje. Jį aptiko šunys, kai ieškojome Makenzio.

— Kur jis dabar?

— Pas mus, nuovadoje. Nesijaudinkit, jis pavalgydintas ir pagirdytas. Sakyčiau, kad jam viskas normalu, bet juk jam visada protas būdavo šiek tiek pasimaišęs? . .

— O Dieve.— Reksas užsidengė veidą rankomis.

— Taigi Vilis, nors jam galvelėj šiek tiek ir pasimaišę, matė Makenzį kartu su įvykių dalyviais ir savo žodžių nepaneigs.— Dodsas, ko gero, manė, kad Vilio liudijimas turėtų būti paskutinė vinis į Brigo karstą.

— Vilis pliauškia nesąmones,— staiga įsikišo Kesidė, nebegalėdama ilgiau kęsti apgaulės. Nors ir įtardama, kad šerifas nori priversti ją prabilti, ji negalėjo neginti Brigo.— Aš mėgstu Vilį, man jo gaila, bet manau, kad jo žodžiai negali būti panaudoti kaip liudijimas.

— Kodėl?

Jai reikėjo greit sumesti, ką sakys, kad jos melas nekristų į akis ir vingriai būtų įsuktas į tikrovišką versiją.

— Mat aš pažįstu Vilį geriau negu jūs. Jis iš tikrųjų ligonis. Tai įrodys kiekviena ekspertizė. O Brigas niekada nebūtų nuskriaudęs Andžės. Tą naktį jis ieškojo jos. Jis buvo atėjęs čionai; pasakė man, kad susimušė su Džedu, apkūlė šį jo paties blokštu, gal net kaulus sulaužė.— Labai susijaudinusi ji pasisuko į tėvą.— Tu turi tikėti, tėte, kad Brigas nenužudė jos.

— Kodėl? — paklausė Dodsas apsilaižęs suskirdusias lūpas.

— Nes... nes man atrodo, kad jis mylėjo ją,— riktelėjo Kesidė jausdama, jog tuojau pravirks.— Manau, kad jis rengėsi vesti ją.— Jos balsas drebėjo, ji vos stengėsi liežuvį apversti.— Galbūt ji pastojo... nuo jo!..

— Ne!— Reksas pakilo iš krėslo.— Aš tuo netikiu!..

— Velniai rautų! — šerifas priblokštas įsispitrėjo į ją krapštydamas pakaušį.— Kodėl nepapasakojote to anksčiau?

— Niekas neklausė manęs, ir tai... aš tik taip spėju.

— Na, jeigu jūs spėjate teisingai, tuomet Makenziui nevertėjo bėgti. Daug išmintingiau būtų buvę ateiti į policiją ir iškloti mums visą tiesą, kas įvyko. Kitaip gausime patikėti Viliu.

— Brigas Makenzis nebuvo kūdikio tėvas! — Reksas Biukenenas papurtė galvą, visiškai įsitikinęs sakąs tiesą.

— Tėte...

— Ji nesidomėjo tuo vaikinu, ne tiek kad...

„O Dieve, ką tai dabar pakeis? Andžė mirusi",— pa-

galvojo Kesidė. Kambario sienos, atrodė, sutriuškins ją. Ji šoko lauk iš kabineto, nubėgo pro šimtus mirkčiojančių žvakių ir smuko į viršų. Andžės kambario durys buvo uždarytos, bet ji plačiai atlapojo jas ir iškart žengtelėjo atatupsta nuo brangių kvepalų bangos — Andžės kvapo. Didžiulis Lukrecijos portretas su metukų Andže ant kelių vis dar žvelgė nuo sienos. Ir lėlės — visos tos Barbės, Kenai, Cetės, Ketės ir kiti vis taip pat oriai stypsojo įstiklintose spintose.

Netekties kartėlis užplūdo Kesidę, ir ji skubiai uždarė duris.

Atsišliejusi į koridoriaus sieną prie laiptų, ji rijo ašaras, kojos linko. „Brigai, kur tu? — mąstė ji susmukdama pasieniui ant grindų.— Kur?" Ji užsidengė veidą rankomis, bet spėjo pamatyti šerifą Dodą. Prisimerkęs jis rausėsi užpakalinėje kišenėje, ieškodamas, matyt, kramtomosios gumos ir vis žvilgčiodamas čia į Andžės atminų stalą, čia ton pusėn, kur už turėklų susigūžė Kesidė.

Kesidė žvilgtelėjo į kalendorių. Nuo gaisro praėjo savaitė, bet namus vis dar gaubė gedulas.

Ji išėjo iš savo kambario ir sustojo nebetoli laiptų, išgirdusi balsus apačioje. Dvi geriausios jos motinos draugės, Džeraldina Koldvel ir Ada Alonso, stovėjo vestibiulyje, matyt, manydamos esančios čia visai vienos.

— Andžės netektis pribaigs Reksą,— šaižiai šnabždėdama pranašavo Džeraldina. Jos atvežė namie marinuotų daržovių ir vaisių, dailiai pjaustyto kumpio ir kitų skanėstų tiek, kad būtų pakakę pavalgydinti visas trečiojo pasaulio šalis, nors namie niekas nenorėjo nė pagalvoti apie valgį.— Jis dievino tą mergaitę.

— Argi aš nežinau? Ada, Bobio motina, skubiai persižegnojo ir nulenkė galvą, Kesidė iš viršaus net pamatė jos viršugalvyje žilas plaukų šaknis, kurias ji uoliai stengdavosi paslėpti dažais.

Kada pagaliau tos geradarės paliks juos ramybėje ir liausis sukusios ratus kaip maitvanagiai, atvykdamos bet kuriuo dienos ir nakties metu, užjausdamos ir žarstydamos gerus patarimus, glostydamos Kesidę per petį, vos ši

pasimaišydavo netoliese! Mergaitės nuomone, jos grynų gryniausiai apsimetinėjo.

O vakar teikėsi atvykti Erlinė Spirs, protestantų pastoriaus žmona. Nors Reksas Biukenenas visą gyvenimą buvo doras katalikas, Erlinė jautė pareigą atstovauti savo vyro bažnyčiai ir pareikšti užuojautą. Šalta, manieringa ir krakmolyta, nedraugiškai sučiauptomis lūpomis, ji sustojo prie degančių žvakių apsupto Andžės portreto.

— Nelaimė... kokia nelaimė,— tarė ji, žvilgsniu reikšdama užuojautą ir paliesdama kryžių, kabantį jai ant kaklo.— Tokia graži mergaitė. Tikiuosi, kad Makenzis bus surastas ir pelnytai nubaustas. Nuo pat kūdikystės jis nešа vien nemalonumus. Seniai pažįstu tą šeimynėlę!.. O Viešpatie, ką aš čia plepu, juk norėjau pareikšti užuojautą nuo savęs, nuo dvasiškojo tėvo ir visos mūsų parapijos.

Kesidė duso toje veidmainystės atmosferoje, ir dabar, kai Ada ir Džeraldina šnibždėjosi fojė, ji pasitraukė nuo turėklų į koridoriaus prieblandą, ketindama grįžti į savo kambarį, kur ir kiurksodavo nuo to laiko, kai įvyko gaisras. Buvo užsukusios ir kelios jos draugės. Jos pasakė, neva joms labai gaila Andžės, bet išvydusios, kad Kesidė vis dar lyg perkūno trenkta ir su ja sunku bendrauti, skubiai pasišalino...

— Dena,— vienu balsu sušneko abi moterys, kai Kesidės motina išėjo į vestibiulį.— Mes iš proto kraustomės nerimaudamos.— Tai Ada. Nuoširdus balsas. Paskui spigus: — Gal aš galėčiau... gal mes galėtume ką nors padaryti? — Džeraldinos balsas: — Teisėjas tiesiog vietos sau neranda. Jis dievagojasi, kad nusikaltėlis bus surastas ir vos tik įkliuvęs atsiims, kas jam priklauso. Gali pasikliauti manim.

— Aš tikiuosi, kad jis degs pragare,— atsakė Dena, ir Kesidei pasidarė nejauku.— Vargšė Andžė, amžiną atilsį duok jai, Viešpatie!

— Felisitė ištisas dienas rauda,— prisipažino Džeraldina.— Jos buvo tokios artimos su Andže.— Ji giliai atsiduso.— Be šio savo skausmo, ji turi guosti ir Deriką.

— Vargšas berniukas. — Tai vėl Ada.

— Nieko, jam jau geriau,— pasakė Dena, matyt, ne-

bijodama griežčiau vertinti posūnio.— Jis nori, kad pasamdytume privatų seklį, užpjudytume ant Makenzio kaip ant kokio žvėries ir atvežtume jį čionai grandinėmis sukaustytą...

— Kaip laikosi Kesidė? — paklausė Ada.

— Manau, kad jai viskas bus gerai. Ji tokia santūri. Žinoma, labai sielvartauja dėl Andžės mirties, bet — kalbant tarp mūsų — gerai, kad tas Makenzis pabėgo. Jis ėmė rodyti dėmesį Kesidei — žinote, kaip tai būna, visuomet jiems norisi būti su padoriomis mergaitėmis, o ne su tomis padugnėmis, tarp kurių jie išaugo.

Ir jo brolis ne geresnis,— sutiko Džeraldina.

— Ceizas — kas kita,— išsisukinėdama atsakė Dena.— Jis žino, kur jo vieta, ir daug dirba. Reksas paskolino jam pinigų mokslui, ir jis sąžiningai atidirba už paskolą. Nors ir keista, tai blaiviai mąstantis vaikinas. Gaila, kad jo brolis toks netikęs. Tai visada jam trukdys.

— Kaipgi Reksas laikosi? Ar jis atsipeikės po tokios netekties? — užjaučiamai paklausė Džeraldina.

— Kas žino? Jis dievino Andžę. Mylėjo ją daug labiau negu sūnų ir antrąją dukterį.— Tikiuosi, kad dabar jis supranta, kokia laimė, kad yra Kesidė...

Ada pritarė tam ir pridūrė:

— Graži mergaitė Gal turėčiau pasakyti Bobiui, kad jis ją kur nors pakviestų?

— Būtų puiku,— pasakė Dena, o Kesidė tiesiog krūptelėjo nuo šios minties.

— Jie privalo padėti vienas kitam ištverti tą sielvartą.

Bobis mat padės!

— Taip,— sutiko Džeraldina,— visai kaip Felisitė ir Derikas.

— Gerai, eime į kambarį, išgersime atšaldytos arbatos. Kiekgi galima stovėti vestibiulyje? — atsikvošėjo Dena.

Kesidė su pasibjaurėjimu uždarė duris. Pasimatymas su Bobiu Alonsu? Surengtas jo mamytės? Iš tiesų, tai tokia proga, kurios negalima praleisti. Ji nuspyrė šalin batelius ir įsijungė radiją. Sena „Roling Stounz" ansamblio daina sklido kaip fonas diktoriaus balsui. Užsimerkusi Kesidė

klausėsi Miko Džegerio skundo, esą jis piešia kažką juoda. Jai buvo suprantama jo būsena.

Į duris pasibeldė. Sujudėjo langų užuolaidos, ir atsisukusi ji išvydo tarpduryje stovintį Deriką.

— Ar galiu užeiti? — sušnibždėjo jis. Atrodė nelaimingas ir nusikamavęs, tarsi būtų sublogęs dvidešimt svarų ir netekęs dalies savo sielos.

— Viešpatie, kaip siaubingai aš jaučiuosi,— tarė jis, ir karščiuojančiose jo akyse sužvilgėjo ašaros.— Andžė nenusipelnė tokio likimo.

Kesidė neatsakė bijodama, kad balsas ją išduos.

— Aš, žinai, ją mylėjau. Ji pridarydavo daug rūpesčių, bet aš ją mylėjau.

— Taip, aš žinau. Aš irgi.

— Norėjau atsiprašyti tavęs dėl to vakaro su šautuvu. Ar labai išgąsdinau tave?

— Nerimavau ne dėl savęs.

Jis priėjo prie tualetinio staliuko ir ten pastebėjo jos fotografiją — ji sėdėjo raita ant Remingtono. Paėmęs nuotrauką, jis susiraukė, paskui dirstelėjo į veidrodį ir žvilgsniu susitiko su Keside.

— Tėtei nereikėjo priimti į darbą to Makenzio.— Derikas piktai susičiaupė prisiminęs Brigą.— Jei nebūtų priėmęs jo dirbti, nieko nebūtų atsitikę.

— Kas galėjo žinoti iš anksto...

Staiga jis sugniaužė kumščius, glamžydamas fotografiją.

— Negaliu patikėti, kad jos nebėra gyvos! — jis pakėlė akis į lubas, lyg ten ieškodamas atsakymo.

— Ir aš.

Jis trūkčiojamai atsiduso, perverdamas Kesidę vandeningų akių žvilgsniu.

— Aš užmušiu jį, garbės žodis, užmušiu. Jei tas šunsnukis kada nors vėl pasirodys mūsų apygardoje, prisiekiu, kad nusmaugsiu jį plikomis rankomis!

— Net jei jis ir nekaltas?

— Jis kaltas, Keside,— garsiai sušnopavęs sušnypštė Derikas.— Tas nenaudėlis dėl visko kaltas ir kada nors su kaupu turės užmokėti!..

Ji pasijuto lyg nusikaltėlė, kai miške greta lentpjūvės

rišo seną kumelę prie medžio ir keičiantis pamainai slėpėsi pavėsyje. Dulkėti, apkritę pjuvenomis darbininkai vožėsi nuo galvų apsaugos šalmus, rūkė, juokėsi ir pokštavo eidami per vartus į automobilių stovėjimo aikštelę.

Didžiuliai plakatai ant tvoros skelbė: *„Reikalingi tik kvalifikuoti darbininkai"* ir *„Saugumo taisyklių laikymasis — laimingos ateities garantas"*. Ant asfalto vienas greta kito stovėjo įvairiausių markių ir dydžio automobiliai — „džipai", sunkvežimiai, „sedanai". Žviegė pjūklai, pakrauti elektrovežiai riedėjo prie jau sudėtos į rietuves medienos, kurią reikėjo išgabenti. Kesidė žiūrėjo, kaip išsiskirsto darbininkai,— jaunesnieji staigiai šokdavo iš vietos savo sportiniais automobiliais ir motociklais, o tie, kurie vyresni, grupėmis sėsdavo į džipus, užsirūkydavo ir tik tada įjungdavo variklį. Atėjo nauja pamaina, ir Kesidė pastebėjo ieškomą pikapą — seną kadaise turkio mėlynumo automobilį, dabar subjaurotą suvirinimo siūlių ant sparnų ir užpakalinių durelių. Tai Čeizo Makenzio automobilis.

Jis išlipo iš kabinos, ir Kesidės širdis suspurdėjo tris kartus tankiau, kai ji išvydo jį, tokį panašų į Brigą, podraug visai kitokį. Pasakiusi sau „dabar arba niekada", ji luktelėjo, kol dauguma darbininkų suėjo per vartus, tada pašaukė jį:

— Čeizai!

Markstydamasis nuo besileidžiančios saulės, jis atsigręžė į ją.

— Taip?

— Tai aš.

Šypsena sušvelnino rūsčią jo veido išraišką.

— Keside, ką jūs čia veikiate? — nustebęs paklausė jis. Paskui pastebėjo nerimą jos akyse, ir pamažu liovėsi šypsojęsis.— Jūs čia dėl Andžės, taip? Ir Brigo?

— Aš... aš norėčiau sužinoti, ar iš jo nieko negirdėti?

Mėlynos jo akys apniuko.

— Aš nieko nežinau, o mama jei ir žino — nepasakoja, ji niekam nieko nepasisako.

Kesidė negalėjo nuslėpti esanti nusivylusi ir paspyrė skaldos gabalėlį.

— Aš... m-m, aš žinau, kad jūs... domitės juo...— Ji staigiai loštelėjo galvą manydama, kad jis šaiposi iš jos, bet Čeizas buvo rimtas. Jis patylėjo žvelgdamas į tolį, tarsi svarstydamas savo galimybes, ir tyliai pridūrė: — Ką nors sužinojęs, pranešiu jums.

— O jūsų mama?

— Geriau paklauskit jos pati.— Jis palingavo galvą ir staiga pasirodė jai labai nuvargęs ir pasenęs.— Tiesą sakant, mama nemėgsta apie tai kalbėti. Ji labai kremtasi dėl visos tos istorijos.

— Man labai gaila.

— Ir man,— tyliai pasakė jis.— Ir man.

Ji pasisuko norėdama eiti, bet jis stipriais, nuo darbo sušiurkštėjusiais pirštais griebė ją už riešo, tarsi norėdamas rasti pulsą.

— Paklausykit, aš žinau, kad jums sunku, ir tikriausiai neverta apie tai kalbėti, bet padarysiu dėl jūsų, ką tik galėsiu. Ir... na, jeigu jums ko nors prireiktų — aš suprantu, tai skamba kvailai, kai žinome, kokia mano ir jūsų padėtis, bet aš kalbu rimtai, — jei kada nors jums ko nors prireiktų, galite pasikliauti manimi.— Ji sunkiai atsikvėpė žiūrėdama tiesiai į kupinas nerimo jo akis.

— Dėkui. Nieko nereikia. Aš tik norėjau ką nors sužinoti apie Brigą.

Šešėlis šmėstelėjo Čeizo veidu.

— Aš tik pasiūliau,— atžariai pasakė jis, paleido ją ir skubiai nuėjo automobilių stovėjimo aikštele prie atdarų lentpjūvės vartų, pakeliui dėdamasis apsauginį šalmą.

Užaugusi prabangioje viloje, kurią jos tėvas pastatė savo pirmajai žmonai, Kesidė jautėsi labai kalta dėl to, kad kitaip negu ji, niekada nieko nestokojusi, Brigas ir Čeizas gyveno čia, šitoje ankštoje, skurdžioje landynėje.

Smarkiai plakė Kesidės širdis, kai ji statė savo motinos limuziną greta Sanės automobilio. Pliušinė katė be jokios išraiškos spoksojo į Kesidę stiklinėmis akimis, kol ši dėjo automobilio raktelius į rankinę. Ji pasiėmė automobilį nepasiklaususi, kai Dena ir Reksas buvo Portlende, nes nebegalėjo ilgiau ištverti visiškos nežinomybės. Visą ke-

lią ji meldėsi, kad tik nesustabdytų policija — ji dar neturėjo vairuotojo teisių. Tiesa, kol kas jai sekėsi.

Prakaitas išmušė kaktą iš susijaudinimo, ir ji kurį laiką delsė, stengdamasi nusiraminti. Ilgiau atidėti savo misijos ji negalėjo, kiekviena minutė buvo suskaičiuota — bet kuriuo metu galėjo grįžti tėvai.

Žemutinis Makenzių būsto laiptukas beveik perpuvo, o metalinė vėjo sūpuojama iškaba virš durų išbluko ir kiaurai surūdijo. Taip, Makenzių šeimai atstojęs namą ir patyręs geresnių laikų furgonas jau pradėjo rūdyti.

„Dabar arba niekada",— pasakė ji sau ir pakėlė ranką pasibelsti. Tačiau durys atsidarė dar Kesidei nespėjus prie jų prisiliesti. Sanė žvelgė niūriai ir rūsčiai, gilios raukšlės susiklostė jai prie burnos.

— Tu esi Rekso Biukeneno duktė.— Ji greičiau tvirtino, negu klausė.

— Taip, ir aš norėjau pasikalbėti su jumis, atsiprašyti už tai, kaip su jumis buvo pasielgta mūsų namuose. Aš... aš prašau atleisti...

Durys prasivėrė plačiau.

— Tavo tėvas kaltina Brigą dėl gaisro ir tavo sesers mirties.

— Ne, ne jis, šerifas ir mano brolis.— Ką ji dar galėtų pasakyti? Ji pakėlė tyras akis į pagyvenusią moterį.— Aš esu įsitikinusi, kad jis visai nekaltas.

Šypsena šmėstelėjo Sanės lūposе.

— Bet tavo tėvas... Jis dievino vyresniąją dukterį, ir dabar jam tartum širdį išplėšė. Jis nori surasti kaltininką!

— Manau, kad taip.— Nujausdama kažką negera, Kesidė išgąstingai pažvelgė į tamsiai rudas Sanės akis.

— Užeik.

Furgonėlio vidus buvo toks pat nušiuręs, kaip ir išorė: linoleumo raštai nusitrynė, sienų tapetai išbluko, susiriebalavo. Iš radijo imtuvo, pastatyto ant virtuvinio stalo, sklido religinė muzika. Sanė priėjo ir išjungė jį.

— Tu nori sužinoti apie jį,— tiesmukiškai tarė Sanė ir galva parodė į plastmasinę kėdę prie stalo,— apie mano sūnų.

— Taip.

Sanės akys suspindėjo.

— Argi ne visi mes to paties norime? Jis nepaskambino, neparašė, ir jis toli. Gal jis miręs. Aš nieko nežinau.

— Jis neturi, negali numirti! — Kesidė niekada nebūtų patikėjusi, kad Brigo nebėra gyvo.

— Tikiuosi, kad tu teisi,— liūdnai nusišypsojo Sanė.— Bet aš regiu, kad jo laukia didelės kančios.— Ji sielvartingai palingavo galvą.— Ir mirtis! Ugnis ir vanduo.

— Paklausykit, aš visai nesuprantu, ką jūs kalbate. Atėjau čionai tik norėdama sužinoti, ar ką nors girdėjote apie jį. . .

Staiga Sanė linktelėjo į priekį ir sugriebė Kesidę už rankos. Mergaitė norėjo ištraukti ranką, bet bijojo net pajudėti, nes tamsiaakė moteris žiūrėjo kažkur į tolį per jos petį, matyt, ją ištiko dar vienas iš daugelio jos regėjimų.

Kesidei šiurpuliai nubėgo nugara, ir ji prikando lūpą. Ta moteris tokia nepanaši į savo sūnus — ji kažkokia piktadariška. Lauke ėmė ūžauti vėjas, ir iškaba virš durų garsiai sudžeržgėjo.

Kesidės širdį vėl sugniaužė baimė.

Sanė sunkiai atsiduso.

— Aš. . . aš tikiu, kad Brigas gyvas,— tarė Kesidė, pagaliau ištraukusi ranką.— Jis gyvas ir sveikas, jis sugrįš į mūsų apygardą ir įrodys esąs nekaltas.

Nuvargusių rudų akių žvilgsnis stabtelėjo prie jos.

— Ateity vien kančios,— sielvartingai pasakė Sanė, kurios veidas ūmai pasidarė visiškai išsekęs ir susenęs.— Kančios ir mirtis laukia jo, ir tai, Keside Biukenen, atsitiks dėl tavęs.

— Ne,— sušnibždėjo Kesidė žengdama prie durų. Ko ji atėjo čionai? Ta sena moteris tik dar labiau išgąsdino ją. Tik dėl vieno dalyko šerifas buvo teisus: Sanę dera uždaryti, išvežti į psichiatrinę kliniką, teplepėtų ten su kitais ligoniais apie savo regėjimus.— Prašau, pasakykite Brigui, kad aš nerimauju dėl jo, kad aš norėčiau žinoti, ar viskas gerai, kad. . .

— Tai jau nulemta. Tu ištekėsi už mano sūnaus!

— Ištekėsiu už jo? — pakartojo ji.— Bet juk sakote, kad jis gal jau miręs? — Kesidė šiaip taip surado durų ranke-

ną ir smarkiai pastūmė. Vėjo gūsis išplėšė jai iš rankų duris, ir jos bildėdamos trinktelėjo į sieną.— Ne, ne! Jūs klystate.

Tai moteriai tikrai galvoje pasimaišę. Kluptelėjusi ant sulūžusio laiptuko, Kesidė skubėjo prie automobilio, bet Sanės balsas sekė paskui ją kaip šešėlis, nuo kurio neįmanoma pabėgti:

— Keside Biukenen! — skardėjo tas balsas, perrėkdamas stiprėjančio vėjo ūžavimą.— Žmogus, už kurio tu ištekėsi,— tai kitas mano sūnus.

O Dieve, ne! Greičiau bėgti iš čia! Kesidė nervingai ieškojo automobilio raktelių.

— Kada nors, mano dukra, tu tapsi Čeizo žmona! ..

Pirmosios knygos pabaiga

ANTROJI KNYGA

1994

12 skyrius

Mirštantysis greičiausiai Brigas.

Kito paaiškinimo negalėjo būti. Kitaip iš kur būtų atsiradęs tas medalionas su šventu Kristoforu? Tiesa, tokie medalionai nebuvo retenybė, ir tikriausiai dešimtys Prosperičio gyventojų juos turi. Bet pernelyg daug sutapimų! Žmogus, nukentėjęs per lentpjūvės gaisrą, susitiko su Čeizu, ne kas kitas, o jis spaudė delne tą nelemtą medaliuką ir tyliai murmėjo jos vardą. Jis negalėjo būti kas nors kitas, tiktai Brigas!

Brigas. Daug metų ji vertė save negalvoti apie jį, nemylėti jo, daugiau nebesitikėti, kad jis sugrįš. Iš pradžių buvo sunku, bet ilgainiui, negaudama iš jo nė žinutės, pagaliau įtikino save, kad jis amžinai pasitraukė iš jos gyvenimo — gyvas ar miręs. Kai jau suaugo, jai ėmė atrodyti, kad jos jausmai Brigui buvo tik mokinukės susižavėjimas, vaikiška meilė, kad juos nulėmė susiklosčiusios aplinkybės, seksualinio nubudimo pradžia. Juk tuomet ji manė negalėsianti miegoti su vyriškiu be meilės ir atsidavimo visam gyvenimui.

Tokia tuomet ji buvo — naivi, kvaila svajotoja. Brigui verčiau derėjo laikytis atokiau nuo jos.

Bet dabar jis sugrįžo. Ir miršta...

Jis susitiko su Čeizu, kuris tikriausiai visuomet žinojo,

kaip susisiekti su juo. Be abejo, Čeizas melavo jai, sakydamas, kad nei jis, nei jo motina nieko nežino apie Brigą ir seniai laiko jį mirusiu.

„Jei Brigas ir gyvas,— tvirtino jai Čeizas prieš daugelį metų, dar prieš jiems susituokiant,— mudviem jis miręs. Jis žino, kaip susisiekti su motina. Juk ji niekur neišsikraustė, nekeitė savo telefono numerio, nuolat vildamasi, kad jis paskambins; na, mano pavardė taip pat yra telefonų knygoje. Kad tik būtų noro susirasti reikiamą telefoną. Vadinasi, jis miręs. Arba nutarė leisti mums taip galvoti. Argi tai ne tas pats? .."

Bet, pasirodo, Čeizas melavo. Kodėl? Kad išgelbėtų santuoką? Nuo tokių minčių jai galva plyšo, jautėsi išduota ir be galo pavargusi. Pastarosios dvi dienos tapo jai košmaru, mirtinai iškamavo. Ir iki gaisro ji turėjo daug rūpesčių. Rimtų rūpesčių. Dėl savo santykių su vyrų.

Ji žvilgtelėjo į savo sužadėtuvių žiedą — paprastą aukso lankelį su vienišu briliantu, kuris atspindėdamas nuo veidrodžio sąmokslininkiškai mirktelėjo jai, tarsi dalydamasis su ja asmenine paslaptimi, kad santuoka su Čeizu taip ir netapo meilės bei savitarpio supratimo kupina sąjunga, kurios ji tikėjosi. Jie susituokė skatinami visiškai klaidingų motyvų ir abu tai suvokė — netgi tada. Atsidususi ji susibraukė delnu banguotus kaštoninius plaukus. Kad ir kaip ten būtų, santuoka buvo įteisinta, ir dabar nepasuksi laiko rodyklių atgal...

Tačiau ji negali kiurksoti štai taip, irzdama ir sielvartaudama. Reikia kažką daryti! Ji liks ištikima Čeizui, slaugys, kol jis pasveiks, o paskui jie galėtų iš naujo apsvarstyti savo santuoką. Bet pirmiausia reikia pamatyti Brigą. Kol jis nemirė...

Kažkuria sąmonės dalimi svajodama kristi į lovą ir užmigti, kad atsikratytų to košmaro, ji vis dėlto nuskubėjo prie išėjimo, pakeliui pasigriebusi džinsinę striukę. Laikas suimti save į rankas — juk kažkas turi tai padaryti. Dabar, kai Čeizas guli apdegęs ir sužalotas, kai jos tėvą ištiko širdies priepuolis, Dena iš nevilties grąžo rankas, o Derikas kaip visada nežinia kur pradingęs, ne kas kitas, o ji gaus išgerti tą taurę iki dugno. Dieve, suteik jėgų ištverti visą tą siaubą!

Galiausiai juk ji buvo gana gera reporterė ir prieš iškeisdama kišeninį magnetofoną į sužadėtuvių žiedą atliko ne vieną žurnalistinį tyrimą, tik vėliau susirado patogų, bet nuobodų darbą vietos laikraštyje...

Tuos keistus namus iš stiklo ir raudonmedžio Čeizas jai pastatė praėjus metams po to, kai ji sutiko ištekėti už jo. Prabangūs namai su vonios kambariais, išklotais marmuru iš Italijos akmenų kirtyklų, išpuošti krištolo sietynais ir rankų darbo baldais, padirbdintais pagal užsakymą ir Čeizo pageidavimus, labiau panėšėjo į muziejų negu į namų židinį. Ant išblizginto parketo buvo pakloti senoviniai persiški kilimai, o drožinėti ąžuoliniai turėklai, kuriuos meistrai iš Europos kūrė ir statė kone visus metus, įrėmino marmuro laiptus, vedančius iš cokolinio aukšto į viršų, į gyvenamuosius kambarius.

Namų prabanga tiesiog badė akis. Bet Čeizas be galo troško tos prabangos, o Kesidė visur kur sutiko su juo, naiviai tikėdamasi, kad nauji namai padarys jį laimingą.

Žinoma, taip neatsitiko. Niekas neatnešė Čeizui laimės...

Sučirškė telefonas, ir Kesidė stabtelėjo prie prancūziškų svetainės durų, ketindama pasiklausyti automatinio atsakiklio. Nuo to laiko, kai grįžo namo iš ligoninės, ji suskaičiavo gal penkiolika skambučių. Skambino susirūpinę draugai, kažkokie darbininkai iš lentpjūvės ir reporteriai — jos kolegos, sudominti istorijos, pakvipusios skandalu. Ji nėjo prie telefono. Negalėjo.

— Keside? Tu namie? Prašau, atsiliepk! — ji atpažino susijaudinusį Felisitės balsą. Kurį laiką viešpatavo tyla.— Paklausyk, aš žinau, kad tu esi namie, todėl maldauju: pakelk ragelį. Mes su Deriku tiesiog susirgome nuo visų tų klausimų. Man skambino iš dviejų televizijos stočių, taip pat iš „Oregoniečio" laikraščio. Visi jie laukia kokio nors pareiškimo, o Derikas nežino, ką sakyti. Tu... tikriausiai tu geriau žinai, ką atsakyti tokiems žmonėms.— Ji nutilo, ir Kesidė nesunkiai įsivaizdavo, kaip sunerimusi Felisitė kramto lūpas.— Keside? Dėl Dievo meilės, patark, ką daryti. Jei esi namie, pakelk tą prakeiktą ragelį.

— Taip, aš iš tikrųjų namie.— Ji atsirėmė alkūne į stalo kampą.— Nesijaudink dėl reporterių. Jei kuris nors

vėl paskambins, pasakyk, kad dar šiandien aš pati su jais pasikalbėsiu...

— Tai dėkui. Jau krausčiausi iš proto. Tie žmonės tiesiog plėšrūnai! Nieko nenoriu įžeisti,— skubiai pridūrė ji dėl visa ko, jei Kesidę staiga užgautų toks jos pasirinktos profesijos įvertinimas,— bet aš girdėjau, kad jie būriuojasi ligoninėje, o Deną ir Reksą susirado net Palm Springse! Įsivaizduoji?..

O, ji puikiai šitai įsivaizdavo. Argi ji pati, trokšdama gauti informacijos, nepraleisdavo ištisų dienų ant teismo pastatų laiptų, ar kiauras naktis nebudėdavo prie kalėjimų, nebėgiodavo paskui įvairiausius žmones, kad gautų svarbų interviu? Koks tolimas dabar jai atrodė tas gyvenimas...

— Blogos naujienos visuomet pasklinda daug greičiau už geras, — šaltai tarė Kesidė.

— Na, juk tu žinai, kaip mes sielvartaujame dėl Čeizo,— susigraudindama tarė Felisitė.— Mudu su Deriku taip kremtamės dėl to, kas įvyko...

Melas! Felisitė ir Derikas išdūmė prie Tacho ežero vos aptilus kalboms apie gaisrą, per kurį žuvo Andžė. Ir dabar Felisitės susirūpinimas atrodė dirbtinis. Ji visur kur pritardavo vyrui, o Derikas neapkentė kiekvieno, kas bent kiek susijęs su Makenzių šeima. Kai Kesidė ištekėjo už Ceizo, visa jos šeima buvo šokiruota, bet netikras brolis ir brolienė nė nesistengė slėpti esą pasipiktinę jos pasirinkimu, laikydami tai iššūkiu visuomenei. Tiesa, tai iš tiesų buvo viena iš priežasčių, dėl kurių Kesidė ryžosi tuoktis su Čeizu Makenziu. Beje, pirmuosius kelis mėnesius jie jautėsi laimingi. Kaip seniai tai buvo!..

— Nesirūpink,— sausai tarė Kesidė.— Netrukus jam palengvės.

— Argi? Aš žinau, kad jo būklė labai sunki...

— Taip, žinoma, bet daktaras Okanas mano, kad jis pasitaisys.

— Argi tu kalbėjai su daktaru? Man atrodė, kad tu buvai su tuo detektyvu...

Kesidė neturėjo laiko atsakinėti į Felisitės klausimus.

— Taip, aš buvau nuvažiavusi į ligoninę su šerifo Vilsono padėjėju, bet paskui sugrįžau tenai viena ir pasišne-

kėjau su daktaru.— Ji ėmė nervingai sukti telefono laidą ant piršto.— Daktaras Okanas teikia vilčių.

— Išrašytas iš ligoninės, jis grįš namo?

Šito ir pati savęs ji klausė dešimtis kartų.

— O kurgi dar jam dingti?

Felisitė garsiai atsiduso.

— Neįsižeisk. Tiktai mes visi žinome, kad jums buvo iškilę šiokių tokių nesklandumų...

Kesidė įsitempė. Kad ir kokie sudėtingi buvo jos santykiai su Čeizu, ji niekada niekam nesiskundė — nei savo motinai, nei juo labiau broliui ar brolienei. Asmeninis jos gyvenimas niekam neturi rūpėti.

— Paklausyk, Felisite, Čeizas taisosi, ir jis sugrįš namo. Viskas! — suirzusi atsakė ji.

Felisitė nesispyrė.

— O kaip ten su tuo kitu žmogumi?

Kesidei užgniaužė kvapą. Brigas!

— Aš... dar nežinau,— prisipažino ji, ir laidas išsprūdo jai iš pirštų.— Man neleido užeiti pas jį. Sako, kad jo būklė labai sunki.

— Kas gi jis toks, po paralių?

Nejaugi tai jos širdis taip garsiai plaka?..

— Aš nežinau. Policija stengiasi nustatyti asmenį.

— Tikiuosi, kad jie atpažins jį, ir gana greit,— karštai pareiškė Felisitė.— Aš negalėsiu nurimti, kol nesužinosime, kas jis toks ir kodėl padegė lentpjūvę.

— Tu tokia įsitikinusi, kad tai jo darbas? — Brigas? Kam jam prireikė sugrįžti čia ir padegti lentpjūvę?

— O kieno gi dar? Paklausyk, Keside! Tavo vyras vos nežuvo, o tu gini kažkokį valkatą, kurio policija nė atpažinti negali! Žinoma, kad jis dėl visko kaltas.

— Kol kas mes nežinome, kaip viskas iš tikrųjų įvyko,— pasakė Kesidė kaip įmanydama abejingiau. Felisitė nieku gyvu neturi sužinoti, kad Brigas sugrįžo.— Be to, jei tu manai, kad tas žmogus — lentpjūvės gaisro kaltininkas, tai, žinok, tardytojas taip nemano.— Galugerklį jai užspaudė gumulas, kaktą išpylė prakaitas.

Atrodo, Felisitei šiek tiek palengvėjo.

— Aš žinau, kokios minkštos širdies tu, Keside, ir ko-

kios liberalios tavo pažiūros, bet tu galvotum kitaip, jei turtėum vaikų ir nuolat nerimautum dėl jų.

Kesidė pajuto tuštumą širdyje. Tuštumą, kuri, matyt, niekada nebus užpildyta.

— Klausyk, man reikia eiti...

— Gerai, nebegaišinsiu tavęs. Bet prisimink: mes nesijaučiame saugiai. Juk tas vaikinas galėjo turėti ir bendrininką, ar ne? Kuris laikinai pasislėpė. Galbūt kokie nors niekšai pavydi mūsų šeimai, todėl ir keršija mums. Ir dar — galėčiau lažintis, kad čia prikišęs nagus ir Vilis Ventura. Juk jis kažkur dingo po gaisro.

— Vilis nebūtų...

— Jis neatsako už savo veiksmus, Keside! Aš žinau, tu visada jį gini, bet jis ne viso proto, mažvaikis vyro išvaizdos. Kas žino, ką jis galvoja? Aš per mylią neprileisčiau jo prie savo mergyčių, patikėk. Jis mane baugina. Iškrypėlis, visada kažką šniukštinėjantis ir visus slapta stebintis.

Kesidė prisiminė vieną dieną prie baseino prieš daugelį metų, kai Felisitė, norėdama paerzinti Vilį, nusivilko sportinius marškinėlius ir apsinuogino krūtis. Ji troško pamatyti, kaip reaguos Vilis.

— Taip tikiuosi, kad gaisro kaltininkai bus surasti ir nubausti, kaip jie ir nusipelnė. Viešpatie, kaip sunku jūsų tėvui. Jis skambino mums, kalbėjosi su Deriku. Rytoj jie išskrenda namo.

— Gerai.

Kesidė nebuvo pasirengusi susitikti su savo tėvais, bet ji negalėjo atitolinti to, kas neišvengiama. Po ano lemtingojo padegimo Reksas Biukenenas taip ir nebeatsigavo, labai paseno, visiškai pasitraukė iš verslo. Visur ėmė šeimininkauti Dena. Ji tupinėjo apie vyrą, globodama jį tiesiog smulkmeniškai, ir paslapčia krimtosi, kad pati neturi anūkų. Andžela ir Lina, Felisitės ir Deriko dukrelės,— žavingos, nuostabios mergytės, bet juk jų gyslomis teka ne jos kraujas!

Kesidei galiausiai pavyko padėti ragelį. Ji niekada nesuartėjo su Felisite. Jos buvo visiškai svetimos viena kitai, tarp jų niekada nebuvo nieko bendra.

Persimetusi per petį rankinę, ji išėjo iš namų. Būtinai

reikėjo užsukti į laikraščio redakciją, kurioje ji dirbo, paskui ji ketino vėl aplankyti Čeizą. Buvo labai karšta, sausringas vėjas beveik svilino veidą, nors rugpjūtis ėjo į pabaigą, ir visi tiesiog svajojo apie rudens vėsą. Kesidė sėdo į savo „džipą" ir nurūko Portlendo link.

Kai pagalvodavo apie Brigą, jos širdis imdavo garsiai plakti. Kiek metų ji meldėsi, trokšdama vėl pamatyti jį? Nejaugi jis mirs? Nejaugi jai taip ir nepavyks ko nors paklausti jį ir apskritai įsitikinti, kad ne kas kitas, o Brigas guli Šiaurės Vakarų ligoninės reanimacijos palatoje?

— Na, kaip tu jautiesi vėl atsidūrusi visuomenės informavimo centre? — Selma Rikert kažkaip kitaip pažiūrėjo į ją, atsiremdama alkūne į pertvarą, skiriančią jos darbo vietą nuo Kesidės vietos. Aukso apyrankės vijosi apie jos riešus, o akys žiburiavo sodria žaluma — tai naujos kontaktinės linzės. Selma nervinosi — taip jai dažnai nutikdavo nuo to laiko, kai redakcijoje buvo uždrausta rūkyti darbo vietoje.

— Tiesą sakant, norėčiau būti viena iš tų, kurie užduoda klausimus.

— Ta-aip, suprantu, ką tu turi galvoje,— nutęsė Selma masažuodama smilkinius pirštais su ryškiai nulakuotais nagais.— Tau derėtų atkreipti dėmesį į Maiką. Jis atkasė karo kirvį, vėl susikivirčydamas su galingaisiais dėl laikraščio „krypčių ir koncepcijos", ir kitų panašių niekų.— Galingiesiems priklausė Elmyra Milbert, „Velei taimso" savininkė, tik pernai paveldėjusi jį mirus vyrui.— Be to, jam velniškai knieti gauti iš jūsų naujausios informacijos apie gaisrą.

— Iš manęs? Lyg aš ką nors žinočiau! — Kesidė atidarė rankinę, išsiėmė nosinę ir nusišluostė prakaitą nuo kaktos. Paskui paprašė aspirino.

Selma linktelėjo ir pažiūrėjo į duris, vedančias į įstiklintą vyriausiojo redaktoriaus kabinetą.

— Tačiau tu juk vieno iš nukentėjusiųjų žmona...

— Bet aš iš tikrųjų nieko nežinau.

— Vis tiek daugiau negu mes, brangioji. Argi ne?

Kesidė pajuto sunkumą skrandyje.

— Ką gi jis norėtų išgirsti?

— Kaip tai — ką? Jam reikia informacijos, gardaus in-

formacijos kąsnelio. Kurį pamėtėtų kažkas, kas susijęs su gaisru.— Selma gūžtelėjo pečiais.— Juk pažįsti Maiką. Jis visada į viską žiūri ypatingu rakursu. Bet galų gale tai labiausiai ir domina laikraštį — alternatyvos.

— Tu nori pasakyti, kad jis ištroškęs sensacijos?

Selma ėmė juoktis, apnuogindama viršutines dantenas.

— O kodėl gi ne, jeigu tai padės padidinti tiražą? — ji apsisuko ir vėl atsisėdo prie savo stalo, tuo tarpu Kesidė žiūrėjo į chaosą ant savojo. Ji praleido tik kelias darbo dienas, bet atrodė, jog sugriuvo pasaulis.

Sutvarkė korespondenciją, užbaigė rašyti straipsnį apie naują teatro trupę — jį buvo pradėjusi prieš kelias dienas iki įvykių,— tada paskambino į ligoninę pasiteirauti apie Čeizo būklę. Atidėjusi užduotį, kuri galėjo palaukti iki kitos savaitės, ji probėgšmais peržiūrėjo naujus pranešimus apie gaisrą ir kelis kartus grįžo prie policijos pranešimo kopijos, kurią kažkas sugebėjo iškaulyti iš šerifo bendradarbių.

Tik po valandos Maiklas Džilespis sustojo prie jos stalo ir pažvelgė į pranešimo kopiją.

— Užjaučiu dėl to, kas atsitiko jūsų vyrui,— pasakė jis, o jo akys už storų akinių stiklų iš tiesų atrodė užjaučiančios. Nuo to stambaus vyro su ėmusiu ryškėti pilvuku dvelkė brangiais cigarais ir kava.

— Atrodo, kad jam viskas buvo gerai. Reikės tik laiko.

— Bjaurus įvykis vis dėlto...

Anksčiau ji visada sutardavo su Maiku, bet tik todėl, kad jie buvo lyg ir vienos komandos. O dabar, po gaisro, atsidūrė priešingose stovyklose — bent taip pasirodė Kesidei.

— Jeigu jums reikia daugiau laisvo laiko...— Jis nutilo suteikdamas jai galimybę atsakyti dar jam nebaigus dėstyti savo minties.

— Galbūt man prireiks dažniau dirbti namie, kai vyrą išrašys iš ligoninės. Viską perduosiu į redakciją faksu.

Jis pakėlė ranką ir ėmė raitoti marškinių rankovę.

— Tuomet praneškite man. Mes tikrai į tai atsižvelgsime.

— Ačiū,— atsakė Kesidė, ir jai sumaudė paširdžius,

kai pagalvojo kažkuo liekanti jam skolinga. „Šitai jau artėja,— perspėjo ją protas,— nesikeisk jo apmulkinama".

— Tiesa, Bilis rašo straipsnį apie gaisrą...— Bilis Laslo buvo vienas iš geriausių laikraščio reporterių. Ji tylėjo laukdama, kol Maikas išklos viską iki galo.— Galbūt jis panorės užduoti jums keletą klausimų, nes ta lentpjūvė priklauso jūsų tėvui, o jūsų vyras ir brolis ją valdo...

— Ir mano vyras vos nežuvo!

Jo veidas ūmai tapo neperprantamas.

— Tačiau juk tai įvykis, Keside. Svarbus įvykis vietiniams. Privalome jį pakomentuoti! Juk nemanėte, kad mūsų laikraštis jį ignoruos, ar ne?

— Žinoma, ne. Aš tik nenoriu būti pirmasis informacijos apie savo šeimą šaltinis. Tai būtų netaktiška mano artimųjų atžvilgiu, argi jūs taip nemanote? Todėl prašau pasakyti Biliui, kad aš žinau ne daugiau už jį patį. Policija nepranešinėja man, kaip sekasi tirti.

Maikas patylėjo prikandęs apatinę lūpą.

— Girdėjau, kad jie įtaria netgi jus...

Kesidė dėbtelėjo į jį taip, tarsi jis būtų su ragais ir kanopomis.

— Taip jums pasakė policija?

— Ne, bet jūs buvote iškviesta duoti parodymus.

— Nes vienas iš nukentėjusiųjų — mano vyras. Tik tiek! — kone suriko ji bematant įtūžusi. Ką iš jos nori išpešti Maikas? — Jie apklausė daugybę žmonių!

— Visi Prosperityje tik ir šneka, kad lentpjūvė pastaruoju metu buvo nuostolinga, todėl ją apdraudė milžiniška suma...

Ji šitaip nebūtų sugalvojusi..

— Vadinasi, iš tikrųjų sklando tokie gandai? Ir jie domina jus? Kas būtų galėjęs pagalvoti? Aš maniau, kad jūsų laikraštis spausdina tik patikrintus faktus.

— Mes tikėjomės gauti juos iš jūsų.

— Aš jų neturiu!

— O kaip manote, kas toks gali būti tas nepažįstamasis?

Jos širdis kone sustojo, ir ji stengėsi susitvardyti, kad neimtų raudoti.

— Aš žinau tik tiek, kad jis guli reanimacijos palatoje ir jo būklė kritiška.

— Manote, kad jis gali būti padegėjas?

„Aš manau, kad jis gali pasirodyti esąs mano vyro brolis — vaikinas, kuriam aš atidaviau savo širdį ir nekaltybę",— vos nesuriko ji.

— Aš nieko nežinau apie jį,— pasakė ji garsiai ir stebėdamasi patraukė pečiais.

— Bet jei sužinotumėt, man pirmajam pasakysite, sutarta? — Maiko antakiai pakilo už akinių stiklų.

— Pažadu. Aš iškart brūkštelėsiu informacinį pranešimą ir atnešiu, kad pavizuotumėt.— Ji neslėpė sarkazmo.

— Įdomu, Keside,— ne mažiau sarkastiškai tarė jis, barbendamas pirštais į jos stiklą.— Labai įdomu.

— Čeizai... Ar girdi mane? — Kesidė ligoninės palatoje sėdėjo ant kėdės greta vyro lovos. Ji čionai ateidavo kasdien. Buvo įsitikinusi, kad jis girdi ją, tik nenori kalbėti. Juoba kad medicinos sesuo pranešė, jog jis, nors kol kas ir netardamas nė žodelio, vis dėlto atsiliepė į jos prašymą pagerti sultinio per šiaudelį. Jis vis dar buvo aptvarstytas bintais ir tik vieną kartą atkreipė į ją savo sužalotą, krauju pasruvusią akį. Nuo anestezuojančių vaistų Ceizas, žinoma, galėjo būti pusiau be sąmonės, bet Kesidė įtarė, kad dabar jis tiesiog spyriojasi kaip paprastai. Čeizas visuomet taip elgdavosi jiems susipykus.

Kesidė ne kartą klausė savęs, ar kada nors ji mylėjo jį. Žinoma, po gaisro, nusinešusio Andžės gyvybę, lankydamasi pas Sanę, ji visiškai neketino kada nors susieti savo likimą su Brigo broliu. Sanės žodžiai, kad Kesidė ištekės už Čeizo, ją persekiojo visą kelią grįžtant namo, bet ji kratėsi tos paikos minties. Galų gale ji myli Brigą, o ne vyresnįjį protingąjį jo brolį.

Paskui keletą metų ji su Čeizu pasimatydavo tik probėgšmais. Jis įstojo į aukštąją teisės mokyklą Saleme, ji turėjo baigti Prosperičio vidurinę mokyklą. Kesidė nuolat galvojo apie Brigą, bergždžiai stengdamasi išvyti jį iš atminties, ir beveik niekur nesirodė viešai.

Prislėgta jos būsena kėlė nerimą motinai, tačiau tė-

vas vargu ar pastebėjo, jog antroji duktė būtų bent kiek pasikeitusi.

Tragiškai žuvus Andžei, regis, ir kažkuri Rekso sielos dalis nusekė paskui ją. Gyvenimas jam nebeteikė jokio džiaugsmo. Jis dažniau ėmė lankytis kapinėse, ilgai išbūdavo užsirakinęs savo kabinete, gurkšnodamas brendį ir beprasmiškai stebeilydamas į židinio liepsną. Kesidė buvo įsitikinusi: jeigu ji susirgtų ir numirtų. Reksas to nė nepastebėtų.

Jos žirgo Remingtono taip ir neberado. Apie Brigą nieko nebuvo girdėti. Ir išvykdama į koledžą, Kesidė jautėsi pabėganti iš Prosperičio bei su juo susijusių prisiminimų, tikėjosi, kad praeities šmėklos pagaliau liausis ją persekiojusios. Ji nebesidomėjo arkliais, ir kaubojiški batai buvo nusviesti kuo toliau į kamaros kertę. Ji uoliai studijavo žurnalistiką, įsigijo keletą draugų ir pagaliau baigusi mokslus įsidarbino Denvere, nedidelėje televizijos studijoje. Iš Denverio persikėlė į San Franciską, vėliau į Sietlą, kur užsirekomendavo kaip gana gera reporterė. O Čeizas tapo teisininku. Kartą jis pamatė ją per televizijos naujienų laidą, paskambino ir paprašė susitikti.

Kesidė sutiko susitikti su Čeizu vien norėdama nors šį tą sužinoti apie Brigą. Čeizas pakvietė ją į airių barą Pajonir Pleise. Jie gyvai šnekučiavo, netgi juokėsi, ir jos širdį sujaudino Čeizo šypsena — švelnesnė negu Brigo, bet tokia pat patraukli. Tai buvo pradžia. Ryšys mezgėsi lėtai, abu nenorėjo įsipareigoti, tačiau praėjus keliems mėnesiams ji pagaliau susitaikė su tuo faktu kad beveik vaikiška jos meilė Brigui amžinai liko praeityje.

Iš pradžių Čeizas buvo labai švelnus ir paslaugus, padėdamas jai užmiršti negrįžtamai prarastą žmogų. Ji buvo labai dėkinga, kad jis toks taktiškas...

Kesidė atsikrenkštė ir vėl pamėgino pakalbinti tyliai gulintį ligoninės lovoje žmogų. Ji privalo, privalo padėti jam vėl pasitaisyti! Juk ji vis dėlto jo žmona. Siektelėjusi nesužalotos jo rankos pirštų, ji švelniai paglostė juos ir sušnibždėjo:

— Čeizai? Ar tu mane girdi? Aš dabar galvojau...

Jis nė ženklu neparodė girdįs ją. Kesidė nekaltino jo

dėl tylėjimo. Gaisro naktį tarp jų kilo baisus barnis, blogesnis nei kada nors anksčiau. Ji kažką rėkė, jog būtina skirtis. Tuo metu jai tai atrodė vienintelė išeitis, bet dabar... O Dieve, kaip jie nusirito iki to?..

— Atėjau čionai dėl tavęs, Čeizai,— susijaudinusi tarė ji, prikando apatinę lūpą ir droviai glostė subjaurotą jo veidą.— Pažadu, kad mūsų reikalai susitvarkys.

13 skyrius

Kesidė sutiko su šerifo Vilsono padėjėjo nuomone, kad jai būtina pamatyti žmogų, gulintį reanimacijos palatoje. Jeigu tai Brigas, ji privalo aplankyti jį. Būtinai privalo. T.Džonas pasišnekėjo su daktaru ir palydėjo ją per dvigubas duris iki budinčiosios seselės posto, iš kur buvo matyti kelerios uždarytos durys į palatas. Pulte, kuris atrodė kaip kosminio laivo „Enterpraiz" prietaisų lenta, buvo įmontuota keletas ekranų, todėl medicinos sesuo galėjo matyti pacientus ir kontroliuoti jų būklę.

„Nepraras galvos",— perspėjo save Kesidė dirstelėjusi į šiuos ekranus.

— Čionai,— švelniai tarė T.Džonas ir atidarė vienas duris.

Atrodė, kad jos širdį sukaustė ledas. Nejaugi tas sužalotas žmogus — Brigas? Sudaužytas, sutinęs, neatpažįstamai subjaurotas veidas. Tvarsčiai dengė dalį galvos, rankas ir kojas. Turėjo prikąsti lūpą, kai atmintyje iškilo jauno, trykštančio sveikata, lankstaus ir raumeningo Brigo paveikslas. Jis taip užkrečiamai juokdavosi atlošęs galvą, jo akyse įsižiebdavo tokios pavojingos kibirkštėlės, kai prisimerkęs jis pažvelgdavo į ją iš padilbų!..

Nurijusi protesto šūksnį, ji norėjo apsigręžti ir bėgti iš palatos. Tačiau sukaupusi valią ir susitvardžiusi žengė prie mirštančiojo lovos. Jos akys pritvinko ašarų.

— Jis taip ir nebuvo atgavęs sąmonės? — paklausė T.Džonas medicinos sesers, stovinčios kitapus lovos.

— Ne.

— Kokia prognozė?

— Paklauskit daktaro.

Susiraukęs T.Džonas dėbtelėjo į mirštantįjį, tada į Kesidę, kuri kaip įmanydama stengėsi nesugniužti.

— Ar pažįstate jį?

— Į tai neįmanoma atsakyti...

— Ar jums kilo kokių nors vertų dėmesio spėlionių?

— Jokių,— pareiškė ji pamaniusi: net tuo atveju, jeigu tas sužalotas žmogus — iš tiesų Brigas, ji išsaugos jo paslaptį, na, bent jau kurį laiką. Tačiau ne, tas žmogus negali būti Brigas. Nepakanka to fakto, kad gaisro metu jis buvo su Čeizu ir jo delne aptiktas apdegęs švento Kristoforo medaliukas. Kad taip jis galėtų bent atsimerkti! Ji atpažintų akis vyro, kurį taip karštai mylėjo ir... iki šiol tebemyli.

— Apgailestauju, bet jei ketinate čia pasilikti ilgiau, jums reikės tai suderinti su daktaru Melojumi,— sausai tarė seselė.

T.Džonas skvarbiai pažvelgė į Kesidę, bet ši papurtė galvą.

— Na, ką gi, eime,— tarė jis, paėmė ją už parankės ir pro budinčios seselės postą palydėjo į vestibiulį. Jai linko keliai.

Šerifo padėjėjas kyštelėjo ranką į kišenę išsitraukti kramtomosios gumos pakelio.

— Norite? — pasiūlė jis atkišdamas „Dentino" pakelį, bet ji be žodžių atsisakė, vargu ar išgirdusi, ką jis sako.

— Nelabai malonus reginys, ar ne?

— Be abejo.

Jis atplėšė pakelį, sulenkė lakštelį pusiau ir įsikišo į burną.

— Mat gydytojai stebisi, kad jis taip ilgai laikosi. Jų manymu, širdis jau turėjo sustoti, bet ji, nors ir keista, tebeplaka. Velniškai tvirtas vaikinas, reikia pripažinti. Velniškai gyvybingas! Maža to, kad smarkiai apdegė,— ant jo dar užgriuvo stogo sija. Dar pasisekė, kad ji mirtinai jo nenuspaudė...

— Nemanau, kad jam pasisekė... — Pagaliau Kesidė atgavo žadą, nors jos balsas vis dar buvo slopus.

T.Džonas sunerimęs dirstelėjo į ją.

— Gal jums geriau būtų atsisėsti, ponia Makenzi?

Nė kiek neprieštaraudama ji susmuko į laisvą krėslą ne-

dideliame vestibiulyje, kur sėdėjo ir stovėjo kiti sunerimę lankytojai — tikriausiai reanimuojamų pacientų giminaičiai. Išblyškusiais arba užverktais veidais, neramiais žvilgsniais, nervingai gniaužydami rankose nosines, jie laukė naujienų apie savo artimuosius, kovojančius už gyvybę. Ne, tas žmogus negalėjo būti Brigas.

— Aš atnešiu jums vandens. O gal kavos?

— Ne.— Ji kratėsi jo paslaugų, primindama sau negalinti pasitikėti tuo žmogumi. Kad ir ką sakytum, T.Džonas Vilsonas — priešas. Bent dabar, kol nebaigtas tyrimas.— Man... Man jau geriau.

— Ar esate tuo tikra?

— Taip!

Susinėręs ant krūtinės rankas, jis kantriai laukė, kol ji kaip įmanydama stengėsi atgauti jėgas ir nuramdyti ją kankinusias mintis. Jeigu tas žmogus — Brigas, ką jis veikė lentpjūvėje? Kodėl atsidūrė greta Čeizo? Ar seniai Čeizas sužinojo, kad Brigas gyvas?! Nejaugi jis melavo jai daug mėnesių ar net metų? Gal dar nuo anų laikų, nuo to pirmojo gaisro, kuris įvyko berods prieš amžinybę?

Tie klausimai visur persekiojo Kesidę. Galva tiesiog plyšo nuo jų. Ar pradėdamas susitikinėti su ja Čeizas žinojo, kad jo brolis gyvas, ir jei žinojo, nejaugi sąmoningai nuslėpė tą faktą? Ją pykino, atrodo, ji bus susirgusi. Bet porą kartų įkvėpusi Kesidė ryžtingai stojosi, nors kojos ir linko.

— Ar jūs įsitikinusi, kad gerai jaučiatės?

— Taip,— kaip įmanydama įtikimiau pamelavo ji.— Nesirūpinkit. O aš... aš dar noriu aplankyti vyrą.

T.Džonas pažiūrėjo į ją visiškai neslėpdamas įtarimo, ir ji panoro skradžiai žemę prasmegti.

— Maniau, kad jūs išsiskyrėte. Argi tą naktį tarp jūsų nekilo didelis barnis?

— Aš jau paaiškinau...

Jis kilstelėjo ranką.

— Aš tik noriu pastebėti, kad tą naktį, kai jis vos nežuvo, jūs susibarėte, o paskui pasakėte jam norinti skyrybų, argi ne taip? — atsidususi Kesidė linktelėjo galvą, mėgindama elgtis to tardytojo akivaizdoje kuo teisingiau.— Tada jis užsiplieskė pykčiu ir suirzęs išėjo. O jūs,

ką gi jūs po to darėte? Likote namie ir sėdote rašyti kokio nors straipsnio?

— Kaip tik taip ir buvo.

Jis akivaizdžiai netikėjo ja.

— Tikiuosi, kad sakote tiesą, ponia Makenzi, negaliu pakęsti, kai man meluoja!

— Man irgi labai nemalonu, kad manote, jog aš trukdau jūsų tyrimui. Tą naktį nelėkiau įkandin vyro į lentpjūvę, jeigu šitai norite iš manęs išgirsti.

— Jūsų vyras buvo apsidraudęs didžiule pinigų suma!

Kesidė nesuprasdama pažiūrėjo į jį.

— Manęs pinigai nejaudina.

— Taip, teisybė. Priklausote toms moterims, kurios turi jų apsčiai. Ir nors norėjote skyrybų...

— Aš jų nenorėjau. Jaučiau... kad nėra kitos išeities...

— Bet dabar manote, jog jūsų pareiga — sėdėti prie jo lovos ir švelniai glostyti jo ranką? — Vilsonas neslėpė nepasitikėjimo.

— Aš negaliu pamesti žmogaus sunkią valandą.— Apatinė šerifo padėjėjo lūpa kiek atvipo, akys nepatikliai prisimerkė. Nors Vilsonas ir atrodė ramus, jį tikrai suerzino jos atsakymas. Ne, ji negali pasitikėti juo.— Aš vis dar ištekėjusi už Čeizo Makenzio, — tyliai pridūrė ji.

— Aš tai žinau.

— Kaip tik dabar jam manęs labai reikia.

— Kiek man žinoma, jūsų vyrui niekada nieko labai nereikėjo.

Ji virte virė iš pasipiktinimo, bet pasistengė to neparodyti.

— Jūs visiškai nepažįstate jo.

— Nieko, aš susipažinsiu su juo artimiau, ponia Makenzi,— patikino jis ją, kai ji pasisuko į liftą,— artimiausiu metu ketinu sužinoti apie jį kur kas daugiau, negu jūs galite įsivaizduoti.

„Nė nesitikėkit,— norėjo rikteléti ji tiesiai į akis tam tipui.— Niekas iš tikrųjų nepažįsta Čeizo Makenzio. Tikėkite manimi. Aš mėginau jį pažinti, ir nieko iš to neišėjo".

Palatoje buvo daug gėlių. Rožių, gvazdikų, chrizantemų vazos ir krepšeliai stovėjo ant grindų, spintelės, aplink lašelinę, kriauklę ir lovą. Palubėje sklandė įvairiaspalviai oro balionai, papuošti kaspinais. Bet Čeizas vis dar nejudėjo ir buvo abejingas visoms aplinkinio pasaulio gyvybės apraiškoms. Kesidė atsisėdo greta jo, pasiekė jo ranką per metalinį lovos aptvarą ir mėgino patraukti jo dėmesį.

— Sako, kad tu sąmoningai nenori bendrauti,— švelniai papriekaištavo ji.

Jokio atsakymo.

— Jie žino, kad tu girdi, tiktai tu nenori kalbėti...

Vienintelė akis vis taip pat abejingai žvelgė į lubas.

Jis buvo toli nuo jos. Visada, visus tuos metus, jis buvo toli nuo jos.

— Aš taip tikiuosi, kad tu imsi taisytis ir galėsi važiuoti namo.

Tyla.

Kesidė nenorėjo pasiduoti. Ji pamėgino griebtis kitos taktikos.

— Mano tėvai ketina atvažiuoti čionai po pietų. Jie nekantrauja pasimatyti su tavimi, o rytoj atvažiuos tavo mama... Aš... aš susitariau dėl to su jos padėjėja.

Akis mirktelėjo.

— Brenda, tu ją juk prisimeni, ji — naujoji tavo motinos padėjėja. Ją pasamdė prieš kelis mėnesius. Brenda sako, kad tavo mama labai sielojasi dėl tavęs... Ji tokia susikrimtusi...

Daugiau negu susikrimtusi. Brenda pranešė, kad Sanė, išgirdusi apie gaisrą lentpjūvėje, puolė į isteriją. Ji blaškėsi kambaryje, svaidė daiktus, reikalavo, kad ją paleistų laisvėn, nepaguodžiamai raudodama sūnaus. Juk ji pranašavo gaisrą! Bet nieko negalėjo įtikinti!

Jos psichiatras, apkūnus plinkantis vyras su nediduke žila barzdele, labai susirūpino ir kimšo Sanei stiprius raminamuosius prepratus. Jis gydė ją nebe vienerius metus, deja, ne itin sėkmingai.

— Sanė ir toliau tvirtina žinojusi, kad bus gaisras.— Kesidė atitraukė ranką nuo paklodės ir ėmė nervingai maigyti savo rankinės dirželį. Visada ji pasijusdavo nesava

kalbėdama apie anytą — moterį, kurią gerbė, tačiau kuria negalėjo visiškai pasitikėti.— Aš atvešiu ją čionai rytoj po pietų, ir...

— Ne! — Čeizo balsas buvo kimus, vos suprantamas, bet kategoriškas.

Pašokdama Kesidė išmetė rankinę. Raktai išslydo iš jos ir žvangėdami nukrito ant grindų. Vadinasi, jis vis dėlto girdi. Ją užplūdo palengvėjimas, podraug šioks toks susierzinimas. Susirinko, kas buvo iškritę iš rankinės, paskui vėl prakišo ranką pro metalinį lovos aptvarą norėdama paliesti kyšančius iš tvarsčių jo pirštų galiukus.

— Tu girdi mane!

Tyla. Atkakli tyla.

— Sanė nori aplankyti tave. Ji nusiramins, pamačiusi, kad tau geriau.

— Aš juk pasakiau — ne! — balsas buvo kimus ir šveplas. Priekiniai dantys išmušti, o lūžęs žandikaulis sugipsuotas.

— Dėl viso, kas tau šventa, Čeizai, juk ji tavo motina! Sanė labai sielojasi dėl tavęs ir nors kartais ji negali atskirti, kas tikra, o kas įsivaizduota, labai nori pamatyti tave, įsitikinti, kad tu gyvas...

— Ne... taip atrodantį!

Vadinasi, kaltas jo išdidumas. Tas prakeiktas jo išdidumas! Bet Kesidė įtarė, kad yra kažkas daugiau. Nuo to laiko, kai Čeizas atidavė savo motiną į privačią psichiatrinę kliniką, jam niekada nebebuvo jauku greta jos. Taip jis padaręs, kad jai būtų geriau,— tuo Čeizas įtikinėjo tiek save, tiek aplinkinius. Bet kaltės jausmo niekaip negalėjo atsikratyti...

Vieną naktį, netrukus po to, kai jiedu su Keside susituokė, jis rado motiną, gulinčią vonioje be sąmonės su perpjautomis venomis. Iš riešų srūvantis kraujas jau nudažė vandenį raudonų rūdžių spalva. Čeizas skubiai surinko 911 numerį. Kai atvažiavo greitoji pagalba, Sanė buvo leisgyvė...

Dabar Sanė Makenzi buvo įkurdinta privačioje klinikoje ir prižiūrima kvalifikuoto medicinos personalo. Asmeninis jos gydytojas kas savaitę pranešdavo Čeizui apie jos savijautą. Ir nors Sanė nebemėgino žudytis, retsykiais

jos agresyvumas prasiverždavo. Savo pačios atžvilgiu. Kitų žmonių atžvilgiu.

Čeizas tam žingsniui ryžosi suspausta širdimi. Jo akys buvo pilnos ašarų, kai jis pasirašinėjo reikiamus dokumentus, o paskui jau lauke jis nervingai spaudė Kesidės ranką ir nematančiomis akimis žvelgė į pavėsingą sodą bei įspūdingus tvenkinius, taip ir netardamas nė žodžio, kol jie pasiekė automobilių stovėjimo aikštelę.

— Ji ims nekęsti manęs už tai, kad aš ją čia įkišau,— dusliai tarė jis sėsdamasis prie savo „poršė" vairo ir įjungdamas variklį.

— Tai kodėl nebūtų galima leisti jai grįžti namo? — droviai pasiūlė Kesidė. Ji buvo mirtinai išsigandusi tą dieną, kai pirmą kartą aplankė Sanę žuvus Andžei ir kaip apdujusi bėgo nuo jos pranašysčių. Ilgainiui ji liovėsi bijotis Sanės Makenzi — atvirkščiai, ėmė ją gerbti ir klausyti jos patarimų.

— Ir leisti jai vėl persipjauti venas? Arba pasikarti? Arba nusinuodyti dujomis? Viešpatie, nejaugi tu to nori, Keside?

— Žinoma, ne, bet jai reikia laisvės.

— Gal vėliau.— Jo veide šmėstelėjo kažkoks užsispyrimas, skruostai pabalo. Čia ji bus bent jau saugi.

Vėliau Kesidė ne kartą buvo sugalvojusi įvairių variantų, kaip įkurdinti Sanę, siūlė Čeizui perkraustyti ją pas juos... Bet jis nieko nenorėjo girdėti. Kartais Kesidei atrodydavo, tarsi Čeizas gėdytųsi, kad jo motina buria iš rankos, paskui padarė išvadą, jog jis iš tikrųjų tiki, kad jai klinijoje daug geriau negu kur nors kitur. Kas geriau už sūnų galėtų spręsti apie motinos proto būseną? Argi jis negyveno kartu su ja po to, kai dingo Brigas? Argi Čeizas kada nors pamiršo sūnaus pareigas?..

Kesidė su liūdesiu pagalvojo, kad jos vyras visada buvo sudėtingo būdo žmogus; niekada nebuvo lengva jį suprasti. Ir sunku, kartais neįmanoma mylėti!..

— Čeizai,— tyliai sušnibždėjo ji tikėdamasi, kad jis atsakys jai. Bet jis vėl užsidarė savyje.— Vilsonas, šerifo padėjėjas, nori pasikalbėti su tavimi... Jis labai daug ko turi tavęs paklausti. Apie gaisrą ir apie žmogų, su kuriuo tu buvai...

Jis niekaip nereagavo į jos žodžius. Nejaugi jam viskas vis vien?

Ji dar kartą pabandė.

— Gal tu girdėjai, kaip mes šnekėjomės, ir žinai, kad jis tikriausiai neišgyvens. Jis neteko per daug kraujo. Pasakyk man, Čeizai, kas toks ten buvo. Kuo vardu tas žmogus?

Akis liko užmerkta.

— Čeizai, prašau, pasakyk, tu privalai tai žinoti.— Ji siekė jo rankos, ir jis krūptelėjo.— Čeizai...

Jo akis staiga plačiai atsimerkė.

— Nedrįsk! — sušvogždė jis visiškai neatpažįstamu balsu.— Nedrįsk manęs liesti.— Pagaliau jis pasuko į ją baisią savo akį — mėlyną vyzdį, pasruvusį krauju.— Niekada ne... neliesk manęs.

Kesidei pasidarė nejauku. Jo žodžiuose buvo tiek neapykantos!

— Tik pasakyk man apie žmogų, su kuriuo tu buvai,— spyrėsi ji nenorėdama trauktis, nors jos širdis taip smarkiai daužėsi, kad ji vos įstengė kvėpuoti. Jo žvilgsnis šiurpino jai širdį, ir ji nebegalėjo išdrožti to, kas — ji tai žinojo — buvo tiesa.— Juk ten Brigas, ar ne? Aš žinau, tu visada įtikinėjai mane, kad jis miręs, bent jau mudviem su tavimi, bet... aš niekada tuo netikėjau.— Ji užsikirto iš susijaudinimo.— Sakyk, kodėl buvai susitikęs su Brigu? Kas tarp jūsų įvyko?..

— Brigas miręs!

— Dar ne! Jis — čia, reanimacijoje, merdi...

— Aš maniau, kad mes jau seniai viską... apsvarstėme, ir tu... — Jo balsas buvo tylus, bet griežtas, o pirštai, nors ir aprišti, susigniaužė į kumštį.

— Aš... visada maniau, kad tu tyčia stengeisi mane įtikinti, jog jis miręs, nors iš tikrųjų...

— Dėl Dievo meilės, Keside, liaukis taip... galvojusi! Jis... dingo. Dingo jau prieš septyniolika metų. Susitaikyk su tuo...

Ji pašoko nuo kėdės ir taip stipriai suspaudė rankose metalinį lovos aptvarą, kad jos pirštai pabalo. Apstulbusi, spigindama jį akimis, ji staiga pasijuto galvojanti apie

tai, kodėl atsisakė dėl šito vyro savo svajonių, savo karjeros. Kodėl ištekėjo už jo.

— Tada kas toks ten buvo, Čeizai?

— Aš... nežinau.

— Kaipgi gali būti, Čeizai?.. Tu ir vėl atitveri mane kažkokia akmenine siena. Jeigu tas nelaimingasis — ne Brigas, tada kas toks, aš norėčiau žinoti? Kodėl tu dangstai jį? Ar žinai, kad draudimo kompanija jau pakėlė triukšmą, esą lentpjūvė sudegusi neatsitiktinai. Jiems reikia tik surasti kaltininką!

— Kam man visa tai?...

— Pirmiausia — kad gautum apdraudą, o antrą — kad žmonėms, iš kurių tu atimsi darbą, jei nutrauksi gamybą, neatrodytum esąs niekšas. Draudimo kompanija mano, kad medienos paruošų būtų užtekę keleriems metams ir daug pelningiau padegti lentpjūvę negu toliau dirbti nuostolingai.

— Ir kartu gyvam... sudegti pačiam? — tyliai paklausė Čeizas. Kiekvieną žodį jam buvo sunku ištarti, kakta išrasojo prakaitu.

— Pasakyk, kas atsitiko, Čeizai! Tas gaisras — iš tikrųjų tragiškas atsitiktinumas, ar...

— Tu niekada manimi netikėjai!

— Tu neteisus, Čeizai! Detektyvas Vilsonas pateikė versiją, kad gal aš pati organizavau gaisrą.

— Vilsonas — idiotas!

— O aš tik noriu sužinoti tiesą.

— Žinau. Juk tu — reporterė!..

Kesidės pirštai atsigniaužė. Staiga jai pasidarė nesmagu. Iš tikrųjų, ką ji sau galvoja! Čeizas vos atsipeikėjo po tokio baisaus gaisro, guli prieš ją sužalotas ir visai bejėgis, o ji kamuoja jį, neduoda ramybės, stengiasi iškvosti kažkokią tiesą. Kaip jai ne gėda! Nejaugi ji negali pasitelkti kantrybę ir palaukti?..

Dieve, padėk mums! Padėk mums abiem!

Netvirtais žingsniais ji priėjo prie lango ir pasižiūrėjo žemyn, į automobilių stovėjimo aikštelę, kur saulės blyksniai linksmai atsispindėjo nuo automobilių gaubtų ir stogų.

— Atleisk, Čeizai,— tyliai prašneko ji, mintyse suskai-

čiavusi iki dešimties.— Aš tiesiog vietos sau nerandu nerimaudama. Aš jaudinuosi dėl tavęs... Dėl mūsų visų. Vilsonas toks negailestingas, toks atkaklus. Ji pasitrynė pirštais smilkinius.— Jis tave klausinės. Privalai pasirengti tam...

— Ar tikrai manai, kad aš kaltas... dėl to gaisro? — vos girdimai paklausė jis.

Kesidė sunkiai atsiduso.

— Ne, Čeizai, atleisk man, aš tiesiog įpykau, mane apėmė neviltis. Man pasirodė, kad tu kažką žinai, bet slepi nuo manęs. Aš nemanau, kad tu padegei lentpjūvę, bet policija nebus tokia nuolaidi, draudimo kompanijos atstovai — juo labiau. Todėl būk atsargus, Čeizai.— Užsimetusi per petį rankinės dirželį, ji dar pastovėjo prie jo lovos, prisiversdama žiūrėti į subjaurotą jo veidą. Vienatvės skausmas pervėrė širdį. Kadaise jie buvo laimingi — nors ir neilgai.— Jeigu tau reikia advokato, aš paskambinsiu...

— Aš nepadariau to, Keside,— pakartojo jis.— Iš savo žmonos laukiu, kad ji patikėtų manimi.

— Aš tikiu tavimi, Čeizai. Ir tikiuosi, kad tu taip pat būsi sąžiningas man.— Ji stabtelėjo netoli durų.— Vilsonas mano, kad šis gaisras kažkaip susijęs su anuo gaisru, kuris nusinešė Andžės ir Džedo gyvybes. Aš manau, kad tau reikia tai žinoti. Iki pasimatymo, Čeizai. Aš... aš greit vėl ateisiu.

— Kese...

Ji vėl stabtelėjo.

— Taip, Čeizai.

— Pakviesk daktarą. Pasakyk jam, kad aš noriu greičiau ištrūkti iš čia...

— Bet tu kol kas negali grįžti namo.— Ji norėjo nusišypsoti, bet susilaikė. Situacija tikrai buvo netinkama.— Juk tu...

— Aš žinau, Keside, bet man reikia, kad mane išrašytų!

— Žinoma, Čeizai, bet truputį palūkėk...

— Ne, dabar!

— Dėl Dievo meilės, Čeizai, palauk! Jie išleis tave, kai tu nors šiek tiek...

Jis taip smerkiamai pažiūrėjo į Kesidę, kad jai pasidarė nesmagu, ji ir vėl pasijuto kalta. Kadaise ji buvo labai rūpestinga žmona.

— Man reikia ištrūkti iš čia, girdi? — sušnypštė jis.— Juo greičiau, juo geriau...

* * *

Lentpjūvės teritorija buvo aptverta. Ryškiai geltona juosta juosė aprūkusius korpusus, ant kurių sienų šen bei ten išliko ugnies suraityti, pajuodę aliuminio lakštai. Direkcijos pastatas beveik visiškai sudegė: stogas įgriuvo, o dokumentų stelažai, kompiuterių salė kartu su visais baldais virto metalo laužo krūva. Kai kas iš medienos ruošinių buvo išgelbėta, bet supjautų lentų rietuvės, sandėliuojamos greta medienos apdirbimo cecho, apdegė ir pajuodavo. Gal dvidešimt gaisrinių mašinų sulėkė gesinti gaisro.

Ugnis ir vanduo.

Kaip ir pranašavo Sanė.

Nors buvo karšta, Kesidė drebėjo. Ji sustojo, bet iš savo „džipo" nelipo lauk, tiesiog leido varikliui veikti tuščiąja eiga. Priblokšta ji bukai spoksojo į tai, kas liko iš lentpjūvės, kuri daugelį metų buvo svarbiausias jos tėvo pajamų šaltinis.

Ne, Čeizas niekada nebūtų padegęs! Nors ir buvo nuosmukis medienos ruošų pramonėje, kompanija „Biukenen enterpraiziz" vis dar dirbo pelningai, tegu ir ne taip, kaip prieš dešimt metų. Lentpjūvė Prosperityje liko viena iš nedaugelio valstijos medienos apdirbimo įmonių, dirbančių visu pajėgumu. Čeizas niekada nebuvo kvailys. Skurdžiai augęs, jis puikiai suprato pinigų vertę.

Pro mirguliuojantį dulkėtą kaitros šydą ji įžiūrėjo žmonių grupelę, trypinėjančią prie lentpjūvės griuvėsių. Jie kažką rėkė ir pašėlusiai mosikavo, rodydami į keltuvą, atsilaikiusį liepsnose, į juodas kaip anglis plienines konstrukcijas ir stebuklingai išlikusį odinį krėslą iš direkcijos pastato.

Kesidė net ne iš karto sureagavo, kad kažkas barbena krumpliais į priekinį jos automobilio stiklą. O Viešpatie, Derikas! Ji pradarė langelį.

— Košmaras, ar ne? — linktelėjo jis į lentpjūvės griuvėsius. Karštas, tvankus oras įsiveržė į „džipo" saloną. Iš radijo imtuvo sklido saldus Elvio Preslio balsas...

Derikas linktelėjo į imtuvą.

— Išjunk!

— Kurių galų?

— Aš negaliu pakęsti Elvio! Juk žinai!

Tai buvo tiesa. Net vaikystėje Derikas rėkdavo nesitverdamas pykčiu, kai Andžė arba Kesidė uždėdavo Preslio plokštelę, surastą ant aukšto kartu su Lukrecijos drabužiais ir knygomis.

Ji išjungė radiją.

— O ką tu čia veiki?

— Žiopsau, kaip ir visi kiti.— Derikas susimąstęs pasikasė pakaušį. Žilų gijų jau atsirado jo plaukuose. Būdamas blaivus, jis atrodydavo itin solidus, įspūdingas vyras, labai panašus į jų tėvą. Dieve, už ką likimas taip baudžia jų šeimą!

— Aišku,— pasakė ji.

— Felisitė tvirtina, kad Čeizas tikriausiai mėgins atstatyti lentpjūvę.

— Galbūt.— Tai nuskambėjo kaip patvirtinimas. Girdint broliui ji visuomet gindavo Čeizą, nes Derikas iš pat pradžių priešinosi jų vedyboms. Net jei išsiskirs su Čeizu, ji visada sakys broliui, kad skyrybų priežastis buvusi nesugyvenamas jos būdas ir kad Čeizas dėl to niekuo dėtas.

— Jį dar negreit išrašys? — Derikas kišenėse ieškojo cigarečių pakelio.

— Sunku pasakyti.

— Ir ką gi tu ketini daryti? — jis susirado „Malboro" pakelį ir išsiėmė cigaretę.

— Kaip tai — ką? Slaugyti jį, kol jis vėl pasitaisys. O tam prireiks laiko. Fizioterapija penkis kartus per savaitę, ir taip bus ištisus metus.

Derikas nusijuokė ir palingavo galvą.

— Tu ir vėl stengiesi jam įsisiūlyti, ar taip nemanai?

— Jam reikia mano pagalbos!

— Ir tu vėl vaidinsi didvyrę! Aš niekada nemaniau, Kese, kad tu stokoji savimeilės. Nejaugi vėl leisi jam ty-

čiotis iš savęs? O gal vis dėlto priklausai tos rūšies moterims, kurios leidžiasi visaip žeminamos, kad tik išlaikytų prie savęs vyriškį?..

Visa, kuo ją kaltino Derikas, labiau tiko jo žmonai. Felisitė buvo įsimylėjusi Deriką vos ne nuo ankstyvos vaikystės. Ji vaikėsi jo mokykloje, visaip stengėsi susidraugauti su Andže, kad atsidurtų arčiau jos brolio, nemurmėdama pakentė jo šaltumą ir netgi panieką, taip pagaliau sugyveno su juo vaiką. Ir netgi dabar, žinodama, kad jis turi meilužę, Džekę Daniels, ji vaidino mylinčią žmoną.

Kesidė pamanė nepaisysianti brolio išpuolių.

— Ko gi tau reikia?

— Apskritai paėmus, nieko,— tarė jis mąsliai stebeilydamas į apanglėjusius lentpjūvės griuvėsius ir įtraukdamas į krūtinę vėjo nešamą degėsių kvapą.— Atsitiktinai sutikau tave čia. Pamačiau tavo automobilį ir pamaniau: verta sustoti, pareikšti savo užuojautą, kartu pranešti ir tai, kad tavęs ieško Dena.

Kesidė atsiduso. Ji dar nepasirengusi susitikti su motina akis į akį. Kol kas nepasirengusi.

Derikas paniuro.

— Atleisk, bet aš noriu tikėtis, jog tu limpi prie Čeizo ne vien todėl, kad jis — tavo vyras.

— Tikėkis!

— Jis nevertas tavęs, Keside.

— Manau, aš pati susigaudysiu mūsų santykiuose.

— Žinai, nelaimė, atsitikusi Čeizui, mane tam tikra prasme įpareigoja...

— Tave įpareigoja? — nesuprasdama pakartojo ji. — Tai, kad Čeizas guli ligoninėje apdegęs ir sulaužytais kaulais — *tai* tave įpareigoja?

— Žinoma, įpareigoja. Gausiu samdyti naują valdytoją, juk pati sakai, kad Čeizas visus metus negalės...

— Aš taip neskubėčiau užimti Čeizo vietos! — pertraukė jį Kesidė.

Derikas giliai užsitraukė dūmo.

— Tas žmogus — invalidas, Kese. Jis negali kalbėti, negali vaikščioti ir kiek man žinoma, šiek tiek... kvaištelėjo.

Ji negalėjo nenusijuokti, bet juokas maišėsi su karteliu.

— Tu nori taip galvoti. Turėsiu nuvilti tave: jis blaivaus proto ir kalba kaip mudu su tavim. Pradės vaikščioti anksčiau negu tu manai.

— Bet pati pagalvok, Kese. Net jeigu jis pasitaisys, tai atsitiks ne anksčiau kaip po metų. O mes negalime tokiam laikui visiškai sustabdyti gamybos. Velniai rautų, kai jis turi tiek akcijų, judu abu galėtumėt apsirūpinti visam gyvenimui.

— Tu pamiršti dar ir apie mano akcijas! — nusijuokė ji, puikiai žinodama: Derikas niekada negalėjo pakęsti minties, kad ji yra kompanijos „Biukenen enterpraizis" bendraturtė. Jis kas kartą įsiusdavo, kai jam primindavo, kad jis — ne vienintelis tėvo turto paveldėtojas.

— Esu pasirengęs išpirkti jas.

— Dar ko! — Kesidė įjungė variklį. Ji visa drebėjo iš pasipiktinimo. Koks akiplėšiškumas! Ji nesileis Deriko mulkinama. Jo užmačios nustumti Čeizą ir perpirkti jos akcijas atsidavė kažkuo labai nešvariu, tai panėšėjo į atvirą ketinimą pasipelnyti iš gaisro. Ji pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodį ir išsigando to ryžto, kuris degė Deriko akyse. „Tu pralaimėsi,— perskaitė ji auksinėse brolio akyse, kurių žvilgsnis lydėjo jos automobilį.— Tikrai pralaimėsi".

— Mes siaubingai jaudinomės.— Denos balsas aidėjo erdviame vestibiulyje. Ji atidarė stiklines duris ir ištiesė dukteriai rankas.— Mes atskridome pirmuoju reisu, į kurį įstengėme pakliūti. Oi brangioji, leisk man pasižiūrėti į tave.— Sulaikydama dukterį ištiestos rankos nuotoliu, ji susnerimusi žiūrėjo į ją.— Na, kaip reikalai, kaip Čeizas?

— Tikiuosi, jam viskas susitvarkys. Dabar jis atrodo... nekaip, bet gydytojai nusiteikę optimistiškai.

— Keside! — Reksas sunkia eisena įžengė į vestibiulį ir išspaudė lyg ir šypseną.— Malonu matyti tave.

— Ir man tave, tėti.— Tai buvo tikra tiesa. Ji bijojo susitikimo su tėvais, bet dabar, kai jie atvažiavo, džiaugėsi jiems sugrįžus.

Jis paėmė ją už rankos.

— Na, tai kaip tu laikaisi?

— Taip, viskas normalu, tėte.

— Nori išgerti?

Kesidė papurtė galvą. Jos nervai buvo nepaprastai įtempti, bet jai reikėjo blaivios galvos.

— Aš ir taip puikiai jaučiuosi.

— Na, o aš gal šlakelį išgersiu.

Dena priekaištingai pažiūrėjo į jį:

— Reksai, man atrodo, tau nederėtų...

Reksas neišgirdo žmonos žodžių, o jei ir išgirdo, nemanė, jog reikėtų paisyti jos patarimo ir ryžtingai pasuko prie bufeto.

— Alkoholis jį žudo,— sielvartingai pasiguodė Dena, kai jiedvi nuėjo į virtuvę.— Tie baisūs prisiminimai...— Jos ranka ant dukters peties sudrebėjo...— O dabar ir vėl...— Jos veidas iškart susiraukšlėjo ir paseno.— Aš maniau, kad visos blogybės jau pasibaigė, ir staiga vėl tas siaubas... Tu žinai, Reksas pareikalavo, kad mes tiesiai iš oro uosto važiuotume į kapines. Jis neleido man net užsukti namo persirengti ir iškraustyti lagaminų. Jis privertė Deriką privažiuoti prie kapinių vartų ir maždaug dvidešimt minučių meldėsi prie Lukrecijos ir Andžės kapų, įsivaizduoji? — jos smakras sudrebėjo, ir ji susmuko ant vienos iš virtuvinių kėdžių palei langą. Vargšė Dena taip ir neįstengė susitaikyti su tuo, kad jos vyras iki šiol myli savo pirmąją žmoną.— Žinai, nėra taip buvę, kad jis kada nors būtų pamiršęs ją,— liūdnai tarė ji pakeldama akis į dukterį.

— Andžę?

— Lukreciją.— Dena išsiėmė cigaretę iš pakelio, padėto ant stalo.— Andžę irgi. Juk jos buvo tokios panašios. Jis... Tiesa, tu pati žinai, kad jis tiesiog dievino ją.— Dena krūptelėjo, atrodė, dar kiek — ir ji grius nuo kėdės.— Jis visada elgėsi su ja kaip su kažkokia karalaite. Kartais aš klausdavau savęs: o ką, jeigu...— Ji užsikirto, paskui papurtė galvą, pati išsigandusi to, ką norėjo pasakyti.

— Ką tu norėjai pasakyti? — išsigandusi paklausė Kesidė, pajutusi, kaip baisus smaigas pervėrė jos širdį.

— Ne, ne, tai aš apie savo...— greitai sutarškėjo Dena prisiversdama nusišypsoti. Pakėlusi auksinį žiebtuvėlį prie cigaretės, ji tęsė: — Aš maniau, kad ilgainiui jis pamirš Lukreciją, bet... Andžės mirtis tik viską sukomplikavo...

Motinos ir dukters žvilgsniai susitiko, ir Kesidei pagailo Denos, kurios veidą iškreipė prasiveržusi dvasinė kančia, matyt, niekada neduodanti jai ramybės.

— Kartais aš stebiuosi, kodėl ištekėjau už jo...

— Tavo motinai buvo sunki diena,— pasigirdo Rekso balsas virtuvės tarpduryje.— Tau reikia atsigulti, tu pavargai, Dena.— Denos pečiai įsitempė. Su brendžio stikline rankoje Reksas liūdnai nusišypsojo.— Tavo motinai prasidėjo keisti priepuoliai...

— Neišsigalvok!

— Ji ėmė maišyti tai, ką įsivaizduoja, su tikrove.

— Oi, dėl Dievo meilės, Reksai, negąsdink Kesidės. Ji vis tiek nepatikės tavimi. Ji protinga mergytė ir pati prisimena viską, kas buvo. Kaip tu elgeisi su ja!

— Liaukitės! — riktelėjo Kesidė.— Kas jums darosi? — paskui trokšdama abu nuraminti ji pakėlė rankas aukštyn.— Nagi, pasvarstykim, gerai? Mudvi su Andže buvome labai skirtingos. Tėtė ir elgėsi su mumis skirtingai, ir tai mane visiškai tenkino, aš sakau tikrą tiesą.— Reksas nuleido galvą, gręžė akimis koklių grindis.— Tiesa, tėte, aš niekada nenorėjau, kad elgtumeisi su manimi kaip su Andže! Aš netgi bijojau, kad po to... po to, kai... jos netekome, tu staiga... pasikeisi ir pradėsi elgtis su manim kaip su ja. Kai šito neįvyko, man palengvėjo.

— Jis buvo neteisingas tau! — įsikišo Dena.— Jis mylėjo tave daug mažiau negu ją...

— Jis mylėjo ir myli mane, mama, aš tai žinau. Ir jis tai žino. Aš ne Andžė, ir dėkui Viešpačiui Dievui už tai!

— Žuvus Andžei, tu išvažiavai iš namų vien todėl, kad jauteisi nereikalinga jam,— iškėlė naują kaltinimą Dena.

— Aš išvažiavau, nes atėjo laikas išvažiuoti, nes aš užaugau ir norėjau tapti savarankiška. Kad pabėgčiau nuo... tų kivirčų. Bet dabar geriau telieka praeityje visos nuoskaudos ir nesutarimai.

— Denai nepatiko, kad tiesiai iš lėktuvo panorau užsukti į kapines.— Reksas gurkštelėjo brendžio.— Ji visiškai nenori paisyti mano jausmų.

— O man nepatinka, kad tu nepaisai manųjų! Nuolat inkšti dėl savo pirmosios žmonos ir žuvusios dukters. Tai jau per ilgai tęsiasi! O dabar, po lentpjūvės gaisro, tu vėl viską išgyveni iš naujo. Visada gedėjai Lukrecijos, paskui — Andžės, ir aš stengiausi suprasti tave, stengiausi būti taktiška, jautri. Bet kiek galima! Aš pavargau, Reksai! — ji tankiai sumirksėjo ir ūmiu judesiu užgesino cigaretę.

— Viskas dėl to, kad tu per daug pavydi.

— Taip, tu teisus, aš pavydi. Niekada nebuvau vertinama, visada buvau laikoma tik blankiu Lukrecijos šešėliu. Aš taiksčiausi su tuo, tikėdamasi, kad tu pagaliau pamirši ją, bet tu nepamiršai, o aš pavargau apsimetinėti, kad manęs neskaudina kiekvienas tavo žvilgsnis į jos portretą, kad aš nepastebiu visiško tavo abejingumo jaunėlei dukteriai! Na, žinoma, kai greta buvo Andžė, tau daugiau niekas neegzistavo.

— Mama, gana! — Kesidė nebeturėjo jėgų ilgiau klausytis to daug metų nesibaigiančio kivirčo, ypač dabar, kai apdegęs ir sužalotas Čeizas guli ligoninės palatoje, o Brigas... O Dieve! Nejaugi jis jau numirė?

— Kesidė teisi, Dena! Nusiramink, ir kitų rūpesčių mums per akis.

— Iš tikrųjų? Kartais aš tai pamirštu! — smerkiamai dėbtelėjusi į vyrą, Dena staigiai pakilo nuo kėdės vos jos neapversdama ir išlėkė iš virtuvės.

Reksas išpylė brendžio likučius į kriauklę ir nutaisė veide lyg ir šypseną.

— Ji viską perdeda, Keside. Kartais pati nežino, ką šneka. Geriau papasakok man apie Čeizą. Ką sako gydytojai?

Ji trumpai papasakojo jam tai, ką žinojo, ir pasiūlė aplankyti Čeizą ligoninėje. Paskui perspėjo tėvą, kad galbūt jį kvies į policiją apklausti. O Dieve, kiek nemalonumų juos užgriuvo! Jiedu dar ilgai šnekėjosi apie padegimą, vengdami minėti tą akivaizdų faktą, kad abu gaisrai labai panėšėjo vienas į kitą.

—, Ar jie nutuokia, kas buvo tas antrasis žmogus?..
— Ne.
— Ir Čeizas nežino?
— Sako, kad ne.
— Na, štai, dar viena paslaptinga byla.— Ji pasitrynė smilkinius ir neramiai dirstelėjo į dukterį.— Sako, kad Vilis dingo, ar tai tiesa?
— Nelaimė, taip. Kažkur dingo po gaisro.
— Velniai rautų! — Reksas pasukiojo rankoje tuščią stiklinę ir susimąstęs įsistebeilijo pro langą.— Tikiuosi, kad jam nieko neatsitiko...
— Vilis ištvermingas.
— Bet pati žinai, kad jis labai naivus ir patiklus... Atrodo, artėja audra.— Jis įsižiūrėjo į danguje tirštėjančius debesis. Pasikrapštęs pakaušį, nelauktai jis paklausė: — Ar tu tiki prakeikimais, Keside?
— Apie ką čia tu?.. Ne.— „Keistas klausimas",— pagalvojo ji. Ji ir tėvas niekada nebuvo labai artimi ir niekada atvirai nesišnekėdavo. Ji įtempė atmintį, bet negalėjo atsiminti tokios situacijos.
— Na, ir gerai, labai gerai.— Tėvo balsas buvo tylus ir liūdnas, jis vis dar susimąstęs žiūrėjo pro langą.
— O tu tiki, tėte? — atsargiai paklausė Kesidė.
— Žinoma,— pasakė jis nė kiek nesudvejojęs.— Ir aš įsitikinęs, kad seniai esu prakeiktas. Tik meldžiu Dievą, kad tas prakeikimas nepaliestų tavęs, tavo brolio ar tavo motinos. Aš žinau, kad Andžės ir Lukrecijos mirtys nebuvo atsitiktinės.
— Ką?.. Apie ką tu čia kalbi? — išsigandusi paklausė ji.
— Manau, Keside, atėjo laikas tau sužinoti šį tą apie mano gyvenimą.
Prisipažinimas? Kaip tik dabar?.. Pavojingas ūžesys stiprėjo ausyse. Viešpatie, ji nepasirengusi jo prisipažinimams!..
— O Dieve mano,— sušnibždėjo lyg melsdamasis Reksas.— Aš tiesiog nežinau, nuo ko pradėti, bet...— Jis taip stipriai spaudė tuščią stiklinę, kad jo pirštai pabalo.— Ar žinai, kad dėl jų mirties aš kaltinu tik save. Jų mirtys sle-

gia mano sąžinę.— Jis giliai atsiduso stengdamasis įveikti jį apėmusį susijaudinimą.

— Tu jų nenužurei,— tyliai tarė Kesidė suprasdama, kad jis turėjo galvoje kažką kita.

— Ne, tyčia — ne. Bet aš jas pražudžiau. Tai taip akivaizdu, tarsi aš pats asmeniškai būčiau apipylęs benzinu senąjį malūną ir prikišęs uždegtą degtuką.— Jo akyse žibėjo ašaros.

— Tėte, nusiramink! Tu visiškai nekaltas!

— Kaltas, nes nebuvau ištikimas joms. Vyras visada privalo likti ištikimas...

Koridoriuje nuaidėjo senovinio laikrodžio dūžiai. Reksas pažvelgė į savo laikrodį ir, atrodo, atsipeikėjo.

— Dieve mano, jau šešios. Gal geriau būtų, jei važiuotume aplankyti Čeizo?

— Luktelėk,— pasakė ji.— Ką tu turėjai galvoje sakydamas, jog buvai neištikimas? Prašau, paaiškink man.

— Taip, taip, tu teisi.— Prisipažinti jam buvo sunku, ir jis užsimerkė nedrįsdamas žiūrėti dukteriai į veidą.— Aš apgaudinėjau Lukreciją. Turėjau kitų moterų. Vienai iš jų aš iš tikrųjų buvau labai atsidavęs, supranti, bet... Bet ji iš tikrųjų buvo man brangi...

— Ar kalbi apie mamą? — Kesidei suspaudė širdį.

Jo akių vokai virptelėjo, jis be garso krutino lūpas tarsi melsdamasis.

— Ne,— prisipažino jis ir kietai susičiaupė.

— Tada ką tokią? — vis dėlto ryžosi paklausti Kesidė.

— Nenustebk,— sušnibždėjo Reksas pagaliau dėdamas tuščią stiklinę ant stalo.— Bet moteris, kuri buvo man brangi, pas kurią eidavau pasijutęs vienišas ar liūdėdamas, buvo Sanė Makenzi.

14 skyrius

Dangus pasidarė pilkas lyg švinas — sunkūs debesys uždengė saulę, drėgnas karštis buvo nepakeliamas. Kesidė taip lėkė automobiliu, tarsi nuo to būtų priklausiusi jos gyvybė, tarsi didėjantis nuotolis tarp jos ir tėvo būtų galėjęs sutrukdyti jai patikėti tuo, ką ji išgirdo.

„Džipo" kabinoje buvo nepaprastai tvanku, ir Kesi-

dės veidą išpylė prakaitas. Rekso prisipažinimas siaubingai sutrikdė ją, širdis pašėlusiai daužėsi.

Pirmieji lietaus lašai subarbeno į priekinį stiklą. Ji nepasirūpino uždėti valytuvų ir dabar vos įžiūrėjo kelią pro srūvančio stiklo vandens srautus.

Nejaugi jos tėvas turėjo romaną su Sane? Su Čeizo ir Brigo motina, moterimi, kurios vyras paliko ją, versdamas suabejoti jo tėvyste. Bet juk tai tik gandai. Tušti prasimanymai! *Tai, kad Reksas Biukenenas miegojo su Sane, dar nereiškė, jog jis būtų tėvas... O Dieve!*

Daug metų ji stengėsi, kad ir kas atsitiktų, būti šaltakraujiška ir išsaugoti sveiką protą. To reikėjo profesiškai. Profesionalumas ir objektyvumas — štai tikro reporterio savybės! Ir nors nusikaltimų aukos, kartais net patys nusikaltėliai keldavo jai gailestį ir simpatiją, ji visuomet stengdavosi likti objektyvi. Tik namie ji galėdavo išsakyti Čeizui savo abejones, atsipalaiduoti, bet tarnyboje niekada šito sau neleisdavo.

Tačiau dabar buvo kalbama apie jos šeimą, ir Kesidė negalėjo nuslėpti emocijų. Jos jausmai buvo visiškai pakrikę. Tėvui prisipažinus apie turėtą ryšį su Sane, ji tiesiog žado neteko, bet kai mėgino išklausti smulkiau, jis nutilo, tarsi apgailestaudamas, kad prisipažino. Pasiteisino tuo, jog jam būtinai reikia užkopti į viršų ir pasižiūrėti jos motinos. Lyg jam iš tikrųjų tai būtų rūpėję!

Gal tai tik girtas kliedesys? Jau prieš daug metų ji suprato, kad alkoholis jos tėvui padeda pabėgti nuo tikrovės.

Niūrios mintys įšliaužė jos galvon kaip nuodingos gyvatės, apkartindamos gyvenimą.

Jei Rekso ryšys su Sane tęsėsi ilgai, dar pirmosios jo santuokos metu, argi negalėjo atsitikti ir taip, kad jis — Čeizo tėvas? Arba Brigo? Taip pagalvojus, šiurpo jos širdis. Nuo įtampos pabalusiais pirštais ji spaudė vairą, beveik nematydama prieš save kelio. Ne, negali būti! Jeigu jos tėvui būtų kilęs nors mažiausias įtarimas, kad Čeizas yra jo sūnus, jis būtų uždraudęs jai susitikinėti su žmogum, kuris galėjo pasirodyti esąs jos kraujo brolis. Argi ne taip?!

Viešpatie! Čeizas — netikras jos brolis! Pasibaisėtina!

O gal Reksas to ir nežinojo. Gal jis iš tikrųjų tikėjo, kad Čeizo tėvas — Frenkas Makenzis.

Staiga ji pajuto: dar kiek, ir ims vemti. Staigiai sustabdžiusi automobilį kelkraštyje ir pastūmusi dureles, Kesidė iššoko lauk ir pasileido prie griovio, kur ir susivėmė.

— Viešpatie, prašau tavęs, neleisk, kad taip būtų,— sušnibždėjo ji ir atgalia plaštaka nusišluostė burną.

Suklupusi ant kelių, tik dabar ji pajuto, kad lietaus čiurkšlės čaižo veidą, pečius ir kaklą.

Gal vis dėlto tai ne Čeizas? Jei Reksas ir tapo kurio nors iš Sanės sūnų tėvu, tai greičiausiai Brigo. Juk Frenkas Makenzis pametė Sanę netrukus po jo gimimo. Argi nesklido gandai, kad tas vaikas — nuo meilužio?.. Argi Reksas neglobojo Brigo, nusamdydamas dirbti netgi po to, kai šis buvo iš visur išvytas?

Ji vėl nusivėmė. Ne! Viešpatie, prašau, tegu tai būna ne Brigas! Na, o jei vis dėlto Brigas, argi Reksas neprivalo sužinoti, kad jo sūnus merdi reanimacijos palatoje? Nejaugi Sanė neturi teisės pamatyti jį bent prieš mirtį? Kesidė kiaurai permirko, ją krėtė tiek šaltis, tiek nervinis šokas. Net jei pasirodys, kad nei Čeizas, nei Brigas — ne Rekso sūnūs, ji niekada nebebus tokia kaip anksčiau. Ūmai viskas ėmė plaukti jai prieš akis, ir ji griuvo veidu į šlapią žolę.

— Ne! Ne! Ne! — kaip pašėlusi rėkė ji purtoma raudos...

Ašaros degino jai akis, bet ji pamėgino suimti save į rankas ir lėtai atsistojo. „Laikykis,— įtikinėjo save.— Tai dar ne pasaulio pabaiga!" Bet iš tikrųjų jautė kažką panašaus.

Buvo šalta, labai šalta. Neįmanoma sušilti. Sanė drebėjo. Ir vis dėl sūnų. Jos sūnų. Jų paveikslai — berniukų, jaunuolių, suaugusių vyrų — šmėžavo jai prieš akis. Gražūs. Vyriški. Teikiantys tiek vilčių.

Daug vandens nutekėjo nuo to laiko, kai ji paskutinį kartą matė Brigą, Badis — šis paliko ją dar visai mažas būdamas, o Čeizas, kada gi Čeizas paskutinį kartą buvo užsukęs pas ją? Ji visada pasikliaudavo Čeizu la-

biau negu kitais, nors giliai širdyje suvokė, kad jis kada nors atsuks jai nugarą. Seniai seniai ji permatė jo sielą... Ką gi daryti. Sūnus turi teisę palikti savo motiną ir pasiimti žmoną.

Ji patrynė rankomis pečius, tikėdamasi nors kiek sušilti. Žinojo buvusi kvaila moteris, žinojo pasitikėjusi ne tais žmonėmis. Net tuomet, kai pažvelgdavo jiems į akis ir išvysdavo tikrąjį jų veidą.

Reksas Biukenenas — jos klaida. Ji buvo jauna ir karšta. Frenkas Makenzis, jos vyras,— geras, padorus žmogus, nieko nereikalaudavo, tik tiek, kad sugrįžus iš darbo pietūs būtų ant stalo, kad šeimoje būtų taika ir jis galėtų ramiai žiūrėti televizorių. Į pasaulį jis žvelgė giedromis mėlynomis akimis. Tai tikras sielos veidrodis. Frenkas per daug iš jos nereikalaudavo, niekada nekeldavo prieš ją rankos ar balso, bet turėjo vieną silpnybę, kurią mėnesių mėnesiais slėpdavo savyje. Pasigėręs šis malonus žmogus virsdavo agresyviu žmogaus pavidalo padaru su kuoka rankoje.

Tuomet jį imdavo traukti azartiniai lošimai. Jis eidavo į gaidžių ar šunų kautynes ir išleisdavo kone visą uždarbį tiems kruviniems reginiams. Tik tomis dienomis jie ir bardavosi. Frenkas pareidavo namo po savo pramogų perdvisęs tabako dūmais, šiaudais ir krauju, žibančiomis akimis — išlošęs, patemptais iš nusivylimo lūpų kampučiais — prasilošęs. Tokiomis, beje, gana retomis dienomis į Frenką tarsi šėtonas įlįsdavo, jis siautėdavo ir pykdavo — toks buvo ir jo tėvas.

Sanė bjaurėjosi Frenko silpnybe. Ji tikėjo, kad visų padarų gyvybė šventa, ir verslas, pagrįstas spoksojimu į gyvūnus, išmokytus draskyti ir žudyti vienas kitą, atrodė jai šlykštus. Vienintelį kartą ji pakėlė balsą prieš savo vyrą, ir tai įvyko po jo apsilankymo tokioje arenoje. Gyvūnų kautynės buvo ne tik nehumaniškos, bet ir draudžiamos įstatymo, ir Sanė ne kartą skundėsi policijai. Kiekvieną kartą arenos būdavo uždaromos, bet po kelių savaičių atsirasdavo kitose vietose, miškų daubose ar senose karvidėse.

Sanė visuomet tikėjo gėriu ir teisingumu. Ji nebuvo religinga, tačiau santuokos paslaptį ir įžadus laikė šventais

ir griežtai paisė jų. Ji nė neketino įsimylėti Rekso Biukeneno, kaip ir jis — jos. Bet taip atsitiko. Nelauktai. Aistringai. Nuodėmingai. Ji pagimdė jam sūnų. Ir ta aistra sugriovė jos santuoką.

Jai visada atrodė, jog likimo buvo lemta jiems susitikti. Jis niekada nebūtų pažinęs jos, jei ne atsitiktinumas. Neišvengiamas atsitiktinumas.

Reksui Biukenenui per trisdešimtąjį gimtadienį juokais buvo padovanotas sertifikatas, suteikiantis teisę pasinaudoti Sanės Makenzi paslaugomis — kad ji išstudijuotų jo delną ir išpranašautų likimą. Sanė žinojo, kad sertifikatas, kurį ji spalvotais pieštukais brūkštelėjo paprastame atviruke, gali priversti Reksą Biukeneną tik pasijuokti ir kad jis, lentpjūvės savininkas ir turtingiausias bei galingiausias apygardos žmogus, niekada neužsuks į mažą furgonėlį, rūdijantį upelio pakrantėje. Bet įkalbėta kelių linksmuolių iš lentpjūvės — jiems ji būrė iš delno, ir jie troško pasišaipyti iš šeimininko,— Sanė įdėjo sertifikatą į voką ir užklijavusi jį raudonu vašku išsiuntė. Kai po dviejų mėnesių Reksas tyliai pasibeldė į jos duris, ji buvo neapsakomai nustebinta.

Jis padavė jai savo didelę tvirtą ranką, ir ji tuojau pat pajuto jo sielą. Kartais netgi jai ne visada pavykdavo pasiekti žmogaus sielą, bet su Reksu buvo ne taip. Jo delnas buvo šiltas, spūstelėjimas tvirtas, pirštai galėjo būti ir žiaurūs, ir švelnūs. O pažvelgusi į giedras melsvas jo akis ji iškart pajuto jo liūdesį, netgi neviltį ir suprato, kad žmona šalta jam.

— Jūs nelaimingas žmogus,— pasakė ji kaip pratusi tiesmukiškai.

— Iš ko sprendžiate?

— Aš žinau.

Jis pamėgino ištraukti ranką, bet Sanė tvirtai laikė ją. Tas žmogus ją sudomino.

— Taip, jūs nelaimingas,— pakartojo susimąsčiusi.

— Na, žinoma, aš laimingas,— paprieštaravo Reksas.

Ji atgniaužė pirštus.

— Jūs mylite žmoną ir sūnų, bet esate nelaimingas.— Ji išvydo, kaip jis piktai prisimerkė.— Jūs jau seniai seniai nesate patyręs laimės...

— Aš jaučiu sielvartą ir įtarumą.

— Kas sugalvojo tą pokštą? Rojus? Ne, Haroldas. Galiu lažintis, kad tai Haroldas, juk tiesa? — paklausė jis, o kai ji neatsakė, jis griebė ją už pečių ir kaip reikiant pakratė.— Tai Haroldas Kertenas, tiesa? Idiotas! Pasipūtęs šunsnukis. Rytoj pat atleisiu jį. . .

— Jis visiškai nesusijęs su tuo, ką aš sakau. Aš sakau tai, kas yra.

— Tuomet jūs išprotėjote.

— Jūs pats atėjote pas mane,— sutrikusi pastebėjo ji, ir gniaužę jos pečius pirštai atsileido.— Atėjote čionai, nes esate nelaimingas. Nes neįstengiate priversti, kad žmona pamiltų jus.

Biukenenas giliai atsiduso, ir jo kumščiai atsigniaužė.

— Jūs nieko nežinote.

— Aš žinau apie jūsų kaltę. Apie pirmąją vestuvių naktį ir. . . apie gaisrą. . . apie sudegusią suknią.

— O Viešpatie. . .— sušnibždėjo jis, ir jo pyktį išstūmė nuostaba.— Bet niekas nežino. . .— Jis įtariai apsižvalgė, lyg bijodamas būti nugirstas.— Vadinasi, čia buvo Lukrecija,— pasakė jis.— Dieve mano, ji daug jums išpasakojo. . .

— Aš niekada nesu kalbėjusi su jūsų žmona.

— Bet ji pažadėjo, privertė mane prisiekti, kad tylėčiau! . .— Atrodo, jis nė negirdėjo, ką ji sako.

— Aš matau skausmą jūsų akyse, Reksai Biukenenai.

— Dėl Dievo meilės, kas gi čia dabar? — jis atšoko užkliudydamas kėdę.

— Jus baugina ateitis, tačiau norite žinoti, kas jūsų laukia.

Jis buvo sutrikęs.

— Aš. . . aš netikiu visais tais fokusais. Visa tai. . . pliauškalai! Kiekvieną savaitę einu klausyti mišių,— riktelėjo jis, ir balse nuskambėjo isteriškos gaidelės. Paskui trenkė kumščiu sau į krūtinę.— Aš tikiu Dievą!

— Žinau, kad tikite. Iš jūsų akių matau, kad jūs — tikintis žmogus. Tai, ką aš darau, visiškai nesusiję nei su Dievu, nei su velniu. Piktųjų dvasių jūs iš tikrųjų bijote, bet Liuciperio čia nėra. Aš ne ragana.

— Tikiuosi, kad ne.

— Bet aš negaliu paaiškinti to, ką matau,— pasakė ji gūžčiodama pečiais. — Na, kaip, ar norite pažvelgti į ateitį? — Sanė drąsinamai nusišypsojo tam stipriam, bet stebėtinai dievobaimingam ir kankinamam kaltės jausmo žmogui.— Tai galėtų suteikti palengvėjimo jūsų sielai.

Ji išvydo, kaip jo kakta rasoja prakaitu, ir pajuto jo baimę, tikrų tikriausią baimę.

——Net jei ir netikite, nepakenks pasiklausyti manęs. Galiausiai tai tik žaidimas, ar ne? Ganėtinai nekaltas.

Jų žvilgsniai susidūrė, ir ji pajuto, kad Reksas Biukenenas, nepaisydamas dvejonių, yra pasiryžęs mesti iššūkį demonams, draskiusiems jo širdį. Jis išdidžiai atsitiesė, matyt, susivaldęs — stiprus ir valdingas žmogus, žinantis savo galią.

— Na, ką gi. Kodėl ne? — vyptelėjo jis, atsisėdo ant kėdės ir patikliai ištiesė ranką. Sanė palietė jo riešą ir iškart pajuto veržlią energiją, kuri pulsavo jo kraujyje, kurstoma kaltės suvokimo ir pagundos peržengti ribą, skiriančią gėrį nuo blogio.

Viskas atsispindėjo jo delne. Ji taip aiškiai skaitė iš jo, tarsi būtų mačiusi ratilus vandenyje.

— Jūsų žmona nemyli jūsų,— paprastai pasakė ji, susikrimtusi dėl jo.

Jis mėgino atšlyti, bet negalėjo.

— Tai melas.

— Kadaise buvote jai brangus, bet kažkas atsitiko jūsų vestuvių naktį.— Sanė išvydo ryškius vaizdus — liepsną ir baltą audinį, gėles ir kraują, sujauktą lovą ir pilną vandens širdies formos lovą. Ir pajuto jo kaltę, tamsią baisią uždangą, gaubiančią jo praeitį,— vaizdai buvo tokie ryškūs, tarsi ji būtų buvusi su juo viešbutyje tą vestuvių naktį.— Jūs kažką padarėte...

— Ne, nieko. Ji...— sunkiai išdaužė jis.

— Manote, kad ji nusisuko nuo jūsų, nes...— Ji krūptelėjo, vidiniu regėjimu išvydusi tą žiaurią, šiurkščią sueitį, girtą Reksą, jaunutę išsigandusią Lukreciją. O paskui, vėlesniais metais,— šaltą šarvą, kuriuo Lukrecija apgaubė savo širdį.— O, jūs mėginote išpirkti savo kaltę,— sušnibždėjo Sanė, trokšdama nors kiek palengvinti jo kan-

čią ir jau suvokdama, kad niekas neįstengs to padaryti.— Bet ji neleido jums šito, ji mėgavosi savo valdžia jums...

— Viskas buvo visai ne taip!

Sanė nesiginčijo, nepradėjo pasakoti įžvelgusi gilius jo širdies randus dar prieš žmonai atstumiant jį. O už plieninių raumenų, išdidaus žvilgsnio ir valdingo būdo ji išvydo slypintį kitą žmogų — švelnios ir pažeidžiamos sielos vyriškį, trokštantį, kad jį mylėtų ir suprastų. Sanė pakėlė akis, ir jų žvilgsniai susitiko. Ji pajuto, kaip jis ėmė virpėti, pati išgirdo savo širdies plakimą.

— Ji niekada nepamils jūsų, bet padovanos jums kitą kūdikį...

Jo akyse šmėstelėjo išgąstis.

— Tik vieną?

— Tik vienas dar gims šiai moteriai, nors atsiras ir kitų.

— Ne! — Reksas išplėšė iš jos savo ranką, pašoko ir puolė prie durų.— Aš myliu savo žmoną,— akivaizdžiai sukrėstas spyrėsi jis.— *Jūs girdite mane, aš myliu ją! Visada mylėsiu.*

— Žinau,— liūdnai atsakė ji.

— Visa tai...— Jis staigiai mostelėjo ranka.— ...Kvailas pokštas! Juk taip, ar ne? Haroldas ir vaikinai iš investicijų fondo jus prikalbėjo taip padaryti? Prisipažinkit!

Ji nesigynė, tik žiūrėjo į jį, jos akys smelkėsi jam į sielą ir matė jį kiaurai.

— Ir mano žmona mane myli. Juk myli!

— Jeigu jau taip manote...

— Prakeikimas, aš pats nežinau, ką čia veikiu! — jis siekė durų rankenos.— Juk tai tik pokštas, tiesa? Velniškas pokštas. Na, pasijuokėme ir užteks! — jis staigiai pastūmė duris ir puolė laukan, palikdamas duris atdaras. Jos blaškėsi vėjyje ir trankėsi į raudonai baltą furgono šoną.

Jis sugrįš. Jis suintriguotas. Taip pat neišvengiamai, kaip vanduo teka žemyn nuožulnuma, Reksas Biukenenas sugrįš. Sanė tai žinojo.

Reksas atėjo po mėnesio. Kaip ir praeitą kartą, jis

netikėjo jos pranašystėmis, bet ėmė šypsotis. Lankėsi vis dažniau, ir Sanė negalėjo paprieštarauti, nes jautė, kad jam *reikia* jos draugijos. Jis ateidavo tik tada, kai būdavo tikras rasiąs ją vieną. Ji suvokė grimztanti į pavojingus jausmų vandenis, ji stengėsi priešintis, pajutusi potraukį Reksui, tačiau negalėjo sustabdyti to, kas buvo likimo lemta. Ilgas nakties valandas gulėdama greta tyliai šnopuojančio Frenko, ji vartydavosi nemiegodama ir ilgėdamasi, svajodama apie Reksą Biukeneną. Sunerimusi ji žvelgdavo pro mažą furgono langelį į nakties tamsą, ir ją kankindavo geismai, kurių, pasirodo, neįmanoma užgniaužti. Bergždžios būtų ir pastangos.

Frenkas buvo geras žmogus, sąžiningas darbininkas, romus kaip avinėlis — kol negerdavo. Reksas Biukenenas — visai kitoks. Stiprus žmogus, sumanus verslininkas. Jis niekada nesiliovė dievinęs savo šaltos žmonos. Jiedviem su Sane nelemta būti kartu; ji ištekėjusi už žmogaus, netikinčio, jog galima išsiskirti, o jis vedęs idealizuojamą žmoną. Jis nesiliovė tikėti, jog išauš tokia diena, kai Lukrecija jam atleis, tačiau Sanė žinojo, jog tam nelemta išsipildyti.

Iš pradžių ji kratėsi nederamų minčių, bijodama net pagalvoti apie gėdingą savo potraukį. Bet ilgainiui ėmė įsiklausyti į automobilių ūžesį kelyje, jausdama, kaip širdis stipriai suplaka, kai pasigirsta pažįstamas beldimas į duris.

Nepajėgdama paaiškinti, kodėl ją taip traukia Reksas, Sanė tam nebesipriešino. Ji dažnai sapnuodavo Reksą ir regėdavo jo veidą; atsiduodama Frenkui, ji įsivaizduodavo, jog tai Reksas glaudžia ją prie savęs. Ją kankino gėda, bet ji niekaip neįstengė nugalėti savęs. Aklai tikėjo lemtimi ir manė, jog neįmanoma pakeisti prasidėjusių įvykių tėkmės.

Todėl kai jis pirmą kartą pabučiavo ją apgailėtiname mažame treileryje, ji atsakė į jo bučinį, o kai jis švelniai truktelėjo ją guldydamas ant sofutės, ji nedelsdama sulenkė kelius. Jų ryšys buvo pašėlęs, be jokio švelnumo. Kaip godus žvėris jis puldavo ją sunkiai švokšdamas, mėšlungiškai gniauždamas glėbyje jos kūną.

Ji suprato klystanti, suprato rizikuojanti viskuo, tap-

dama turtingiausio ir įtakingiausio apygardos žmogaus meilužė, bet nebebuvo kelio atgal.

Jis ėmė lankytis reguliariai, mėgino pirkti jai dovanas — auksinį vėrinį, turkių apyrankę, šilkinę suknią,— kurių ji nenorėjo priimti. Netgi Rekso atneštas gėles reikėdavo išmesti prieš Frenkui pareinant iš darbo. Todėl Rekso dovanotais papuošalais ji pasipuošdavo tik tada, kai Reksas būdavo su ja; leisdavo, kad gėlių aromatas pasklistų kambaryje tik tada, kai jie likdavo dviese, sutikdavo, kad jis susagstytų ant jos nugaros prabangios suknios sagas tik tada, kai niekas to negalėdavo pamatyti, nes išeidamas iš jos visa, ką būdavo atnešęs, išsinešdavo su savimi.

Ji žinojo, kad Reksas nemyli jos. Vos prisilietusi prie jo ji iškart jausdavo, kad jis geidžia jos, kad išalko be jos, kad yra dėkingas jai už glamones, kurių ji negaili jam, bet jis nemyli jos taip, kaip myli savo dievinamąją Lukreciją. Ji tai suprato ir nenorėjo nusmukti iki išlaikomos sugulovės lygio. Sanė mylėjo jį, jai būdavo gera su juo lovoje, bet ji žinojo paleisianti jį, vos jis pasisotins ja.

Ir vis dėlto kai mirus Lukrecijai Reksas vedė Deną Miler, atrodė, kad Sanės skausmas niekada neatlėgs. Tuo metu ji jau buvo vieniša — Frenkas ją pametė. Bet Reksas pasiėmė kitą moterį. Dar niekada ji nesijautė tokia įžeista. . .

Ir štai dabar, daugiau kaip po trijų dešimčių metų, ji sėdėjo ir bukai žvelgė į savo kambario sieną privačioje psichiatrinėje klinikoje, į kurią, Čeizo manymu, būtinai reikėjo ją paguldyti. Tas jaukus ir erdvus, šviesiais, gerais nuteikiančiais tonais išdažytas kambarys su knygų lentynomis, plačia patogia lova, pietų stalu ir spalvotu televizoriumi buvo daug patogesnis už seną surūdijusį furgoną, vienišai stovintį ant Valkataujančio šuns upės kranto, Prosperičio pakraštyje. Bet ten buvo jos namai. O šis kambarys niekada nebus.

Plačiai atvertas langas žvelgė į sodą. Lengvas vėjelis nešė rožių kvapą pro ažūrines groteles, kurioms stengtasi suteikti puošybos įspūdį, tačiau jos buvo įmontuotos visiškai konkrečiu tikslu.

Kelias praėjusias savaites, nujausdama nelaimę, ji kas rytą stebeilydavo pro langą į tolumą, į nupjautą veją, parištus rododendrus, ąžuolyną ir aukštą tinklo tvorą. Stebėdama saulę, kylančią rytuose iš už kalnų keteros, ji išvysdavo, kaip pirmieji jos spinduliai lyg auksas dega ryto rasos lašeliuose, ir pajusdavo, kaip šaltis, mirtinas šaltis šliaužia nugara, pasklisdamas visame kūne. Ji savo vaizduotėje regėdavo lentpjūvę sunaikinusio gaisro vaizdus, bet liepsnos ir mirties paveikslai būdavo iškreipti, tarsi mirguliuojančios gaisro bangos ir juodi dūmai specialiai būtų temdę jos protą.

Ji vėl sudrebėjo, panoro bėgti. Ne taip labai pasimaišė protas, kaip jai buvo sakoma; tiesa, jos regimi vaizdai sukonkretėjo, padažnėjo ir pasidarė žiauresni, bet aprimusi ji suvokdavo, kas esanti ir kodėl atsidūrė čia.

Čeizo išdavystė graužė jos sielą tarsi lėtai veikiantys nuodai. Ji visada tikėjo juo, visur pasikliovė juo, o jis! .. Jam vis labiau įsitraukiant į Biukeneno verslą, Sanė darėsi našta. Jis ėmė rečiau lankyti ją ir kartais nukreipdavo akis į šalį, nes iš anksto planavo uždaryti ją į kliniką. Čeizas ėmė gėdytis jos, matyt, jam būdavo nemalonu aiškinti aplinkiniams, kad ta pamišusi moteris, gyvenanti surūdijusiame furgone, yra jo motina. Reksas seniai pamiršo ją. Brigas dingo. Čeizas ja bodėjosi. Ir Sanė priėjo prie išvados, kad laikas jai apleisti šią žemę.

Kas kartą, apžiūrinėdama boluojančius tamsioje odoje randus ant savo riešų, ji prajukdavo. Tais randais Sanė didžiavosi kaip kare gautais medaliais, kare, kurį jai reikės kariauti, iki išmuš mirties valanda.

Bet ji negali kautis būdama čia. Reikia rasti būdą, kaip ištrūkti iš šios vietos! Sanė seniai svajojo pabėgti, bet tik praeitą naktį atsirado nuojauta. Skubriai žvilgtelėjusi į langą, ji gudriai nusišypsojo. Nieko, ji dar pasigrums su visais jais. Tai tik laiko klausimas.

— Manau, kad šitai gali tave sudominti. . .— Gonsalas atsainiai numetė ant T.Džono stalo apanglėjusią piniginę.

T.Džonas pastūmė į šalį kavos puodelį ir griebė apde-

gusios odos gabalą. Nereikėjo nė klausti, kieno galėjo būti ta piniginė. Bet jis paklausė:

— Džono Dou?

— Galbūt.— Gonsalas išspaudė kandžią šypseną, paskui žengė prie lango ir pažvelgė į automobilių stovėjimo aikštelę, kur lengvieji automobiliai, sunkvežimiai ir motociklai buvo palikti saulėkaitoje.

— Ir kas iš to? — Vilsonas atidarė tai, kas liko iš piniginės, ir ėmė apžiūrinėti apsvilusius banknotus — daugiausia šimtines. Daugiau kaip penkiolika tūkstančių dolerių ir tai, kas kadaise buvo vairuotojo pažymėjimas, o dabar liko tik apdegusi dokumento skiautė.— Iš kurios valstijos? Iš Aliaskos?

— Atrodo.

Fotografija sudegė, o kai kurių skaičių registracijos skiltyje trūko, bet jų vis dėlto dar liko tiek, kad bendradarbiaujant su kelių policija būti galima atkurti visą numerį, o su juo galbūt nustatyti ir mirštančio Šiaurės Vakarų ligoninėje žmogaus asmenybę.

— Susisiek su centrine valstijos policijos valdyba ir sužinok, ar jie nerado kokio nors pamesto automobilio su Aliaskos numeriais ar — blogiausiu atveju — bet kokio palikto automobilio. Tas tipas galėjo ir čia išsinuomoti automobilį arba, turėdamas šitiek pinigų, netgi nusipirkti jį. Todėl paskambink į visas valstijos automobilių nuomos agentūras ir pasitikslink, ar kurioje nors iš jų nėra uždelstas nuomos terminas.

Gerai. Pagaliau jiems pavyko prasiveržti. Mieste, atrodo, gaisro nakčiai visi turėjo alibi, ypač tie, kurie buvo pirmieji įtariamųjų sąraše: Reksas Biukenenas, Dena Biukenen, Felisitė ir Derikas Biukenenai, Sanė Makenzi, Bobis Alonso, netgi Džedo Beikerio tėvai. Jis jau patikrino. Vieninteliai tokio alibi neturėjo Kesidė Makenzi ir abu nukentėjusieji.

— Kur, po velnių, radai tą daikčiuką? Maniau, kad mūsų vaikinai jau baigė kapstytis ten, lentpjūvėje,— paklausė T.Džonas vis dar spitrėdamas į apdegusią piniginę.

Gonsalas iškėlė rankas virš galvos ir pasiražė.

— Mes radome ją ne ten, o netoliese.

Vilsonas pakėlė galvą ir skvarbiai dirstelėjo į Gonsalą. Pulsas šiek tiek sutankėjo. Gonsalas įgyja pranašumo. Oi, klastūnas! Tiesa, Vilsonui patiko ta varžybų atmosfera.

— Kur nors netoli nuo čia?

— Na, taip. Mums pasisekė.

— Kaipgi taip? — T.Džonas taip staigiai loštelėjo kėdėje, kad ši protestuodama sugirgždėjo.

— Vienas iš čionykščių mūsų vaikinų šiek tiek padaugino išgerti Berlio bare. Kažkas neištvėręs išvadino jį idiotu, ir jis ėmė pulti, trenkė įžeidėjui kumščiu į žandikaulį.

— Kas toks, kas, po velnių, tas „čionykštis vaikinas"? — paklausė T.Džonas, jausdamas, kad kantrybė senka.

— Va, tas ir... įdomu,— nutęsė Gonsalas.— Vilis Ventura. Nepažįstamojo piniginė buvo rasta Vilio kišenėje.— Gonsalas plačiai nusišypsojo parodydamas dvi akinamai baltų dantų eiles.— Taip, sere, atrodo, kad tas kaimo kvailys gaus velniškai daug ką paaiškinti mums, ar ne?

Kesidė išjungė kompiuterio monitorių ir pasitrynė smilkinius. Kone valandą važiavusi per liūtį, ji pasiekė namus, išsimaudė šiltoje vonioje ir prieš eidama gulti išgėrė viskio stiklinę. Apie važiavimą ligoninėn negalėjo būti nė kalbos.

Bet miegas neėmė, ji buvo sunerimusi, o galvon lindo Brigo, Čeizo, tėvo, mamos ir Sanės paveikslai.

Kad atsikratytų niūrių minčių, ji atsikėlė iš lovos ir įjungusi stalinį kompiuterį perskaitė straipsnį, paskui pasidavusi kažkokiai nuotaikai nuvažiavo į redakciją. Aušo.

Įėjusi į salę, ji uždegė šviesą palubėje, įjungė kavavirę ir ėmė vartyti senus aplankus, rinkti į diskelį įdomiausias žinias apie gaisrą, kurio liepsnose prieš daugelį metų žuvo jos sesuo. Ji negalėjo nepastebėti, kad tarp senojo malūno ir neseniai įvykusio Biukeneno lentpjūvės gaisro yra kažkoks ryšys. Policijos žodžiais tariant, panašios buvo greit užsiliepsnojančios medžiagos, ir abu objektai priklausė jos tėvui. Čeizas taip nieko ir nepasakė jai, todėl ji ryžosi pati atlikti nedidelį tyrimą. Ji jau tu-

rėjo išsamius užrašus apie pirmąjį gaisrą — sukaupė juos netrukus po to, kai grįžo į Prosperitį, o dabar ji ims užrašinėti kiekvieną liudijimą ar spėlionę, jei tai bus susiję su gaisru lentpjūvėje. Paskui ji palygins duomenis, ir galbūt...

Pasivaideno, jog girdi kažkieno žingsnius, ir ji staigiai atsigręžė į duris. Ne, nieko! Ramiai, pasakė pati sau, bet negalėjo atsikratyti jausmo, jog kažkas stebi ją. Ji dar kartą dirstelėjo per petį, stengdamasi įtikinti save esanti saugi.

Taigi kas jai žinoma apie lentpjūvės gaisrą?

Čeizas tą dieną dirbo iki vėlumos, tiesa, jis labai dažnai užtrukdavo darbe iki sutemų. Derikas visuomet erzindavo jos vyrą, kad šis per mažai dėmesio skiriąs Kesidei, kad jis — tarsi senukas, kuris nebeįstengia mylėti moterų, todėl atsiduoda darbui.

Iš pradžių Kesidė manė, kad jis ten buvo vienas. Lentpjūvėje nebuvo naktinės darbo pamainos, netgi budinčio sargo ar kiemsargio šuns. Čeizas dažnai sakydavo jai, jog jam geriausiai sekasi dirbti vėlai vakare, kai visi, įskaitant ir jo sekretorę, išeina iš darbo, nebeskambina telefonai, niekas nešmėžuoja šen ir ten, pro jo kabineto duris ir neatitraukia nuo darbo.

Bet šį kartą jis, matyt, melavo.

Akivaizdu, kad tada kažkas buvo drauge su juo. Brigas?

Švariame tarnybinio bloknoto, kurį visada laikydavo po ranka, lape ji parašė vardą ir nė pati nejausdama padėjo didelį klaustuką.

Brigas?

Ji įteigė sau, kad Čeizas lentpjūvėje galėjo būti tik su savo broliu, ir nieku kitu. Bet kodėl? Negalima taip pasiduoti emocijoms ir įsikalti sau į galvą tik viena. Jis galėj susitikti su bet kuo. Tačiau su kuo gi?..

Ar nukentėjusysis Džonas Dou buvo padegėjas, o gal Čeizas pats sumanė padegti lentpjūvę? Ir kas galėjo būti tas dar neatpažintas žmogus? Vienas iš kadaise atleistų ir užslėpusių pyktį tarnautojų? Kažkas, neapkentęs Čeizo? Rekso? Deriko? To, kas bent kiek susijęs su Biukenenų šeima?

Pieštuko smaigaliu stuksendama į bloknoto lapą, ji veltui suko galvą, stengdamasi atspėti, kas įvyko tą naktį. O gal tas gaisras — pasikėsinimas nužudyti? Ar Čeizas turi tokių piktų priešų, kad jie trokštų jo mirties?..

Nelauktai salės durys plačiai atsidarė, ir Kesidė krūptelėjo. Nugara nubėgo šiurpuliukai, ir ji vos nenugriuvo nuo kėdės iš baimės, tačiau tuojau pat su palengvėjimu suvokė, jog atėjo rytas, ir laikas redakcijos darbuotojams rinktis į darbą. Ji abejingai pamojavo ranka fotografui, kuris įėjo į salę kartu su liftininku.

— Dirbk ir toliau lyg niekur nieko,— sumurmėjo ji sau panosėje.— Nesiblaškyk! — ji pasiknaisiojo aplankuose, surado laikraščio iškarpą apie policijos ataskaitą ir nusikopijavo ją.

Kai ji grįžo prie savo stalo, ten jos jau lūkuriavo Bilis Laslo. Aukštas, lieknas, pasitempęs; jis per savaitę nubėgdavo po keturiasdešimt mylių ir tuo labai didžiavosi.

— Tu vengi manęs,— jis iškart pateikė kaltinimą.

— Visiškai ne. Tik daug rūpesčių. Pats supranti!

— Na, ką gi, gal ir taip,— sutiko jis su nepasitikėjimu žiūrėdamas į ją. Krakmolytais baltais marškiniais, juodomis kelnėmis su ryškiomis plačiomis petnešomis ir tokiu pat ryškiu kaklaryšiu, Bilis tiesiog skleidė aplinkui pasitenkinimą savimi.— Man pavesta parašyti apie gaisrą ir jo padarinius.

— Žinau. Mačiau tavo skiltį paskutiniame numeryje.

— Aš norėčiau pasikalbėti su tavimi,— tarė jis susinerdamas rankas ant krūtinės ir klubu atsiremdamas į jos stalą.

— Aš nieko nežinau apie gaisrą,— atkirto Kesidė.

Bilis nusišiepė parodydamas lygius, bet gelsvus, tabako sugadintus dantis, nors ir metė rūkyti prieš keletą metų, kai ėmė šlyti sveikata.

— Tai, galima sakyti, „jokių komentarų"?..

— Iš tikrųjų tu gal daugiau žinai už mane.

Jis žvilgtelėjo į jos stalą, jos užrašus ir viską suprato.

— Bet tu juk dabar galvojai apie gaisrą?..

— Mano vyras vos nežuvo ten.

— Žinau. Siaubinga! — jis pasikrapštė smakrą ir to-

liau nesidrovėdamas žiūrėjo į jos užrašus, o ji, pasekusi jo žvilgsnį, suprato, kad jis pastebėjo tiek klaustuką, tiek Brigo vardą. Neatsiprašiusi ji įdėjo tarnybinį bloknotą į aplanką.— Aš norėčiau pasikalbėti su Čeizu!

— To nori visi mūsų valstijos reporteriai.

— O gal pasiimtum mane drauge į ligoninę šiandien po pietų?

— Ne! — jis nudelbė ją nepatenkintu, nusivylimo kupinu žvilgsniu, kurio ji pasistengė nepastebėti.— Paklausyk, Bili, aš suprantu, kad tau reikia dirbti savo darbą; tikriausiai netgi geriau suvokiu tai negu daugelis kitų, bet Čeizo būklė dar labai sunki. Jam leista matytis tik su savo šeimos nariais.

— O su policininkais?

— Jie neprašo mūsų leidimo.

Bilis paėmė nuo jos stalo pieštuką ir ėmė sukioti jį tarp pirštų.

— Keside, jeigu gerai nepažinočiau tavęs, manyčiau, kad tu kažką slepi.

— Ką gi?

Jo šypsena nebuvo meili.

— Stengiuosi suprasti.

— Nesistenk! Tuščiai gaištum laiką.

— Na, gerai! Papasakok man šį tą iš Čeizo biografijos, o'kei?

— Manau, kad mes jau turime jo dosjė.

— Žinau, bet aš kalbu ne apie viešąją informaciją. Visi žino, kad jis, būdamas teisininku, perėjo dirbti į tavo tėvo kompaniją jums susituokus. Man reikia pasikapstyti giliau.

— Nesuprantu, apie ką tu kalbi.

Bilis nedraugiškai susičiaupė ir ėmė kažkaip įnirtingai sukioti pieštuką rankoje.

— Tiek to! O ką pasakysi apie Džoną Dou?

Klausimas užklupo ją netikėtai.

— O kas gi jam?

— Atrodo, kad policija greit nustatys jo asmenybę.

Jos širdis kone sustojo.

— Kaip?

— Atrodo, jiems pagaliau pavyko prasimušti. Šįryt

jie rado piniginę, nors apie tai nelabai nori šnekėti. Bet mano informatorius...

— Koks informatorius?

— Nesakysiu,— pašaipiai tarė jis purtydamas galvą.— Tu pati daug žinai, kam tau klausti.— Jis supratingai mirktelėjo jai, tuo priversdamas ją galutinai susinervinti.— Bet sako, kad tas žmogus iš reanimacijos greit turės vardą. Bus velniškai įdomu sužinoti, kas jis toks, ar tau taip neatrodo?

15 skyrius

Viliui nepatiko kalėjime. Anksčiau, jau gana seniai, buvo į vieną pakliuvęs ir ėmė jų nekęsti. Šiek tiek pabūgęs savo kameros kaimyno — žaliuko tatuiruota krūtine ir mažomis kiaulės akutėmis,— Vilis gulėjo ant gulto kuo toliau nuo to vaikino ir naktikubilio, kuris bjauriai dvokė. Jis laukė, kad Reksas ateis ir išvaduos jį, anksčiau taip būdavo visada, ir budriai klausėsi kiekvieno batų čiužėjimo cementiniu grindiniu, raktų žvangesio užraktuose ir įvairių balsų. Kodėl negrįžta policininkai, nutaisę apgailestaujančius veidus, kodėl nepaaiškina, jog suklydo pagavę jį? Jis neprieštarautų net baramas ir koneveikiamas, kad tik ištrūktų iš čia. Krapštydamasis pakaušį, mėgino įsivaizduoti ką nors gera, kad neišprotėtų. Jis bijojo išprotėti. Bepročius įkiša į beprotnamius, o beprotnamiai panašūs į kalėjimą. Į šitą.

Kurgi Reksas? Jis apsilaižė lūpas ir liežuviu pajuto sūrų skonį. Jis buvo purvinas ir suprakaitavęs. Reikia ryžtis viskam, kad ištrūktų iš čia. Viskam! Jis net pasirengęs meluoti. Kad tik išeitų į laisvę. Bet Reksas neliepė jam meluoti ir išsigalvoti pasakas, prašė nieko nepasakyti policijai. Buvo tikimasi, kad jis lauks ir laikys liežuvį už dantų.

Tolimame koridoriaus gale durys žvangėdamos atsidarė. Neaiškūs balsai slopino žingsnius. Vilis akimirksniu pašoko ir nubėgo prie kameros durų, tikėdamasis, kad Reksas atėjo jo paimti. Jis žinojo, kad Reksas bars jį kaip mažą vaiką, o Vilis vėl žadės gerai elgtis. Paskui Reksas paims jį iš čia. Jis spėjo, kad Reksas privalės

kažkam užmokėti kažkiek pinigų, bet ne visai suprato kodėl, ir tai jam nerūpėjo. Vilis tik norėjo greičiau ištrūkti iš čia.

Jo pirštai gniaužė geležinius mažų grotelių, įtaisytų duryse, virbus, prispaudęs prie jų veidą, jis pajuto, kaip šaltas metalas įsirėžė į skruostą. Prie kameros durų išdygo dviejų vyrų figūros.

— Puiku, puiku, atrodo kažkas trokšte trokšta iš čia ištrūkti! — taip kalbėjo nemalonus žmogus, vilkįs odine striuke ir džinsais: jis buvo be uniformos, ir Vilis nepasitikėjo juo. Tai tas pats žmogus, kuris klausinėjo jį apie gaisrą. O dar anksčiau, nors Vilis tada slėpėsi pastato šešėlyje, jis matė, kaip tas žmogus išlipo iš automobilio su blykčiojančiais žibintais. Ne, tuo žmogum negalima pasitikėti!

Kitas greta jo stovintis vaikinas buvo liesokas, siauromis juodomis akimis ir ilgais, tokiais pat juodais plaukais. Jis buvo užsukęs aplankyti Vilio ir mėgino dėtis draugu.

— Girdėjau, kad tu susimušei su Marčiu Fiskumi? — gręždamas jį akimis, paklausė vyras odine striuke.

Vilis tylėjo nudelbęs akis. *Nemeluok. Nemeluok. Jie laikys tave čia, jei imsi meluoti!*

— Martis Fiskus — niekšas! — suniurzgėjo iš tolimiausios kambario kertės tatuiruotas kalinys susiriebalavusiais plaukais.

— Nesikišk į svetimus reikalus, Benai,— perspėjo juodaplaukis policininkas.

Benas staiga nusirito nuo purvino savo čiužinio, prilėkė prie užrakintų durų, ir Vilis instinktyviai šastelėjo į šalį. Jis nemėgo muštis, bet kartais, per ilgai užsibuvęs Berlio bare, pakliūdavo į peštynes. Benas šaltakraujiškai susinėrė ant krūtinės mėsingas rankas.

— Noriu pamatyti savo advokatą!

— Nuostabu! O aš visą gyvenimą svajoju pamatyti Romos popiežių, tik kol kas nesiseka.

— Aš turiu teisių, Vilsonai!

— Ne taip ir daug, Benai.

— Išėjęs iš čia, aš. . .

— Jeigu išeisi, Benai. Jeigu.

— Pakvieskit mano žioplį advokatą.— Beno akys staiga pasruvo krauju.

— Užsičiaupk! Jį iškvietė. Bet jis visai netrokšta matyti tavęs. Kalbama apie kažkokią lyg ir neapmokėtą sąskaitą. Ir aš suprantu jį.— Policininkas vėl atkreipė dėmesį į Vilį.— Atleisk, bičiuli! Aš šerifo padėjėjas Vilsonas, ar pameni mane? O čia mano porininkas Stivas Gonsalas. Mes jau matėme tave tavo šeimininko namuose kitą dieną po lentpjūvės gaisro, pameni?

— Jau sakiau, kad noriu paskambinti telefonu! — Benas dar ne viską išsakė.— Jūs, kiaulės, neturite teisės laikyti manęs čia. Kai gausiu advokatą, dar pasigailėsite, mane čia įkišę!

— Patikėk manim, — šaltakraujiškai tarė Vilsonas,— mes jau gailimės.

— Šunsnukis!

Vilsonas garsiai atsiduso.

— Paklausyk, Benai, argi šitaip kalbama su įstatymo atstovu? — jis kyštelėjo ranką į kišenę ir išsitraukė kramtomosios gumos pakelį. Lėtai išvyniodamas vieną lakštelį, jis pridūrė: — Verčiau jau būk atsargesnis, nes kai kas čia gali ir įsižeisti.

— Užsičiaupk, Vilsonai!

— Paklausyk, Vili,— pasiraukė T.Džonas.— Geriau eime iš čia kur nors, kad mums niekas netrukdytų nuoširdžiai pasišnekėti.

Užraktas sužlegėjo, ir durys atsidarė. Vilis pasijuto taip, tarsi veržiantys jo krūtinę metaliniai virbai pagaliau būtų šiek tiek prasiskyrę. Jis galėjo šiek tiek laisviau atsikvėpti. Bet dar buvo suklusęs. Reksas perspėjo jį. *Nemeluok.*

Ilgu apytamsiu koridoriumi jis nusekė paskui žmogų, pasivadinusį šerifo padėjėju Vilsonu. Jį atvedė į kambarį be langų, su stalu ir keliomis kėdėmis. Ant seno medinio stalo buvo padėtas aplankas, pilnas dokumentų. Dar neseniai tikėjęs, kad jį nori išleisti, Vilis iš susijaudinimo ėmė bruzdėti ir prakaituoti. Ne, jo neketina išleisti. Kurgi Reksas? . .

— Nagi, sėskis, drauguži,— tarė vyresnysis rodydamas

į vieną iš metalinių kėdžių.— Ir išklok man viską, ką žinai.— Jis metė ant stalo piniginę, ir Vilis tuojau nukreipė akis į šalį. Jis nenorėjo žiūrėti į apdegusią odą. Ji priminė jam gaisrą. Juos abu. Jis kietai sučiaupė lūpas.

— Sakyk, ar buvau lentpjūvėje naktį per gaisrą?

Vilis prikando liežuvį. *Nemeluok.*

— Ar tu žinai, kieno ji? — Vilsonas pastūmė link jo piniginę, ir Vilis baugiai atšlijo. Jis girdėjo, kaip širdies tvinksniai atsimuša smilkiniuose.

— Ji ne tavo, ar ne?

Nemeluok.

— Iš kur tu gavai tą daiktą? Radai per gaisrą? Ar pavogei iš ko nors, ką?..

— Aš nevogiau jos! Nevogiau! — staiga išpoškino Vilis, ir griežtame Vilsono veide šmėstelėjo šypsena.

— Aš tikiu tavimi, Vili. Tai kaip ją gavai?

— Visi pinigai vietoje! Aš neėmiau jų.— Vilis garsiai sušnopavo ir drebančia ranka brūkštelėjo panosę.

— Niekas ir nesako, kad taip darei, bičiuli. Bet piniginė juk ne tavo, juk ne?

Kone verkdamas Bilis papurtė galvą ir šiaip taip ištarė:

— Ne.

— Gerai, bet aš klausiu, ar tu žinai, kam ta piniginė priklauso?

Vilis mykė, bet nieko nesakė. Prakaitas sruvo jo veidu. Jam pasidarė karšta kaip per tą gaisrą...

Tas policininkas juo netiki! Nejaugi jis vėl pasodins į kalėjimą? Vilio širdis taip daužėsi, kad jis galėjo tik negiliai kvėpčioti.

— Jis dūsta,— perspėjo Gonsalas Vilsoną.

— Nusiramink, Vili.— Vilsonas prisitraukė bylą ir atskleidė ją.

Nesuvokdamas kodėl, Vilis vis dėlto jautė viską užgožiančią baimę — tokią pat, kokia jį apimdavo visada, kai likdavo vienas su Deriku. Jis nervingai pasitrynė ranką, kurią prieš daug metų Derikas degino cigarete.

— Na, štai, Vili, čia tavo dosjė,— kandžiai šypsodamasis pasakė Vilsonas.— Matai, kokia ji išsipūtusi. Čia įrašyta, kad tu padarei kelis nusižengimus, už kuriuos

teismas baudžia, drauguži. Gerai, kad Reksas Biukenenas ir jo teisininkai visada rasdavo būdą, kaip tave ištraukti. Nagi, pažiūrėkim, kas čia parašyta. Taip, kėlė skandalą pasigėręs. Vairavo automobilį, neturėdamas teisių. O va čia jau man visai nepatinka — viena maža mergytė pasiskundė, kad tu persekiojai ją ir žiūrėjai pro jos langą. Kaltinimai buvo nutraukti vengiant skandalo. Ar pameni, Vili? Ji buvo vardu Temė Nikols. Ar ją pameni? — Vėl šypsena.— Ką tu darei, Vili? Bandei užplėšti jai sijonėlį?

— N-ne.— Vilis kaip padūkęs kratė galvą.

— Tau patinka žiūrėti į nuogas mergaites?

Niūriai sugaudė jo galvoje. Mėšlungis užspaudė gerklę, Adomo obuolys nervingai trūkčiojo. Buvo nemalonu. *Nemeluok. Nemeluok.*

— Na, velniai rautų, Vili, mes visi tave mylime ir linkime tik gero. Tai ne nusikaltimas. Jei tik tu nespoksai ten, kur nereikia.— T.Džonas nerūpestingai sūpavosi su kėde, votuliodamas burnoje savo kramtomąją gumą.— Aš žinau, kad tau patinka slapta žvilgčioti į nuogas mergaites. Nekaltinu tavęs dėl to, bet. . .— Jis atvertė kitą lapą, ir Vilis susigūžė iš siaubo. O štai pažiūrėk čionai. Merė Betė Spirs. Mergina prisipažino, kad dirsčiojai pro jos langą, kai ji buvo tik su liemenėle ir kelnaitėmis.— Jis caktelėjo liežuviu.— Matai, šitai jai sukėlė nerimą, nes ji — dvasininko duktė ir taip toliau.— Vilsonas pakėlė antakius.— Tu spoksojai į jos papus, Vili?

Viliui akyse aptemo, gavo atsiremti į stalą, kad nenugriūtų nuo kėdės.

— Negerai, drauguži! Dievaži, pastorius norėjo nudirti tau kailį. . .

Kambarys ėmė suktis ratu.

— Tiesa, visi tie kaltinimai vienaip ar kitaip užgniaužti, dabar jie nieko nebereiškia. . .— Šerifo padėjėjas užvertė aplanką ir atidėjo jį į šalį.— Bet jei bus iškeltas naujas kaltinimas, tarkime, kažkas svarbiau, pavyzdžiui, dėl įkalčių slėpimo ar teisingumo organų klaidinimo, ar net dalyvavimo pačiame nusikaltime, tavęs neišgelbės jokie Rekso Biukeneno pinigai. Visa jo teisininkų komanda nebeišsuks tavęs nuo kalėjimo. . .

Prakaito lašai sruvo Vilio veidu. Jis buvo toks išsigandęs, kad nei kojų, nei rankų negalėjo pajudinti, tiesiog prilipo prie kėdės, kad nenugriūtų. Ko gero, galėjo apsišlapinti.

— Bet, kita vertus, jei padėsi mums ir papasakosi, ką žinai, tavo šansai išsilaisvinti labai padidės. Tiesa, Gonsalai?

— Ir dar kaip padidės,— linktelėjo juodaplaukis.

— Dabar supranti mane? — Vilsonas žvelgė vargšui mirtinai išgąsdintam Viliui tiesiai į akis.— O'kei, sudarom sandėrį.— Priekinės jo kėdės kojos stuktelėjo į grindis, ir jis pasirėmė alkūnėmis į stalą.— Tu pasakai mums tiesą ir gali nešdintis iš čia. O jei malsi visokius niekus arba tylėsi kaip vandens į burną prisisėmęs, gausime nuvesti tave atgal į kamerą pas Beną. Negaliu pakęsti tauškalų. O tu irgi nekenti tauškalų, ar ne, Gonsalai?

— Nekenčiu.

— Mat jų mums nereikia. Privalai būti sąžiningas mums, Vili. Velniškai sąžiningas, ir tada tau galbūt pavyks išsikapstyti iš tos bėdos.

Vilis sunkiai nurijo sutekėjusias į burną seiles. *Kurgi Reksas? Kodėl jis leidžia, kad tie žmonės taip bjauriai jį kamantinėtų?*

Detektyvas griebė piniginę ir pamosikavo ja Viliui panosėje.

— Nagi, drauguži! Viskas bus gerai. Tik turi papasakoti man, kaip tas daikčiukas atsidūrė pas tave.

— Kesidė Biukenen nori jus pamatyti.

Šerifo padėjėjas T.Džonas Vilsonas įsiklausė, kaip šie žodžiai aidi mažame jo kabinete, mėgaudamasis kiekvieno iš jų skambesiu. Jis žinojo, kad ji sugrįš; tiesą pasakius, laukė jos ateinant dar prieš kelias valandas. Gandai, kad nukentėjusiojo asmenybė praktiškai nustatyta, jau pasklido mieste. Vilsonui norėtųsi suprasti, kaip tie prakeikti reporteriai viską sužinojo dar anksčiau už jį patį, bet kol kas jam taip ir nepavyko rasti savo valdyboje informacijos nutekėjimo.

Po to paskutinio pokalbio su Vilsonu Kesidė sukaupė jėgas ir dabar — kaštoniniais plaukais, supančiais įrau-

dusį iš susijaudinimo veidą, aukso spalvos akimis — ji atrodė tiesiog puikiai. Kadaise, labai seniai, visi mieste laikė ją tik blankiu netikros sesers šešėliu, mergyte, kuri gražiosios Endžės Biukenen nė puspadžio neverta. T.Džonas negalėjo nė įsivaizduoti, kad taip atsitiks. Jis atsistojo — mandagus paprotys, kurio jis išmoko iš savo motinos, augusios Virdžinijos valstijoje.

— Tai jūs žinote, kas tas žmogus ligoninėje? — šaltai paklausė ji.

Nurodęs jai kėdę kitoje stalo pusėje, T.Džonas vėl sėdosi į savo vietą.

— Dar ne, bet mes greit sužinosim.

— Ir jūs nieko nepranešite man?

— O kurių galų?

— Nes aš... Nes vienas iš nukentėjusiųjų, Čeizas Makenzis,— mano vyras!

— Bet jūs nesate Džono Dou giminaitė. Netgi neatpažinote jo.

— Mano tėvo lentpjūvė sudegė iki pamatų! Šiaip ar taip, aš suinteresuotas asmuo.

— Na, ir kas iš to? — T.Džonas atsilošė kėdėje.— Paklausykit, ponia Makenzi! Aš jau buvau iškvietęs jus duoti parodymų. Važiavau su jumis į ligoninę. Tikėjausi, kad jūs padėsite atliekant tyrimą... O jūs laukiate informacijos iš manęs. Be to, jūs — reporterė. Aš kasdien teikiu pareiškimus spaudai...

— Manęs nedomina pagardai spaudai, pone Vilsonai. Kalbame ne apie straipsnį. Tiesiog noriu sužinoti, kas padegė mano tėvo lentpjūvę ir vos nenužudė mano vyro.

— Kaip tik šitai mes ir stengiamės nustatyti.

— Ir ką jūs apie tai manote?

— Mes dar nieko nežinome. Nusiraminkit, pasėdėkit štai ant tos kėdės, aš atnešiu jums puodelį kavos.

— Nesivarginkit, tiesiog papasakokit man tai, ką žinote.— Jos veidą iškreipė nuoširdi neviltis.

— Kaip jau sakiau, kol kas mes nieko nežinome, bet už šio to jau... užsikabinome.— Patenkintas T.Džonas nusišypsojo. Sekėsi geriau negu jis tikėjosi. Dabar jo rankose — piniginė, o tai jau šis tas! Taigi jei jam pavyks išaiškinti padegimo bylą, Floidui Dodsui bus riesta. T.Džo-

nas gali nugalėti jį per ateinančius rinkimus ir tapti šerifu.

— Kodėl negalėtumėte išdėstyti man savo spėjimų,— šiek tiek aprimusi pasakė Kesidė.— Ne kaip reporterei, o kaip privačiam asmeniui? — ji užsimetė koją ant kojos, ir T.Džonas sunkiai nukreipė akis nuo dailaus jos kelio, aptempto žaižaruojančia kaprono kojine.

— Vos mums pavyks nustatyti to vaikino asmenybę ir susisieksime su jo giminaičiais, aš galėsiu oficialiai pasakyti, kas jis. Iki to laiko jis bus tik Džonas Dou.

Skvarbus Kesidės žvilgsnis įsmigo į T.Džono veidą.

— Ar dar nesikalbėjote su mano vyru?

— Kiek žinau, jis kol kas negali kalbėti.

— Bet juk su manim jis kalbėjo.

T.Džono kaklo raumenys įsitempė.

— Kada?

— Vakar.

Jis prisimerkė.

— Ką gi jis galėjo pasakyti jums?

— Nedaug ką, tik tiek, kad jis nori kuo greičiau išsirašyti iš ligoninės.

— Kai jo tokia būklė? — T.Džonas vos nesusijuokė. Ceizas Makenzis buvo žinomas užsispyrėlis.— O jūs nepaklausėte jo, kas tas vaikinas?

— Jis neigia pažįstąs jį.

— Ir jūs manote, kad jis sako tiesą?

— Nežinau, bet aš tikiu Čeizu. Po mano apsilankymo jis vėl nutilo. Jis nekalbėjo nei su mano tėvais, kurie jį aplankė vėliau, nei su gydytoju, nei su medicinos seserimis, kurios jį slaugo. Aš manau, jie nežino, kad jis gali kalbėti.

— Vadinasi, jūs manote, kad tuo atveju, jei suteiktume jums kokios nors informacijos ir jūs perduotumėte jam, jis galbūt atsakytų jums? Manote, kad su mumis jis nesikalbės?

— Manau, kad taip.

Vilsonas pažiūrėjo tiesiai jai į akis.

— Tuomet jam bus iškeltas kaltinimas, kad trukdo tyrimui.

— Jūs manote, kad tai jį išgąsdins? Po viso to, kas

jam atsitiko? Kai jo tokia būklė? Aš nemanau, kad šiuo metu jį gąsdina kalėjimas.

— Jis, matyt, gudresnis, negu jūs manote.

— Ne, jis galbūt gudresnis negu jūs patys manote.— Kesidė nusijuokė.— Jei mėginsite apkaltinti jį lentpjūvės padegimu, jis nusamdys patyrusių advokatų komandą, o šie savo ruožtu suras medikų, pasirengusių prisiekti, kad jis negali kalbėti, kad sužalotos jo balso stygos. Paskui jie pažymės, kad jis palaikomas anestezuojančiais preparatais, kad jis negalėjo būti aiškios sąmonės, net jei kažką ir pasakė. Jis kalbėjosi tik su manimi, o aš galiu šituo ir nesiremti. Man nereikės net duoti parodymų, nes jis yra mano vyras...

T.Džonas prisivertė nusišypsoti, nors juokas neėmė.

— Norite pasakyti, kad panorėjęs ko nors paklausti jūsų vyro, privalėsiu daryti tai per jus?

— Aš net nežinau, ar jis ir vėl kalbėsis su manim.

T.Džonas nežinojo, ką daryti. Žinoma, jis galėtų įtikinti Čeizą Makenzį kalbėtis su juo ir be jos pagalbos, bet gal iš tikrųjų verta pasinaudoti jos pasiūlymu ir pasižiūrėti, kaip tiedu elgsis vienas su kitu. Jis vis dar nesuprato jų tarpusavio santykių, kažkas ten buvo neįprasta.

— Aš noriu, kad šiandien po pietų jį aplankytų motina,— ganėtinai nervingai pasakė Kesidė.

— Jūs neprieštaraujate, jei ir aš važiuosiu su jumis?

— Žinoma, prieštarauju. Bet vėliau jūsų atėjimas būtų neįmanomas.

— Žinote ką, ponia Makenzi, nesvarbu, ką jūs galvojate, bet šitam tyrimui nieko nenušviečiate...

— O ko jūs, tiesą pasakius, tikitės iš manęs? — jos skruostus išmušė raudonos dėmės.— Aš nežaidžiu jokio dvigubo žaidimo.— Ji linktelėjo į priekį, stipriai įsikibo stalo briaunos prieš atsistodama.— Aš tik norėčiau sužinoti, kuo vardu tas žmogus, gulintis reanimacijos palatoje, ir duodu jums garbės žodį, kad nepranešiu jo vardo laikraščiui.

— Kodėl tai jums taip svarbu? — paklausė T.Džonas, akivaizdžiai apstulbintas keisto jos elgesio.

Kažkas graudaus šmėstelėjo medaus spalvos jos akyse; asmeninis skausmas, kurio priežasčių jis nežinojo...

— Argi neaišku? Tas žmogus galbūt mėgino nužudyti mano vyrą! — užsimetusi rankinę ant peties, ji neatsisveikinusi žengė iš kabineto ir dingo taip pat greit, kaip ir buvo įėjusi. Durys paskui ją užsitrenkė.

— Velniai rautų! — T.Džonas atitraukė viršutinį savo stalo stalčių ir ištiesė ranką prie nepakeičiamosios kramtomosios gumos pakelio. Kesidė Biukenen akivaizdžiai kažko sunerimusi, kitaip ji nebūtų atėjusi čionai. Ką ji spėja?.. Tikriausiai tai ne paskutinis jos apsilankymas.

Įsikišęs į burną kramtomosios gumos lakštelį, T.Džonas atsikėlė nuo kėdės, pažiūrėjo į automobilių stovėjimo aikštelę, kur Kesidė liepsnojančiais saulėkaitoje plaukais rakino savąjį „džipą" ir sėdosi prie vairo. Įspūdinga moteris, nieko nepasakysi! Ji kažką žino, bet jis niekaip negalėjo suprasti ką. Gal jis vis dėlto atpažino žmogų, gulintį reanimacijos palatoje, arba gal vyras papasakojo jai, ką jis darė lentpjūvėje tą naktį? Jeigu, žinoma, tas vaikinas iš tiesų gali kalbėti. Ji galėjo ir pameluoti jam. Bet kodėl? Ta moteris akivaizdžiai žino daugiau, nei pasakoja, bet slepia dėl kažkokių savų, labai asmeniškų priežasčių.

T.Džonas klausė savęs, ar ji pati negalėjo pasamdyti to žmogaus, kad padegtų lentpjūvę norėdama nužudyti vyrą ir gauti draudimo pinigus. Ji pati neslepia, kad jų santuoka nenumaldomai ritosi prie skyrybų. Skyrybos su Čeizu jai galėjo nepigiai kainuoti!

Vilsonas nervingai apsilaižė lūpas. Ar paprasčiausiai sutapo ta aplinkybė, kad padegimo priemonė panėšėjo į panaudotą per gaisrą, kurio metu žuvo Andžė Biukenen ir Džedas Beikeris? O ką, jei tas nepažįstamasis abiem atvejais buvo padegėjas? Arba... arba gal jis tapo nekalta gaisro auka, kažkodėl atėjęs pasimatyti su Čeizu Makenziu, ar dėl kitos priežasties kiurksojęs lentpjūvėje? Gal tai vienas iš atleistų tarnautojų, sumanęs išvogti kokius nors dokumentus iš direkcijos?

T.Džonas susiraukė ir prikandęs apatinę lūpą stebėjo, kaip „džipas" suriaumojęs šoko iš vietos. Gal Čeizas Makenzis specialiai atsiviliojo tą vaikiną, kad nužudytų ir gaisro padedamas paslėptų nusikaltimo pėdsakus? O gal čia įvelta Kesidė Makenzi, padėjusi savo vyrui padegti?

Pagaliau, velniai rautų, tas prakeiktas gaisras galėjo kilti ir atsitiktinai, o tiedu paprasčiausiai nespėjo iššokti iš liepsnojančio pastato! Ne, tokią versiją T.Džonas atmetė nesąlygiškai.

Apmaudu, kad Reksas Biukenenas vėl išgelbėjo Vilį Venurą dar nieko nepasakiusį. Vilis žinojo kur kas daugiau, negu sakė, be to, jis buvo ir pirmojo gaisro liudytojas. Dar vienas sutapimas? O gal Vilis galėjo būti padegimo bendrininkas?..

Gaus ir vėl apklausti Vilį. Tas pats laukia ir ponios Denos Biukenen. Nepakenktų šiek tiek prigriebti ir ją...

O Kesidė Biukenen, matote, tvirtina buvusi namie. Viena. Rašiusi straipsnį...

Teisingai. O aš tikras apkiautėlis!

Vilsonas pasitraukė nuo lango ir grįžo prie stalo. Atsisėdęs į savo šiek tiek girgždančią kėdę, jis atitraukė apatinį stalčių ir išsiėmė du aplankus. Vienas buvo gana storas, pageltęs, perrištas gumele, o kitas — dar visai plonytis, ką tik pradėtas. Pirmajame buvo sudėti ilgai išgulėję archyve pageltę dokumentai, pastabos, ataskaitos. Nebaigta malūno gaisro ir Andžės Biukenen su Džedu Beikeriu žuvimo byla. 1977 metai... Antrajame — informacija apie Biukenenų lentpjūvės gaisrą.

Intuicija sakė jam, kad abu gaisrai susiję tarpusavyje. T.Džonas nervingai kramtė apatinę lūpą. Labai blogai, kad pirmoji byla taip ir nebuvo užbaigta, o Čeizo Makenzio brolis Brigas nežinia kur dingo. Visos ataskaitos tvirtino, kad Brigas Makenzis, švelniai tariant, buvo atšakus vaikinas, nuolat įsiveliantis į skandalus. Ar jis buvo susijęs su anuo gaisru, taip ir nenustatyta...

Dar kartą perversdamas plonąjį aplanką, jis akylai įsižiūrėjo į apdegusias Džono Dou vairuotojo teises. Aliaska. Velniškai toli. Tokioje atkampioje vietoje, ypač aštuntajame dešimtmetyje, žmogus lengvai galėjo dingti kaip į vandenį... Kas čia, paprastas sutapimas? Ką gali žinoti...

Jis siektelėjo vidaus ryšio mygtuko. Netrukus Stivas Gonsalas įsmuko per duris.

— Nejaugi ta poniutė pranešė ką nors nauja?

T.Džonas papurtė galvą.

— Ne, nieko, bet aš noriu, kad ją pasektų.

Tamsios siauros Gonsalo akys sužibėjo.

— Kokia nors nauja informacija?

— Prabilo Čeizas Makenzis. Bent ji taip tvirtina. Tačiau, įsidėmėk, jis kalbėjo tik su ja ir su niekuo daugiau.— Gonsalas nustebęs kilstelėjo antakius.— Galbūt ji ką nors sumanė... Mes patikrinsim. Paskui aš vėl privalau pasikalbėti su Viliu Ventura. Žinoma, Reksas Biukenenas gali kliudyti man, bet aš vis vien privalau šnektelėti su juo.

Gonsalas šaltakraujiškai gūžtelėjo pečiais.

— Atitempsiu jį kad ir dabar.

— Paskui — tai jau tolesnei ateičiai — susisiek su Aliaskos policijos valdyba, sužinok, ar ant jų kabliuko nebuvo užkibęs kas nors, pasivadinęs Brigu Makenziu. Įsidėmėk: tai baltasis, jam per trisdešimt metų.

— Gali susidaryti ilgas sąrašas. Makenzis — labai dažna pavardė.

— Žinau, žinau, bet prašau: pasistenk dėl manęs.

— Tu manai, kad Džonas Dou ir yra tas pats Makenzis?

— Na va! — Vilsonas nusikeikė.— Juk sakiau, kad tai tolesnės ateities uždavinys. Kodėl gi negalėtume patikrinti šios versijos!..

Sanė jau lūkuriavo jos. Apsivilkusi ilga juoda suknia, žilais plaukais, kietai susuktais į kuodą ant pakaušio, ji sėdėjo ant savo lovos krašto su rankine ant kelių.

— Keside,— šūktelėjo ji tiesdama ranką. Jos veidas buvo tamsaus gymio ir lygus, beveik neraukšlėtas, bet vieną akį vilko katarakta, kurią ji atsisakė operuotis. Ji niekada nepasitikėjo gydytojais, jų peiliais, skalpeliais ir kitais įrankiais.

— Tikiuosi, kad tu neapsigalvojai aplankyti Čeizo,— paklausė Kesidė, eidama prie jos ir imdama už rankos.

— Aš seniai tam rengiausi.

Ji sunkiai atsistojo. Nors Sanė atrodė daug jaunesnė, nei buvo iš tikrųjų, jos sąnariai buvo pažeisti artrito ir liga progresavo — apie tai ji jau seniai buvo pasakojusi Kesidei. Ir vien todėl, priekaištingai kalbėjo ji, kad jai

neleidžiama nueiti į mišką pasiieškoti reikiamų žolių. Net tuomet, kai ji užsisakydavo šiokių tokių žolių vaistinėje, jos daktaras neleisdavo jai nieko vartoti — vien tai, ką pats išrašydavo. O Sanė nepripažino jokios chemijos ir dažnai slapta išmesdavo jai išrašytas tabletes į klozetą.

Ji pirštais apkabino Kesidės riešą.

— Atsitiko kažkas negera.

— Taip, gaisras ir...

— Ne, atsitiko kažkas dar,— spyrėsi ji, ir Kesidės širdis apmirė. Ji vis dar bijojo tikėti savo anytos pranašystės galia, nepaisydama fakto, kad iš tikrųjų ištekėjo už to žmogaus, kurį jai išpranašavo Sanė.— Va tavo lazda.— Kesidė padavė jai lygaus juodmedžio lazdą su išdrožta laukinės anties pavidalo rankena.

— Tu gali ir neatpažinti Čeizo,— perspėjo ją Kesidė, kai jos ėjo lauk minkštu kilimu, kuriuo buvo išklotas klinikos vestibiulis.

— Aš visada atpažįstu savo berniukus.

— Bet jo veidas...

— Aš galėsiu paliesti jį, argi ne?

— Jis visas sutvarstytas ir gal nenorės, kad tu...

— Juk jis — mano sūnus! Aš privalau paliesti jį,— užsispirdama pareiškė Sanė.— Čeizas — geras berniukas.— Šitai ji pasakė per greit, tarsi stengdamasi pati save tuo įtikinti. Kesidė kartais klausdavo savęs, ar Sanė jaučiasi labai įskaudinta sūnaus, uždariusio ją šioje klinikoje, keliančio jai atvirą pasibjaurėjimą.

Netrukus jos jau važiavo per atvertus prie klinikos parko vartus, ir Sanė mojavo ranka sargui.

— Na, tai ko gi norėjai paklausti manęs?

Matyt, ji pajuto klausimą, kuris sukosi Kesidės galvoje. Vienu vieninteliu lengvo jos rankos palietimu.

— Na ne, nieko.— Dabar iš tikrųjų ne laikas ir ne vieta klausinėti ją apie praeitį, apie Kesidės tėvą ir...

— Nemeluok man.— Liūdnai šypsodamasi Sanė nubraukė nuo veido žilą plaukų sruogą.— Tu norėjai sužinoti apie savo tėvą.

Tai atrodė neįtikėtina, bet ji iš tiesų galėjo skaityti mintis.

— Tu sužinojai, kad mes buvome meilužiai,— tyliai

pasakė Sanė, ir atrodė, jog net oras automobilio viduje sutirštėjo ir ėmė slėgti.

— Taip,— atsakė Kesidė įsukdama į pagrindinę automagistralę ir įsiliedama į mašinų srautą.

— Vadinasi, jis pasakė tau. . .

Viešpatie! Iš kur ji tai žino? . .

Laikiusios vairą Kesidės rankos ūmai sudrėko. Ji atsikrenkštė.

— Jis nieko neketino sakyti, bet. . .

— Atėjo laikas.

Kesidės širdis ėmė daužytis taip smarkiai, kad pasidarė sunku kvėpuoti.

— Man derėjo tai žinoti dar prieš ištekant už Čeizo. Ar taip nemanai? . .

— Čeizas žinojo.

Kesidė vos nepaleido vairo iš rankų.

— Jis žinojo? Tai tiesa? . .

— Na, įtarė. . . Aš niekada nesu kalbėjusi su juo apie mudviejų su Reksu santykius.

„Dieve mano, jis žinojo! — ėmė klykti jos protas.— Kodėl jis nepatikėjo to man? Kodėl? . ."

— Jis matė tavo tėvą, kai šis kartą buvo atvažiavęs. Tuo metu Čeizas buvo dar mažas, o paskui mes labiau saugojomės.

Kesidės galvoje pašėlusiai sukosi klausimai, kurių ji nedrįso ištarti, ją kamavo baisus įtarimas.

— Aš nesuprantu. . .

— Lukrecija buvo šalta moteris.

— Bet tu juk galėjai pasto. . . Aš noriu pasakyti. . .

— Taip ir atsitiko.

Kesidės širdis tarsi sustojo, ir ji vairavo automobilį kaip automatas, sulėtindama greitį ties posūkiais, iš įpratimo vengdama priešpriešinių automobilių.

— *Badis* buvo tavo tėvo sūnus.

— Badis? — apstulbusi pakartojo ji.— Ne Brigas? . .

Sanė sunkiai atsiduso.

— Ne, Brigas gimė nuo Frenko.

— Bet argi tu gali būti tuo tikra?

Su pranašumu, kurį įgyja moterys, patyrusios motinystės jausmą, Sanė žvilgtelėjo į Kesidę.

— Aš tai tikrai žinau.

O Viešpatie! Kesidė stengėsi racionaliai mąstyti. Sanė ir jos tėvas buvo meilužiai, na, ir kas iš to? Svarbiausia, kad ji nėra ištekėjusi už netikro savo brolio. O ar tikrai? Staiga ją vėl ėmė pykinti. Tai jai dažnai atsitikdavo šiomis baisiomis dienomis.

— Aš niekada nebūčiau leidusi tau tekėti už Čeizo, jei jis būtų tavo brolis.

— O Viešpatie,— jau garsiai pakartojo Kesidė, kai pasirodė Prosperičio priemiestis. Ji nuleido stiklą, tikėdamasi, kad grynas oras suteiks žvalumo.— O kas gi atsitiko Badžiui? — vis dėlto paklausė ji, nors ir nebuvo tikra, kad nori žinoti atsakymą.— Argi jis nenumirė?..

— Badžiui viskas gerai.— Sanė palietė minkštais karštais pirštais Kesidės ranką.— Jis gyvena pas savo tėvą.

— Ką?..

Sanė patenkinta sukikeno, lyg džiaugdamasi, kad nuplėšė paslapties uždangą nuo savo marčios akių.

— Tu užaugai greta Badžio, Keside.

— Ką tu čia svaičioji!..— Netikėtai jai prašviesėjo protas, tarsi žaibas būtų trenkęs į galvą.— Vilis? — sušnibždėjo ji pašiurpdama.— Kaipgi ji pati neatspėjo? Ir kodėl niekas nepašnibždėjo jai, kad dukart du — keturi?..

— Taip,— pasakė Sanė, ir jos balsas virptelėjo.

— Bet kodėl... kodėl šitai buvo taip įslaptinta?

— Taip sugalvojo tavo tėvas. Po nelaimingo atsitikimo, kai Badis vos nenuskendo Valkataujančio šuns upėje, paaiškėjo, kad jis niekada nebebus... na, vėl normalus. Dėl deguonies stokos per daug nukentėjo smegenys. Reksas paguldė jį į vieną iš geriausių valstijos vaikų ligoninių, prisiėmė visas jo išlaikymo išlaidas. Žinoma, nei aš, nei Frenkas negalėjome tiek išsikaštuoti... Na, apskritai Frenkas viską suprato... Jis išėjo ne dėl Brigo, o dėl Badžio.

— Sakyk, o kas buvo paskui? Kaip Badis atsidūrė pas mus? Ar tu žinojai, kad Badis — tai Vilis?

— Reksas pasakė man šitai po daugelio metų, kai Ba-

dis beveik užaugo. Ta privati klinika, kurioje buvo laikomas Vilis... Norėdamas išsaugoti mūsų paslaptį, taip jį pavadino Reksas, užmokėjęs už tai reikalaujamą pinigų sumą... Kad ir kaip ten buvo, kliniką uždarė. Toje vietoje rengėsi statyti rūdų sodrinimo fabriką ar kažką panašaus...— Sanė numojo ranka, leisdama suprasti, kad tai nesvarbu.— Tada Reksas ir ryžosi paimti Vilį pas save. Jam tada buvo apie dvylika metų, aš manau... O tu buvai visai maža mergytė... Iš pradžių Badis gyveno jūsų valdytojo, regis, Mako, šeimoje, paskui Reksas davė jam kambarį virš arklidžių. Nuo to laiko jis ten ir gyvena...

Kesidė iš tikrųjų negalėjo prisiminti, kada Vilis pirmą kartą pasirodė jos tėvų namuose. Kiek ji prisimena, jis visą laiką gyveno su jais, trainiodamasis apie arklidės, sandėlį ar baseiną.

— Ar mano mama tai žino?

Sanė papurtė galvą.

— Niekas nežino. Tik Reksas ir aš.

— Visa tai sunku net suprasti. Nemanau, kad turėtum pasakoti apie tai Čeizui. Bent jau tol, kol jam nepagerės,— leido sau pastebėti Kesidė.

Sanė dėbtelėjo į ją, lyg norėdama sunaikinti.

— Aš niekada nepadarysiu nieko, kas galėtų pakenkti kuriam nors mano sūnui,— atsakė ji.— Niekada!

— Gerai. — Kesidė išsuko iš pagrindinės magistralės ir nuvairavo „džipą" pavėsinga alėja link Šiaurės Vakarų ligoninės. „Įdomu,— galvojo ji,— kiek istorija apie Badį Makenzį ir Vilį Venturą atitinka tikrovę. Dažniausiai Sanė būdavo gana blaivaus proto, tačiau kartais faktai ir prasimanymai susijaukdavo išvien. Ne veltui Čeizas nuolat nerimaudavo dėl savo motinos psichikos...

Ji išlaipino anytą prie pagrindinio įėjimo į ligoninę, pastatė automobilį stovėjimo aikštelėje ir pasivijo Sanę jau priimamajame.

Jos pasikėlė liftu į antrąjį aukštą, o prie savo vyro durų Kesidė ėmė gaišuoti, suvokdama, kaip įtūš Čeizas. Juk jis nenorėjo, kad ji atvežtų čionai jo motiną.

— Čeizai,— švelniai pašaukė jį, prieidama prie lovos.

Sanė krūptelėjo pamačiusi savo sūnų, bet ryžtingai žengė artyn.

— Ar girdi mane, Čeizai? — paklausė ji, ir pirma užmerkta akis staiga atsimerkė.— Aš manau, taip.

Čeizas žvilgtelėjo pirma į motiną, paskui į Kesidę, ir ji pajuto, kad vyras smerkia ją.

— Ji labai norėjo pamatyti tave,— ji mėgino teisintis.

— Ar jie gerai tave slaugo? — Sanė palinko į priekį.

Čeizo akis tankiai sumirksėjo, o Sanė ėmė kažką greitai šnibždėti čeroki genties kalba. Kesidė nesuprato nė žodžio, bet Čeizas lyg ir suvokė. Nepasitenkinimo išraiška, atrodo, dingo iš jo veido.

— Tu pasveiksi,— tarė Sanė.— Prireiks laiko, bet tu pasveiksi.— Senyvos moters akys pritvinko ašarų.— Aš jaudinausi dėl tavęs, sūnau.

Kesidė paėmė už durų rankenos.

— Aš pabūsiu vestibiulyje,— droviai pasakė ji suprasdama, kad jai nedera kištis į motinos ir sūnaus santykius. Ji niekada nė neleisdavo sau to, nes žinojo, kad Čeizui tai gali nepatikti. „Kaip nors pats susitvarkysiu su savo motina, o tu tvarkykis su savo,— visada atšaudavo jis, kai iškildavo kokių nors rūpesčių dėl Sanės. Taip išeidavo, tarsi jis būtų laikęs ją asmeniškai jam užkrauta našta. Ir šitaip su Sane Čeizas elgėsi visada, net prieš dingstant Brigui.

Ji nuėjo į tuščią vestibiulį ir atsisėdo į krėslą prie lango. Sanei išėjus, ji pasišnekės su Čeizu, papasakos jam, kad T.Džonas visai greit nustatys reanimuojamo žmogaus asmenybę.

Žiūrėdama pro langą, ji staiga pastebėjo, kaip šarvuotas automobilis iš šerifo valdybos važiuoja prie ligoninės pastato. Šerifo padėjėjas Vilsonas ir jo porininkas Gonsalas atidarė automobilio dureles ir nuskubėjo prie įėjimo. Prisidengę akis vienodais akiniais nuo saulės, nutaisę niūrius veidus, jie greit pradingo iš akių. Kesidės širdis nusirito į kulnus. Ji įtikinėjo save nesijaudinti, bet negalėjo išlikti rami. Nejaugi jie atvažiavo apklausti Čeizo? Kaip tik dabar, kai pas jį yra motina. O

Viešpatie, na, kodėl ji išsitarė tam Vilsonui, kad Čeizas gali kalbėti!

Ji visa įsitempė laukdama, kad iš lifto tuojau iššoks du policininkai ir puls į Čeizo palatą. Švelniai skambtelėjusios lifto durys atsidarė, ir iš jo išėjo pagyvenusi pora — žilaplaukis vyras, prilaikąs už parankės moterį sugipsuota koja. Jie lėtai nudūlino koridoriumi.

Praėjo penkios minutės, dešimt. „Gal Vilsonas užgaišo reanimacijos skyriuje,— pagalvojo ji.— Be to, ar maža dėl ko šerifo padėjėjas galėjo atvažiuoti į ligoninę. Ar maža kitų nelaimingų atsitikimų reikia ištirti?.."

Bet ne, ji negalėjo atsikratyti nerimo.

Dirstelėjusi į Čeizo palatos duris, kurios vis dar liko uždarytos, ji nukreipė akis į liftą. Vėl jo durys suskambėjusios atsidarė. Šį kartą iš jo išėjo gydytojas, jo veidas buvo niūrus.

Kažkas atsitiko. Kažkas svarbaus.

Kesidė nebegalėjo ilgiau gaišti. Ji priėjo prie budinčios seselės posto.

— Aš trumpam nubėgsiu iki savo automobilio,— pasakė ji.— Ar negalėtumėt pažiūrėti, kad mano anyta — ji 212 palatoje — palauktų manęs čia? Aš greit grįšiu.

— Suprantama.— Malonios išvaizdos blondinė mandagiai nusišypsojo.

Kesidė nulipo žemyn ir netrukus atsidūrė prie įėjimo į reanimacijos skyrių, nors ir abejojo, ar galės prasmukti tenai be leidimo arba policijos palydos.

Nelauktai durys prieš pat jos nosį atsidarė, ir šerifo padėjėjas Vilsonas perkreiptu iš įsiūčio veidu išlėkė į koridorių. Įkandin jo sekė Gonsalas.

Tamsūs akiniai styrojo iš viršutinės Vilsono marškinių kišenės. Grėsmingai prisimerkęs jis taip įsispoksojo į Kesidę, kad ji išsigandusi žengtelėjo atatupsta.

— Nagi, nagi, tik pažiūrėk, kas čia,— nutęsė Vilsonas neslėpdamas sarkazmo.— Atrodo, kad jūs, ponia Makenzi, visuomet būnate netoliese, kai atsitinka nelaimė.

— Nelaimė? — pakartojo ji, jausdama, kad susvyravo grindys po jos kojomis.

T.Džonas kyštelėjo pirštus į savo trumpai kirptus plaukus ir atsiduso.

— Mūsų pacientas ten, reanimacijoje,— jis parodė nykščiu į užsitrenkusias paskui jį duris,— neištvėrė. Džonas Dou, ar kas toks jis, po paralių, buvo, mirė prieš dvidešimt minučių.

16 skyrius

Ne! Ne! Ne!

Kesidė negalėjo patikėti, kad Brigas miręs. Nors daug metų ji gyveno įtikinėdama save, kad jis apleido šį pasaulį, kažkur giliai širdyje vis dėlto ruseno viltis, kad jis gyvas ir vieną gražią dieną ji vėl pamatys jį. O paskui, sužinojusi apie Džoną Dou, apie šventojo Kristoforo medaliuką, kurį jis gniaužė delne, ji leido įsisiautėti vaizduotei ir įtikino save, kad tas žmogus reanimacijos skyriuje ir yra Brigas.

— O Dieve,— sušnibždėjo ji, ir akyse ėmė tvenktis ašaros.

— Ei, ar jums viskas gerai? — nustebęs paklausė ją šerifo padėjėjas. Jo balsas skambėjo lyg iš kažkur toli.— Tikiuosi, nesirengiate alpti, ką?

— Ne! — jos pačios balsas atrodė jai nepažįstamas. Ji persibraukė ranka kaktą ir atsirėmė į sieną, nieko aplinkui nematydama.

— Aš galiu iškviesti medicinos seserį.

— Tuojau nusiraminsiu,— tarė ji vis dar svyruodama.

Vilsonas tiriamai žiūrėjo į ją.

— Ar rengiatės papasakoti man, ką apie jį žinote?

— Apie žmogų iš reanimacijos? — ji papurtė galvą.— Nieko.

— Tačiau žinia, kad jis mirė, jus pribloškė. Argi ne? Kodėl?

— Aš... paprasčiausiai aš tikėjausi, kad jis vis dėlto liks gyvas. Ir aš... ir mes sužinosime, kas atsitiko iš tikrųjų,— painiojosi Kesidė, o jai prieš akis šmėsčiojo Brigo paveikslas. Ji taip ir neįstengė užmiršti jo... Tiek metų prabėgo, o ji prisiminė jį taip aiškiai, tarsi tik vakar būtų buvusi su juo.

— Manau, kad privalome pranešti jūsų vyrui, kas atsitiko.

— *O Dieve!*

— Jūs manote, kad jis nesikalbės su mumis? Gal ši naujiena atriš jam liežuvį? . .

— Dabar jo palatoje motina.— Impulsyviai Kesidė palietė policininko ranką.— Prašau, nesakykite jam nieko, nepasitarę su gydytoju. Aš nenoriu, kad jo sveikata pablogėtų.

— Dabar man nerimą keliate jūs, o ne jis.

— Man viskas bus gerai,— sušnibždėjo ji stengdamasi nuryti ją smaugiančias ašaras. . .— Nervai šlubuoja. . . Prašom atleisti man.

T.Džonas stebėjo, kaip ji stengiasi susivaldyti. Dar tik prieš valandėlę jis buvo įsitikinęs, kad ta moteris kris be sąmonės, bet ji staiga atsitiesė, liūdnai nusišypsojo jam ir kilstelėjusi galvą aukščiau dingo lifte.

— Ji tikrai kažką žino,— pasakė jis Gonsalui ir įkišęs ranką į švarko kišenę užčiuopė cigarečių „Kemel" pakelį, kurio nepalietė kone mėnesį.

— Ką gi?

— Manau, kad ji žino, kas buvo Džonas Dou.

— O tu?

— Man reikia įrodymų. Šiaip ar taip, kol negausiu atsakymo iš Aliaskos, aš negaliu pateikti jokio pareiškimo.

T.Džonas staigiai nuplėšė celofaninę pakelio pakuotę ir išsiėmė cigaretę. Jis neužsidegė jos, tiesiog pamaigė tarp pirštų, eidamas prie lifto. Galvoje sukosi mintys vien apie Kesidę Biukenen Makenzi ir tas paslaptis, kurias ji taip pavydžiai saugojo. Jis atskleis jas, būtinai atskleis! Nors dėl to, žinoma, reikės gerokai paplušėti, bet T.Džonas neabejojo, kad pasiseks.

— Iškviesk Čeizo Makenzio palatos gydytoją,— kreipėsi jis į Gonsalą.— Riką arba Ričardą Okaną, tokia, rodos, to vaikino pavardė, ir paklausk, kada galėtume aplankyti jo pacientą.— Jis pasukiojo tarp pirštų cigaretę, pakėlė ją prie nosies ir pajuto malonų tabako kvapą. Staiga Vilsonas pajuto smingantį į jį budinčiosios seselės žvilgsnį: ji atsidėjusi sekė, ką jis daro, pasirengusi kiekvieną akimirką sutrukdyti jam užsirūkyti, ir pastebėjo virš jos stalo perspėjantį užrašą „Nerūkyti".

— Pasirūpink, kad Džoną Dou išgabentų į lavoninę ir kaip reikiant užšaldytų,— Vilsonas toliau nurodinėjo Gonsalui.— Ir štai kas dar! Man reikia Brigo Makenzio nuotraukų, visų, kurias tik pajėgsi rasti.— Valandėlę jis pamąstė.— Aš norėčiau pasikalbėti su kai kuriais miesto senbuviais, sužinoti, kokie gandai čia sklandė prieš septyniolika metų.— T.Džonas išsišiepė įsivaizdavęs Kesidę Biukenen kaip nerangią paauglę, padūkėlę, visiškai neryškią, palyginti su gražuole seserimi.— Pasidomėkit Biukenenų ir Makenzių šeimų tarpusavio santykiais. Aš noriu sužinoti Lukrecijos Biukenen mirties priežastis ir tai, kokie santykiai siejo Brigą Makenzį su Andže ir su Keside Biukenen. Tarp jo ir Džedo Beikerio, žuvusio drauge su Andže per senojo malūno gaisrą, buvo nesutarimų. Reikia sužinoti kodėl.

— Kas nors dar? — paklausė Gonsalas.

— Taip. Nepakenktų sužinoti, kur tuo metu buvo Čeizas Makenzis. Jis buvo laikomas gana padoriu vaikinu: rūpinosi savo motuše, troško mokytis... Man to maža.

— Manai, kad jis — ne toks žmogus, kokiu dedasi?

— Nežinau, bet visa Makenzių šeimynėlė man atrodo gana abejotinai... Tiesa, kol kas mums reikia timptelėti nors už vieno siūlelio. Ir pradėti reikia nuo Vilio Venturos. Tam puskvaišiui sunkiau negu visiems kitiems suregzti savo melo galus.

Kesidės kojos linko. Ji negalėjo būti visiškai tikra, kad miręs reanimacijos palatoje žmogus buvo Brigas, beveik nėra pagrindo manyti, kad Brigas miręs, bet jos širdyje vis vien atsirado šalta tuštuma.

— Ponia Makenzi...— Budinčioji seselė atrodė kažko sunerimusi.— Ponia Makenzi, aš jau ieškojau jūsų...

— O Dieve, kas dar atsitiko? — Kesidė neryžtingai sustingo.— Kas dar atsitiko? — šnibždėjo ji žiūrėdama į išsigandusį seselės veidą.— Mano vyras...

— Ne, ne, jam nieko neatsitiko. Kalbu ne apie jį. Apie jūsų anytą...

— Sanę? O Viešpatie, kas gi jai atsitiko?

— Nežinau.— Seselė žiūrėjo į ją išsigandusi.— Argi ji ne su jumis?

— Žinoma, ne! Aš palikau ją čia, pamenate?

— Taip. Tikriausiai ji išsmuko iš palatos, kai aš pradėjau tikrinimą.

— Stop! — Kesidė staiga suprato, kas atsitiko.— Jūs norite pasakyti, kad jos čia nėra? Nėra ligoninėje?..

— Aš neatsakau už visą ligoninę...— Blondinė mėgino net gintis.— Bet jos nėra skyriuje.

— Jūs tuo įsitikinusi?..

Medicinos sesuo žvelgė į ją kaltai.

— Taip, ponia Makenzi, bet ji tikriausiai kur nors netoliese.

— Gal ji užsuko į tualetą?

— Galbūt, bet...

Kesidės širdis tankiau suplakė. Nejaugi Sanė galėjo pabėgti? O kodėl gi ne. Tačiau kur? Kuriam galui? Ji juk taip sunkiai vaikšto. Tas artritas.

— Paklausykit, būtinai reikia rasti mano anytą. Aš nulipsiu žemyn, patikrinsiu savo automobilį ir vestibiulį. Prašom patikrinti visus koridorius, gal ji pasuko tenai, pasiklydo...

Kesidė nubėgo laiptais žemyn, prie pagrindinio įėjimo. Ji nė akimirkos netikėjo sutiksianti Sanę ten, tačiau... O jeigu.

Žilpinantys saulės spinduliai tvieskė jai į akis. Viešpatie, koks karštis! O juk jau vakaras. Kesidės „džipas" buvo ten, kur ji paliko jį, ir ji jau rengėsi pasukti atgal, bet staiga pastebėjo baltą popieriaus lapą, pakištą po vienu iš priekinio stiklo valytuvų.

Griebusi jį, perskaitė pieštuku pakeverzotus žodžius: „Nesirūpink! Dvasios padės man ieškoti. Su meile, Sanė".

Kesidė atsirėmė ranka į automobilio gaubtą ir bukai įsispoksojo į baltą raštelį.

— Viešpatie, padėk jai! — sušnibždėjo ji dengdamasi akis nuo saulės spindulių, atsispindinčių nuo blizgių automobilių gaubtų.

Kur ji nusidangino? Kodėl? Kokias velniškas paieškas ji sumanė? Čeizas buvo teisus, Sanė jau seniai pamišusi. Jos elgesys nepateisinamas sveiku protu. Tačiau kas žino...

Čeizas, žinoma, įsius. Juk jis taip nenorėjo, kad Sanė atvažiuotų pas jį, o dabar ji ištrūko į laisvę ir nežinia, kas jai šaus į galvą.

Iš nevilties Kesidė trenkė kulnimi į savo „džipo" padangą, paskui ėmė lėtai apžiūrinėti stovinčių automobilių eiles, kad įsitikintų, ar Sanė nepasislėpė už kokio nors furgono, o gal guli po pikapu.

Šaltas prakaitas išpylė ją, kai ji vėl žengė prie įėjimo į ligoninę. Kesidė neįsivaizdavo, ką pasakys Čeizui. Taigi greičiausiai vienas jo brolis miręs, o kitas, netikras brolis... Beje, apie tai paskui. O jo motina dingo. Ir vien Kesidė dėl to kalta. O Viešpatie, ką ji iškrėtė!

— Aš žinojau, kad jai nederėjo čionai važiuoti,— sušnibždėjo Čeizas, kai Kesidė papasakojo jam, kas atsitiko Sanei.

— Man atrodė, kad ji privalo pamatyti tave.

— Na, ji neilgai čia užtruko.

— O tu kalbėjaisi su ja?

— Ne.

— Ak, Čeizai! ..— Ji visai prisislinko prie jo lovos. Krauju pasruvusi jo akis žvelgė į ją smerkiamai.— Aš tikiu, kad jai neatsitiko nieko blogo.

— Aš... aš tuo nelabai pasikliaučiau.

Kesidė sugriebė už metalinio jo lovos aptvaro ir nervingai gurktelėjo.

— Atleisk man, aš norėjau kaip geriau...

Jis neatsakė.

Kad nusiramintų, ji lėtai iškvėpė.

— Yra ir daugiau naujienų, kurias tau dera sužinoti.

— Dar kas nors gero? — sumurmėjo Čeizas, ir Kesidė pajuto jo ironiją.

— Ne. Nelabai. Tas žmogus... reanimacijoje... šiandien numirė.

Akis užsimerkė, ir palatoje įsiviešpatavo nepaprasta tyla. Atrodė, kad Čeizas liovėsi kvėpuoti, jo lūpos buvo kietai sučiauptos, veidą išmarginusios kraujosruvos tapo kažkokio purpurinio atspalvio. Pro duris sklido kažkokie prislopinti garsai — čirškė telefonas, šnekėjosi kažkokie žmonės,— bet viskas atrodė tolima ir nereikšminga...

Ji palinko prie jo.

— Jie vis dar nežino, kas jis toks, Čeizai. Jie nori užduoti tau keletą klausimų, kai tik daktaras Okanas leis. Tu... tu privalai pagalvoti, ką atsakysi.

— Aš... sakysiu... tiesą.

— Kokią tiesą?

Jis pašnairavo į ją viena akimi, ir ji vos neriktelėjo perskaičiusi joje savo spėlionės patvirtinimą: taip, mirusysis buvo Brigas.

— Tai... tai bus sunku, Kese,— vos girdimai tarė jis.— Tau. Man. Visiems.

Sanė padėkojo fermeriui ir išlipo iš apdulkėjusio pikapo. Automobilyje buvo nešvaru, ant grindų mėtėsi kažkokie skarmalai, reikmeninė užklijuota izoliacine juosta, bet vaikinas jai pasirodė geras ir simpatiškas; jis pats pasisiūlė pavežti ją, ir ji sutiko.

Prieš tai Sanė atmetė du pasiūlymus. Vieną — būrelio paauglių, sausakimšai susėdusių „kreisleryje". Vairuojantis vaikinukas sustabdė greta jos ir atsainiai drėbė:

— Ei, senučiuke! Ar norite, nulakinsim į dangų? — kiti automobilyje sėdintys berniukai sukikeno.

— Gali manyti, kad aš jau ten,— atsakė šypsodamasi Sanė.

— Gal vis dėlto pamėtėti? Sėskitės, ponia, juk jūs su lazdele.

— Dėkui, sūneli, bet aš jau geriau pėstute.

— Mat kokia bjaurybė! — berniūkščio geranoriškumas garuote išgaravo, ir Sanė suprato, kad pirmasis įspūdis, jog tie vaikinai pramogaudami norėjo tik pasityčioti, jos neapgavo.

Paskui prie jos sustojo jauna pora su kūdikiu, pririštu prie automobilio sėdynės. Sanė nevažiavo su jais, nes atpažino moterį — Merę Betę Spirs, nelabai seniai ištekėjusią, o dabar tapusią motina. Merė Betė buvo akivaizdžiai kažkuo nepatenkinta, netgi pyko. Ji kažką suniurzgėjo vyrui ir įtariai nudelbė Sanę, nors ir nepažino jos.

— Kur pamėtėti? — gal trijų dešimčių metų vyras smė-

lio spalvos plaukais ir patikliomis akimis geranoriškai nusišypsojo.

— Dėkui, aš išėjau pasivaikščioti.

— Juk taip karšta!

— Nieko baisaus.

— Jei norite, pavešiu jus iki Prosperičio arba iki tos vietos, kur pageidausite.

Merė Betė dėbtelėjo į vyrą, neapykantos buvo kupinas jos žvilgsnis, ir kažką vos girdimai sumurmėjo.

— Ne, ne, dėkui, man ir čia gerai.

— Jai gerai, Lari, tu girdi? — spigiai tarė Merė Betė.— Važiuojam, mūsų laukia mama ir tėtė!

— Ar tikrai taip, ledi? — spyrėsi vyriškis.

— Tikrai.

— Važiuojam, Lari.— Merė Betė pirštais nekantriai barbeno į nušiurusią bibliją, gulinčią ant jos kelių.

— Ką gi, geros jums dienos,— pagaliau pasidavė Laris.

— To paties linkiu ir jums.

— Tesaugo jus Jėzus Kristus! — Merė Betė išspaudė ledinę šypseną.

— Ir jus.

Automobilis krioktelėjęs nurūko. Sanė ilgai žiūrėjo jam įkandin, džiaugdamasi, kad Čeizas nesusidėjo su Mere Bete. Atrodo, kurį laiką jiedu susitikinėjo. Merė Betė net pakvietė jį į tą lemtingąjį pikniką pas teisėją Koldvelą.

Pro ją pralėkė dar keli automobiliai, paskandinę dulkių tumuluose, kol pagaliau stabtelėjo tas fermeris, tvirto sudėjimo vaikinas, vardu Deivas. Sanė iškart, vos jis pravėrė jai kabinos duris, pajuto jam simpatiją.

— Pavežti? — baltų dantų šypsena blykstelėjo bronziškai įdegusiame veide.

— Turbūt.

— Ką gi, sėskitės.— Jis apėjo aplink automobilį, padėjo jai atsisėsti, padavė lazdą.

Senas 1986 metų „fordukas" — taip pasigyrė Deivas — nupupsėjo keliu.

Deivas išlaipino ją beveik prie pat Rekso Biukeneno namų. Dabar ji stovėjo kalvos papėdėje ir žiūrėjo, kaip

paskutiniai saulėlydžio spinduliai nušviečia įmantrų viršukalnėje pastatyto namo fasadą.

Ji nesilankė čia jau daug metų, nuo tos dienos, kai laidojo Andžę Biukenen...

Reksas Biukenenas buvo vienas. Baigė gerti viskio stiklinę, įsipylė kitą ir užkopė į viršų. Kramtydamas lūpas, jis trypčiojo prie Andžės kambario durų ir nesiryžo užeiti.

Nagi, eik. Tu vienas. Ko tu bijai? Juk čia tavo namai.

Reksas lėtai atidarė duris ir peržengė kambario slenkstį. Kaltės jausmas vėl užplūdo jį, bet Reksas stengėsi jam nepasiduoti. Dena išvažiavo į miestą aplankyti Čeizo ir pasivaikščioti po parduotuves. Jos nebus kelias valandas. Ji nieko nesužinos.

Per septyniolika metų kambarys visiškai nepasikeitė. Nors Dena nuolat užsimindavo, kad iš jo išeis puiki svetainė, Reksas jos neklausė. Tas kambarys visada priklausys Andžei. Su ilgesiu jis pažvelgė į Lukrecijos su mažute Andže ant kelių fotografiją, paskui pastatė stiklinę ant staliuko greta dukters lovos ir atsigulė ant šilkinio užtiesalo. Kambaryje tvyrojo jos kvapas: jo paliepimu čia reguliariai buvo pašlakstoma Andžės mėgstamų kvepalų. Dena, žinoma, nė nenutuokė.

Ašaros ėmė tvenktis jo akyse. Viešpatie, kaip jis abiejų jų pasigenda. Jo pirštai gniaužė plonas paklodes, o prieš akis šmėsčiojo dukters ir žmonos paveikslai. Kartais tie paveikslai susiliedavo į vieną: mėlynos akys, banguoti tamsiai kaštoniniai plaukai, putlios lūpos. Netgi dabar, po šitiek metų, galvodamas apie Lukreciją, jis susijaudindavo įsivaizdavęs, kaip jį liečia jos rankos — lengvos ir švelnios,— įsivaizdavęs drėgnas jos lūpas, jos krūtis. Jo svajose ji visada atrodydavo žaisminga ir geidulinga — labiau primenanti jų dukterį. Tokiomis akimirkomis jis tarsi iš naujo perrašinėdavo savo gyvenimo istoriją, suteikdamas jai kitą, geismingą niuansą. Jo vaizduotės Lukrecija pirmoji stengdavosi suartėti su juo. Jis įsivaizduodavo, kaip ji rangosi po juo, dejuoja iš malonumo...

Jo klubai ritmiškai kilnojosi, oda pasidarė lipni nuo prakaito.

— Reksai! — švelnus, draugiškas ir ramus moters balsas sudrumstė tylą. Lukrecijos balsas? ..— Reksai!

Ji vėl šūktelėjo jį.

Reksas plačiai atsimerkė, jis atsipeikėjo ir suvokė, kur esąs. Vienas. Andžės lovoje. Apgirtęs, įsivaizdavęs myluojamas Lukrecijos, moters, kuri mirusi prieš daug metų. Jis ėmė nerangiai sliuogti iš lovos, užkliudė keliu naktinį staliuką. Stiklinė tėškėsi į grindis ir dzingtelėjusi sudužo. Senas „Kentukio" viskis apšlakstė sieną, lovą, nutekėjo grindimis.

Jis klūpojo vis dar neatsikratęs apžavų: nejaugi Lukrecija šaukė jį?

— O Dieve! — krūptelėjo jis, pagaliau pastebėjęs Sanę, stovinčią tarpduryje. Ji pasidarė apkūni, plaukai pražilo, bet ta moteris, kaip ir anksčiau, turėjo nepaaiškinamą talentą regėti slapčiausias jo sielos kerteles.

— Ką tu čia veiki? — vis dar klūpodamas nustebęs sušnibždėjo jis.

— Atvažiavau aplankyti tavęs.

— Kurių galų?

Ji stovėjo ant slenksčio išdidžiai iškėlusi galvą.

— Va papasakojau Kesidei apie Badį — kas jis toks jai yra.

— Kodėl, Sane? — Reksas vos nerėkė atsirėmęs ranka į grindis. Į delną jam smigo stiklo šukė, bet Reksas nė nepajuto skausmo.— Tu išprotėjai!

Tamsios drąsios akys nesutrikdamos smigo į jį.

— Tu už visus geriau žinai, kad aš sveiko proto.

— Bet tu juk pažadėjai...

— Tavo duktė išplėšė iš manęs prisipažinimą, pasinaudodama tuo, ką tu jau pasakei jai. Dabar, aš manau, ir Čeizas tai sužinos.— Sanė lyg pasmerkta atsidusо.— Nuo tiesos nepabėgsi, Reksai. Atėjo laikas ją sužinoti ir mūsų vaikams.

— O Dena? .. — paklausė jis, pagaliau pajutęs, jog skauda perpjautą delną. Ant grindų ėmė lašėti kraujas, maišydamasis su palietu viskiu.

— Dena ir taip žinojo apie mūsų santykius.

— Bet ji nežinojo, kad Vilis ir yra Badis.

— Nesijaudink, Reksai. Viskas bus gerai.— Palikusi savo lazdą prie durų, Sanė ryžtingai žengė į vidų ir ištraukė kažkokią servetėlę iš dėžutės ant naktinio stalelio. Paėmusi Rekso ranką, ji atsargiai nusausino plėštinę žaizdelę, paskui pakėlė jo ranką prie savo lūpų ir pabučiavo.— Nieko nebijok, Reksai,— pasakė ji tyliu, ramiu balsu, ir jis iš tikrųjų tuojau nurimo. Sanė liūdnai dirstelėjo į suglamžytą lovos užtiesalą, paskui pažvelgė jam į akis.— Viskas bus gerai, Reksai. Bet turėsi padėti man...

17 skyrius

Kesidė pamiršo, koks Čeizas gali būti užsispyręs, tiesiog bukaprotis, kai kalbama apie jo išdidumą. Jis plačiai atidarė „džipo" dureles, atrėmė guminius ramentų antgalius į asfaltą ir pasitempęs atsistojo. Jo kakta išrasojo prakaitu, blyškų veidą iškreipė skausmo grimasa, bet jis net neatsirėmė į jos ranką, lygiai taip nesileido ir iš ligoninės išvežamas invalido vežimėliu. Visą kelią Čeizas neištarė nė žodžio.

Ji stengėsi nepykti ant jo, suprasdama, kaip jam nemalonu jaustis pasigailėtinam ir bejėgiškam. Be to, jis iki šiol negalėjo atleisti jai, kad atvežė Sanę į ligoninę ir pragane ją. Taip, ji suprato jį, stengėsi būti pakanti ir rūpestinga, tačiau juk ir jos kantrybė gali išsekti. Jos nervai ir taip nuolat įtempti.

— Leisk, aš atidarysiu,— pasakė ji, kai jis pagaliau nuklibinkščiavo prie namo.

Jis neatsakė, ir ji smuko į priekį, dar kartą priminusi sau, kad Čeizui nelengva kalbėti. Sulaužytas žandikaulis dar ne visai sugijo.

Atrakinusi paradines duris ir sustojusi ant slenksčio, ji laukė, kada Čeizas įeis į vestibiulį.

— Tuojau atnešiu tavo krepšį.

Vėl jis niekaip nereagavo į jos žodžius. Mintyse suskaičiavusi iki dešimties, ji nuėjo atgal prie automobilio, jau kelintą sykį primindama sau, kad jam sunku ištarti kiekvieną žodį. Kraujosruvos Čeizo veide beveik išnyko, bet sužalotąją akį vis dar dengė raištis. Laimė, pa-

sirodo, ragena nebuvo pažeista, ir gydytojai žadėjo, jog jis normaliai regėsiąs.

Ji paėmė nuo užpakalinės sėdynės nedidelį nailoninį krepšį, nunešė jį namo ir paliko vestibiulyje. Įėjusi į svetainę, išvydo, kad Čeizas mėgina kažkur skambinti.

— Ką tu darai?

Jis neatsakė.

— Čeizai!..

— Palik mane ramybėje, velniai rautų,— įniršęs iškošė jis pro sukąstus dantis. Jo žvilgsnis nutvilkė ją tokia neapykanta, kad ji atsitraukė atatupsta. Kitame linijos gale pakėlė ragelį.— Taip, aš norėčiau... iškviesti taksi.

— Dėl Dievo meilės, Čeizai, ne...— Ji prišoko prie telefono stalelio.

— Aš gyvenu... už miesto — maždaug penkios mylios...— Kesidė nieko nelaukdama ištraukė kištuką iš lizdo.

— Velniai rautų! Ką tu sau leidi?..

— Tu niekur nevažiuosi.

— Aš negaliu čia pasilikti!

— Kodėl? Juk tu taip veržeisi namo!

Čeizas tėškė ragelį ant svirties ir griebęs ramentus klibinkščiavo prie baro.

— Tu žinai, kodėl negaliu.

— Ar dėlto, kad mes rengėmės skirtis?

— Atspėjai! — jis paėmė viskio butelį ir ėmė ieškoti spintelėje stiklinės.

— Tau nereikėtų gerti. Gydymo kursas dar nebaigtas. Vaistai, kuriuos tu vartoji, ne...

— Tu ne mano motina, kad galėtum nurodinėti, kaip turiu elgtis,— nutraukė jis ją.— Ir, žinoma, man ne viršininkė...

— Čeizai, prašau...

— Liaukis vaidinusi Jėzų Kristų. Aš vis tiek nepatikėsiu!

— Aš tik stengiuosi padėti tau.

— Tuomet palik mane ramybėje! Kiek suprantu, šito tu ir norėjai.

— Man skaudu, kad tu taip kankini pats save.

— Tai tu mane kankini tariamu rūpinimusi! — jis vėl paėmė butelį sveikąja ranka ir ėmė pilti į stovinčią ant baro lentynos stiklinę, šiek tiek viskio kliūstelėdamas ant medinės plokštės.— Būk sveika, — nelinksmai pajuokavo jis, susidūręs su sutrikusiu jos žvilgsniu.

— Ko tu nori? Mirtinai pasigerti?

— Ne tavo reikalas!

Ji žengė žingsnį artyn.

— Kodėl tu taip žiauriai elgiesi su manim?

Vienu mauku susivertęs stiklinę, Čeizas taip trenkė ją į barą, kad ji vos nesudužo.

— Tu vis dar nieko nesupranti?

— Dėl to, kad aš pasiūliau tau skirtis? — jis taip niūriai dėbtelėjo į ją, kad jai pasidarė nejauku.— Čeizai, nagi pasikalbėkim, pasitarkim, kaip gyventi toliau...

— Mes jau viską aptarėme. Tu panorai išeiti. Prašom! Aš neprieštarauju.— Jis nusisuko ir ėmė piltis sau naują viskio porciją. Laikiusi butelį ranka smarkiai drebėjo.

— Aš niekur nesirengiu išeiti! Tau reikia mano pagalbos, ir aš noriu būti greta tavęs, kad...

— Kad atliktum savo pareigą ir nuramintum sąžinę. Pamiršk tai, nesikamuok! — jis iškilmingai pakėlė stiklinę.— Aš paleidžiu tave. Tu nieko man neskolinga.

— Ar iš tikrųjų nori, kad aš išvažiuočiau? — sušnibždėjo ji.

— Tiesą sakant, man apskritai nerūpi, ką tu darysi.— Čeizas susvardėjo, ir ji išsigandusi ištiesė jam rankas norėdama prilaikyti. Jis atšoko nuo jos lyg nuo rapsuotosios.— Neliesk manęs, Keside,— piktai sušnibždėjo jis.— Gana veidmainiauti! Liaukis vaidinusi mylinčią, atsidavusią žmoną ir neliesk manęs, dėl Dievo meilės...

Jo ramentai bildėdami nukrito ant grindų, bet Čeizas sveikąja ranka spėjo sugriebti už kušetės atlošo. Jis žvelgė su tokia neapykanta, kad Kesidei iš baimės užgniaužė kvapą.

— Nagi, aptarkim vieną dalyką, žmona! — vėl piktai sušnibždėjo jis.— Gaisras nieko nepakeitė. Tu nemyli manęs, ir aš įsitikinau, jog tavęs nemyliu. Todėl dar mažumėlę pakentėk. Tikiuosi po kelių mėnesių atsistoti ant kojų. Net esu pasirengęs parduoti savo dalį jūsų kompa-

nijoje, bet tik už savo paties pasiūlytą kainą. Paskui galėsi amžinai pamiršti mane!

Kesidė sugniaužė kumščius. Ją smaugė pyktis ir neviltis, tačiau ji suprato, kad jis iš dalies teisus. Skyrybos buvo jos iniciatyva. Ją tik stebino, kad jis sumanė parduoti savo dalį jos tėvo kompanijoje. Pastaruosius metus jis buvo atsidavęs vien darbui, ir „Biukenen enterpraizes" interesai jam buvo svarbiausi pasaulyje.

Atsikvėpusi ji vos girdimai tarė:

— Žinai ką, Čeizai? Yra šis tas, ką tau reikia žinoti... Tikriausiai aš privalėjau tau pasakyti šitai dar ligoninėje, bet nenorėjau nervinti tavęs...

Ji matė, kaip įsitempė jo pečių raumenys.

— Tu jau įsitaisei meilužį? — paklausė jis, ir jo žodžiuose ji pajuto neapsimestą skausmą.

— Meilužį? — jei situacija nebūtų buvusi tokia tragiška, Kesidė būtų ėmusi juoktis.— Aš neturėjau nieko, išskyrus tave.

— Tai melas!

— Nebuvo nieko nuo to laiko, kai mes... susituokėme,— patikslino ji. Apie tai jie jau kalbėjosi šimtus kartų.— Bet nesvarbu, ar tiki manim, dabar tai neturi jokios reikšmės. Aš kalbu apie ką kita. Tiesiog man atrodo, kad tu privalai žinoti, ką Sanė papasakojo man apie... Badį.

— Badį?..

— Taip, apie tavo brolį. Ir ne tik tavo...

— Ką tu, velniai griebtų, čia tauški? — jis pasilenkė prie ramento, paėmė jį ir atsitiesęs taip nedraugiškai pažiūrėjo į ją, kad ji atšlijo.

— Badis — tai mūsų Vilis, Čeizai. Jis yra mano tėvo ir tavo motinos sūnus. Tėvo ir Sanės romanas tęsėsi daug metų.

— Melas!

— Sanė sakė man, kad tu nujautei, kokie tarp jų santykiai, kad... kartą aptikai juos drauge...

— Aš... aš to neprisimenu.

— Badis gyvas, Čeizai! Kaip man prisipažino Sanė, tavo tėvas išėjo ne dėl jo. Jis atspėjo, kieno sūnus buvo Badis.

Čeizas bukai spitrėjo į ją, matyt, vis dar netikėdamas

tuo, kas pasakyta. Kesidė suprato, kad jis gerokai kauštelėjęs.

— Liaukis paisčiusi nesąmones, — suriaumojo jis. — Kam tu apskritai pradėjai tą pašnekesį.

— Jei netiki, pasiklausk Sanės. Pasiklausk mano tėvo. Tai tiesa, Čeizai. Kodėl turėčiau tave apgaudinėti?..

— Tik Dievas žino, kur mano motina dabar,— niūriai sumurmėjo jis. Paskui staigiai loštelėjęs galvą sušuko: — Kodėl turėčiau tavimi tikėti?

Kesidė liūdnai pažvelgė į jį.

— Tai tu vis dar netiki manimi? Prisimink, argi ne tu pats kadaise sakei, kad Badis galbūt gyvas ir laikomas kur nors beprotnamyje? Argi tavęs nekankino mintys apie jį?

— Na, tai kurgi jis? — jau tyliai paklausė Čeizas ir įtariai prisimerkė.— Kur?

— Buvo kalėjime, bet dabar jį išleido.

— Kalėjime? Kodėl?

— Dėl gaisro. Žinai, tarp lentpjūvės griuvėsių jis rado apdegusią piniginę.— Čeizas nesuprasdamas žiūrėjo į Kesidę.— Tai Vilis, Čeizai. Vilis Ventura! Jis — tavo ir mano brolis...

— Liaukis! — subliuvo jis.— Kokią piniginę?

— Piniginę, kurią policija spėja priklausius Džonui Dou — žmogui, su kuriuo tu... buvai susitikęs tą naktį. Vilis tvirtina radęs ją tarp pelenų. Šerifo padėjėjas Vilsonas jau apklausė Vilį, bet aš nežinau, ką jam pavyko iškvosti. Manau, kad Vilsonas ateis ir pas tave. Jis seniai trokšta pasikalbėti su tavim. Ką tu jam pasakysi, Čeizai?

Čeizas nudelbė ją ilgu sunkiu žvilgsniu.

— Tiesą, velniai rautų! Ką dar aš galiu pasakyti tam tipui?

Dena nustebusi žiūrėjo pro langą, kaip jos vyras ir Vilis išlipo iš automobilio ir greta vienas kito nužingsniavo prie namų pro raudonų ir baltų petunijų lysves.

Ji išsiėmė cigaretę ir bandė nutaisyti šleikštulio grimasą, kuri visuomet atsirasdavo jos veide, išvydus ne-

švarius Vilio marškinius, suplyšusius jo džinsus ir susivėlusius plaukus.

Jos žvilgsnis įsmigo į seną kelioninį krepšį, kurį Vilis nešėsi rankoje.

— Nusprendžiau, jog atėjo laikas Viliui persikraustyti į pagrindinį namą,— pareiškė Reksas, įžengdamas į vestibiulį.

Dena vos susilaikė neišrėžusi, ką apie tai mananti. Ji spragtelėjo žiebtuvėliu ir užsirūkė.

— Juk turime daugybę laisvų kambarių. Aš pagaliau pasakiau Viliui tiesą, paaiškinau jam, kad tikrasis jo vardas — Badis Makenzis ir kad aš — jo tėvas...

— Jo — kas? — Dena paspringo dūmu ir užsikosėjo.

— Vilis — mano sūnus.

— O Dieve! — siaubo apimta ji įsistebeilijo į vyrą, paskui nukreipė žvilgsnį į prasižiojusį Vilį. Ne, tikrai kuoktelėjo ir jos vyras.

— Ar pameni tą nelaimingą atsitikimą su Sanės Makenzi sūneliu? Berniukas vos nenuskendo Valkataujančio šuns upėje. Lukrecija tada dar buvo gyva, o tu dirbai mano kontoroje.

— Tu... su Sane turėjai vaiką? — sušnibždėjo Dena.— Vilis yra tavo... sūnus? — jos balsas nutrūko, bet susitvardžiusi ji tęsė: — Paklausyk, Reksai, nejaugi tu iš tikrųjų manai, kad... Vilis arba... Badis gali gyventi čia, mūsų namuose, kaip... Pats pagalvok, ką pasakys žmonės! Juk tai neįmanoma!

Rekso veidas atrodė nepermaldaujamas.

— Aš jau viską nusprendžiau! Dabar aš įkurdinsiu Vilį, o paskui mudu su tavim pasikalbėsim.

Vilis iškaitęs nudelbė akis į grindis ir mindžiukavo vietoje.

— Aš nieko nenoriu apsunkinti, ponia Biukenen. Iš tikrųjų nenoriu. Gal man verčiau reikėtų likti virš arklidžių...

— Kvailystės! — Reksas drąsindamas paplojo jam per petį.— Deriko kambarys jau daug metų tuščias.

Vilis kažkaip visas susigūžė ir išsigandęs papurtė galvą.

— Deriko? Ne, ne! Jam tai nepatiks.

— Nieko! Gaus susitaikyti su tuo.— Reksas nusišypsojo, paėmę sūnų už rankos ir vedė prie laiptų į antrąjį aukštą.

Dena užsirūkė antrą cigaretę, galva sukosi. Ji jau įsivaizdavo, kokios apkalbos pasklis mieste. Į ją ims šnairuoti, perdėtai mandagiai sveikinsis susitikę ir drabstys kandžias pastabas pavymui. Naujas skandalas. Naujas skausmas.

Dena žinojo, kad Reksas buvo užmezgęs ryšį su Sane Makenzi dar gerokai prieš Lukrecijos mirtį, ir tai tęsėsi vėliau. Ji niekada negalėjo suprasti jo susižavėjimo ta mišraus kraujo būrėja, nors jo elgesį teisino žmonos šaltumu. Dena tikėjosi, kad Reksas nusigręš nuo savo meilužės vos jiems susituokus. Bet taip neatsitiko. Ta pamišusi moteris ir toliau laikė jį prie savęs, kol Čeizas susiprotėjęs išvežė ją į beprotnamį. Tai buvo lyg kokie kerai.

Kam čia slėpti, Dena seniai atspėjo, kas toks Reksui yra tas išprotėjęs vaikinas. Šnekos, kad Sanė Makenzi pagimdė vaiką nuo Biukeneno, ėmė sklisti iškart po Brigo gimimo ir jos vyro Frenko išėjimo iš namų. Tiesa, Brigas buvo toks panašus į savo tėvą ir vyriausiąjį brolį... O kai jų namuose atsirado Vilis, ji viską suprato ir pagaliau susitaikė su jo buvimu arklidėse. Betgi ką čia Reksas sugalvojo dabar! Siaubas! Ji krūptelėjo įsivaizdavusi, kad Vilis gyvens drauge su jais po vienu stogu, sėdės prie bendro pietų stalo, slampinės po kambarius. Ar maža kas jam šaus į galvą! Tas vaikinas tikrai ne viso proto. Visi tai žino.

Visi, išskyrus Reksą.

Dena užgesino cigaretę, siektelėjo telefono ir surinko dukters numerį.

Kesidė susirado Vilį arklidėse. Jis nešiojo šieną į ėdžias ir droviai nusišypsojo jai, kai ji įėjo.

— Sveikas, Vili!

— Seniai nebeužeini čia.

— Labai seniai,— sutiko ji. Pažįstami arklių prakaito ir šieno kvapai staiga priminė jaunystę.

— Ar Dena kvietė tave?

— Taip.

— Jai nepatinka, kad aš gyvenu Deriko namuose.

— Tie namai ne Deriko.

— Na, jo kambaryje.— Vilis marškinių rankove nusibraukė prakaitą nuo kaktos ir ėmėsi šakių.— Man derėtų gyventi čia, kartu su arkliais.

— Ar tikrai taip manai? Tau čia labiau patinka?

Vilis linktelėjo, įsispitrėdamas į ją ilgiau negu būtų derėję, ir vėl ėmėsi darbo. Ji prisiminė, kaip dažnai pastebėdavo jį slapčia stebint ją. Ir Andžę.

— Esu įsitikinusi, kad tėtė dar kartą apsvarstys tavo sprendimą. Jis tik nori, kad tu būtum laimingas.

— Derikui nepatiks, kad aš gyvenu jo kambaryje,— pakartojo Vilis ir kietai susičiaupė.

— Derikas jau seniai čia nebegyvena. Jis turi savo namus, argi tu pamiršai. Jis tau netrukdys.

Vilis lyg ir aprimo, ir Kesidė pagaliau ryžosi paklausti to, kas seniai nedavė jai ramybės.

— Pasakyk, ar tu tikrai radai piniginę gaisravietėje?

Vilis dar kiečiau susičiaupė, nusisuko ir ėmė grėbstyti šakėmis šviežio šieno kuokštus.

— Kieno ta piniginė buvo?

— Aš jos nevogiau!

— Žinau, tačiau kažkam juk ji priklausė?

Vilis žiūrėjo į grindis, bet jo akys neramiai lakstė dulkėtu cementu.

— Kam gi ji priklausė? — pakartojo ji.

— Žmogui,— nenoriai ištarė jis.

— Kokiam žmogui?

— Jie vadino jį Džonu.

— Ką? Žmogų, kuris žuvo per gaisrą?

Skubiai linktelėjęs Vilis pakabino šakes ant sienos greta kastuvo. Arkliai trypčiojo vietoje rupšnodami šieną ir garsiai prunkšdami. Arklidėse buvo karšta, į langų stiklus zirzdamos daužėsi musės.

Kesidės širdis ėmė taip smarkiai plakti, jog atrodė, kad ir Vilis išgirs tuos tvinksnius.

— Tu žinai, kas buvo tas vaikinas, ar ne? — sušnibždėjo ji.

Vilis įnirtingai pamuistė galvą.

— Žinai!

— Ne!

Ji visai prisiartino prie jo.

— Vili!

Jis atšoko nuo jos. Jo akys išsiplėtė iš baimės, ir jis sušnibždėjo.

— Tai buvo ne Brigas, Keside! Garbės žodis, tai buvo ne jis.

— Aš neklausiau tavęs apie Brigą,— vos girdimai tarė ji, kone dusdama iš susijaudinimo, ir valandėlę užsimerkė. Kai atsikvošėjo, Vilio šalia nebebuvo.

Išėjusi iš arklidžių, ji matė, kad jis dūlina per lauką link Valkataujančio šuns upės. Čia, palei seną gluosnį, ji žaisdavo būdama maža, čia ji pirmą kartą pamatė, kaip Derikas myluojasi su tamsiaplauke mergaičiuke, čia kartą Brigas priėjo prie jos, kai vieniša sėdėjo prie vandens.

Vilis neatsigręžė net pajutęs, kad ji prisiartino. Lyg pakerėtas žiūrėdamas į vandenį, jis slopiai tarė:

— Tai atsitiko netoli nuo šios vietos. Aš įkritau į vandenį ir vos nepaskendau. Todėl ir pasidariau kvailas...

— Tu ne...

— Kvailas! Aš žinau, ką apie mane šneka. Kvailelis! Nesušutėlis! Protiškai atsilikęs. Taip ir yra, Keside.

Vos tvardydamasi neraudojusi, ji uždėjo ranką jam ant peties.

— Ar žinai, kad aš tavo sesuo?

— Nesuprantu, kaip tai galėjo atsitikti.

— Mudu su tavim — vieno tėvo vaikai.

— Aš per kvailas, kad tai suprasčiau.

— Netiesa, kvaili yra tie, kurie tave tokiu laiko! Netikėk, ką jie sako.

Jis atsitūpė, garsiai sušnopavo ir tankiai sumirksėjo stengdamasis nepravirkti. Tiesa, jau seniai jis išmoko nerodyti jausmų.

— Papasakok man apie Brigą. Kaip jis atsidūrė čia, lentpjūvėje, drauge su Čeizu?

Vilis gūžtelėjo pečiais: jis nežino.

— Nežinau.

— Bet tu juk matei jį?

— Nežinau.— Jis sunkiai gurktelėjo.— Aš mačiau Čeizą ir kažkokį žmogų.

— Brigą?

Vilis susiraukė.

— Buvo tamsu.

— O ką tu ten veikei?

— Žiūrėjau.

— Į ką?

— Šiaip sau. Aš visada žiūriu. Į tave. Į Čeizą. Žiūrėdavau į Andžę.— Atsikėlęs jis priėjo prie medžio ir parodė aukštyn, į kamieno šakumą.

— Kas ten? — paklausė ji prisidengdama nuo skaisčių saulės spindulių, krintančių pro medžių šakas. Pagaliau ji įžiūrėjo širdį, išpjaustytą medžio žievėje, ir įrašą: „Andžė". Kesidė prisiminė, kaip prieš daug metų sėdėjo po tuo pačiu medžiu, o Brigas, vartaliodamas rankose lenktinį peiliuką, šnekėjosi su ja. Ar tik ne jis tada išpjaustė širdį ir tą įrašą?

— Argi tu nežinojai, kad tai įvyko čia, juk žinojai?

— Ne. . .

— Nes tu nestebėdavai.

— O ką tu dar matei, Vili? — paklausė ji, bet jis stovėjo ir tylėdamas žiūrėjo į ją tuščiomis mėlynomis akimis.

Staiga paslaptingai nusišypsojęs, jis sušnibždėjo:

— Aš viską mačiau. Viską.— Paskui pasisuko ir nuėjo atgal į arklides.

Likusį popietės laiką Kesidė skyrė straipsniui. Bilis Laslo daug kartų skambino jai namo, bet ji vengė kalbėtis su juo. Tačiau čia, redakcijoje, nebuvo kur trauktis.

— Vis dar „jokių komentarų"?

— Neturiu ką tau pasakyti.

— Netgi Džonui Dou mirus? — jis atsisėdo ant jos stalo krašto.

— Kaip gaila, kad jis numirė.

— Tavo vyras taip nieko ir nepasakė?

— Juk žinai, kad jo žandikaulis sulaužytas. Kiekvieną žodį sunku ištarti.

— Kaip patogu.

— Niekam nelinkiu tokių „patogumų".

— Na, o ką tu gali pasakyti apie Sanės Makenzi pabėgimą iš Šiaurės vakarų ligoninės?

— Aš labai nerimauju ir prašau visų, kurie nors trumpai kur nors ją matė, susisiekti su manimi. Tikiuosi, kad tą mano prašymą tu pateiksi savo skilties skaitytojams ir praneši, kur jie turėtų paskambinti ją aptikę?

Bilis nusišiepė ir apmaudžiai pasiraukė.

— Tu atsiriboji nuo manęs akmenine siena, Keside!

— Atleisk, bet aš iš tikrųjų daugiau nebeturiu ką tau pasakyti.

— O be reikalo. Man visada atrodė, kad mudu su tavimi dirbame vienoje komandoje, todėl privalome padėti vienas kitam.

— Vienoje komandoje? Na, niekada nepastebėjau, kad tu priklausytum kokiai nors komandai!

— Tu ją iškamavai, Laslo.— Selma pasikuitė savo rankinėje ir išsitraukė cigarečių „Virdžinija slimz" pakelį.— Žinai, rūkydamas tu nebuvai toks nuoboda. Gal sudarytum kompaniją?

— Tu žudai save, Selma!

Pasinaudojusi proga, Kesidė linktelėjo abiem, išjungė kompiuterį ir išskubėjo iš redakcijos, džiaugdamasi galėsianti praleisti vakarą namie. Tiesa, vėl gaus susitikti su Čeizu. Nuo tos minties jai susuko skrandį. Ar ilgai dar jie gyvens tame pragare?! Ar greit įvyks tai, kas neišvengiama? Ne, ji negali palikti jo, nors jis ir pasidarė visai nebepakenčiamas. Bent jau tol, kol jis galutinai pasveiks.

Ar gali būti kita išeitis? Ar jiedu kada nors mylėjo vienas kitą? Ji vėl prisiminė, kaip susibarė gaisro dieną, ir pagalvojo, kad jų skyrybos — tik laiko klausimas. O paskui kas? . .

Ji sėdo į savo „džipą", nuleido stiklą ir įjungė variklį.

Tiesą pasakius, ar galima kalbėti apie ateitį, kai praeitis pilna mįslių? Jai reikia žūtbūt atkapstyti tiek šio, tiek ankstesnio gaisro ištakas. Ir Čeizas — pirmas žmogus, kuris gali padėti jai, nesvarbu, ar jis to nori. Ji privalo, tikrai privalo pasikalbėti su juo.

18 skyrius

Čeizo nebuvo namie. Ji patikrino visus kambarius, jos širdis smarkiai daužėsi. Tyla gąsdino ją. Namie buvo tylu, tik dūzgė šaldytuvas, tiksėjo laikrodis ir tyliai šiureno kondicionierius. Jos žingsniai aidėjo tuščiuose kambariuose. Nebuvo nė Čeizo ramentų. O Viešpatie, nejaugi jis išvažiavo visai!

Beje, ne, žalias jo „jaguaras" tebestovėjo prie garažo, o sunkvežimukas, kuriuo jis važinėdavo į lentpjūvę, sudegė per gaisrą. Žinoma, jis galėjo pasinaudoti taksi...

Ji grįžo į vestibiulį, paieškojo akimis kokio nors laiškelio ir atsitiktinai žvilgtelėjusi pro langą išvydo jį sėdintį ant akmens riešutmedžio pavėsyje, prie baseino, kurį jis pats iškasė antrąją jų bendro gyvenimo šiuose namuose vasarą.

Saulė slinko vakarop, ir įžambių jos spindulių apšviestas Čeizo veidas su baltu akies raiščiu atrodė stebėtinai taikus. Ji pamanė paliksianti jį ramybėje ir eisianti taisyti pietų, bet ryžosi verčiau eiti pas jį. Gal atėjo laikas nors kaip sušvelninti tarp jų atsiradusią įtampą?

Įžeidūs žodžiai, kuriais jie svaidėsi gaisro dieną, vis dar skambėjo jos ausyse.

— Tu niekada nemylėjai manęs,— drėbė ji tada kaltinimą su ašaromis akyse.— Ir vedei mane vien norėdamas tapti mano tėvo imperijos dalimi!

— O tu ištekėjai už manęs, nes aš buvau tikras Brigo brolis.

— Tai melas!

— Ne! — riktelėjo jis piktai sugniauždamas kumščius.

— Aš ištekėjau už tavęs galvodama, kad myliu tave, norėjau sukurti tikrą šeimą, pagimdyti vaikų, o tau, pasirodo, reikėjo tik mano tėvo pinigų! Na, ką gi, Čeizai, pasiekei, ko norėjai, gavai tai, ko taip karštai troškai,— tapai Biukenenų kompanijos bendraturčiu.

— Nepamiršk pridėti ir to, kad paėmiau į žmonas vieną turtingiausių apygardos moterų!

— Argi tai ne tiesa?

— Tu geriau suprastum mane, jei nuo pat gimimo nebūtum gyvenusi pertekliuje. Jei tau būtų reikėję dirb-

ti dviejuose darbuose, kad galėtum išlaikyti išprotėjusią motiną ir mažametį brolį. Jeigu tavo ausys bent kartą būtų degusios nuo dergliojimų, skleidžiamų mieste apie tavo motiną, kurią pametė vyras.— Jo irzlumas staiga dingo lyg nebuvęs, ir jis žiūrėjo į ją skausmo kupinomis akimis.— Taigi tu nori skyrybų!

— Aš noriu, kad turėtume šeimą! Tau nebūtina dirbti po dvidešimt keturias valandas per parą ir nuolat važinėti iš miesto į ilgalaikes komandiruotes darbo reikalais.

— Tu nori, kad aš kuo daugiau naktų leisčiau namie?..

— Aš noriu normalios šeimos, vaikų!..

— Aš niekada neslėpiau, Keside, kad vaikų nenoriu.

Jos širdis tarsi plyšo pusiau.

— Tikėjausi, kad savo nuomonę pakeisi, juk tu sakei, kad tai įmanoma...

— Kvailystės! Vaikai sugriovė mano motinos gyvenimą. Vaikai sugriovė tavo tėvo gyvenimą. Vaikai neša vien nelaimes.

— Bet ir džiaugsmą.

— Sielvarto jie teikia kur kas daugiau,— niūriai tarė jis, ir Kesidė pagaliau suprato, kad bergždžia būtų toliau ginčytis. Visos svajonės, visos jos iliuzijos pavirto plėnimis.

— Taip, aš noriu skyrybų, Čeizai,— prislėgtu balsu tarė ji.

— Tik per mano lavoną! Aš niekada neleisiu tau skirtis, bet jei tu vis dėlto mėginsi atsikratyti manimi, tau bus riesta... Nesvarbu, ar patikėsi tuo, bet aš myliu tave ir greičiau mirsiu, bet neprarasiu! — pašėlusiai liepsnojančios jo akys išgąsdino ją, bet ir privertė patikėti...

O štai dabar jis pats nori skyrybų. Ir net yra pasirengęs parduoti savo dalį jos tėvo kompanijoje. Vadinasi, jis susitaikė su mintimi, kad jų santuokos jau niekas nebeatgaivins?..

O štai dabar jis pats nori skyrybų. Ir net yra pasirengęs parduoti savo dalį jos tėvo kompanijoje. Vadinasi,

jis susitaikė su mintimi, kad jų santuokos jau niekas nebeatgaivins?..

Kesidė išėjo iš namų ir plytomis grįstu takučiu nuėjo link baseino. Čeizas tebesėdėjo riešutmedžio pavėsyje ir abejingai žiūrėjo į vandenį.

Pajutęs ją artinantis, jis pakėlė galvą. Jo veidas atrodė stebėtinai ramus.

— Net išsigandau, neradusi tavęs namie,— tyliai tarė ji sėsdamasi ant smėlio greta jo.

— Jaučiuosi užspeistas kampe, Kese.

— Suprantu.— Nusiavusi batelius, ji užkasė pėdas iki kulkšnių į dar šiltą baltą smėlį. Kadaise ji svajojo, kad jos, tiksliau — jos ir Čeizo, vaikai taškysis šiame baseine, statys ant kranto smėlio pilis, vaikysis sode peteliškes ir žiogus. Naivi kvailutė!

— Tu privalėjai iškart papasakoti man apie Vilį, vos sužinojusi, kas jis toks.

— Galbūt. Tik aš nenorėjau...

— Nenorėjai nervinti manęs? — niūriai paklausė jis.— Nereikėjo slėpti nuo manęs tiesos, Kese.

— O ką reikėjo? Sakyk, ar aš tau reikalinga? — jis tylėjo.— Žinai, Čeizai, aš pagalvojau, kad mums gal reikėtų dar kartą pamėginti...

— Ką pamėginti?

— Išgelbėti mūsų santuoką.

Įsiviešpatavo tyla, tik lengvas vėjelis šiureno seno riešutmedžio lapus.

— Kuriam galui?

— Kuriam galui? Bet juk kadaise mums buvo gera drauge.

— Argi buvo?

— Iš pat pradžių,— priminė jinai.— Kai mes statėme šį namą, kai kraustėmės čionai...

Kažkur toli pupsėjo traktoriaus variklis, o aukštai virš jų galvų reaktyvinis lėktuvas brėžė baltą liniją žydrame danguje.

— Tu neturi jaustis įsipareigojusi. Vien iš mano žodžių, kad neleisiu tau skirtis su manim...

— Aš ir nesijaučiu įsipareigojusi, na, nebent šiek

tiek. Aš iš tikrųjų noriu mėginti viską pradėti iš pradžių, Čeizai.

Jis ilgai tylėjo, matyt, svarstydamas jos žodžius, paskui sunkiai išdaužė:

— O jeigu mums... nepavyks?

— Kodėl negalėtume pamėginti? Mums nuo to blogiau nebus.— Ji siekė jo rankos, bet jis krūptelėjo ir atšlijo.

— Man nereikia tavo gailesčio, Kese.

— Ne, ne, aš manau, kad tai nėra gailestis...

— Ir aš nenoriu, kad tu jaustumei kažkokią pareigą šlubam, pusakliam žmogui. Nereikia apsimetinėti, kad tu myli mane.

— Aš niekada to nedaryčiau...

— Žinoma, darytum. Tu jau tai darai. Nemeluok, Kese. Kad ir ką darytum, tik nemeluok man! — jo žodžiai, atrodė, siekia kitus, anuos tolimus laikus, kai viskas dar buvo priešaky.

— Klausyk, Čeizai, aš nemeluoju. Tik noriu viską pradėti nuo nulio. Nė vienas iš mudviejų neapsimetinėsime. Mes tik pamėginsime iš naujo sureguliuoti savo santykius. Na, o jei nieko neišeis, tada...— Jis nusijuokė, tarsi jau žinotų, kuo tai baigsis.— Tik pasakyk man, kad tu pamėginsi.

— Jeigu tai suteiks tau džiaugsmo...

— Pasakyk, Čeizai, na, prašau...

Valandėlę jis dvejojo, paskui visiškai suakmenėjusiu veidu tarė:

— O'kei, Kese. Aš pamėginsiu.

— Na va, ir gerai.— Ji pajuto palengvėjimą. Ką gali žinoti, gal iš tikrųjų dar viską galima pataisyti, gal jie suras tai, ką prarado.

— Bet kol kas man vis dėlto reikia pasilikti svečių kambaryje.— Jis pastebėjo išgąstį ir skausmą jos akyse, nusisuko ir dusliu balsu užbaigė: — Atsižvelgiant į dabartines aplinkybes, taip bus geriausia.

— Tikiuosi, kad tik laikinai? — nuliūdusi paklausė ji. Po gaisro jis nė karto nepalietė jos ir kas kartą krūptelėdavo, kai ji pati prisiliesdavo prie jo.

— Taip, taip, žinoma.— Jis sunkiai atsiduso.— Iki mudu pamatysime, kurlink krypsta reikalai.

— Vadinasi, tu netiki manimi?

Jis įbedė savo ramentus į smėlį, atsirėmė į juos ir atsikėlęs pažiūrėjo į ją iš viršaus žemyn.

— Man rodos, nė vienas iš mudviejų iš esmės netikime vienas kitu.

Jie pietavo drauge, nors Čeizas ir laikėsi ypatingos dietos, na, ir apskritai galėjo valgyti tik skystą ir pertrintą maistą, nes jo žandikaulis kol kas dar nebuvo sugijęs. Jis pavyzdžiai dirstelėjo į jautienos žlėgtainį ir keptas bulvytes jos lėkštėje.

— Jaučiuosi visiškai bejėgis kaip kūdikis,— suniurzgėjo jis.

— Pakentėk, netrukus pasidarys lengviau.

— Kažin? — paklausė jis su liūdesiu žvelgdamas į sodą, ir Kesidė suprato, kad kalbama visiškai ne apie valgymą. Kažkur pastogėje, prie savo lizdo, burkavo balandis. Paskutinis saulėlydžio spindulys nušvietė jos veidą.

— Tikrų tikriausiai. Nuo rytdienos pradėsi fizioterapijos kursą, po kelių savaičių tau nuims gipsą ir nuriš tvarsčius, ir. . .

— Ir niekas nepasikeis! . .

Kesidė tylomis nukraustė lėkštes ir nunešė jas į kriauklę. Parvažiavusi namo, ji rengėsi pareikalauti, kad jis atsakytų į jau seniai ją kankinusius klausimus, bet susilaikė. Kodėl? Vadinasi, ir ji bijosi tiesos? . .

— Nėra pagrindo spartinti įvykių, tiesa? — paklausė jis, lyg atspėjęs, ką ji galvoja.

Ji vos neišmetė lėkštės, nes jis buvo visiškai neteisus. Nuo pat gaisro ji jautė, kad laikas tarsi ėmė greičiau bėgti, kad jis traukiasi visiems laikams. Nuo jos. Nuo Čeizo. Kaip pasitraukė nuo Brigo. Jai suspaudė širdį.

Čeizas vėl atsisėdo prie stalo ir griežtai pažvelgė į ją.

— Buvau įsitikinęs, kad tu nori išvažiuoti. . .

Susiraukusi Kesidė ėmė kišti nešvarias lėkštes į indų plautuvę.

— Tada man atrodė, kad taip bus geriau. Tą naktį tu šaukei neduosiąs man skyrybų, mylįs mane. Bet... bet anksčiau... na, tu pameni... Gyvenimas seniai ginė mus į skirtingas puses.

— Pasakyk, ar tu ką nors turi? — nelauktai paklausė jis.

Ji staigiai atsisuko į jį.

— Liaukis, Čeizai! Aš niekada neapgaudinėjau tavęs, nesirengiu to daryti ir ateity. Kol... kol mudu esame drauge.— Uždariusi plautuvės dangtį, Kesidė atsišliejo šlaunimi į spintelę ir ėmė šluostytis rankas popieriniu rankšluosčiu.— To paties aš tikiuosi ir iš tavęs. Jei netiki manimi, sakyk nieko nelaukęs.

Jis kažką neaiškiai sumurmėjo. Sučirškė telefonas. Jie susižvalgė ir ėmė laukti, kada įsijungs automatinis atsakiklis. Be paliovos skambino reporteriai, bet nei Kesidė, nei Čeizas nenorėjo turėti su jais reikalų. Todėl perduotą pranešimą bus galima išklausyti vėliau ir nutarti, ar atsakyti į skambutį.

— Artimiausiomis dienomis, — pasakė atsitiesdamas Čeizas,— man reikia pasikalbėti su draudimo kompanijos atstovu, su Deriku ir policininku. Lentpjūvė per ilgai uždaryta. Darbininkams reikia vėl pradėti darbą. Reikia skubiai atstatyti direkcijos pastatą, o kol kas verta pagalvoti apie laikiną kontoros patalpą.— Jis pasitrynė sveikąją akį, tada atsistojo ir vėl žvilgtelėjo į langą, tarsi kažką pamatęs.

— Tegu to imasi Derikas,— patarė Kesidė.— Tu dar nelabai tvirtas. Kol kas tau per anksti galvoti apie darbą.

Jis pasikišo ramentus po pažastimis ir suirzęs tarė:

— Aš pasitaisysiu daug greičiau, jei liausiuosi gėręs arklio dozėmis vaistus, kuriuos išrašo daktaras Okanas, ir imsiuos darbo.

— Tau reikia gerai pailsėti, sukaupti jėgų.

— Kol Derikas valdo kompaniją, ji kiekvieną dieną gali sužlugti!

— O ką, ar manai...

— Tavo brolis — melagis ir apgavikas, ir jis glemžia pinigus iš korporacijos.

— Ar tu turi įrodymų? — paklausė Kesidė, nelabai nustebinta jo pareiškimo. Čeizas ir anksčiau buvo minėjęs, kad Derikas savinasi svetimus pinigus, bet niekada nieko nedarė, kad užkirstų tam kelią.

— O kaip tu manai?

— Vadinasi, todėl tu ir buvai lentpjūvėje tą naktį? Norėjai kažką patikrinti? — jis neatsakė, ir ji sunkiai atsiduso.— Tu manai, kad tai jis padegė, kad sunaikintų dokumentaciją?

— Sunku pasakyti! Duomenys apie visus sandėrius įrašyti į kompiuterio atmintį, kuris yra kompanijos kontoroje, nebent juos būtų ištrynę. Bet įrašų ir registravimo žurnalai buvo lentpjūvėje, direkcijos pastate.

— Galvoje netelpa, kad Derikas...

— Aš netvirtinu, kad tai padarė jis asmeniškai. Bet...— Jis staiga užsikirto ir nušlubčiojo į koridorių.

Kesidės galva plyšte plyšo nuo baisių spėlionių. Nejaugi Derikas būtų sumanęs gaisrą, kad sunaikintų įrašų žurnalus... ar net nužudyti Čeizą?.. Ji prisiminė, koks žiaurus būdavo Derikas vaikystėje, kaip jis tyčiodavosi iš Vilio. Bet kad ryžtųsi nužudyti?!

Kesidė stovėjo prie vestibiulio durų ir stebėjo, kaip Čeizas pervynioja automatinio atsakiklio juostą. Taip, dar vienas reporteris veržiasi šnekėtis su Čeizu. Dar vienas Denos skambutis ir vienas — Felisitės, bet nieko nuo jo motinos.

— Kur, velniai rautų, ji slapstosi? — suniurzgė jis.

Staiga Kesidė išgirdo pažįstamą T.Džono Vilsono balsą, perspėjantį juos, jog rengiasi apsilankyti. Čeizas dar labiau apniuko ir nuklibinkščiavo savo kambario linkui. Automatinis atsakiklis išsijungė.

— Atvažiavo šerifo padėjėjas.— Kesidė irgi išgirdo artėjančio automobilio burzgimą ir klausiamai pažvelgė į Čeizą. Ligoninėje jis taip ir nepratarė nė žodžio. Kaip jis ketina elgtis dabar?..— Na, ką gi, vesk jį į vidų,— Čeizas linktelėjo į vestibiulį.

Netrukus T.Džonas jau stovėjo prie juodos odinės sofos ir atsisakinėjo Kesidės siūlomos kavos.

— Ne, ne, neišeikit. Manau, kad mano žinia sudomins ir jus.

— Kokia gi?

— Mūsų Džonas Dou pagaliau įgijo vardą. Po mirties, tačiau vis vien vardą.

Kesidės širdis ėmė beviltiškai daužytis:

— Na, ir kas jis toks?

— Maršalas Boldvinas. — Čeizo balsas nuskambėjo aiškiau nei kada nors nuo nelaimingo atsitikimo dienos.

T.Džonas susijuokė.

— Na, žinoma, jūs privalėjote jį pažinoti.

— Kas jis toks? — paklausė Kesidė.

— Galbūt jūsų vyras tai žino geriau už mus.

— Miško pramonininkas iš Aliaskos,— šaltakraujiškai atsakė Čeizas.

— Tikrai, jis gana stambus verslininkas.

— Ir ką gi jis čia veikė? — Kesidės žvilgsnis buvo įbestas į vyrą. Ar daug paslapčių slėpė jis nuo jos visus šiuos metus? Ji beveik apsiprato su mintimi, kad reanimacijos palatoje miręs žmogus buvo Brigas, ir štai dabar abejonės vėl sėlina į jos širdį.

— Norėjo susitarti dėl medienos žaliavų tiekimo man. Siūlėsi perpirkti mūsų lentpjūvę.

Kesidė savo ausimis negalėjo patikėti.

— Dabar? Oregone? Kai lentpjūvės uždaromos visoje valstijoje? Nematau prasmės...

— Ir aš. Pasakiau jam ir šitai. Bet jis spyrėsi, siūlė gerą kainą.

— Bet kodėl tu susitikai su juo naktį? — visa ta istorija jai atrodė labai įtartina.

— Argi neaišku?

— Ne.

— Čeizas atsikrenkštė.

— Aš nenorėjau, kad tu arba Derikas sužinotumėt apie mano vedamas derybas pirma laiko. Pasiūliau tam vaikinui susitikti Portlende, bet jis norėjo savo akimis pamatyti gamybos barą, todėl mes ir paskyrėme susitikimą lentpjūvėje.

— Tu norėjai nuslėpti tai nuo manęs? — paklausė ji šiek tiek su kartėliu. Tiesą pasakius, ko čia stebėtis! Čei-

zas niekada jai nebuvo atviras, netgi geriausiomis jų dienomis. Ir vis dėlto ji jautėsi išduota.

— Aš tik dėstau faktus. Jei būčiau nusprendęs, kad lentpjūvę reikia parduoti, būčiau pranešęs...

— Jeigu tu būtum nusprendęs? Tarsi mano balsas nieko nereikštų! Beje, aš taip pat esu kompanijos bendraturtė, ir...— Staiga Kesidė pagavo perspėjantį vyro žvilgsnį ir užsikirto nebaigusi sakyti. Iš tikrųjų ne laikas dabar aiškintis. Atrodė, kad Čeizas tylomis perspėjo ją nekelti scenų šerifo padėjėjo akivaizdoje.

— Taigi jūs susitikote lentpjūvėje, o kas buvo toliau? — pagaliau nuskardėjo Vilsono balsas.

— Mes išėjome iš direkcijos pastato ir pašlaite pasukome prie pirmojo cecho, o tuo metu nuaidėjo sprogimas, ir toks stiprus, kad žemė sudrebėjo po mūsų kojomis, cecho sienos susvyravo. Mes nubėgome...

— Ar Maršalas laikė ką nors rankoje?

— Aš nepamenu.

— Na, ar nepastebėjote grandinėlės su švento Kristoforo medaliuku ant jo kaklo?

— Ne, nepastebėjau.

— Kaip jis buvo apsirengęs?

— Velniai rautų, neprisimenu.

— Ar jis vilkėjo kostiumu?

— Atrodo, ne.

— Džinsais ir sportine striuke?

— Gal ir džinsais, bet be striukės. Buvo karšta.

— Kodėl prie jo nerasta piniginės? — Vilsonas klausinėjo toliau.

— Neįsivaizduoju.

Vilsonas išsiėmė iš kišenės kramtomosios gumos paketėlį, bet neišvyniojo jos; jis nepatikliai spoksojo į Čeizą.

— Vadinasi, jūs sugalvojote vėlai naktį susitikti su praktiškai nepažįstamu žmogumi lentpjūvėje, kad pasikalbėtumėt apie galimybę ją parduoti? Ar taip?

— Arba pirkti didelę miško medžiagos partiją.

— Daugelis mieste mano, kad lentpjūvė tapo vos ne viso jūsų gyvenimo esme. Šneka žmonės, kad ištisas paras ten pradingdavote, ir staiga — parduoti!

— O kodėl gi ne? Juoba kad siūlo gerą kainą.

— O ką būtų pasakęs jūsų uošvis apie tas derybas?

— Kartoju: tai buvo tik išankstinės derybos.

— Tačiau sutikite, kad Reksas Biukenenas jums padarė labai daug gero! Paskolino pinigų jums mokytis, paskyrė savo kompanijos viceprezidentu. Jis vertino jus labiau už savo sūnų.

— Ne labiau. Bet jūs teisus. Reksas su manim gerai elgėsi. Mano dalykinės savybės jį visiškai tenkino.

— Ir to nepaisydamas jūs už jo nugaros vedėte derybas dėl jo verslo pardavimo?

— Taip! — Čeizo žvilgsnis buvo šaltas kaip ledas.

Kesidė viduje visa pašiurpo. Ji nemanė, kad Čeizą taip buvo patraukęs sumanymas parduoti. Ypač jų paskutinio barnio naktį.

— Gal jūs norėjote išvykti iš miesto? — atkakliai kamantinėjo šerifo padėjėjas.— Aš žinau, kad turėjot šeimos gyvenimo problemų.

— Palūkėkit. . .— plykstelėjo Kesidė, bet Čeizas jau pakėlė ranką priversdamas ją nutilti:

— Tai mūsų asmeninis reikalas, pone Vilsonai, ir jis visiškai nesusijęs su lentpjūve.

Kesidė įtūžusi sugniaužė kumščius. Kokią teisę turi tas tipas brautis į asmeninį jų gyvenimą!

— Tikiuosi, kad viskas susitvarkė? — T.Džonas nė kiek nesuglumo.

— Taip, viskas susitvarkė, — kuo ramiausiai atsakė Čeizas.

— O'kei. Džiaugiuosi dėl jūsų. Vadinasi, tai buvo įprastinis, nieko neypatingas susitikimas verslo reikalais?

— Taip, būtent!

Vilsono antakiai iš nuostabos šoktelėjo aukštyn.

— Įdomu, velniai rautų, įdomu.

— O kaip jūs manėte! Juk mes ne Volstrite. Kartoju: mes vedėme tik išankstines derybas. Greičiausiai viskas būtų baigęsi susitarimu tiekti miško medžiagą iš Aliaskos, ir tiek. . .

Kesidė žiūrėjo į vyrą, stengdamasi pastebėti jame bent

menką nervinės įtampos požymį. Bet jo veidas nerodė jokių jausmų.

Vilsonas pasikasė išsikalusius per dieną šerius ant smakro:

— Na, o vis dėlto dėl ko konkrečiai jūs susitarėte tą naktį?

— Dėl nieko. Vos jam atvažiavus, iškart nuėjau aprodyti jam sandėlio.

Vilsonas šiek tiek patylėjo, paskui nelauktai paklausė:

— Ar jums neatrodo, pone Makenzi, kad gaisru buvo kėsintasi į Boldvino gyvybę? Arba į jūsų?

— Dėl šito neturiu nuomonės.

— Ir vis dėlto sutikite, kad Boldvino atvažiavimo į lentpjūvę ir to gaisro laikas neatsitiktinai sutampa.

— Aš nenorėčiau spėlioti.

Pasipiktinus šerifo padėjėjo atkaklumu, Kesidė neištvėrė:

— Čeizai, gal mums derėtų pasikviesti advokatą?

— Aš ir pats teisininkas,— atšovė jis.

— Taip, žinoma, Čeizai. Bet aš prašau, pone Vilsonai, vis dėlto atsižvelgti į tai, kad mano vyras ką tik išėjo iš ligoninės, jam sunku kalbėti ir jį jau išvargino jūsų klausimai.

— Manęs neišvargino,— gana atžariai atsakė Čeizas.— Ir aš manau, kad šerifo padėjėjas atvažiavo čionai ne tam, kad pateiktų man kaltinimą.— Jis skvarbiai pažiūrėjo į Vilsoną.— Argi ne taip?

— Žinoma, taip.— Policininko veide šmėstelėjo pašaipi šypsenėlė.— Aš tik renku informaciją apie nusikaltimą.

— Štai ką galiu pasakyti jums: aš nežinau, kas sukėlė gaisrą lentpjūvėje, ir nė neįsivaizduoju, ar sprogimu buvo kėsintasi į Boldvino ar mano gyvybę, o gal, švelniai tariant, kažkas paišdykavo. Matyt, kažkas sąmoningai norėjo pakenkti mūsų kompanijai. Tačiau kas toks?..

— Ar jūs tą naktį daugiau nieko nematėte lentpjūvėje?

— Nieko.

Kesidės delnai suprakaitavo. O kaipgi Vilis? Juk jis buvo ten.

T.Džonas užsimetė koją ant kojos, išvyniojo kramtomosios gumos lakštelį ir perlenkęs įsikišo burnon.

— Žinote, aš jaučiausi šiek tiek nusivylęs, kai pagaliau nustatėme žuvusiojo asmenybę.

— Nesupratau? — tarė Čeizas.

— Tiesą pasakius, būčiau galėjęs lažintis iš savo ženklo, kad Džonas Dou — jūsų brolis.

— Mano brolis? — pakartojo Čeizas vėl neparodęs jokių emocijų.

— Taip. Man susidarė įspūdis — galite vadinti tai intuicija, — kad Brigas Makenzis sugrįžo į Prosperitį ir susitiko su jumis.

— Vėlai naktį, lentpjūvėje? — nusijuokė Čeizas.

— O kodėl ne? Jis vis dar laikomas pabėgusiu. Kodėl turėtų rodytis Prosperičio gatvėse dieną? Juoba kad daugelis miesto gyventojų... prisimena jį? — Vilsonas įsmeigė akis į Kesidę.

Čeizas nežiūrėjo į savo žmoną.

— Brigas miręs!

— Ar tikrai tai žinote?

— Jis miręs man. Nesu matęs jo jau septyniolika metų, nuo pirmojo gaisro.

— Taip, tas pirmasis gaisras... Jis niekaip neina man iš galvos,— susimąstęs tarė T.Džonas.— Kažkodėl man atrodo, kad abu gaisrai susiję tarpusavyje. Labai gaila, kad taip ir negalėjau pasišnekėti su Boldvinu, taip ir nesužinojau, kodėl jis atsidūrė lentpjūvėje...

— Aš juk paaiškinau jums kodėl.

— Taip, taip, žinoma.— T.Džonas akivaizdžiai mėgino priremti Čeizą prie sienos savo netikėtais klausimais.— Sakykite, ar jums pačiam nedingtelėjo galvon mintis, kad Boldvinas gali būti jūsų brolis?

Čeizas prunkštelėjo.

— Manote, kad būčiau neatpažinęs jo?

— Tas ir yra, aš juk nežinau.

Kesidė krūptelėjo. Viena — slėpti širdyje tai, ką įtari, ir visai kas kita — girdėti, kaip kiti kalba apie tai garsiai.

— Jūs manote, kad... kad tas Boldvinas ir yra Brigas?

— Nesąmonė! Tas žmogus negali būti mano brolis. Būčiau atpažinęs jį! — atkirto Čeizas.

— Nieko negaliu tvirtinti. Kol kas negaliu. Matote, nerasta jokių Maršalo Boldvino giminaičių: jis nebuvo vedęs, neturėjo brolių ir seserų, jo tėvai seniai mirę. Kalifornija nurodyta kaip jo gimimo vieta. Bet mūsų vaikinai nei čia, nei Aliaskoje nerado jokių tai patvirtinančių dokumentų. Taigi vargu ar atsiras pretendentų į jo palikimą... Tiesa, kas žino?.. Regis, sakiau jums, kad jis turėjo su savim solidžią pinigų sumą?

— Taip, jūs tai minėjote,— tarė Kesidė.

— Tai va, Maršalas Boldvinas Aliaskoje pasirodė ne anksčiau kaip 1977 metais. Be penso kišenėje. Susirado darbą prie Transaliaskos naftotiekio, o po trejų ar ketverių metų nusipirko apleistą lentpjūvę. Dirbo dieną naktį, kad ją atstatytų. Panašiai kaip ir jūs.— T.Džonas skvarbiai nudelbė Čeizą.— Tas žmogus dirbo kaip apsėstas ir pasiekė, ko norėjo,— jo įmonė tapo rentabili. Gana greit jis perpirko kitą lentpjūvę, paskui — dar vieną. Tapo žuvų perdirbimo įmonės, kalnakasybos kompanijos dalininku. Boldvinas buvo nepaprastai veiklus ir klestintis verslininkas. Ar tai jums nieko nesako?

— Ne, nieko,— šaltakraujiškai atsakė Čeizas.

— Šiaip ar taip, Boldvinas visada laikėsi šešėlyje, nors yra duomenų, kad jis domėjosi labdara, gana daug aukojo Aliaskos laukinės gyvūnijos apsaugos fondui.

Čeizas numykė:

— Žinoma, jūs neturėjote garbės būti pažįstamas su mano broliu, bet... jis niekada nepriklausė tiems, kuriuos būtų galima pavadinti filantropais... Anaiptol...

— Jis pabėgo būdamas dar labai jaunas.

— Brigas jau tuo metu turėjo keblumų įstatymo požiūriu. Manau, kad archyve galima rasti tai patvirtinančių dokumentų.

— Taip, šito nepasakysi apie mūsų draugužį Boldviną,— sutiko T.Džonas.— Tas žmogus buvo visiškai tyras įstatymiškai. Vienintelė bauda — už greičio viršijimą, kaip teigia vietos valdžia. Įsivaizduojate, žmogus kone dvidešimt metų gyvena Aliaskoje, iš varguolio virsta solidžiu verslininku, tačiau lieka praktiškai nepastebimas!

— Ir vis dėlto jūs manote, kad jis — Brigas Makenzis!

— Taip gali būti.

Kesidė pajuto, kaip jos kakta išrasojo prakaitu.

— Sakykite, ar turite jo pirštų atspaudus?

— Mes mėginome juos paimti, ponia Makenzi, deja, jo rankos buvo labai apdegusios.

Kesidė nebegalėjo sustoti.

— Brigui iš tikrųjų pasitaikydavo nemalonumų policijoje. Juk turėtų būti likę jo atspaudų?

— Stebėtina, bet tai — faktas. Brigo Makenzio pirštų atspaudų niekada nebuvo paimta. Jūsų tėvas visada išgelbėdavo jį. Atsižvelgdama į jo įtakingumą mieste, valdžia visuomet būdavo palanki.

— Na, o Boldvinas? — vėl paklausė ji.

— Jau sakiau, kad jis buvo pilietis, paisantis įstatymų. Jokio kriminalo. Jokių atspaudų. Ir jokių giminaičių, kurie norėtų pasiimti kūną ar pretenduoti į jo pinigus, investuotus į didelį nekilnojamąjį turtą. Greičiausiai jo kapitalas atiteks Aliaskos laukinės gyvūnijos apsaugos fondui, organizacijai, kurią Boldvinas visokeriopai globojo. Be to, jis niekada nedemonstruodavo savo labdaringumo. Stengdavosi, kad jo pavardė ir fotografijos nepakliūtų į laikraščius... Labai paslaptinga asmenybė!

— Visiškai nepanaši į mano brolį.

Vilsonas gūžtelėjo pečiais.

— Gal jį taip pakeitė dvasinis sukrėtimas. Va, pažiūrėkit. Aš atsinešiau keletą fotografijų. Tik tiek mes sugebėjome rasti... — Jis kyštelėjo ranką į striukės kišenę ir išsitraukė rausvą voką. Kesidės širdis ėmė tankiau plakti, kai ant stalo buvo paskleista keletas padidintų fotografijų. Stengdamasi susivaldyti, kad nedrebėtų pirštai, ji paėmė vieną nuotrauką. Į ją žvelgė barzdoto tamsiaplaukio vyro veidas giliai įkritusiomis akimis ir virš jų nukarusiais vešliais antakiais.

— Manau, kad tas žmogus šiek tiek panašus į Brigą,— lyg nenoromis pripažino Čeizas. — Bet Boldvinas buvo be barzdos.

— Ne, Aliaskoje jis buvo barzdotas. Bet nusiskuto barzdą prieš važiuodamas į Prosperitį susitikti su jumis.— T.Džonas nusišypsojo ir išėmė iš voko dar vieną lapelį,

dailininko nuškicuotą eskizą.— Mes paprašėme vieną savo bendradarbį įsivaizduoti tą vaikiną be barzdos, pamėginome atkurti jo veidą kompiuteriu, o paskui palyginti su jūsų brolio fotografijomis. Tiesa, turėjome tik porą mokyklinio albumo nuotraukų...

— Kodėl jums taip svarbu, kad Maršalas Boldvinas pasirodytų esąs Brigas? — nuvargusiu balsu paklausė Čeizas.

— O jūs laikote tą versiją absurdiška? Jūsų brolis dingsta iš miesto po vieno iš baisių gaisrų, o paskui po septyniolikos metų vėl atsiranda Prosperityje per vieną gaisrą, tokį panašų į pirmąjį. Beje, ekspertizė nustatė, kad tiek tuomet, tiek dabar buvo pasinaudota panašia padegimo įranga. Velniškas sutapimas...

Čeizas sveikąja ranka paėmė piešinį ir prikišo jį prie savo akies.

— Ne, Brigą aš atpažinčiau.

— Pasakykit, ar jums yra tekę bendrauti su Boldvinu prieš susitikimą lentpjūvėje?

— Tik telefonu.

— Kaipgi jis susirado jus?

— Jis susidomėjo mūsų lentpjūve, paskambino ir pasiteiravo manęs.

— O kodėl jis kreipėsi į jus, ne į Reksą Biukeneną, kuris yra kompanijos prezidentas?

— Matyt, Boldvinas buvo girdėjęs, kad ne kas kitas, o aš valdau lentpjūvę. Reksas seniai nusišalino nuo veiklos, o Derikas — tiktai statytinis.

— Nors jis — Biukeneno sūnus? — T.Džonas žvilgtelėjo į laikrodį ir pakilo iš krėslo.— Vadinasi, jūs manote, kad tas nupieštas žmogus nepanašus į jūsų brolį?

— Nė kiek.

T.Džonas surinko fotografijas nuo stalo, paskui kandžiai nusišypsojęs Kesidei tarė:

— Štai... Galite pasilikti vieną. Dėl visa ko.— Jis padavė jai Maršalo Boldvino fotografiją, kurioje šis buvo nufotografuotas stovintis ant uolos, prisimerkęs nuo saulės.— Aš suprantu, jog nuvarginau jus. Prašau atleisti. Jei kartais prisimintumėt, ką dar galėtumėt papasakoti apie Maršalą Boldviną, būčiau labai jums dėkingas.

Čeizas sunkiai atsistojo.

— O aš savo ruožtu paprašysiu jus tęsti mano motinos paieškas. Jei kartais ką norą išgirstumėt apie ją, nepamirškite pranešti man...

Vilsonas caktelėjo liežuviu.

— Kaip keista, ar ne? Ji tarsi ištirpo ore. Nejaugi nė nenutuokiate, kur jos ieškoti? Tačiau padarysiu visa, kas įmanoma.

19 skyrius

— Čeizai, kaip yra iš tikrųjų, ką tu žinai apie Boldviną? — paklausė Kesidė, kai jos vyras kitą rytą atklibinkščiavo į virtuvę. Praeitą vakarą jis nesikalbėjo su ja, o iškart, vos Vilsonas išėjo, užsidarė savo kambaryje. Dabar ji nesirengė leisti jam vėl išvengti pokalbio. Ant stalo gulėjo naujas „Taimso" numeris su Maršalo Boldvino nuotrauka, greta kurios buvo išspausdinta Bilio Laslo skiltis.

— Juk dalyvavai mums šnekantis! Girdėjai, ką aš sakiau.— Čeizas žvilgtelėjo į laikraštį ir susiraukė.— Vadinasi, plėšrieji paukščiai jau renkasi.

— Bilis tik vykdo redakcijos užduotį. Tai jo darbas!

— Žinoma. Ne visų padoriausias duonos pelnymosi būdas.

— Ir mano toks pat.

Jis nepaisė jos žodžių ir pasirėmęs ramentu pylėsi sau kavą.

— Taip, aš girdėjau, ką tu sakei šerifui. O dabar noriu išgirsti tiesą.

— Tu manai, kad aš meluoju? Viešpatie, Kese, kiekgi galima!

— Ir ne vien aš. Vilsonas irgi taip mano. Galime laikyti jį nesivaržančiu, netaktišku tipu, bet ir jis dirba savo darbą. Ir jis ganėtinai skrupulingas ir įžvalgus. Kalbama, kad jis taiko į Floido Dodso, apygardos šerifo, vietą. Jam tik reikia, kad ta byla kuo plačiau nuskambėtų. Ir jis nieko nepaisys!

— Ką gi, aš neketinu padėti jam kopti karjeros laiptais! — atstūmęs kavos puodelį, jis nuklibinkščiavo link

išėjimo iš virtuvės, bet Kesidė šoko prie durų ir užtvėrė jam kelią.— Pasitrauk, Kese,— suniurzgė jis.

— Ceizai, brangusis, paklausyk manęs! Neišeik. Nejaugi tu nesupranti: jei mudu rengiamės viską pradėti iš pradžių, privalome sakyti vienas kitam tiesą.

— Ar tu anksčiau taip nemanei?

— Aš visada bandžiau...

— Liaukis, Keside! — jis mėgino prasibrauti, bet ji nesitraukė nuo slenksčio. Jis tankiai sušnopavo iš įsiūčio ir bejėgiškumo.— Ir nepamiršk, kad pradėti viską iš naujo nori tu, bet ne aš. Aš tik sutikau „pamėginti dar kartą", tikėdamasis, jog tu paliksi mane ramybėje. Jokių pažadų. Jokių tarpusavio ryšių!

— Aš tik noriu, kad būtum sąžiningas man.

— O tu! Ar tu pati sąžininga ir atvira man?

— Apie ką tu čia?..

— Aš žinau, kad pati atskirai atlikai tyrimą. Slapta nuo manęs rinkai septyniolikos metų senumo informaciją apie savo tėvo senojo malūno gaisrą. Apie Andžės mirtį. Apie netikėtą Brigo dingimą. Štai kur tavo paieškų esmė. Brigas! — Čeizo šnervės pūtėsi iš pykčio.— Nemanyk, kad esu naivus ir žioplas, Kese! Aš pagaliau supratau, kodėl tu trokšti atskleisti tą prakeiktą paslaptį: tau reikia sensacijos. Nori nurungti tą šunsnukį Laslo!

Ji pasijuto taip, tartum jis būtų smogęs jai.

— Aš niekada...

— Aš mačiau tavo aplanką, Keside. Skaičiau tavo pastabas, įrašytas kompiuteryje. Ir mane ima kankinti klausimas: ar tik ne todėl tau dabar prireikė manęs, kad išpurtytum iš manęs informaciją, o paskui pyškintum bjaurius straipsniūkščius kartu su Biliu Laslo?!

— Tu išprotėjai, Čeizai! Aš nerašau jokio straipsnio. Laslo pavesta aprašyti tą gaisrą. O Viešpatie, nejaugi tu iš tikrųjų manai, kad aš knaisioju tą bylą tik dėl savo karjeros! — jausdama, kad nuoskaudos ašaros tuojau pabirs jai iš akių, ji sušnibždėjo: — Vadinasi, tu iš tikrųjų manai, kad noriu likti su tavimi kažkokiais savanaudiškais sumetimais? Taip, Čeizai?

— O dėl ko gi dar?

— Dėl to...— Ji nutilo vos neištarusi pavojingų žodžių, kurie sukosi ant liežuvio galo.— Dėl to, kad...

Kad dar kartą pamėginčiau suprasti ir pamilti tave,— norėjo sviesti jam į veidą. Kita vertus, ji seniai abejojo, ar kada nors įstengs pamilti jį. Tarpusavio nesupratimo siena atsirado tarp jų ne šiandien ir netgi ne vakar. Ir jos išgriauti ji nepajėgia. Bet...

— Tiesa, tavo draugas jau skambino čionai.

— Koks draugas? Kada?

— Laslo. Prieš pusvalandį, kai tu plaukiojai baseine. Sakosi be galo trokštąs pasikalbėti su manimi. Aš nekėliau ragelio. Leidau jam iki valiai paplepėti į automatinį atsakiklį. Jis prašė, kad tu paskambintum jam.

— Kuo aš čia dėta? Jau ne kartą prašiau jo, kad paliktų mane ramybėje! Jeigu jam reikia informacijos, tegu skambina tiesiai tau.

— Puiku! — Čeizas nebesiveržė per duris, tik stovėjo ir įdėmiai žiūrėjo į ją. Jis stovėjo taip arti, kad jo alsavimas kuteno jai veidą.— Na, ką dar norėtum aptarti? Ar taip ir stovėsime čia visą dieną?

Kesidė uždavė klausimą, kuris jai rūpėjo nuo pat gaisro dienos:

— Ko tu bijai, Čeizai?

Jis krūptelėjo ir ilgam nutilo.

— Tavęs,— pagaliau sušnibždėjo jis.— Aš bijausi tavęs, Keside.

— Manęs? Kodėl?

— Nenoriu vėl per daug suartėti su tavim,— prisipažino jis, — tai gana pavojinga.— Ji išgąstingai žvelgė jam į veidą, jos širdis pašėlusiai daužėsi.— Kad viskas skradžiai žemės prasmegtų, Kese! — neištvėrė jis.

— Tu nori išvažiuoti? — nuliūdusi paklausė ji.

Beveik nepastebimas apgailestavimo šešėlis nuslinko jo veidu.

— Aš negaliu rinktis, Kese. O dabar leisk man išeiti. Nepaversk manęs kaliniu.

— Čeizai...

— Ką — „Čeizai"? Liaukis apgaudinėjusi ir save, ir mane! Sutikau gyventi su tavimi po vienu stogu. Galime net apsimesti, kad esame laimingi. Dėl tavo tėvų. Dėl vi-

sų šio prakeikto miestelio gyventojų, jeigu tu nori. Bet kai šalia mūsų nieko nėra, aš prašau duoti man ramybę.

Ji reagavo žaibiškai. Instinktyviai sugniaužė kumštį ir užsimojo. Kaip norėjo vožti jam, kaip nors prasibrauti per tą nepasitikėjimo ir nesupratimo sieną.

Čeizas niūriai nusijuokė, ir ji lėtai nuleido ranką.

— Na, ką, negali smogti luošiui, Kese? Pagailėjai?

— Niekšas!

— Na, nors šiokia tokia natūrali reakcija!

— Nežinau, kas mums atsitiko,— kone verkdama sušnibždėjo ji, nenorėdama pasiduoti, — bet mes privalome, privalome mėginti viską pataisyti! ..

— Santuoka nėra senas „pontijakas", kurį galima atiduoti taisyti, Keside...

— Elkis, kaip žinai, Čeizai, bet aš neprarandu vilties...

Jis nutylėjo, tik dar tvirčiau sugniaužė ramentą ir nušokavo koridoriumi į savo kambarį.

Jos širdin įsėlino neviltis, bet ji stengėsi nepasiduoti. Velniai rautų, ji gali būt tokia pat užsispyrusi, kaip ir jis! Tačiau Čeizas tam tikra prasme teisus. Ją įkvėpė greičiau ne meilė, o gailestis ir kaltės jausmas.

— Papasakok man apie Maršalą Boldviną.— Bilis Laslo susidūrė su Keside kavinėje, kur ji pylėsi sau puodelį kavos. Ji dirstelėjo į laikraštį, kurį jis buvo pasikišęs po pažastimi. Tas pats numeris su jo straipsniu, jau matytu šį rytą.

— Ką pasakoti? Boldvinas — tai tas nelaimingasis, žuvęs per lentpjūvės gaisrą.

— Šitai aš žinau. Velniai rautų, aš apie tai parašiau straipsnį,— pasakė jis, rodydamas jai žinutę su antrašte „Verslininko iš Aliaskos asmenybė nustatyta".— Tačiau kas jis toks iš tikrųjų?

Kesidė atplėšė paketėlį ir susipylė į kavą miltelius, atstojančius grietinėlę.

— O iš kur aš galiu žinoti?

— Žinoma, žinai. Paklausyk, kodėl geri tą šlykštynę? Tas mišinys pribaigs tave. Vieni konservantai. Atkreipk dėmesį į užrašą „ne pieno produktas".

— Dėkui, kad rūpiniesi,— šaltai atsakė ji, mesdama tuščią paketėlį į šiukšlių dėžę.

— Na, tai kaip? Tu tikriausiai ką nors žinai apie Boldviną.

— Viską aš sužinojau iš tavo žinutės. Jis — verslininkas iš Aliaskos. Turi kelias lentpjūves, yra žuvų perdirbimo įmonės, kalnakasybos kompanijos dalininkas. Vienas iš laukinės gyvūnijos fondo įkūrėjų...

— Juk supranti, kad tai tik ledkalnio viršūnė.

— Aš nieko daugiau nežinau, Bili!

Bet Laslo buvo nepermaldaujamas.

— O ką sako Čeizas?

Kesidė stengėsi elgtis kuo atsargiau. Kita vertus, ką gi ji nauja sužinojo iš Čeizo?!

— Boldvinas atvažiavo tartis dėl medienos tiekimo, o paskui pareiškė norįs pirkti lentpjūvę. Mūsiškę arba kurią nors kitą šioje apygardoje.

— Ir tu tiki šituo! Nejaugi Aliaskoje maža lentpjūvių? Argi jis neturi ten kelių tokių įmonių? — Bilis įdėjo į puoduką gėlių arbatos paketėlį ir užpylė verdančio vandens iš virdulio.

Jis klausinėjo ją to, ko Kesidė klausė pati savęs, bet ji išties nežinojo atsakymo. Balsas rodė, kad ji suirzo.

— Paklausyk, jei tu netiki manim, pats paskambink Čeizui.

— Tuščiai stengčiausi,— pareiškė Bilis.— Abejoju, kad jis norėtų kalbėtis su manim. Juk žinai tai geriau už mane.

— Taip, žinau. Jam dar sunku kalbėti.— Ji puikiai suprato, jog tai ne visai tiesa.

— O gal jis tiesiog turi ką slėpti?..

Kesidė griebė puoduką ir traukėsi atgal prie savo darbo stalo.

— Palik mane ramybėje, Bili,— drėbė ji nueidama.— Turiu daug darbo.

— Koks sutapimas! Aš irgi.

— Tai ir dirbk, ir nesistenk pešti iš manęs informacijos, kurios aš neturiu.

Tačiau Laslo, nekreipdamas dėmesio į jos žodžius, nusekė įkandin, kone mindamas jai ant kulnų. Selma dar

negrįžo papietavusi, ir Bilis, pasukęs jos krėslą, pritūpė greta Kesidės. Prakeikimas! Bilis be galo atkaklus. Ką gi, tai nebloga reporterio savybė. Drebančia ranka ji pakėlė puodelį ir gurkštelėjo kavos.

— Suprantama, tu žinai, kad Boldvinas pasirodė Aliaskoje 1977 metų rudenį,— lyg niekur nieko tęsė Bilis.

— Na, ir kas?

— Praėjus dviem mėnesiams nuo čia įvykusio gaisro.

— Aš nespėju sekti, kur krypsta tavo mintys.— Kesidė stengėsi laikytis ramiai, nors darėsi sunku kvėpuoti, smarkiau ėmė plakti širdis. Atrodė, kad ir Laslo girdi jos tvinksnius.

— Vienišius vilkas. Nei šeimos, nei draugų. Nei pinigų, nei šiltų drabužių. Ar įsivaizduoji, kaip šalta Aliaskoje lapkričio mėnesį? Jis nusisamdo į darbą, regis, naftotiekio siurblinėje. Gyvena iš kredito. Tada jis prisistatė esąs dvidešimt dvejų metų, bet galėjo būti ir jaunesnis.

— Arba vyresnis.

— Nesidėk nieko nesuprantanti, Kese.

— Kur tu suki, Bili?

— Aš gvildenu versiją, kad Maršalas Boldvinas ir Brigas Makenzis yra tas pats asmuo.

Laslo stebėjo, kaip ji reaguos.

— Bergždžias darbas.

— Pamatysim. Man vis dėlto būtina pasikalbėti su tavo vyru, o paskui — su jo motina. Žinai, kalbama, esą ją matę kalvų papėdėje.

— Ką?..— Kesidė vos nepaliejo likusio kavos šlakelio.— Kas nors matė Sanę?

— Kol kas tai netiksli informacija. Pora paauglių bastėsi miške ir, kaip paskui pasakojo savo mamoms, susidūrė su ragana — žilaplauke moterimi, giedojusia nedidelėje laukymėje. Na, vaikai, žinoma, galėjo ir pameluoti. Reikėtų pasimatyti su jais rytoj, po to, kai su berniūkščiais pasišnekės policija. O dar vienas fermeris, jis, regis, pavarde Deivas Dikis, pranešė pavėžėjęs nebejauną moterį su lazdele — gal tai tavo anyta. Spėk, kur jis išlaipino ją?

— Nė nemėginsiu.

— Prie tavo tėvų namų. Tą pačią dieną, kai ji paspruko iš ligoninės ir kai reanimacijos palatoje mirė Maršalas Boldvinas. Man praverstų pasišnekėti ir su fermeriu Deivu. Anksčiau ar vėliau, tiesa vis vien paaiškės, Keside, ir „Taimsas" išspausdins ją su mano pavarde. Na, kol kas! — Bilis atsistojo.— Sužinosi ką nors nauja — būsiu dėkingas, jei pasakysi man. . .

— Na, ir kurgi slapstosi ta Sanė Makenzi? — Denos balsas virpėjo iš pykčio. Reksas, atsistojęs pievutėje prie arklidžių, stebėjo, kaip Makas, valdytojas, tarnaująs pas Reksą nuo neatmenamų laikų, stato į garažą seną sunkvežimį. Ore pakilo dulkės, tvyrojo benzino kvapas.

— Aš neįsivaizduoju, kur ji.

— Velniai žino kas! — Dena nebetvardė įniršio. Jos veidas išraudo, lūpos drebėjo iš susijaudinimo. Jau visą savaitę ji jautėsi tiesiog nesava. Gydytojo išrašytos tabletės, kurios turėjo „nuraminti nervus", nelabai gelbėjo. Ji nuolat didino dozę.— Paklausyk, Reksai, daug kuo aš taiksčiausi visus tuos metus. Žinojau apie tavo ir Sanės santykius. . .

Jis nustebęs dirstelėjo į žmoną, tarsi pirmąkart ją išvydęs, o paskui nuėjo į kitą pievutės galą dėdamasis ūmai susidomėjęs arkliais, kurie ganėsi toliau, ganykloje.

Dena mynė jam ant kulnų zirzdama kaip įkyri musė.

— Aš dažniausiai stengdavausi nematyti, kaip tu elgiesi, nors tai mane ir skaudino. Bet aš neleisiu slėpti jos mano namuose! Jos vieta — psichiatrinėje ligoninėje, atleisk man, Viešpatie.

Reksas pasikrapštė pakaušį ir eidamas atkirto:

— Sanė — blaiviausiai mąstantis žmogus iš visų, kuriuos aš kada nors esu sutikęs, Dena.

— Oi, dėl Dievo meilės, liaukis, Reksai. Ką čia šneki! Blaiviai mąstanti? Moteris, kuri uždarbiaudavo burdama iš delno, klausydamasi nežemiškų balsų, moteris, kurią visą gyvenimą kamuoja kažkokie reginiai? Ką gi tu šneki? Atsipeikėk! Kaip manai, kodėl Vilis ne viso proto? . .

— Nes jis, visai mažas būdamas, vos nenuskendo upėje, štai kodėl,— piktai riktelėjo Reksas atsisukęs į žmoną.— Čia ir aš kaltas.

— Tu kaltas?

— Privalėjau iš pat pradžių pripažinti Badį savo sūnumi ar bent deramai mokėti Frenkui Makenziui, kad jam nebūtų vargo išlaikyti šeimą. Tačiau tai buvo neįmanoma. Išdidumas neleido jam priimti mano paramos. Aš pasirodžiau esąs bailys, Dena! Pabūgau dėl savo reputacijos. Bet dabar man į viską nusispjaut! Rengiuosi užsukti pas Kesidę į redakciją ir padaryti pareiškimą spaudai. Tegu visi tai sužinos!

— Oi, Reksai, tu neišdrįsi!..

— Išmušė ta valanda, Dena! — sušnibždėjo jis šyptelėjęs jai.— Išmušė valanda sakyti tiesą.

Kaip jis pasikeitė nuo to laiko, kai jie daugiau kaip prieš trisdešimt metų susituokė. Koks stiprus jis buvo tada, koks galingas. Įtakingiausias žmogus trijose apygardose. O dabar?

— Dievas nubaudė mane už bailumą, Dena, — tęsė jis.— Iš pradžių Lukrecija, paskui nelaimingas atsitikimas Badžiui, vėliau... Andžei.— Jo balsas sudrebėjo.

— Tai tu išsigalvojai, Reksai.

— Ne, tai tiesa.— Jis kilstelėjo skrybėlę, susiglostė žilus retus plaukus.

— Aš neleisiu, kad baigtum sugriauti mano gyvenimą! Arba Kesidės.

— Teisybė nieko negali sugriauti...

— Teisybė yra tai, kad pirmoji tavo žmona buvo šalta ir neapkentė vyrų. O Sanė Makenzi — apskritai puskvaišė ragana!..

— Užsičiaupk! — subliuvo jis pabaidydamas ilgakojį kumeliuką artimiausiame aptvare. Kumeliukas išgąstingai sužvingo. Reksas sugniaužė didelius kumščius.— Niekada, girdi, niekada nedrįsk blogai kalbėti apie Lukreciją, Sanę ar Andžę! — jis prisikišo prie jos, jo veidą iškreipė įsiūtis. Kažkokia ankstesne liepsna žėrėjo jo akys.— Jei dar kada nors išgirsiu, kaip tu dergioji kurią nors iš jų, išgrūsiu tave iš šių namų. Aš... aš išsiskirsiu su tavimi!

— Tu neišdrįsi to padaryti,— nusijuokė Dena, vis dėlto pabūgusi jo pareiškimo.— Tavo tikėjimas...

Jo lūpos paniekinamai išsiviepė.

— O'kei! Jei išsiskirti neįmanoma, aš nudėsiu tave!

Ir tikiuosi, kad Dievas man atleis...— Jis nusisuko nuo jos ir nuėjo į tolimiausią ganyklą, o ji liko stovėti pritrenkta baisių jo žodžių.

O Viešpatie! Už ką ją taip baudi! Ji ir taip liko jam tik antrarūšė moteris. Buvusi sekretorė, kuriai pakako sveiko proto pastoti mirus Lukrecijai. Žmona, pažymėta antruoju numeriu. Jai niekada nepavyko išsikovoti vyrui tokios įtakos, kokią turėjo jo dievinamoji Lukrecija netgi praėjus daugybei metų po mirties. Ir niekada ji taip nejaudino Rekso kaip Sanė Makenzi — pusprotė maišyto kraujo būrėja...

Kartais namų aplinka imdavo taip slėgti, kad Kesidė trokšdavo galvotrūkčiais bėgti iš jų, kur akys mato. Niršus dėbčiojimas, lakoniški atsakymai, nuolatinė artėjančios audros baimė, vos jiedu su Čeizu susitikdavo kambaryje. Tiesa, jis ir pats jos vengė. Jis daug dirbo, tvarkė dokumentus, kuriuos pasiuntinys atnešdavo iš kompanijos kontoros. Porą kartų per dieną į jų namus užsukdavo gydytojas fizioterapeutas, ir Čeizas stropiai atlikdavo visus jam rekomenduojamus pratimus. Jis labai troško kuo greičiau pasveikti.

Taip, jis vengė pasilikti su ja vienas, tačiau kartais Kesidė jautė, jog ją jis stebi be priešiškumo, tarsi stengdamasis geriau suprasti. Ir nebebuvo toks abejingas jai kaip moteriai, nors dėjosi esąs. Ji nugara jausdavo, kaip jis žvilgsniu lydi ją, einančią plytų grindiniu link baseino.

Jų santuokos pradžioje, vasarą, auštant, kai žvaigždės vos imdavo nykti danguje, ji su rankšluosčiu ant peties eidavo prie vandens, numesdavo chalatą ant smėlio ir nuoga šokdavo į ledinį vandenį. Čeizas dažnai atsėlindavo į pakrantę, stebėdavo ją kurį laiką, paskui ir pats puldavo į vandenį. Jie mylėdavosi vandenyje arba šiek tiek vėliau, kai jis nusinešdavo ją, krykštaujančią iš juoko, namo ir šaltą, šlapią guldydavo į lovą.

Ilgainiui jis liovėsi domėtis ja, apskritai ištisus mėnesius galėdavo nepaliesti jos. Ji suko galvą, ar nebus jis įsitaisęs meilužės, tačiau tai nebuvo panašu į jį, be to, mažame jų miestelyje ką nors įsitaisyti ir likti nepa-

stebėtam beveik neįmanoma. Ji kartą tiesiai ir paklausė jo, bet jis tik nusijuokė jai į akis. Tačiau tą naktį jie mylėjosi. Tiesa, jo glamonės nebebuvo tokios švelnios kaip kadaise, tarsi jis jau tuomet būtų pajutęs jai kažkokį priešiškumą.

O dabr staiga jis vėl ėmė domėtis. Susibloškusi chalato skvernus ir tylutėliai šmurkštelėjusi į lauką, Kesidė basa nušlepsėjo plytomis grįstu takučiu per sodą prie baseino. Buvo gana anksti, gal šešta valanda ryto, ir ji manė, jog Čeizas dar miega.

Nusimetusi chalatą, ji nuoga pūkštelėjo į vandenį, labai atvėsusį per naktį, panėrė ir išnirusi į paviršių drebėdama iš šalčio atmetė nuo kaktos šlapius plaukus.

— Na, ir kaip? — nuogas iki juosmens Čeizas, pasirėmęs ramentais, stovėjo ant kranto — išblukusiais džinsais, sugipsuota koja. Akies raištis buvo nurištas dar prieš porą savaičių.

— Gera.— Ji gaišavo panirusi, suvokdama, kad krūtys su tamsiais speneliais gerai matomos skaidriame vandenyje. Štai ir Andžė taip prieš daug metų viliojo Brigą į baseiną.— Gal nori pas mane?

— Gal vis dėlto nereikia. Su tokia koja galiu ir nuskęsti,— nusijuokė jis.

— Aš neleisiu tau nuskęsti, Čeizai,— nusišypsojo ji, ir jo veido išraiška šiek tiek sušvelnėjo.

— Nereikia stengtis būti gelbėtoja, Kese. Tu nieko neskolinga man.

Pirmieji tekančios saulės spinduliai paauksino medžių viršūnes.

— Aš tavo žmona, Čeizai!

Jis sutrikęs pažiūrėjo į ją ir vėl pasidarė panašus į tą meilų ir romų Čeizą, koks jis buvo pirmuosius kelerius bendro jų gyvenimo metus.

— Matyt, man nederėjo čionai ateiti.

— Kodėl gi atėjai? — tyliai paklausė Kesidė priplaukusi arčiau prie kranto.

— Negalėjau užmigti.— Jo žvilgsnis be perstojo sekė ją, atrodė, jog degina kiaurai. Ir ji žiūrėjo į jį lyg pakerėta, jausdama, kad tuojau kažkas turi įvykti.

— Ir aš nemiegojau.— Ji išlipo iš vandens, valiūkiš-

kai švystelėjo šlapiais plaukais, aptaškydama jį nuo galvos iki kojų.

— Tu taip ir nepaplaukiojai.

— Nieko.— Jos chalatas gulėjo žemėje, bet ji nekreipė į jį dėmesio, lyg visai nebūtų keista, kad stovi prieš jį nuogutėlė. Čeizo žvilgsnyje ji staiga pastebėjo atvirą geismą, kuris bematant persidavė ir jai. Ji žengė artyn.

— Čeizai...

Jis užsimerkė.

Ji palietė šlapiais šaltais delnais nuogą jo krūtinę, ir Čeizo kūnas suvirpėjo.

— Renkis, Keside,— sumurmėjo jis.— Jo balsas skambėjo nelabai įtikinamai.— Aš užkaičiau kavą.

— Aš nenoriu kavos, bent ne dabar.

— O ko gi tu nori? — ji neatsakė. Paprasčiausiai laukė.— Aš negaliu...

Ir tuomet ji prispaudė lūpas prie rando ant jo peties.

— O Viešpatie, Kese, nereikia...— kimiai sušnibždėjo jis.— Nereikia.

Ji nesustojo, ir jos liežuvis palytėjo jo spenelį.

Sunkiai prisivertęs šaltai šypsotis, jis panardino pirštus į šlapius jos plaukus ir mėgino atstumti ją nuo savęs.

— Nepradėk, jei negali būti tęsinio,— perspėjo jis.

Bet Kesidė nebepaisė jo žodžių. Ji atsegė jo kelnių diržą, palietė viršutinę džinsų sagą.

— Nereikia, Kese. Juk prašiau tavęs ne...

— Čeizai, prašau, na, leisk man...

— Ne! — bet Kesidė jau pajuto, kad jis pasiduoda. Ramentas nukrito į smėlį, ten pat ji truktelėjo ir Čeizą.— Tu pavojinga,— sušnibždėjo jis įkvėpdamas jos plaukų kvapą ir lūpomis liesdamas jos kaklą.— Tu nežinai, ką darai. O Viešpatie! — bet ji jau prasagstė jo džinsus ir suspaudė vėsiame delne karštą ir standžią jo varpą.

Čeizas iš pradžių bučiavo ją švelniai, paskui vis pašėliškiau, glausdamas prie savęs sugipsuota ranka. Jis buvo nemiklus ir lėtas, Kesidė suprato gausianti tenkintis vien prisilietimu, kol nuo jo kojos bus nuimtas gipsas...

— Tu tokia saldi, Keside,— Čeizo balsas sugergždė.— mes negalime...

Jis neužbaigė. Jį užplūdo orgazmo banga, ir kūną nukrėtė konvulsijos.

Bet vos atgavęs kvapą Čeizas nepatenkintas sušnibždėjo:

— Tau visai nebuvo reikalo...

— Ts-s-s,— sušnibždėjo ji jam į ausį.— Atėjo laikas, Čeizai...

— Bet juk tu ne...

— Kitą kartą.

Skvarbios mėlynos Čeizo akys liepsnojo ryžtu.

— Gulkis aukštielninka!

— Ką?..

— Dabar tavo eilė.

— Liaukis, nagi, nesiskaičiuokim,— nusijuokė Kesidė ir siekė savo chalato.

— O kodėl ne! — jis skaudžiai suspaudė jos riešą.

— Čeizai, nereikia...

Bet jis buvo nepermaldaujamas. Privertęs ją gultis aukštielninką ir praskėtęs kojas, ėmėsi darbo. Kesidės kūnas, taip ilgai nepatyręs vyro glamonės, akimirksniu atsiliepė į jo prisilietimą. Ji blaškėsi smėlyje godžiai gaudydama burna orą, akyse ėmė šmėžuoti kažkokie įvairiaspalviai pašėlusiai sūkuriuojantys erotiniai ratilai.

— Keside, aš my...— Žodis netikėtai užstrigo ir liko neužbaigtas.

Ji gulėjo sunkiai alsuodama, užsimerkusi ir galvoje sukosi tik viena mintis: kartu? Atskirai? Oi, kaip ji troško tikėti juo, mylėti jį ir nepaisyti viso pasaulio.

— Patenkinta? — paklausė Čeizas be jokių emocijų. Atsisėdęs greta jos ant smėlio, jis nesėkmingai stengėsi užsisegti džinsus. Akyse šmėstelėjo apgailestavimas.

— Taip, bet...

— Na, ką, kaip tik to tu ir norėjai, ar ne? Atleisk, bet nieko kito aš negaliu tau pasiūlyti.

— Aš nesuprantu.

Jis priešiškai dėbtelėjo į ją.

— Tu norėjai sugundyti mane ir savo tikslą pasiekei.

— Aš?.. Sugundyti tave? — sušnibždėjo ji jausdama,

jog tuoj paplūs nuoskaudos ašaromis.— Tu pats atėjai čionai!

— Bet tu juk tikėjaisi to? Manei, jog aš neįstengsiu ilgai apsieiti be tavęs, tiesa?

— Aš tik norėjau...

— Nemeluok, Keside,— tarė jis, pasirėmęs ramentu pasirąžė ir pašaipiai nužvelgė ją iš aukšto. Ką tik buvusios šiltos ir minkštos jo lūpos, kurios ją taip neseniai bučiavo, ištįso į siaurą nemalonią liniją.— Tau tai nederėtų.

Ryto žavesio lyg ir nebūta.

— Renkis,— paniekinamai tarė jis įbesdamas ramentą į smėlį.— Nes dar kas nors pamatys tave ir įsigeis dovanoti daugiau, nei iškaulijai iš manęs.

— Tu... bejausmis niekšas, savimyla! — riktelėjo ji.— Manai, kad aš būčiau...

— Aš nežinau, ką ir galvoti, Keside. Nes aš jau seniai nebesuprantu tavęs.

— Čeizai!..

— O tu nesupranti manęs.

Jis nuklibinkščiavo šalin, o ji ilgai žvelgė jam pavymui, kol jis dingo už medžių.

— Kvailys.

Kesidė pasikėlė nuo smėlio, užsimetė chalatą ir nukiūtino namo. Jautė kažką daugiau už pyktį, kažką gilesnį ir keliantį daugiau nerimo, bet niekaip negalėjo suprasti, kas tai yra.

20 skyrius

Grįžusi namo, Kesidė suirzusi sviedė rankinę ant sofos ir nuspyrė batukus į šalį. Ji liko viena. Vėl viena. Kaip ir tada, prieš gaisrą.

Visas tas dienas Čeizas stengėsi laikytis kuo toliau nuo jos. Kuo toliau nuo namų. Čia jis darbe, čia pas fizioterapeutą, čia dar kur nors — tiktai ne namie. Ji jau priprato prie to, kad rytais, jai dar miegant, jis išeina, o grįžta tik po vidurnakčio.

Ji jautė, kad jis vis labiau tolsta nuo jos; mėgino atvirai pasišnekėti, bet jis atsakė išsisukinėdamas — dejavo

turįs daug darbo, reikią vėl atstatyti lentpjūvę. Sakė, jog gerai būtų ten perkelti ir kontorą. Ir dar daug ką: kad metalines džiovinimo spintas iškraipiusi liepsna ir jas reikėsią pakeisti; kad buhalteriai netekę jėgų stengdamiesi suderinti debetą su kreditu, atkurti atskaitomybę, buhalterijos knygas, kapstydamiesi išlikusiuose įrašuose, skambindami į prekių sandėlius, krovinių vežėjų ir medienos prekybos kompanijas... Darbų — marios, teisinosi jis, bet ji suprato, kad jis ieško dingsčių, kaip išvengti jos.

Gal iš tikrųjų jų laikas jau praėjo?..

Rytais ji maudydavosi baseine viena, daugiau jis nebesekdavo jos žvilgsniu ir juo labiau nelydėdavo jos, o jei ji lyg netyčia prisiliesdavo prie jo, jis skubiai atšlydavo, kad išlaikytų nuotolį. Jis neužsiminė apie tai, kas įvyko tada prie baseino, ir kai ji pirmą kartą norėjo priminti, jis ūmai, neleidęs žodžio ištarti, nutraukė ją drėbdamas: „Tai buvo klaida. Nereikia to per daug sureikšminti".

Tačiau retkarčiais jis, atrodo, prarasdavo budrumą, ir tuomet pasirodydavo esąs visai kitoks žmogus — švelnus, net romus, nuoširdžiai apgailestaująs dėl to, kas įvyko.

Jo sveikata kasdien taisėsi. Jau pats savarankiškai važiuodavo į miestą, atgavo regėjimą. Randai ant veido buvo dar žymūs, ir oda dar nesugijo, bet ji žinojo: po kurio laiko jis visiškai pasveiks ir niekas nebesulaikys jo šiuose namuose. Kesidė be paliovos mąstė apie neišvengiamas skyrybas...

Gėlė galvą, ji išgėrė dvi aspirino tabletes, įsipylė kavos ir grįžo į kabinetą. Ji seniai pamiršo, kas tai yra šeimos vakarienė: per daug vakarų praleido veltui laukdama bent telefono skambučio — aušdavo valgis ant viryklės, apvarvėdavo žvakės.

Išsiblaškiusi sklaidydama plaukus ant pakaušio, ji pasirinko kelis kompaktinius diskus su savo mėgstamais įrašais ir įjungė grotuvą. Nuaidėjo muzika. Pasiraususi portfelyje, ji įkišo į kompiuterį diskelį ir pritardama Polui Makartniui ėmė spausdinti darbe sukauptą informaciją. Apie lentpjūvės gaisrą, apie sudegusį malūną ir... Mar-

šalą Boldviną. Pastarąsias kelias dienas nieko daugiau ji ir neveikė, vien skambino kone po visą šalį į informacines agentūras — ypač ją domino Kalifornija ir, žinoma, Aliaska. Ji tikėjosi rasti kokių nors Boldvino biografijos detalių iki jo atvažiavimo į Aliaską. Veltui. Tarsi to žmogaus nė nebūtų buvę. Iš tikrųjų paslaptinga asmenybė!

„Nejaugi jis amžinai liks nematomas",— mąstė ji stuksendama tušinuku į stalo briauną. Kai Bilis Laslo klausinėjo ją apie Maršalą Boldviną, ji iš tikrųjų nieko apie jį nežinojo, bet nuo to laiko nepraėjo nė dienos, kad neprisidėtų kokios nors naujos informacijos. Ji skambino į laikraščius, į policijos valdybas, netgi susirado adresą žmogaus, apie kurį buvo girdėjusi, neva jis verčiasi žmonių paieškomis. Prirakintas prie invalido vežimėlio Maiklas Fosteris dirbo kompiuteriu, įjungtu į tinklą, jungiantį ne tik Valstijų, bet ir viso Žemės rutulio seklių agentūras. Apie jį buvo kalbama, esą jis gali rasti netgi tuos, kurie anaiptol nenori, kad juos rastų.

Kesidė nežinojo, ar jos kompiuteris įjungtas į informacinį vidaus pajamų tarnybos, socialinio aprūpinimo administracijos ar telefonų kompanijos tinklą, tačiau faktas lieka faktu — Fosteris, tas bejėgis paralitikas, darė stebuklus. Apie jį jinai išgirdo dar prieš penketą metų ir jau tuomet rengėsi kreiptis į jį, kad padėtų surasti Brigą, bet paskutinę akimirką atsisakė tos minties pagalvojusi, kad tuo metu, kai santykiai su vyru taip sunkiai klostosi, toks žingsnis būtų klaidingas. O dabar ji tvirtai pasiryžo paskambinti jam, kad sužinotų viską, kas susiję su Brigu ir kas vienaip ar kitaip padėtų aptikti Maršalo Boldvino pėdsakus.

Bet ir tada ji nenusiramino: nusisamdė Ankoridže privatų detektyvą, kuris pasišovė surinkti išsamų Boldvino gyvenimo aprašymą nuo tų dienų, kai šis apskritai nieko dar nereiškė, buvo paprastas naftotiekio darbininkas. Detektyvas buvo vardu Osvaldas Svinis; atrodė gana apskurus, bet pasižymėjo nepaprastu skrupulingumu, be to, lankydavosi Oregone, kur padėjo ieškoti kažkokios paveldėtojos. Svinis patikino ją nepagailėsiąs jėgų ir sužinosiąs viską apie paslaptingąjį Aliaskos milijonierių atsiskyrė-

lį, nors jam reikėtų „išvartyti visus akmenis toje velnio tundroje".

Niekas — įskaitant Čeizą — nė įsivaizduoti negalėjo, kokie rimti jos ketinimai, nes niekas gerai nesuprato, kas verčia ją taip elgtis. Juk jos nepaskatino vien tuščias smalsumas ir netgi ne tai, kad visa ta istorija klostėsi jai matant. Nė akimirkos jai nedavė ramybės noras sužinoti tiesą. Ji buvo įsitikinusi, kad be atsakymo į klausimus, kurie lyg prakeikti slėgė juos pastaruosius septyniolika metų, be informacijos, kuri nušviestų tiek mįslingą istoriją apie gaisrą, tiek paslapties gaubiamą Maršalo Boldvino asmenybę,— be viso to jiedu su Čeizu niekada nebesuras kelio į vienas kito širdį.

Tarsi nuo pat pradžios savo santuokos rūmą būtų statę ant lakaus smėlio, ir dabar jis lėtai, bet nenumaldomai griuvo, smuko. Ir jeigu jie nesužinos visos tiesos, niekada nebegalės pasitikėti vienas kitu, niekada nebeištrūks iš liūno, kuris vis giliau juos traukė.

Vartydama savo užrašus, Kesidė išgirdo, kaip atgijo faksas, priimdamas kažkokį pranešimą. Tai Svinis perdavė dar vieną ataskaitą: jis lėtai, po mazgelį narpliojo painų Maršalo Boldvino likimo raizginį. Jam pavyko surasti moterį, su kuria Boldvinas leisdavo laiką atvykęs į Ferbanksą. Ši pažadėjo iškloti viską, ką žinanti,— už penkis tūkstančius dolerių. Pensininkas, kadaise vadovavęs naftotiekį aptarnaujančiai remonto brigadai, prisiminė, kad Maršalas buvęs šaunus vaikinas: dirbęs kaip jautis, o toks simpatiškas — nuo moterų atsiginti negalėdavęs. Duomenų pateikė ir kiti žmonės — kas kartą painesnių, viską sujaukiančių ir neleidžiančių susidaryti bendro vaizdo; susidarė įspūdis, kad Boldvino niekas niekada gerai nepažinojo. Tačiau Svinis nenuleido rankų.

Atsidususi ji tvarkingai sulankstė detektyvo ataskaitą ir įdėjo į aplanką, kurį laikė stalo stalčiuje. Tada išsitraukė visą šūsnį popierių, susijusių su tuo nelabu gaisru, nusinešusiu Andžės ir Džedo gyvybes,— visa, ką jai pavyko surinkti: laikraščių iškarpas, policijos protokolus, gaisrininkų parodymus, fotografijas. Kas kartą, kai pažvelgdavo į Andžės fotonuotrauką, ją užplūsdavo neapsakomas sielvartas. Džedas jai niekada per daug nepa-

tiko, tačiau net supykusi nebūtų jam linkėjusi tokios mirties. Džedo tėvai taip ir neįstengė susitaikyti su sūnaus žuvimu. Kaltų nebuvo rasta. Beikeriai, padejavę dėl niekam tikusio šerifo, prislėgti išvyko iš Oregono, tikėdamiesi užsimiršti kur nors Vidurio Vakaruose. Kesidė labai nenorėjo drumsti jų ramybės ir priminti praeities, bet ką gi daryti... Jei nuo to priklausys, ar ji ką nors sužinos apie Maršalą Boldviną... Arba Brigą...

Išsiblaškiusi, sukandusi tarp dantų parkerio galiuką, ji vartė popierius, kol atvertė Maršalo Boldvino fotografiją,— jis atrodė niūrus, užsidaręs. Kas gi jis toks? Gal iš tiesų jis — joks Brigas ir turėjo savų priežasčių negarsinti savo praeities? Gal jis slapstėsi nuo žmonos ir vaikų, apie kuriuos nieko nenorėjo žinoti? Gal įsivėlė į kokią nors nešvarią istoriją ir bėgo nuo buvusių savo sėbrų — maža kas ten galėjo būti?

Makartnis dainavo seną bitlų repertuaro dainą —„Vakar". Širdis jai sudilgo nuo sielvarto, ir ji užsimerkė.

Koks buvo Boldvino tikslas? Kodėl iš visų Šiaurės Vakaruose esančių lentpjūvių jis išsirinko kaip tik tą, kuri priklausė Biukenenams, kodėl nepaskambino Derikui ar jos tėvui? Matyt, toje istorijoje yra kažkas, apie ką Čeizas verčiau nori tylėti.

— Na, gana,— sumurmėjo ji ir uždėjo kitą dainą, nes anoji spaudė ašaras.

Brūkštelėjo kelias pastabas bloknote — tai vis klausimai, neduodantys jai ramybės,— paskui jos pirštai palietė kompiuterio klaviatūrą, ir tie patys prakeikti klausimai nušvito monitoriaus ekrane. Ar tiedu gaisrai buvo susiję tarpusavyje? Kas toks tas Maršalas Boldvinas — kaltasis ar auka? Koks vaidmuo čia atitenka Čeizui? Viliui? Kur pradingo Sanė? O gal jos pabėgimas iš ligoninės buvo iš anksto suplanuotas? Kesidė dabar žino, kad išėjusi iš ligoninės Sanė sustabdė pro šalį važiavusį automobilį, kažkoks fermeris ją pavežė, ir ji galiausiai atsidūrė Biukenenų dvare, nors Dena ir Reksas neigia matę ją. Gal ji norėjo pasimatyti su Viliu? Kesidė išsiblaškiusi braižė tušinuku bloknoto lape; jau kelintą sykį ji klausė savęs vis to paties ir nerado atsakymo.

Felisitė! Ką ten ji tada sakė? Kesidė mėgino prisiminti.

Kažką apie tai, kad būtų gerai, jeigu tas vaikinas ligoninėj nusibaigtų,— tuomet jai nebereikėtų drebėti dėl savo vaikų. Na, o jei padegėjas iš tikrųjų buvo Maršalas Boldvinas? Tuomet kaip jis veikė? Vienas ar su bendrininku?..

Ji taip įsigilino į savo tyrimus, kad neatkreipė dėmesio, jog į kambarį įėjo Čeizas. Muzika ir tolygus kompiuterio gaudesys sutrukdė jai išgirsti, kaip prie namų privažiavo automobilis, ir jo ratai sučežėjo į žvyrą, kaip girkštelėjo lauko durys. Dar nesuvokusi, kas čia dedasi, ekrane ji išvydo neaiškų, tarsi iš tuštumos nuaustą atspindį. Jos širdis nusirito į kulnus. Ji staigiai atsisuko — už nugaros stovėjo Čeizas ir atidžiai skaitė įrašus ekrane.

— Atleisk, kad sutrukdžiau.— Jis net nesistengė slėpti savo paniekos.— Ir vėl žurnalistinis tyrimas? Taip ir žinojau.

Jis ieškojo dingsties susibarti; ji suprato tai iš priešiško, kažkokio sustingusio jo žvilgsnio, iš to, kaip įnirtingai jo pirštai spaudė ramento rankeną.

— Tai ne spaudai.

— Na jau, na! — jis akivaizdžiai netikėjo ja. Irzliai prunkštelėjęs, nepasitikėdamas pakraipė galvą: — Mane visuomet stebindavo, kaip iš nutrūktgalvės mergiūkštės, kuri daugiau laiko praleisdavo su arkliais negu su savo bendraamžiais, galėjo susiformuoti žurnalistė.

— Juk žinai, kaip sunku man buvo tuomet namie. Mirus Andžei, man...— Kodėl ji čia tuščiai teisinasi? Kesidė pasistengė susivaldyti.— Paklausyk, aš tik noriu sužinoti, kas įvyko. Pati sau! — spustelėjusi mygtuką, kad įvestų įrašą į kompiuterio atmintį, išjungė jį.

Čeizas stovėjo negrakščiai pasirėmęs ramentu; jo reikalai taisėsi, ir kasdien jis vis labiau panėšėjo į tą Čeizą, už kurio ji ištekėjo. Nors veide liko raudonų nudegimo dėmių ir randų, jis buvo patrauklus kaip ir anksčiau.

Čeizas linktelėjo į kompiuterį.

— Ar ne geriau būtų palikti šitą reikalą policijai? Šerifo padėjėjas net miegodamas galvoja, kaip jam ką nors sučiupti.

— Tai mane ir gąsdina, Čeizai. Todėl ir noriu suži-

noti tiesą. Aš maniau, kad tu nenurimsi, kol nesurasi to niekšo, kuris visa tai iškrėtė.

— Taip, aš norėčiau rasti jį, bet neketinu pavirsti keršto trokštančiu maniaku. Tik pažvelk.— Jis parodė į popieriais ir laikraščių iškarpomis apkreiktą stalą: tarp to chaoso buvo padėtas neradęs geresnės vietos kavos puodelis, prie kurio ji net neprisilietė.— Atrodo, kad tu nebegali galvoti apie ką nors kita! — jo žvilgsnis įsmigo į Maršalo Boldvino fotografiją, ir jis pro dantis iškošė: — Nežinau, Keside, ko tu tikiesi, bet manau, kad tavęs laukia nusivylimas.

— Kodėl?

Jis niūriai, iš padilbų dirstelėjo į ją.

— Juk tu vis dar mėgini surasti Brigą, ar ne?

Pavargusi ji papurtė galvą.

— Na ne, tiesiog...

— Nejaugi? — jo balse skambėjo metalinės gaidelės.

— Aš tik noriu žinoti tiesą.

— Šit kaip? — dėdamasis nustebintas, jis kilstelėjo antakius.— O jeigu paaiškės, kad Boldvinas — iš tikrųjų Brigas ir kad jis miręs? Kas tada?

— Aš bent jau žinosiu...

— Beviltiška so tavim kalbėtis! — Kesidė pamanė, kad po tariamu šiurkštumu jis stengiasi paslėpti sutrikimą — o gal jai tik pasirodė? — Graibstaisi už šiaudelio.

— Žinai ką, tą Boldviną rado gaisravietėje su švento Kristoforo medaliuku, sugniaužtu rankoje.

— Na, ir kas?

— Ogi tas, kad tą naktį, kai Brigas dingo, aš daviau jam lygiai tokį pat.— Jos balsas drebėjo, širdis kone šoko iš krūtinės: iki tol ji nebuvo išdrįsusi prisipažinti nė vienam žmogui. Ir štai dabar pasiryžo. Čeizas įtarė, kad mergystę ji prarado ne be jo brolio pagalbos, bet atvirai niekada nepaklausė, ir abu vengė šios temos. Tarp jų įsigalėjo tylus susitarimas — nepasakoti vienas kitam apie romantiškus jausmus, susijusius su tuo laikotarpiu, kai jie buvo nevedę. Tai buvo tabu — uždrausta tema.— Tą naktį aš buvau su juo, Čeizai! Jis grįžo iš gaisro, bet prisiekė esąs niekuo dėtas. Aš patikėjau juo, prikalbėjau

paimti Remingtoną ir atminimui padovanojau medalioną su grandinėle... Aš padėjau jam bėgti, Čeizai!

— Velnias...— Nušlubavęs iki baro, jis paėmė butelį iš lentynos.— Aš nieko nenoriu žinoti apie tai.

— Man atrodė, kad aš myliu jį.

Jis nusijuokė ir prisipylė į stiklinę viskio.

— Įdomi istorija. Matyt, ir jis mylėjo tave.

— Nemanau.

— Nemanai? Tai kodėl tuomet taip puoselėjai savo prisiminimus visus tuos metus? Keista tu moteris, Keside. Velniškai keista.

Jis nurijo gurkšnį ir rankove nusišluostė lūpas. Nors ir stengėsi, Čeizas negalėjo nuslėpti tos kančios, kurią jam sukėlė jos prisipažinimas.

— Paklausyk, aš suprantu, jog padariau klaidą nusižengusi nerašytai taisyklei, draudžiančiai kalbėt apie tai, ką turėjome iki vedybų. Bet...

— Tu miegojai su juo,— lyg nuo visko nutolęs, visiškai nesmerkdamas tarė jis.

— Taip.— Ji pagavo skausmo iškreiptą jo žvilgsnį, atsispindėjusį baro veidrodyje.— Juk tu nujautei.

— Tik nereikia man pasakoti šlykščių smulkmenų, gerai?

— Paklausyk.— Ji atsistojo ir žengė prie jo. Jo veidas tarsi suakmenėjo.— Laikas tai užbaigti. Aš galiu sutikti su tuo, kad Vilsonas kupinas geriausių ketinimų, bet visiškai nesu tikra, kad iki galo sugebės ištirti šią bylą.— Ji paėmė stiklinę iš jo ir pakėlė prie lūpų. Viskis nudegino gerklę ir karšta srove pasklido visame kūne.— Dėl mudviejų noriu, kad tai pagaliau liktų praeityje.

Jo veidu nuslinko šešėlis.

— Dėl mudviejų?

— Ką, netiki?

Jis įsmeigė į ją nustebusias akis ir ilgai taip žiūrėjo, tarsi nebūtų matęs daug metų. Paskui pakėlė ranką ir delnu atsargiai palietė jos veidą. Delikačiai, švelniai. Ji pajuto, kaip virpa jo pirštai, ir priglaudė skruostą prie delno.

Daugelis kabinasi kokius nors religinius barškaliu-

kus — grandinėles, kryželius, paveiksliukus...— Nelabai tvirtai tarė jis.

— Aš žinau...

Nykščiu jis glostinėjo jos skruostą.

— Juk negalima grįsti versijos kažkokiu medalionu.

— Aš ir negrindžiu...

Delnas nuslydo žemiau ir sustingo ant kaklo. Jis tiesiog rijo ją akimis. Jo žvilgsnis įsmigo į jos lūpas, ir Kesidė suvirpėjo laukdama bučinio. Ji nebepamena, kada jis paskutinį kartą žiūrėjo į ją taip geisdamas. Apie paskutinį epizodą prie baseino nėra ko kalbėti.

Pajutusi gumulą galugerklyje, ji sušnibždėjo:

— Mes galėtume viską ištirti...

— Kam tau reikia to?

— Nes... aš... myliu tave.— Ji nuščiuvo pastebėjusi šaltą jo žvilgsnį.

— Nieko jau nebepakeisi, Keside. Aš netikiu... Netikiu tavimi. O, velnias! — Staigiai Čeizas išplėšė stiklinę jai iš rankų ir įnirtingai tėškė į kriauklę. Porcelianinis maišytuvas, kainuojantis kelis tūkstančius dolerių, sudužo, bet Čeizas nė nemirktelėjo.

— Po dviejų savaičių nuims gipsą,— kažkodėl pasakė jis atsitraukdamas nuo jos ir nė nepažiūrėdamas, ką padarė.

Pamaniusi, kad kažko privalo imtis, Kesidė griebė jam už rankos.

— Čeizai...

— Nereikia, Keside,— atsakė jis atitraukdamas ranką; jo balse nebuvo pykčio — tiktai skausmas.

Ji kietai susičiaupė, pajutusi nuoskaudą.

— Kiek dar versi mane užsičiaupti?

— Nesikapstyk praeityje, Keside,— atsakė jis klibinkščiuodamas prie durų.— Mudviem abiem bus geriau, jei apskritai ją pamiršime.

Derikas petimi atidarė stiklines duris ir atsidūrė „Biukenen enterpraizis" kontoros vestibiulyje. Štai ji, jo imperija. Jis niekada nepamiršdavo esąs *įpėdinis*. Nesvarbu, kad Reksas Biukenenas turi dar vieną dukterį. Vienvaldžiu kompanijos šeimininku turi tapti sūnus.

Derikas stengėsi nekreipti dėmesio į vis daugiau galios įgyjantį Čeizą Makenzį, nors tą išsišokėlį su juristo diplomu gerbė pats senis Biukenenas. Antra vertus, jam gal ir pasisekė — ta prasme, kad, išskyrus tą tipą, kitų giminaičių vargu ar bus ir iš nieko kito nereikia laukti kiaulystės. Va, jei būtų gyva Andžė,— tuomet kas kita.

Andžė.

Mintys apie ją visada sukeldavo jam neaiškų širdies nerimą. Laimė, pastaraisiais metais jis vis rečiau prisimindavo ją. Kas iš to, jei gyvens praeitimi! Dabar jį domino dabartis, ir dabar pagal pirmgimystės teisę jam turėjo pereiti tėvo kompanija.

Pastatas, kuriame įsikūrė pagrindinė kompanijos kontora, buvo tam tikra prasme unikalus. Žinoma, jis neprilygo Niujorko dangoraižiams, bet visiškai atitiko savo paskirtį. Pastatytas septintojo dešimtmečio pabaigoje, išoriškai jis niekuo nebuvo ypatingas: keturi aukštai iš betono, plieno ir stiklo, nuo kurio į visas pusės žiro vėlyvos vasaros saulės spinduliai. Užtat prabangi vidaus įranga tiesiog stulbino: minkšti odiniai baldai; stalai marmuriniais stalviršiais; pasodinti specialiose statinaitėse ir siekiantys antrą aukštą tropikų medžiai, augantys natūralioje šviesoje, krintančioje pro stiklines lubas; poliruotų plokščių grindys; matinis varinės furnitūros blizgesys.

Įėjęs į liftą, Derikas užsirūkė, nekreipdamas dėmesio į lenteles, kviečiančias susilaikyti nerūkius, ir pasikėlė į ketvirtą aukštą, kurį užėmė aukščiausioji kompanijos vadovybė. Viename sparne buvo įsikūrusi Rekso kontora, priešingame — jo paties. Tapęs pirmuoju viceprezidentu, Derikas įgijo teisę į tas pačias privilegijas ir tuos pačius valdžios atributus, kurie buvo skiriami Reksui Biukenenui. Deriko apartamentai dabar tiksliai atkartojo jo tėvo apartamentus: priimamasis, kabinetas, vonia, drabužinė ir miegamasis. Tame pačiame aukšte, toje pačioje pusėje, skaičiuojant nuo liftų, buvo direktorių tarybos salė, o kitoje — Čeizo kontora. Neskaitant jo paties, Čeizas buvo vienintelis kompanijos tarnautojas, kuriam suteikta garbė turėti kontorą ketvirtame aukšte, ir ši aplinkybė nuolat nervino Deriką. Čeizas jam buvo kaip krislas akyje.

Vis dėlto kaip apmaudu, kad gaisro liepsnos jo pagailėjo!..

Išėjęs iš lifto, Derikas įgrūdo nebaigtą rūkyti cigaretę į peleninę su smėliu ir žengė link savo apartamentų, bet tuo metu jį pašaukė:

— Derikai! — jis negalėjo pakęsti to tęsiamo kimoko balso.— Kaip tik pagalvojau, kad šiandien pagaliau pamatysiu tave darbe.

Pajutęs Čeizo žodžiuose tyčiojimąsi, Derikas vos susilaikė nenusikeikęs. Jis neapkentė visko, kas susiję su Makenzių šeima. Jam visi jie atrodė pasigailėtini mišrūnai, kad ir kaip ten būtų vadinami — Sane, Badžiu, Brigu ar Čeizu,— nesvarbu. Vien pagalvojus, kad pikta likimo išdaiga teko susigiminiuoti su tokiomis atmatomis, jam širdis apeidavo krauju.

Širdyje prakeikęs tą išsišokėlį, kuriam pavyko tapti jo svainiu, Derikas įėjo į Čeizo kabinetą. Didžiulis stalas, ant jo tvarkingai sudėtos dokumentų bylos; ant sienos — įrėminti diplomai ir suteikto mokslo laipsnio jurisprudencijos srityje liudijimas; prie kitos sienos — aukšta, iki pat lubų, knygų spinta, prigrūsta storų knygų odiniais viršeliais. Platus langas, plačialapiai kambariniai augalai; stalo pakraštyje spalvota raitos Kesidės fotografija.

— Ar tau ko nors reikia? — Derikas pašnairavo į ramentą prie sofos.

— Norėjau šiaip šnektelėti.

Derikas sukluso. Čeizas atrodė nekaip. Po gaisro praėjo pusantro mėnesio, bet jis ne visai atsikratė nudegimų padarinių. Jo veidas nebebuvo beformė kaukė, tačiau liko nenatūralios spalvos, ypač apatinio žandikaulio, nuo kurio neseniai nuėmė įtvarą, vietoje. Užtat mėlynos jo akys, kaip ir anksčiau, spinduliavo ironija, ir nepaisant deformuotos nosies Čeizui vis dar pakako įžūlumo žiūrėti į savo svainį šiek tiek iš aukšto. Derikas to tiesiog negalėjo suprasti. Pats jis nuo gimimo priklausė privilegijuotai klasei. O kas toks tas Čeizas? Iš kažkur atsibastęs netašytas kaimo stuobrys. Motina — ne viso proto metisė, pamesta vyro. Ir kokią teisę jis turi — velniai jį griebtų — rodytis esąs pranašesnis už jį?

Nudelbęs Deriką tokiu pat nedraugišku žvilgsniu, Čeizas linktelėjo į sofą:

— Prisėsk.

Derikas atsisėdo ant sofos pagalvių, pasijutęs paklusnia marionete Čeizo rankose. Tiesą sakant, kaip visada. Nejaugi tas žmogus, kuris nežinia kaip liko gyvas, kurio veidas taip subjaurotas, žiūri į jį kaip į kokią utėlę, nejučia sukiodamas tušinuką tarp sveikosios rankos pirštų — kairė nuo riešo iki alkūnės buvo sugipsuota. Derikas stebėjosi: iš kur tam luošiui tiek pasitikėjimo savimi? Kas jam šovė į galvą, kad turi teisę įsakinėti žmonėms?

— Aš čia peržiūrinėjau buhalterinę atskaitomybę,— lyg tarp kitko tarė Čeizas.— Teko paplušėti, kad sudurčiau visus galus.

— Ir ką gi? — Derikas pajuto kažką negera.

— Atrodo, jog yra nedidelis trūkumas. Tu juk nuėmei kažkokius pinigus, maždaug... Nagi, patikrinkim. Taip, keturiasdešimt penki... Maždaug penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Deriką išpylė prakaitas.

— Juk tu supranti, Felisitė sumanė remontą.— Kad kaip nors paslėptų nervinę įtampą, jis atsainiai užsimetė koją ant kojos.

— Ak taip, žinoma. Tavo žmona kažką man minėjo, kai paskutinį kartą buvo pasirodžiusi darbe.— Čeizas akivaizdžiai žaidė su juo kaip katė su pele. Tačiau šypsena subjaurotame jo veide nežadėjo nieko gero. Derikas nejučia susigūžė.— Supranti, jei pasirodys, kad tų pinigų nėra tavo sąskaitoje arba jie nepervesti rangovo sąskaiton, kai kam gali kilti įtarimų.

— Kokių įtarimų, velniai rautų? — Derikas dėjosi nuoširdžiai nustebęs.— Felisitė viską įrašo. Juk tu žinai. Ji pati dirba buhalterijoje.

Čeizas pakėlė ranką, lyg norėdamas užkirsti kelią tolesniems nieko vertiems pasiteisinimams.

— Felisitė — tavo žmona. Be to, darbe — ji reta viešnia. Tik kai apima nuotaika...

— Jos tėvas — vienas iš įtakingiausių žmonių šioje sumautoje valstijoje.

— O mano motina būrė kortomis. Ir kas iš to? Kai reikia atsilyginti, koks skirtumas, ką veikia šaunuolis Aira — sėdi ant suoliuko ar žaidžia golfą su savo bičiuliais?

— Atsilyginti? — Derikas kol kas nesuprato pokalbio esmės, bet iš negeros ugnelės, žibančios Čeizo akyse, jautė, kad kažkur slypi klasta.

Čeizas palinko į priekį:

— Taigi. Tam šunsnukiui, kuris visa tai ištaisė.

— Ką ištaisė?

— Gaisrą... kaip tu buvai užsakęs.

— Tu išprotėjai? Kodėl turėčiau deginti lentpjūvę?

— Man regis, priežasčių pakanka. Paimkim kad ir draudimą — kaip tik tokią versiją kėlė šerifo žmonės. Jeigu lentpjūvė būtų sudegusi, būtum gavęs daugiau kaip tris milijonus, ar ne?

— Ji atneštų kur kas daugiau pelno, jei veiktų!

— Taip, bet medienos apdirbimo pramonėje dabar krizė. Be to, įstatymas riboja galimybę eksploatuoti federalinės žemės plotus, o Biukenenų šeimai priklausančios miško naudmenos nėra beribės. Juk mes galėjome ir parduoti ruošinius, kad išvengtume rizikos.

— Niekai! — mėgino neigti Derikas.

— O gal tu paprasčiausiai norėjai atkeršyti?

— Kam? Pats sau? Tu kuoktelėjai, Čeizai!

— Man! — Čeizo akys buvo šaltos kaip ledas.— Tu niekada neslėpei, kad neapkenti mano šeimos — manęs, Brigo; tau nepatiko, kad aš vedęs tavo seserį; tau nekėlė susižavėjimo, kad aš dirbu pas tavo tėvą. Ir dabar, kai aš jau šį tą reiškiu, pamanei, kad laikas manęs atsikratyti.

Derikas nervingai pasimuistė ant sofos, paskui išsiėmė iš švarko kišenės „Malboro" pakelį.

— Liaukis, Čeizai. Jei būčiau norėjęs tave nužudyti — ir dar pasisamdęs žudiką,— argi reikėtų dėl to padegti lentpjūvę? Tave būtų sutvarkę taip, kad niekas nieko nebūtų nė pastebėjęs, o lentpjūvė būtų likusi man.

— Bet be pinigų.

— Tu iš tikrųjų psichopatas. Matyt, tai jums paveldima. Tiesa, ar tavo motušės iki šiol nesurado? — Derikas spragtelėjo žiebtuvėliu, pridegė cigaretę ir giliai už-

sitraukė dūmo. Ką reiškia tas netikėtas Čeizo išpuolis? Labai nepanašu į atsargųjį Čeizą, kuris greičiau laižys tau užpakalį, bet nelips tiesiai ant galvos.

— Mano motina su mumis visai nesusijusi.

— Nejaugi? Kiek metų ji tąsėsi su mano tėvu. Mudu turime bendrą broliuką idiotą, tu vedęs vienintelę man likusią seserį ir dar sakai, kad nesusijusi! Aš tikiuosi, kad ją pagaliau suras ir vėl įkiš į beprotnamį.

— Tavo vietoj būdamas, per daug vilčių nedėčiau.— Čeizo akys piktai žybtelėjo, tarsi jis būtų žinojęs kažkokią baisią paslaptį.— Ją suras tik tada, kai ji pati to panorės.

Derikui pasidarė nesmagu: gal Čeizas paveldėjo Sanės aiškiaregiškumą, telepatiją — ar kuo ji ten garsi? Prakeikimas! Gal ir Vilis toks pat? Kita vertus, jei Vilis turėtų nors kruopelytę aiškiaregystės, seniai būtų jį užkerėjęs ar dar kaip nors padaręs, — juk taip dažnai jis būdavo žiaurus tam silpnapročiui. Ir vis dėlto Derikui buvo nejauku. Bloga darėsi vien pagalvojus apie tą prakeiktą šeimynėlę — kraujomaišos produktą.

— Manau, kad turėtum kuo greičiau grąžinti pinigus,— pertraukė jo apmąstymus Čeizas.— Kitaip policijai gali kilti įtarimų. Tiesa, ar Vilsonas dar nežino, kad tą naktį ir tu buvai lentpjūvėje?

— Aš? Žiū, kur tu suki! Aš turiu alibi.

— Žinau — savo žmoną.— Čeizas metė ant stalo tušinuką.— Bet aš pats mačiau tave ten. Maždaug prieš pusvalandį, o paskui ten driokstelėjo...

— Aš nebuvau ten! — jausdamas, kaip prakaitas srūva nugara, Derikas pasistengė, kad balsas skambėtų kuo įtaigiau — juk jis buvo atsargus, jo niekas negalėjo matyti, be to, tai buvo gerokai prieš sprogimą.

— Buvai, buvai. Nesakiau to mūsų bičiuliui T.Džonui Vilsonui dėl vienos paprastos priežasties: norėjau surinkti įkalčius prieš tave, o paskui susitikti akis į akį ir išdrožti: jei į tavo duris pasibels policija, žinok — tai aš pasiunčiau ją.

Derikui užgniaužė kvapą. Jis mėšlungiškai užsitraukė dūmo, bet nepalengvėjo.

— Tu viską suplanavai,— sumurmėjo jis.

— Tu pats viską suplanavai.

— Nė velnio. Aš viską neigsiu. Turiu geležinį alibi.

— Nejaugi? — Čeizas nepatikliai kilstelėjo antakius.— Manai, kad tavo žmona mūru stos už tave iki pat galo? Rodydama dėkingumą už gerą elgesį su ja?

Derikui burnoj išdžiūvo — pagaliau jam toptelėjo į galvą, kad nebeišsisuks. Tas niekšas nori taip viską pakreipti, neva jis, Derikas, suplanavęs gaisrą! Maža to, kad pagavo nuslėpus pajamas, dar nori prikergti jam ir padegimą.

— Neišdegs, Makenzi! — įsikarščiavęs pasipriešino jis, pasitelkęs visą savo gebėjimą dumti akis, tiek kartų gelbėjusį jį kebliomis aplinkybėmis. Jei nori sutriuškinti priešą — rask tinkamą toną. Ta taisyklė daugeliu atvejų būdavo veiksminga. Bet Čeizas nepriklausė daugeliui.— Tik pamėgink pastoti man kelią — nugarkaulį tau perlaušiu!

— Manęs jau nebeišgąsdinsi!

— Ne? O tu pagalvok galva, Makenzi! — Derikas išsiėmė iš burnos cigaretę ir įkišo ją į gėlių vazoną.— Gal tau į save ir nusispjaut — bet to negalima pasakyti apie Kesidę ar tavo motiną. Jos juk kaip tik labai, tarkime, pažeidžiamos. Patogūs taikiniai.

Lyg pamiršęs sužalojimus, Čeizas žaibiškai šoko prie Deriko, užgriuvo jį ir prirėmė prie sofos atlošo.

— O dabar pagalvok tu! — suriaumojo jis; sugipsuota ranka negailestingai spaudė svainio gerklę.— Gerai pagalvok! — nuo sunkaus užgriuvusio ant jo kūno Derikui akys kone išsprogo; jam į veidą karštai alsavo Čeizas, degino žvilgsniu.— Tik pamėgink ką nors padaryti, Biukenenai, ir — prisiekiu! — tu gailėsies visą savo gyvenimą. Pažadu!

— Nagi, nagi, ramiau, bičiuli.— Derikas staiga prisiminė, kad Čeizas — invalidas, ir tiek, kad be ramento jis gerai nė nepaeina. Iš kur tą širdį stingdanti baimė, nuo kurios kraujas šąla jo gyslose? .. Iš visų jėgų pastūmęs Čeizą, spyrė pusbačiu apauta koja į nesveikąją jo blauzdą.

Čeizo veidas išbalo kaip kreida — staigus skausmas pervėrė kūną. Taip jam ir reikia!

— Nemėgink man grasinti, Makenzi! Nepamiršk — esi tik prastos kilmės niekšelis. Aš žinau, iš kokio purvo tu pakilai! Iš kailio nėreisi, kad ko nors pasiektum gyvenime, daug šypsojaisi ir tiek užpakalių nulaižei, kad sunku ir suskaičiuoti. Bet koks buvai prasčiokas, toks ir likai — maža kad įsibrukai į odinį švarką, už kurį tikriausiai suplojai daugiau, nei tavo motušė uždirbo per visus tuos metus kaip mano tėvo paklodė!

Čeizas šoko artyn, norėdamas sugriebti Deriką už gerklės, bet šis išsisukęs pakišo jam koją, ir Čeizas trenkėsi galva į sieną.

— Makenzi, tu seilius! Apgailėtinas seilius! — suriaumojo Derikas ir kad būtų įtaigiau, sodriai spjovė Čeizui į veidą.

Kesidė kone visą dieną dirbo be atokvėpio. Taip tęsėsi jau dvi savaites. Kol Čeizas lankė procedūras ar sėdėdavo kontoroje, ji dirbdavo „Taimsui".

Tarp jų su Čeizu nusistovėjo netvirtos paliaubos — juos vis dar skyrė praeitis, o ateitis atrodė labai miglota. Apie fizinį artumą negalėjo būti nė kalbos. Po to scenos, įvykusios rytą prie baseino, jiedu bijojo net netyčia paliesti vienas kitą. Antra vertus, tarp jų jau seniai, dar prieš gaisrą, atsirado bedugnė. Abu gyveno kas sau, kažko siekė vien sau. Dabar bent iš šalies žiūrint jie priminė šeimą.

Namie abu elgėsi pabrėžtinai mandagiai, iš naujo mokydamiesi pasikliauti vienas kitu, nors tai jiems sunkiai sekėsi, ir išorinė ramybė slėpė didžiulę vidinę įtampą, gresiančią dar vienu nerviniu protrūkiu. Dažnai jis paslapčiomis stebėdavo ją arba lydėdavo neramiu žvilgsniu, neįtardamas, kad jai žinomos visos jo gudrybės. O kai Kesidės nebūdavo namie, jis rausdavosi jos stalčiuose — šitai ji taip pat suprato, su liūdesiu konstatuodama, kad jis vis dar nepasitiki ja.

Tačiau blogiausia jai būdavo naktį. Kankinosi suvokdama, kad jis yra greta, kad juos skiria tik koridorius, kad greičiausiai jis, kaip ir ji, nemiega, vartosi lovoje. Kaip nepakeliamai sunku kankintis iš geismo, nuo prisi-

minimų ir apsimetinėti! Meluoti šeimai, žmonėms, vienas kitam...

— Tu teisingai elgiesi nepasiduodama, — pasakė Dena, užsukusi pas ją vieną rytą.— Santuoka — sudėtingas dalykas.

— Tikrai,— sutiko Kesidė.

— Mums irgi viskas labai susikomplikavo, — Dena sielvartingai palingavo galvą.— Ypač po to, kai tavo tėvas pripažino Vilį savo sūnumi. Ar žinai, kad jis atidavė jam kambarį viršyje? Buvusį Deriko kambarį. Tu neįsivaizduoji — aš visa drebu, kai lieku namie viena su tuo tipu.

— Vilis visiškai nepavojingas, mama.

— Tu taip manai? Na, aš nežinau! Pamenu, jis visą laiką sukiodavosi greta judviejų su Andže, slėpdavosi krūmuose, žvilgčiodavo. Vienas Dievas žino, ką jis galvojo, bet kelis kartus buvau aptikusi jį už baseino tarp rododendrų krūmų, ir sekusį akimis Andžės langą. Gal jis laukdavo, kad ji pasirodys vienomis kelnaitėmis, tik su liemenėle? Viskas taip šlykštu.— Pasiraukiusi Dena išsiėmė iš rankinės auksinį portsigarą.— Tik pagalvok — judu esate netikri brolis ir sesuo. Tai... man galva neišneša. Tai nepadoru! — ji išsiėmė cigaretę.— Atrodo, visi pamiršta, kad Vilis dalyvavo per abu gaisrus.

— Iš kur žinai?

Dena prisidegė cigaretę, užsitraukė dūmo ir sudėjusi lūpas žiedeliu išpūtė dūmų srovelę į lubas.

— Tai akivaizdu. Per pirmąjį gaisrą jis tikrai buvo — pameni, jis dar apsvilo antakius? O dėl antrojo — juk visiems žinoma, kad Vilis ten surado to Maršalo Boldvino piniginę. Policija nerado, o jis rado! Visiškai akivaizdu, kad jis ten atsidūrė anksčiau už policiją.

— Ar tik nemanai, kad tai jis abu kartus padegė? Vilis per daug... per daug geros širdies, per švelnus, kad taip padarytų. Tikiuosi, kad tu nerimtai kalbi? — Kesidė su nepasitikėjimu žiūrėjo į motiną.

— Ir dar kaip rimtai. Aš ne viena taip galvoju. Daugelis mano, kad jis tikrai gali taip padaryti. Paprasčiausia piromanija. Brangioji, juk tu nenuneigsi, kad jam tikrai kelių šulų galvoje trūksta. Jis... tiesiog nenormalus.

Tas nelaimingas atsitikimas, kai jis skendo,— tikra tragedija. Nesu tokia kerštinga, kad galvočiau, jog Dievas nubaudė Sanę už nuodėmes, tačiau... Kad ir ką sakytum, tas faktas, kad Vilis dalyvavo per abu gaisrus, verčia galvoti, jog tai nėra paprastas sutapimas, ar ne? Manau, kad tavo tėvas apsigalvos ir išsiųs Vilį į specialią įstaigą, kur šis galės gyventi kartu su tokiais kaip jis pats. Juk jam pačiam taip būtų geriau. Jis bent jau liautųsi jautęsis pasigailėtinas ir atstumtas.

— Mama, jis neatstumtas. Jis...

— Aš sudrebu vien pagalvojusi apie jį! — Dena nervingai tampė savo perlų vėrinį.— Tik įsivaizduok, ką reiškia gyventi su juo po vienu stogu. Man nemalonu tai sakyti, bet laikas kažką nuspręsti. Tai ir mano namai. Laikas pasirinkti — arba jis, arba aš.

— Bet, mama...

Denos lūpos drebėjo. Cigaretės pelenai pabiro ant grindų, bet ji to nė nepastebėjo.

— Aš tiesiog nežinau, ką daryti! — Denos akyse žibėjo ašaros.— Pastaruoju metu tavo tėvas elgiasi visai beprotiškai!

— Nusiramink. Viskas ne taip ir blogai...

— Blogai, Keside, blogai,— stengdamasi nubirinti ašaras, kad neištižtų tušas, užsikirsdama atsakė Dena.— Būti Rekso Biukeneno žmona — tikras kryžius. Tik dabar imu suprasti, kas privertė jo dievinamąją Lukreciją pakelti prieš save ranką.

21 skyrius

T.Džonas sustabdė automobilį priešais „Jūros ešerį". Jis visai nuilso beieškodamas Sanės Makenzi pėdsakų. Ėmė atrodyti, kad galimybių surasti ją — ne ką daugiau, negu pamatyti neatpažintą skraidantįjį objektą, apie kurį pliurpia senis Petersonas, neva tasai nutūpęs tiesiai jo lauke, išdeginęs žolę ir mirtinai išgąsdinęs juočkes jo avis. T.Džonas įtarė, kad Petersonas per daug įsmilęs į naminį savos gamybos gėralą, ir dar tvirtina, kad tai — alus. Tikriausiai kokie nors apdavai.

Jis pasirąžė, net pečiai sutraškėjo, ir išlipo iš automo-

bilio. „Ešeryje" du berniūkščiai, susėdę prie žaidimų automatų, užsimiršę lenktyniavo automobiliais. Dar vienas spoksojo į išdėliotų ant prekystalio žurnalų viršelius su mergaitėmis. Moteris su kūdikiu ant rankų pirko sauskelnes — kūdikis be paliovos verkšleno. Viskas kaip paprastai.

T.Džonas nusišypsojo pardavėjai Dorei Rider, maždaug penkių dešimčių metų storai kaip statinė moteriškei pabrinkusiomis kojomis ir chemikalų nudegintais ryškiai geltonais plaukais.

Užsitepęs ant riekės dešros faršo, jis paprašė garstyčių.

— Juk sakiau tau, T.Džonai: jei nori ko nors pikantiško, keliauk pas Berlį, priešais.

T.Džonas numykė. Tai buvo populiarus pokštas, nes „Pas Berlį", vietinė užeiga su spiritizmo seansais, neturėjo gero vardo ir net pats Vilsonas prisidėdavo prie to, kad ant jos durų dažniausiai kabodavo spyna.

Marinuotas svogūnas, šiek tiek daržovių, garstyčių — tokie jo priešpiečiai. Jis nusipirko butelį kokakolos — alaus darbe jis negerdavo, — „Kemel" pakelį ir kramtomosios gumos.

— *Bon apetit!* — juokais palinkėjo jam Dorė stebėdama, kaip jis atatupstas stengiasi atsidaryti duris.

— To paties ir tau.

Lauke prisimerkęs nuo popiečio saulės T.Džonas pastebėjo, kad prie Berlio užeigos trinasi keli paaugliai, ir pagalvojo, jog vėl, matyt, netrukus reikės imtis sankcijų. O gaila. Berlis buvo šaunus vyrukas, tvarkingai mokėjo alimentus trims buvusioms savo žmonos ir stengėsi nors kaip paįvairinti nuobodų šio užkampio gyvenimą. Na, ir kas, kad merginos bent kiek pakratys krūtis ir pavinksės užpakaliais? Lankytojams neleidžiama jokio familiarumo, be to, šokėjos veidus slepia grimas, jos šoka išgalvotais vardais. Berlis pats žiūri tvarkos ir gerai moka savo artistėms.

Tačiau nemalonumų vis vien pasitaikydavo, nors Berlio ketinimai būdavo kuo tyriausi. Per daug gėrimų, nuogos merginos, marga publika — daugelis kone ginklų graibstydavosi; jei dar prisiminsime agresyvų garbiojo

Spirso pamokslų beatodairiškumą, bus aišku, kodėl Berlio įstaigai beviltiškai nesisekė. Arba triukšmaudavo lankytojai, arba piktindavosi padorūs parapijiečiai. O pats T.Džonas manė, kad Berliui seniai laikas viską mesti. Tačiau šis, atrodo, šventai tikėjo, jog pats Visagalis paliepęs jam teikti vietos gyventojams reginių.

Spirsas iš sakyklos galėjo kaip įmanydamas svaidytis prakeiksmais, rengti protesto žygius ir smerkti nepraustaburnius, bet T.Džonas žinojo, kad dažnas pastoriaus parapijietis, paprastas mirtingasis, sekmadienio rytą galuojasi pagiriodamas, iš vakaro per daug atnašavęs pusnuogių merginų kompanijoje...

Kramtydamas savo sumuštinį, T.Džonas susimąstęs apsidairė. Šiandien jį mažiausiai domino Berlio įstaiga — jau kone du mėnesius jam rūpėjo įminti mįslę, susijusią su Biukenenų lentpjūvės gaisru. Bylos eigą kontroliavo Floidas Dodsas, jis laukė rezultatų, tikėdamasis blogiausiu atveju kai ką paversti atpirkimo ožiu, jei T.Džonas nesuras tikrojo kaltininko. Bet T.Džonas kol kas niekuo negalėjo jo nudžiuginti.

Pamišusios seniokės — net tos neįstengė surasti. Tokios mintys jį slėgė. Prakeikimas! Sanė visus apvyniojo aplink pirštą. Net šunis apgavo. Policija paleido į mišką jos pėdsakais porą pėdsekių toje vietoje, kurią nurodė vietiniai vaikigaliai,— jie dievagojosi matę seną raganą laukymėje. Prieš tai šunims buvo duota pauostyti naktinius marškinius, paimtus iš įstaigos, kurioje Čeizas buvo įkurdinęs savo motušę. Šunys lyg paklaikę ėmė lakstyti ratais ir baisiai kaukti, bet pėdsakų taip ir nerado. Sanė tarsi būtų išgaravusi, kaip ir dera raganoms, kurioms žmonės ją ir priskyrė. Gal vienas iš tų ateivių, apie kuriuos vapėjo senasis Petersonas, pasigriebė ją ir nusitempė į kitą visatos kraštą? T.Džonas įtarė, kad ta Sanė Makenzi anaiptol ne tokia jau pamišėlė. Tiesiog daug gudresnė už visus tuos, kurie bergždžiai stengiasi ją surasti.

Šiaip ar taip, padegimo ir žmogžudystės byla tebebuvo neatskleista.

Visi turėjo alibi. Senieji Biukenenai ilsėjosi Palm Springse, Derikas ir Felisitė sėdėjo namie su vaikais. Sanė —

savo beprotnamyje, o Vilis girtavo mieste. Daug kas jį matė Berlio užeigoje. Tik Kesidė buvo namie viena; ji tvirtino visą vakarą dirbusi prie kompiuterio.

Tačiau ją įtarti buvo nelengva. Ir visai ne todėl, kad visa jos povyza skatino pasitikėti, tikino save T.Džonas, tiesiog ji iš tikrųjų nepanaši į žmogų, kuris galėtų sudeginti tikro tėvo turtą.

— Imi ištižti, Vilsonai, — sumurmėjo T.Džonas baigdamas sumuštinį.

Jis nusišluostė lūpas servetėle, išmetė popierinę lėkštę į kupiną šiukšlių kubiliuką ir sėdo prie vairo. Byla stūmėsi į priekį sunkiai. Dodsui tai nepatiko. Nepatiko nė T.Džonui.

Iš Aliaskos plaukė vis nauji informacijos apie Maršalą Boldviną trupiniai, ir Vilsonas akylai sekė kiekvieną Makenzių ir Biukenenų žingsnį, tikėdamasis, kad jie kur nors apsižioplins. Tačiau iki šiol jis tuščiai stengėsi; jam nesisekė pagauti ką nors iš šeimos akivaizdžiai meluojant. Jo žmonės tikrino vietos ligoninių ir klinikų archyvus, ieškodami įrašų apie tai, ar Brigas Makenzis nesusižeidė vaikystėje, juk randas galėjo likti ant kūno: sunku patikėti, kad toks pramuštgalvis kaip Čeizo brolis nieko vaikystėje nesusilaužė, jam kadaise niekur neprireikė poros siūlių. T.Džonas norėjo palyginti senus įrašus su Boldvino lavono apžiūros rezultatais. Kol kas nieko paguodžiamo — atrodė, kad Brigo ligos apsiribojo sugurinta nosimi ir pora mėlynių.

„Kad jas kur",— tylomis nusikeikė T.Džonas.

Kadaise jis pavydėjo turtuoliams. Jo tėvas, smulkus fermeris, nuolat drebėdavo dėl savo žemės sklypelio, motina nuo ankstaus ryto iki nakties nesudėdavo rankų, ir T.Džonas, vyriausiasis iš šešių vaikų, tikėjo, kad viską lemia pinigai. Dabar jis nebebuvo tuo įsitikinęs. Juo daugiau patyrė apie Biukenenų šeimą, turinčią tiek kapitalo, juo tvirčiau tikėjo gyvenime nematęs tokių nelaimingų žmonių.

Atplėšęs „Kemel" pakelį, T.Džonas nejučia pastebėjo, kad pradėjus tą painią bylą atsinaujina jo aistra rū-

kyti; jis užsirūkė ir giliai užsitraukęs su malonumu pajuto, kaip plaučiuose pasklinda dūmai. Nieko, kai byla bus baigta, vėl bus proga mesti rūkyti — duoti atokvėpį plaučiams.

* * *

Kesidė įėjo į vidų. Iš Čeizo kambario sklido vandens pliuškenimas. Ji įsivaizdavo, kaip Čeizas mėgina nusiprausti nesušlapdamas gipsinio tvarsčio. Kiek kartų ji siūlė jam savo pagalbą, bet jis atsisakydavo, nenorėdamas pasirodyti jai nuogas, tarsi būtų bijojęs padaryti nepataisomą klaidą suartėdamas su ja.

Ji numetė rankinę ir raktus ant virtuvinio staliuko ir ryžtingai nužingsniavo koridoriumi. Pagaliau argi ji nėra jo žmona? Ji turi teisę žiūrėti į jį ir lytėti jį tiek, kiek širdis geidžia. Ją išvargino kvailas žaidimas, nuolatinis pojūtis, jog braunasi į asmeninį jo gyvenimą.

Kesidė nesiteikė net pabelsti — tiesiog pasuko rankeną, slapta džiaugdamasi, kad jis neužsirakino. Nė akimirkos nedvejodama, ji žengė į kambarį. Pro atidarytą langą dvelkė šiltas vėjelis. Vonios durys buvo praviros, ir buvo matyti nuo garų aprasojęs veidrodis virš kriauklės. Duše kliokė vanduo, dusliai bumbsėjo krisdamas muilas, ir jį pakeldamas Čeizas kad kartą negarsiai keiksnojo.

Tikriausiai pamatęs ją jis duos pylos. Nusispjaut! Jos širdis ėmė pašėlusiai spurdėti, ir ji prisėdo ant lovos kraštelio. Jo lovos. Kurios jis taip atkakliai nenorėjo dalytis su ja. Staiga jai toptelėjo mintis — jeigu taip nusirengtų ir šmurkštelėtų po antklode, Čeizas išeis iš vonios ir pamatys ją nuogą, pasirengusią atsiduoti jam. Tačiau ji tuojau pat nuginė šalin tą beprotišką mintį. Nežinia, kaip jis reaguotų į tokį triuką.

Staiga vonioje pasidarė tylu. Lyg pakerėta Kesidė sėdėjo sulaikiusi kvapą, įsmeigusi akis į duris ir jau imdama gailėtis neapgalvotai pasielgusi. Pagaliau tarpduryje pasirodė Čeizas. Aplink klubus buvo apsijuosęs rankšluostį. Iš netikėtumo jis stabtelėjo, ir ji spėjo labai gerai įsižiūrėti į drėgnus juodus jo plaukus, šiek tiek pasigarbanojusius ties smilkiniais, žvilgantį pilvą su ryškiai iški-

lusiais kietais raumenimis, tamsių plaukų žiedelius ant plačios krūtinės. Ir jokių tvarsčių — jis net neperspėjo jos, kad tą dieną nuo rankos bus nuimtas gipsas.

Kesidė tiesiog rijo jį akimis, tarsi jau nebebūtų tikėjusis pamatyti vyrą gyvą ir sveiką: tik mirtinas blyškumas, nebesugipsuotos rankos sausumas ir vis dar sugipsuota koja priminė jo patirtas žaizdas.

— Kokio galo tau čia reikia?

— Nieko. Tiesiog laukiu tavęs.— Ji stengėsi dėtis nesutrikusi, bet slopesnis balsas išdavė jaudinimąsi.— Tu nepasakei, kad eini pas gydytoją, kad...

— Aš maniau, kad mudu vienas kitą supratome. Tame kambaryje nesilankoma...

— Aš tavo žmona, Čeizai, — įsikarščiavusi atrėžė ji.— Šiuose namuose nėra užraktų ir plieninių grotų. Nėra skląsčių ir raktų ryšulio. Nėra pasienio ruožo tarp tavo ir mano teritorijos. Mes čia gyvename drauge!

— Pastaruoju metu man atrodydavo, kad ta aplinkybė tave nelabai džiugina.

— O gal aš pakeičiau savo požiūrį? — jos širdis pašėliškai daužėsi, ir kažkoks šeštasis jausmas šnibždėjo jai, kad privalo būti atkakli, jei nori jį išlaikyti. Kitaip...

— Na, o jei mano požiūris liko toks pat?

Bet ji juk prisimena, kokia geidžiama buvo jam tada, prie baseino. Jis meluoja. Ji priėjo prie jo ir nenukreipdama žvilgsnio tarė:

— Anksčiau tavęs nereikėdavo įkalbinėti, Čeizai. Niekada. Tu suprasdavai mane iš pusės žodžio. Prisimink, koks švelnus ir meilus būdavai anksčiau, pirmaisiais metais...

— Aš nenoriu to klausytis,— iškošė jis pro dantis.

— Nejaugi viską pamiršai?

— Tai buvo seniai.

— Ne taip ir seniai,— tarstelėjo ji spigindama jį akimis.

Čeizas sunkiai atsiduso:

— Daug kas pasikeitė nuo to laiko.

— Ne, Čeizai, tai mes pasidarėme kitokie. Tu ir aš. Tu užsikapstei savo darbuose, o aš — aš tiesiog stengiausi į nieką nekreipti dėmesio. Ir mudu abu kalti, kad

tapome abejingi vienas kitam. Atėjo laikas pagaliau ištirpdyti tą ledą.

— Ką, tiesiog dabar? Čia?

— Taip! — Kesidė iššaukiamai žiūrėjo į jį; ji stovėjo taip arti, kad būtų pakakę ranką ištiesti, ir... — Manau, jog laikas.

— Aš luošas,— tarė jis, ir jo kakta nuslinko šešėlis.— Net jei tu pamiršai, tavo broliukas gali priminti.

— Tu nesi luošas. Tu mano vyras.— Žengusi dar žingsnį, ji pajuto dvelkiantį nuo jo gaivų muilo kvapą.— Ak Čeizai... — Užsimerkusi ji uždėjo delną jam ant peties.

Čeizas nemėgino atšlyti.

— Tik apkabink mane,— sušnibždėjo ji, visa palinkdama į priekį, ir pajuto, kaip jis įsitempė tarsi trokšdamas atsikratyti ūmai pasklidusių apžavų.

— Aš negaliu...

— Prašau tavęs!

— Dieve mano, Keside, ką čia išdarinėji?

Dar akimirka — ir ji pajuto jo rankas ant savo nugaros.

— Taip, taip! — murmėjo ji nuberdama bučiniais jo kaklą. Jis sudejavo ir apglėbė ją. Jai persidavė jo virpėjimas. Jis palenkė galvą ir įsisiurbė į jos lūpas godžiu bučiniu, nuo kurio jai užgniaužė kvapą. Pajuto nebegalinti ilgiau tvardyti geismo ir apsivijusi rankomis jo kaklą prisiglaudė su visa neišveikvota aistra.

— Kese, pagalvok...

— Nieko negalvok, Čeizai. Duok valią jausmams, — sušnibždėjo ji jam į ausį. Jis bučiavo ją, o rankos lėtai slydo šilko palaidinuke tol, kol apmirė ties krūtine.

Ji sudejavo ir dar tvirčiau prisiglaudusi prie jo ėmė bučiuoti jo akis, lūpas, kaklą. Palaidinukė nuslydo, apnuogindama petį su nusmukusia nėriniuotos liemenėlės petnešėle, ir šiurkštūs jo delnai glamonėjo nuogą jos krūtį.

— Keside, Keside,— lyg per sapną girdėjo ji.

Jai pasirodė, kad jis vis dar abejoja ja, ir ji dar tvirčiau apsivijo rankomis.

— Tylėk. Tik mylėk mane.

Ūmai jis kimiai sudejavo ir stumtelėjo ją į lovą — savo lovą. Jo veidas apniuko.

— Aš negaliu! Ne dabar...

Ją apėmė skaudus nusivylimas ir gėda.

— Kas yra, Čeizai? — drebančiu balsu paklausė ji.— Pasakyk, kodėl vengi manęs...

Bet jis jau atgręžė jai nugarą ir ėmė vilktis marškinius, pykdamas, kad negali pataikyti į rankoves. Rankšluostis nukrito ant grindų, šmėstelėjo nuogi sėdmenys. Čeizas akimirksniu užsimovė glaudes ir ėmė triūsti prie džinsų — sugipsuota koja niekaip nenorėjo linkti. Jis vos nepargriuvo, nusikeikė ir atsišliejo į sieną, kad išlaikytų pusiausvyrą.

— Tau visiškai nebūtina rengtis.

— Juk negaliu vaikščioti namie nuogas!

Pagaliau jis apčiuopė užtrauktuką ir piktai plėštelėjo jį į viršų.

— Šį tą turiu tau,— staiga pareiškė jis.

— Ką tokį? — abejingai paklausė ji.

— Apsaugą.

— Kas per apsauga?

— Gera apsauga. Nuo tavo šeimos.

— Nuo mano šeimos? Nagi, dėstyk.

Čeizas mikliai susitvarkė diržą; jis pyko ant jos, ant savęs, ant viso pasaulio.

— Argi dar negirdėjai?

— Apie ką?

Čeizas paniekinamai numykė.

— Nejaugi Felisitė, šita gandonešė, tau nespėjo paskambinti? Nors... gal ji dar nepasikalbėjo su Deriku. Vakar mudu su tavo broliuku susikibome. Kontoroje. Trumpai tariant, jis grasino mudviem abiem.

— Derikas? Jis negalėjo...

— Galėjo, Keside. Vakar aš pasikviečiau jį į savo kabinetą. Norėjau pagąsdinti. Pasakiau, kad nujaučiu, jog jis prikišęs nagus prie gaisro.

— Derikas? Bet jis buvo namie, su Felisite...

— Galbūt, bet ne visą laiką. Aš pats mačiau jį lentpjūvėje prieš pusvalandį iki gaisro.

Ji išgąstingai žiūrėjo į jį, nežinodama, ką ir galvoti.

— Tu pranešei Vilsonui?

— Dar ne. Šitai aš prisiminiau visai neseniai: kažkas negerai su atmintimi... Gydytojas sako, kad sutriko mano gebėjimas sutelkti dėmesį į tai, kas svarbiausia. Matyt, to epizodo aš nelaikiau reikšmingu.

— Man atrodo, kad tavo atmintis nesutriko.— Kesidė nepasitikėdama pašnairavo į vyrą.

— Ir aš taip maniau. Iki vakardienos. Tačiau netgi dabar nieko negaliu pasakyti Vilsonui, nes nenoriu pasirodyti kaltinąs nepamatuotai. Tiesa, apkaltinau jį išeikvojimu.

Kesidė savo ausimis netikėjo.

— Privalai apie tai pranešti policijai.

— Taip ir padarysiu,— tarė jis neatitraukdamas nuo jos akių.— Kai ateis laikas.

— Ką tau pasakė pats Derikas? — ji negalėjo įsivaizduoti, kad jos brolis galėtų sudeginti lentpjūvę... nužudyti žmogų... Nors kodėl gi ne? Jis visada buvo žiaurus, visada manė, jog aplinkiniai turi sukurti jam gražų gyvenimą, kad Felisitė bet ką dėl jo padarytų. Juk ji iš tikrųjų ryžtųsi melagingai liudyti, kad tik nuslėptų tą faktą, jog jos vyras — žudikas. Ji krūptelėjo taip pagalvojusi.

— Kol kas Deriko viršus. Jis net palaikė mano fizionomiją spjaudykle...

Kesidė kone užduso iš pasipiktinimo.

— Tu manai, kad jis gali...

— Nežinau. Bet aš neketinu pasiduoti be mūšio. Eime, kai ką parodysiu tau.— Jis metė jai savo sportinę striukę, ji apsivilko ir įkandin jo išėjo į kiemą, kur jis jau laukė jos greta naujo sunkvežimuko. Jis atidarė dureles, ir iš kabinos liuoktelėjo rūpestingai prižiūrimas vokiečių aviganis.— Ramiai! — paliepė Čeizas, ir šuo sustingo vietoje.— Susipažink, Keside. Tai Raskinas.

Kesidė nejučia prajuko, pamačiusi į ją nukreiptą šviesių gintarinių akių žvilgsnį.

— Jūs turite gerai susidraugauti, o jau Raskinas pasirūpins, kad niekas čia neslampinėtų be mūsų žinios.

Žvilgtelėjusi į laikrodį ir širdyje iškoneveikusi vyrą, Felisitė įėjo į dukters kambarį. Andžela alsavo lygiai ir giliai, ir buvo galima pagalvoti, kad ji miega angelo miegu. Tačiau langas buvo pravertas. Felisitė iškart suprato, kad kažkas negerai. Lyg šnipė ji prisėlino prie Andželos lovos ir atmetė antklodę. Brangusis jos kūdikis gulėjo su visa ekipuote: su džinsais, marškinėliais, kroso bateliais.

— Aš žinau, kad tu nemiegi. Norėjai patyliukais išsmukti iš namų į pasimatymą su tuo Katleriu? — sunkiai atsidususi Felisitė susmuko į krėslą prie lango; Andžela tylėjo vis dar dėdamasi mieganti.— Gali apsimetinėti, kiek lenda,— aš vis vien sėdėsiu čia visą naktį ir pasirūpinsiu, kad neišeitum iš namų.

— Mama, velniai rautų, kiek galima?..

— Nedrįsk storžieviškai kalbėti su manim.

Andžela staigiai atsisėdo ir atmetusi nuo kaktos tamsius plaukus pareiškė:

— O tu nedrįsk vadinti Džeremio „tuo Katleriu". Kuo jis tau neįtiko?

— Jis tau ne pora. Nepamiršk, kad priklausai Biukenenų šeimai!

— O man nusispjaut!

— Liaukis! Dar vienas storžieviškas žodis — ir aš tau užtikrinsiu tokį gyvenimą, kad dienos šviesos nematysi, ką jau ten tą Katlerį!

Pasipūtusi Andžela su neapykanta žiūrėjo į motiną.

— Neturi teisės man uždrausti!

— Tu taip manai? — Felisitė negalėjo leisti, kad jai nurodinėtų šešiolikmetė mergiūkštė.— Aš pasamdysiu detektyvą ir pasirūpinsiu, kad kiekvienas tavo žingsnis būtų nufotografuotas. Tegu tas paršas tik išdrįsta nors pirštu prisiliesti prie tavęs — aš tuoj pranešiu policijai. Ar nori, kad tavo draugužis būtų apkaltintas išprievartavimu? Šitai aš jam garantuoju!

— Tu neišdrįsi!

— Ir dar kaip išdrįsiu, Andžela. Esi mano duktė, ir aš nieko nepagailėsiu, kad apsaugočiau tave nuo klaidos.

— Džeremis ne klaida!

Felisitė suprato, kad Andžela samprotauja kaip naivus vaikas. Jos metų būdama, ji pati manė, jog Derikas jai —

viskas. Skirtumas tik tas, kad Derikas priklausė Biukenenų šeimai ir jo socialiniam statusui nieko netrūko.

— O jei aš pati pranešiu policijai?

Felisitės širdis nusirito į kulnus.

— Ką praneši?

Jos dukters akys priešiškai žybtelėjo.

— Mat aš šį tą žinau apie mūsų tėtuką,— pareiškė Andžela taip išdidžiai ir piktdžiugiškai, kad Felisitei nugara nuėjo pagaugais.

— Ką... ką tu žinai? — nustėrusi iš siaubo paklausė ji.

— Nepasakysiu! Paslapčių aš neparduodu, mamyte. Bet jei tu nors žodelį pasakysi prieš Džeremį, aš atsilyginsiu tuo pačiu.

— Tu maža...

— Atsargiau su žodžiais, mama! — Andžela atvirai tyčiojosi iš motinos, nuoširdžiai džiaugdamasi taip šauniai ją suvysčiusi.

— Nesuprantu, ką tu čia tauški.

— Puikiai viską supranti, mamyte. O dabar — kodėl negalėtum palikti manęs ramybėje? Apsimesk, kad viskas gerai,— tavo duktė namie, ilsisi, kad rytą, kupina naujų jėgų, galėtų eiti į mokyklą.

— Aš neleisiu tau susitikinėti su tuo niekšu!

— Dar ko! Kartoju: jeigu tu tuojau pat nepaliksi manęs ramybėje, mūsų tėveliukui bus riesta. Įsivaizduoji, kokia grėsmė iškils brangiajai tavo reputacijai?

— Andžela, aš nesileisiu šantažuojama.

— Leisies. Tave šantažuoja jau daug metų — esi pratusi.

Felisitė sudrebėjo iš pykčio. Prišokusi prie lovos, ėmė įnirtingai purtyti Andželą už pečių. Paskui atsivėdėjo ir šveitė dukteriai skambų antausį. Andžela aiktelėjo ir atšokdama trenkėsi galva į lovos galą.

— Maita! — suriko mergiūkštė.— Prakeikta maita!

Dar vienas antausis — taip suskaudo ranką, kad Felisitė net pasiraukė. Andžela pasileido žliumbti. Akimirksniu išgaravo visa jos puikybė, o akyse sustingo siaubas.

— Užsimiršti, Andžela,— iškošė motina pro dantis.—

Tu net nesupranti, į ką pasikėsinai! Draudžiu tau matytis su tuo vaikigaliu — ir baigta. O rugsėjo mėnesį važiuosi į Portlendą, į Šventos Teresės internatą. Ten dar liko kelios globotojos vienuolės, jos įkrės tau proto.

Felisitė išdidžiai pakelta galva išėjo iš kambario. Širdyje jai buvo neramu. Nė karto dar ji nebuvo pakėlusi rankos prieš dukterį, ir dabar bloga darėsi vien pagalvojus, kad gavo iki to nusileisti.

Teisėjas Koldvelas dievino savo dukterį, tačiau retsykiais, lyg tai būtų savaime suprantamas dalykas, negailestingai apkuldavo plaukų šepečiu. Taip tęsėsi kone iki pat Felisitės ir Deriko vedybų.

Tai, kad tėvas pėrė kailį, sukėlė visiškai nelauktą efektą. Felisitė prisiekė niekada nevartoti fizinės jėgos, nors ir kaip nusikalstų jos vaikai. Bet kartais gyvenimas priverčia mus ryžtis sunkiems sprendimams, kai reikia nusižengti savo įsitikinimams. Tai ir buvo toks atvejis. Tegu tik Andžela dabar pamėgins paspruktí pas tą spuoguotą nelaikšį Džeremį Katlerį — ar kuo ten jis vardu,— ir ji labai pasigailės taip pasielgusi.

Felisitė pati žinojo, ką gali padaryti moteris dėl vyro. Ji buvo žeminama, maišoma su purvu; ji žinojo, ką reiškia gyventi nuolat bijantis; jai teko patirti tokį skausmą, pavydą ir neapykantą, kad jos siela pajuodo. Bet ji ištvėrė, pasiekė savo tikslą. Tai nejaugi ji nesusitvarkys su tokiu pienburniu kaip minėtasis Džeremis Katleris?

— Paskambinsi? — ištarė švelnus moters balsas už Deriko nugaros, kai jis pigaus motelio, kurio fasadas buvo atsuktas į Vilamit Riverį, laiptais leidosi prie automobilio. Jis nevalingai atsigręžė — ji stovėjo tarpduryje basa, visi jos drabužiai buvo tik juodo šilko triko. Iš pažiūros jai galėjai duoti ne daugiau kaip šešiolika metų. Vešlūs kaštoniniai plaukai, mėlynos akys ir kerinti šypsena priminė jam Andžę, jo seserį. Ji buvo vardu Dona.

— Aš pagalvosiu.

— Na, Derikai, juk prižadėjai paskambinti.

— Juk aš užmokėjau, ar ne? — jis nuleido šoninį stiklą — kabinoje buvo nepakenčiamai tvanku.

— Aš tai darau ne dėl pinigų,— įžeistu tonu pareiškė ji.

— Suprantama,— atitarė jis.

— Tai darau, nes myliu tave.

Kvaiša! Ją galėjo nugirsti visi, ką dabar kankina nemiga tame pasmirdusiame blakyne, kuris tituluojamas „moteliu". Naktis, pirma valanda, visi langai atdari... Jis suirzęs įkišo raktelį ir įjungė variklį.

— Na, ir gerai. Juk dar turi miltukų, tiesa?

— Dėl to nesirūpink. Tik paskambink.

Derikas nejučia ilgiau sulaikė įbestą į ją žvilgsnį, kai ji nerūpestingai atmetė nuo kaktos plaukų sruogą; vienas petys šiek tiek nuleistas, kad galėtum matyti mažą standžią krūtį. Žodžiu, Dona atrodė itin pikantiškai.

— Gerai,— pažadėjo jis, puikiai suvokdamas, jog Felisitė užmuš jį, jei tik sužinos, kad vyras susidėjo su mergše, tinkančia jam į dukteris. Juoba kad ta kekšė tokia panaši į jo seserį. Taip, jeigu ta mergšė įskųs jį policijai, jis turės didelių nemalonumų. Bet ji nepadarys to. Ji mėgsta brangius niekučius, mėgsta gražiai rengtis ir juk neatsisakys ji savojo naujutėlio dailučio *auto*.

Jos motušė Lorna buvo dukters dalininkė ir retsykiais, kai Dona negalėdavo, net pavaduodavo ją. Derikas nebuvo to ydingo ryšio iniciatorius, bet ir neprieštaravo. Žinoma, Lorna ne tokia jauna ir nuoširdi kaip duktė, užtat ji neleisdavo jam nuobodžiauti ir niekada neieškodavo žodžio kišenėje. Jei pasitaikydavo Derikui atvažiuoti prastos nuotaikos, ji, pasitelkusi nepaprastą fantaziją ir išradingumą, griebdavosi neįtikėtinų išmonių, kad išjudintų jį; pasirodydavo jam egzotiškiausiais apdarais, apsivilkusi lyg ir liemenėles su skylėmis speneliams, užsimovusi kelnaites su iškirpte intymiausioje vietoje ir apsijuosusi odiniais diržais su metalinėmis kniedėmis. Ji erzindavo jį kutendama plunksnele ir žadindama snaudžiantį jo geidulingumą, čaižydavo žaliaminės odos vytiniu, versdama raitytis iš skausmo.

Tiesa, Lorna negalėjo pasigirti švelnia oda ir labai buvo linkusi pilnėti, jos strėnos apteko taukais, o milžiniškos krūtys, kurias puošė kolibrius vaizduojanti tatuiruotė, priminė kalnagūbrius. Vietoj to triumfuojančio kū-

no Derikas mieliau rinkdavosi jauną, dailų Donos kūną, jos kietus kaip riešuto puselės sėdmenis ir stiprias šlaunis, kuriomis ji suspausdavo jo šlaunis ir galėdavo neatleisti valandų valandas. Jam geismą sukeldavo mažos dailios krūtys, ypač kai Dona, apglėbusi jas delnais imdavo rangytis prieš jį lyg šokdama, speneliais paliesdama jo lūpas.

Vieną vakarą Dona pasakė nenorinti dangintis į kažkokį motelį, verčiau pasiliksianti namie. Deriką nelabai viliojo tokia perspektyva — butukas gana skurdus, beto, jis manė, kad jai malonu, kai jie apsistoja geruose viešbučiuose, kur galima užsisakyti vakarienę į numerį. Prirūkytuose kambariuose buvo trošku; iš virtuvės sklido kažkoks rūgštus, apkartęs kvapas. Bet Dona atrodė tokia gundanti — su suknele, kokiomis vilki tik visai mažos mergytės, plaukai surišti į „uodegėles",— ir jis nebesiginčijo. Ji nusitempė jį paskui save į miegamąjį, ir jis ilgai negalvojęs metė ją ant lovos. O paskui, įdomiausioje vietoje, įėjo jos motina. Iš pradžių tylėdama stebėjo juos, paskui žengė artyn, palinko virš jo ir purtydama ciklopiškas krūtis su pritvinkusiais spenelių gūbriais nesivaržydama pasiūlė:

— Pamėgink, lyžtelėk, meiluti.

Jis palaižė jos grožybes ir pajuto kažkokį keistą skonį burnoje.

— Tai tikras kokainas, širduk, ne koks nors sirupas. Nesivaržyk, tau patiks.

Ir tada jis lyg išalkęs ėmė godžiai bučiuoti jos krūtis, kol Dona, raita ant jo, stengėsi kaip įmanydama; ji buvo be jokių drabužių, tik su kaspinais plaukuose ir ant kojų čiurnų.

— Dar, dar, bernužėli! — tai buvo netgi ne šauksmas, o veriamas spiegimas.

Jam pasirodė, kad tuojau trūks nugarkaulis arba jis uždus nuspaustas Lornos lašinių. Paskui, vos nepaspringęs milžinišku speneliu, jis mėšlungiškai trūktelėjo ir pajuto, kaip iš jo trykšta sperma. Seniai taip nebuvo įkaitintas. Prakeiktieji milteliai veikė puikiai: visi jo pojūčiai nepaprastai sustiprėję, o viskio, kokaino ir moteriš-

ko kūno gausos aptemdytas protas nebesuvokė, kas čia dedasi.

Paskui Lorna pasiūlė jam pauostyti. Derikas visada stengėsi laikytis toliau nuo narkotikų, bet dabar jį buvo apėmusi tokia ekstazė, kad nė negalvojo atsisakyti. Nuo to laiko nė per vieną susitikimą nebeapsiėjo be narkotikų, o seksas trise plačioje, su baldakimu Lornos lovoje tapo įprasčiausiu dalyku.

Tą vakarą viskas buvo kitaip. Dona sutiko važiuoti su juo, ir jis gavo iš jos viską, ko geidė,— netgi su kaupu. Tačiau nežinia kodėl nerimavo, tarsi jausdamas, kad ji kažką slepia nuo jo.

Tu sergi, Biukenenai. Tai, ką tu darai, yra iškrypimas. Juk ji dar kūdikis.

Koneveikdamas save, Derikas įjungė radiją — pasiklausys žinių arba „kantri", kad kaip nors apramintų sąžinę. Tačiau nuskambėjo senas rokenrolas.

Derikas pašiurpo — dainos, senos Elvio dainos garsai, nunešė jį atgal į praeitį, į tą tolimą naktį, kurios įvykius jis stengėsi pamiršti. *Love me tender, love me true...*

Jis buvo septynerių metų. Kartą susapnavo košmarą; išsigandęs nubudo ir pašaukė mamą. Ji neatsiliepė. Šniurkščiodamas nosimi ir stengdamasis nuryti ašaras, jis juodžiausioje tamsoje nutipeno iki jos miegamojo ir pasibeldė į duris. Bet niekas neatsakė.

— Mama, mamyte! — subliuvo jis ir pastūmė duris; jos buvo neužrakintos. Lova paklota, ir nors buvo vėlyva naktis, motinos jis niekur nepamatė, nei gretimoje su miegamuoju drabužinėje, nei vonioje. Jis jau ketino bėgti į tėvo kambarį, tik staiga išgirdo girdėtą melodiją — tai buvo jos mėgstama daina, Elvio daina,— ir nuėjo į tą pusę, iš kur sklido garsas; jis kažkodėl sklido neiš svetainės, o kažkur iš koridoriaus galo, kur buvo durys į garažą. Grindimis lyg ruda gyvatėlė rangėsi ilgintuvas — anksčiau niekada čia jo nebuvo matęs.

Mėšlungiškai rydamas ašaras, Derikas lyg pakerėtas ėjo ten, kur liejosi muzika.

— Mama! — stingdamas iš siaubo, jis slinko nugara palei sieną. Atrodė, kad kažką pikta slepia tas per grin-

dis nutįsęs laidas. Daina staiga nutrūko, ir name įsiviešpatavo tyla — tik kažkur vienodai burzgė variklis.

— Mama!

Elvis vėl užtraukė tą pačią dainą, ir tuomet Deriko dėmesį patraukė plyšys ties garažo durų apačia — maža skylutė, kurioje pradingo ilgintuvo laidas.

— Mama! Tėte! — pašaukė jis pajutęs išdžiūvusia burna kylantį šleikštulį; iš visų jėgų užgulė duris — į koridorių kamuoliais ėmė virsti dūmai. Jo širdelė ėmė pašėlusiai spurdėti, visiškai nebuvo kuo kvėpuoti. Pro išmetamųjų durų rūką jis išvydo ant serviravimo staliuko padėtą naujutėlį jų magnetofoną. Apmirusia širdimi prisiartino prie matiniu naujų dažų žvilgesiu tviskančio automobilio, kurį tėvas padovanojo motinai per gimimo dieną, ir pamatė ją — ji sėdėjo priekinėje sėdynėje, galva buvo nuleista ant vairo. Mėgino atidaryti dureles, bet jos neatsidarė. Dusdamas ir verkdamas jis ėmė daužyti kumštukais į stiklą.

Muzika trenkė taip garsiai, kad jis vos girdėjo savo paties balsą; dūmai skverbėsi į plaučius.

— Mama! Mama! Atsibusk! — rėkė jis.

Ji nepajudėjo; nuo aitrių dūmų ir gyvuliškos baimės berniukui upeliais sruvo ašaros. Derikas vis dar trankė kumštukais į stiklą, kai garažo durys plačiai atsivėrė; žvilgtelėjęs per petį jis pamatė tėvą — mirtinai išblyškusiame veide sustingo nuostaba, kaklaryšis persikreipęs, plaukai pasišiaušę.

— Kas čia darosi? Derikai, ką čia veiki... Lukrecija?

Rekso akyse tvyrojo neapsakomas siaubas.

— Ne! Dėl Dievo meilės! Tik ne tai...

Jis kaip pašėlęs šoko prie automobilio ir patraukė už rankenos, paskui drebančiomis rankomis ėmė vartyti raktus, o neradęs tinkamo griebė nuo lentynos plaktuką ir ėmė daužyti juo stiklą — į visas puses pažiro šukės.

— Lukrecija! Mano meile, ką gi tu padarei? Ką aš padariau?..

Įkišęs ranką pro langą, jis pakėlė saugiklį, paskui atidarė dureles, išjungė variklį ir ištraukė iš automobilio be-

jausmį žmonos kūną. Gimtadienio dovana tapo jos katafalku.

— Ne! — suriaumojo Reksas perrėkdamas graudulingą Elvio dainavimą. Jis išnešė ją į kiemą ir atsargiai paguldęs ant žolės pripuolė prie praviros burnos, tikėdamasis įkvėpti jai gyvybę.— Skambink į policiją!

Derikas tarsi prišalo vietoje.

— Velniai griebtų, Derikai, skambink į policiją!

— Aš... ne... nežinau kaip...— Deriko lūpos drebėjo.— Tėte, aš ne...

— Dėl Dievo meilės, Derikai! Paskambink budėtojui, pasakyk, kad siųstų greitąją pagalbą į Biukenenų namus Biukenen Leine.

Derikas konvulsiškai atsikvėpė.

— Aš... aš... Tėte, ar mama mirs?

Rekso veidas staiga pasidarė kažkoks susvetimėjęs.

— Ne, jeigu tu tuojau pat iškviesi greitąją. Paskubėk.

Nejausdamas net žemės po kojomis, Derikas nulėkė namo. Gavo palypėti ant kėdės, kad pasiektų pakabintą virtuvėje prie sienos telefoną. Jis surinko nulį ir tik tada pajuto apsišlapinęs — blauzda tekėjo plonytė srovelė.

— Prašau iškviesti greitąją pagalbą, kad jie išgelbėtų mano mamą,— springdamas ašaromis, sumurmėjo jis, bet moteris kitame laido gale nieko neišgirdo, išskyrus raudojimą.— Ji miršta! Ji miršta!..

Netgi dabar, po kelių dešimtmečių, jį apimdavo neaiškus nerimas, kai prisimindavo tos baisios nakties įvykius. Deriką visaip įtikinėjo, kad jis nesąs kaltas neįstengęs pasakyti adreso — ko norėti, jis buvo tik mažas vaikas,— pats Derikas taip ir neatleido sau to, kas atsitiko. Neatleido jam ir tėvas. Nuo tos dienos Derikas pajuto, jog tėvas pasikeitė: sūnus nebebuvo jam visų svarbiausias. Jis ėmė rūpintis tik dukterim — tikslia motinos kopija.

Derikas nesąmoningai stengėsi susigrąžinti tėvo palankumą, patraukti jo dėmesį kokiais nors poelgiais — tiek gerais, tiek blogais. Atrodo, kad blogi turėjo didesnį efektą, o ką jau kalbėti apie tai, kad jie daug lengviau sekėsi. Nors iš jo vis dar buvo tikimasi parengti Rekso

Biukeneno įpėdinį, ankstesnės tėvo meilės jis neberegėjo. Nebebuvo to dievinimo, kuriuo jį anksčiau apsupdavo Reksas ir Lukrecija. Tą pačią naktį, kai Dievas pasiėmė iš Deriko Biukeneno motiną, jis neteko ir tėvo.

22 skyrius

Osvaldas Svinis patvirtino Kesidės būgštavimus. Maršalas Boldvinas neturėjo jokios praeities. Nebuvo nei vaikystės, nei paauglystės, nebuvo pirmosios meilės — apskritai nė velnio nebuvo. Nebuvo nei tėvų, nei malonios senelės ar sesers, kurią visi būtų pamiršę, nei mokytojo, kuris jį būtų prisiminęs.

— Tik įsivaizduokit! — balsas skardėjo labai aiškiai, nors Svinis skambino iš Aliaskos.— Tas vaikinas tarsi būtų gimęs jau devyniolikos metų ar maždaug tokio amžiaus. Patikrinau archyvus Kalifornijoje, ir žinote ką? Penkiasdešimt aštuntaisiais metais Glendeilyje gimė kažkoks Maršalas Boldvinas, tačiau atidžiau paknaisiojęs sužinojau, kad po pusmečio jis mirė. Tai vadinama „mirtimi lopšyje" — staigios mirties sindromas. Aš kalbėjausi su jo motina — ji gyvena Frense.

Kesidei suspaudė širdį. Naujiena jos nenustebino — maždaug tą patį jau buvo girdėjusi iš Maiklo Fosterio, o tai reiškė, kad ir Bilis Laslo, turintis savų šaltinių, netrukus gaus tą pačią informaciją.

— Ir jūs neįstengėte rasti daugiau nė vieno žmogaus tokia pat pavarde?

— Pasitaikė, bet aš patikrinau, ir visi atkrito — tiek gyvieji, tiek mirusieji. O su berniuku iš Glendeilio yra kažkas bendra.

O Dieve!

— Aš nenustebčiau, jei paaiškėtų, kad Boldvinas ir Brigas Makenzis — tas pats asmuo.— Svinis tarsi skaitė jos mintis.

— Mat kaip?..— Burna išdžiūvo, ir ji vos įstengė liežuvį apversti.

— Tačiau nė kalbos negali būti apie portreto panašumą, ypač turint galvoje tą nelaimingą atsitikimą.

— Nelaimingą atsitikimą? — kaip aidas atkartojo ji.

— Na, taip. Kuris atsitiko Boldvinui. Kažko užsikirto staklės, pagalys išsprūdo ir trenkė jam per veidą. Reikėjo daryti operaciją. Tačiau tai vis vien dar neįrodo, kad tas vaikinas ir Makenzis — tas pats asmuo. Norite, kad aš to imčiausi? — paslaugiai pasisiūlė Svinis lyg pėdsekys šuo, nekantraujantis lėkti pėdsakais.

— Ne, dėkoju. Jūs ir taip nuveikėte daugiau nei pakankamai. Ar negalėtumėt atsiųsti man sąskaitos?..

— Suprantama.

Jis padėjo ragelį ir pakėlusi galvą susidūrė su pašaipiu Bilio Laslo žvilgsniu. Šis, atsišliejęs į pertvarą, vypsojo į ją kaip paprastai saviklioviškai šypsodamasis.

— Prastos naujienos? — paklausė jis.

— Blogiausia naujiena — tai tu,— atšovė Selma išlįsdama iš už pertvaros. Kaip įmanydama ji stengėsi apsaugoti Kesidę nuo reporterio atakų.

Nekreipdamas į ją dėmesio, Laslo išsiblaškęs pakėlė nuo Kesidės stalo prespapjė.

— Taip atrodai, tarsi ką tik būtum susitikusi su vaiduokliu.

— Ko tau reikia, Bili? — pavargusi paklausė Kesidė.

— Patvirtinimo!

— Kokio?

— Kad Maršalas Boldvinas iš tikrųjų buvo Brigas Makenzis...

— Aš nieko apie tai nežinau.

— ...kad Makenzis kaltas dėl pirmojo gaisro,— Laslo užlenkė vieną pirštą,— ir antrojo.— Jis užlenkė dar vieną pirštą.

— Tai, ką tu dabar darai, yra naujienų kūrimas, o ne jų interpretavimas.

— Tu ne blogiau už mane žinai, kad jis dalyvavo per abu gaisrus. Nepanašu į paprastą sutapimą, kaip manai?

— Nieko aš nemanau. Tu neturi faktų, Bili. Vien spėlionės. Kiek man žinoma, „Taimsas" nespausdina prasimanymų.

— Tačiau juk tai akivaizdu! Visi manė, kad Džonas Dou ir yra Brigas Makenzis, o paskui atsirado ta Boldvino versija. Man regis, kažkas sąmoningai pučia kuo dau-

giau miglos į akis. Svarbiausias klausimas — kodėl tavo vyras meluoja.

— Kokią tu turi teisę tvirtinti, kad...

— Perduok jam, kad aš užsuksiu.

— Jis nesikalbės su tavimi.

— Kalbėsis.

— Kaip priversi? Kankindamas?

— Na, ir gyvenimas! — burbtelėjo Selma.— Eime, Keside. Laikas atsipūsti.

Iš to, kaip Laslo prikando lūpą, buvo matyti, kad jis be galo suirzęs.

— Be reikalo nepasitiki manimi, Kese. Man visiškai aišku, kad tu gali būti arba išvien su manim, arba prieš mane. Galėtum išgarsinti savo vardą, užuot buvusi paprasčiausiu informacijos šaltiniu...

Kesidė išjungė kompiuterį ir pasiėmė savo portfelį bei rankinuką.

— Porą dienų darbe nebūsiu,— perspėjo ji Selmą, kai jiedvi ėjo koridoriumi link išėjimo iš pastato.

Dabar ji susikaupusi svarstė tik viena: ar tiesa, kad Brigas miręs, ir kodėl Čeizas vis dar meluoja jai. Kiek kartų ji klausė jo apie Brigą! Kiek kartų išsakė jam savo spėliones, kad tasai Džonas Dou galbūt yra jo brolis. O jis melavo jai. Nes žinojo. Negalėjo nežinoti.

Važiuojant namo galvoje sukosi visas minčių spiečius. Jeigu Brigas gyvena Aliaskoje išgalvota pavarde, kodėl jam prireikė grįžti į Prosperitį? Kada jis sugrįžo? Ar seniai Čeizas žinojo tiesą apie brolį, apie kurį kažkodėl kalbėdavo kaip apie mirusį? Ar Brigo grįžimas buvo abiejų iš anksto suplanuotas? Ar Sanė žinojo apie tai?..

Ausyse spengė, kai ji pagaliau įvairavo „džipą" į garažą. Ji neskaičiavo iki dešimties, kad susitvardytų. Jai reikėjo atsakymų į visus tuos klausimus — reikėjo nedelsiant. Ji pavargo nuo melo. Pavargo nuo nesibaigiančių nutylėjimų.

— Čeizai! — dar tarpduryje šūktelėjo jam, įeidama į namus pro užpakalines duris. Kesidė jautė stebėtiną tuštumą visame kūne, tiktai kraujas tvinkčiojo smilkiniuose. Ramiai gulėjęs po virtuviniu stalu Raskinas, pamatęs ją, suvizgino uodegą.

Šlubčiodamas Čeizas išėjo į vestibiulį — su sportinėmis kelnėmis, nuogas iki juosmens, krūtinė blizga nuo prakaito, veidas išraudęs, drėgnų plaukų kuokštai prilipę prie kaktos. Matyt, jis ką tik mankštinosi. Nuo nelemtojo susidūrimo su Deriku jis kasdien treniruodavosi iki visiško išsekimo, stengdamasis greičiau atgauti prarastą jėgą, ir dabar stovėjo bejėgiškai atsišliejęs į sieną.

— Jokio Maršalo Boldvino apskritai nėra buvę! — išpoškino ji ir tūžmingai nudelbė jį, lyg norėdama žvilgsniu prikalti prie sienos.

— Ką čia tauški?

— Aš patikrinau, šerifo tarnyba patikrino, Bilis Laslo ir Osvaldas Svinis patikrino.— Kesidė žengtelėjo porą žingsnių link jo.— Iki devyniolikos metų, iki Maršalui Boldvinui pasirodant naftotiekyje, apie jį visiškai nieko nebuvo žinoma. Nei Aliaskoje, nei Kalifornijoje, Tiesa, vienintelis Maršalas Boldvinas, gimęs Kalifornijoje tinkamu laiku, numirė dar kūdikis būdamas, ištiktas staigios vaikų mirties sindromo.

— O iš kur tu ištraukei, kad Boldvinas gimė Kalifornijoje?

— Nedrįsk man meluoti, Čeizai! — Kesidė kone klykė.— Aš viską žinau.— Ji trenkė delnu sau į krūtinę.— Žinau, kad Džonas Dou, Maršalas Boldvinas — ar kaip ten tu jį vadini — žodžiu, visi tie žmonės ir Brigas yra vienas asmuo. Man reikia tik laiko tam įrodyti.

— Dieve mano, Keside, paklausius tavęs tiesiog...

— Aš žinau, velniai rautų! — drebėdama iš pykčio, ji griebė jį už rankos taip stipriai, kad nagai smigo jam į odą.— Aš nusipelniau sužinoti tiesą!

Čeizas kažkaip staiga suglebo, ir jo vyzdžius užtemdė migla, jie pasidarė tamsiai mėlyni lyg mėnesienos naktis. Jis sielvartingai atsiduso ir užsimerkė.

— Na, gerai. Taip ir nekantrauji viską sužinoti. Brigas ir Boldvinas — tas pats asmuo.

Kesidei pasirodė, jog sugriuvo pasaulis. Tiesa, taip ilgai slepiama nuo jos, staiga prislėgė ją visu sunkumu. Priblokšta ji susverdėjo, bet jis spėjo ją pagauti.

— Tu žinojai! — gumulas strigo galugerklyje, ir ją už-

plūdo prieštaringi jausmai.— Kodėl nieko nepasakei man? Kaip galėjai taip ilgai man meluoti!

Ji spurdėjo jo glėbyje stengdamasi ištrūkti.

— Kodėl, kodėl, Čeizai? — rėkė ji nepajėgdama sutvardyti ašarų.

Buvo prisiekusi sau daugiau niekada nebeverkti dėl Brigo Makenzio, laikyti jį seniai mirusiu, tačiau viltis nepaliovė rusenusi...

— Jis taip norėjo...

— Aš nesuprantu...

— Jis manė, jog tikėdama, kad jis gyvas, tu niekada nesusitaikysi su savo likimu, nerasi savęs...

— Tu visą laiką žinojai? — vos girdimai sušnibždėjo ji prigludusi skruostu prie jo krūtinės.

— Senokai...

— Dar prieš mums susituokiant?

Jis šiek tiek sutriko.

— Taip.

— Dievuliau!

— Aš prisiekiau tylėti.

— Čeizai.— Ji atlošė galvą ir pajuto ant sūrių nuo ašarų savo lūpų jo lūpas. Vyriško prakaito kvapas tvoskė jai į šnerves, ir karšta geismo banga užliejo ją. Nors ir sugelta širdimi — o gal kaip tik todėl,— ji visiškai atsidavė iš gilumos kylančiai aistrai.

Instinktyviai apsivijusi jo kaklą rankomis ir pajutusi, kaip atkakliai jo liežuvis ieško josios liežuvio, ji nusileisdama pravėrė lūpas. Prieštaringos, padrikos mintys, kad jis ne tas žmogus, kad atsiduodama jam ji prisideda prie jo melo, valandėlę sulaikė ją, bet ji numojo į tai ranka; nebeegzistavo niekas, išskyrus stiprias jo rankas ant nugaros ir jaudinantį jo kūno kvapą. Jis pakėlė ją ir nusinešė į miegamąjį.

Gulėdamas greta jos ir be paliovos bučiuodamas, jis karštligiškai sagstė jos palaidinukės sagas.

— Keside,— kartojo jis lytėdamas lūpomis jos odą.

Atsagstęs palaidinukę, įsisiurbė drėgnomis ir karštomis lūpomis į lomelę tarp krūtų, tarsi jam galėtų persiduoti jos širdies plakimas.

Supratusi, kad jis atitraukė sijono užtrauktuką, Kesi-

dė sulaikė kvapą ir užsimerkė. Kaip seniai to nebuvo tarp jų. Norėjo tik glamonėti jį, jausti stiprų raumeningą jo kūną, jo klubus.

Jis atsegė liemenėlę, ir ji pajuto krūtine karštą nelygų jo alsavimą. Meiliai lytint jo rankoms, lūpoms, liežuviui, joje pražydo ir brendo aistra, rasdama jautrų atsaką kiekvienoje kūno ląstelėje.

— Aš visai pamiršau, kokia tu graži,— šnibždėjo jis bučiuodamas ją; delnai gniaužė jos sėdmenis, pirštai smigo į šlaunis. Sudrebėjusi iš malonios nuojautos, ji išsirietė po juo lanku ir neaiškiai pajuto, kaip jis, saugodamas skaudamą koją, keliais skečia jos šlaunis.— Ar nori manęs, Kese? — sušnibždėjo jis.

— Taip.

— Seniai?

— Visada, visą gyvenimą.

Iš po primerktų vokų ji pastebėjo, kaip jo veidu nuslinko šešėlis.

— Jeigu tik...— Tačiau jis nebaigė sakyti. Staigiu judesiu įėjo į ją — godžiai ir ryžtingai, tarsi taip būtų vylęsis sugriauti tarp jų iškilusią skausmingą ir melagingą praeitį. Ir jos įsčios kaip aistringa meilužė priėmė jį į švelnų, karštą ir drėgną glėbį.

Kraujas pašėlusiai tvinkčiojo smilkiniuose; ji prisiglaudė prie jo įsikirsdama pirštais į pečius, išsiriesdama visu kūnu ir apglėbdama jo klubus kojomis. Pažįstami kambario kontūrai ėmė plaukti prieš akis ir ištirpo; atrodė, jog jie liko vienudu visoje visatoje.

Čeizas. Brigas. Meilė. Veidai ir paveikslai susimaišė aptemusioje jos sąmonėje.

— O Dieve, aš negaliu sustoti...— dusdamas sušnibždėjo Čeizas. Jo kūnas įsitempė, ir iš krūtinės ištrūko aimana.

Ją krėtė konvulsijos; pasaulis pažiro į milijonus smulkių šukelių.

Sunkiai atgaudamas kvapą, Čeizas susmuko ant jos, ir ji mėgaudamasi priėmė tą svorį, rankomis apglėbdama prakaitu žvilgantį jo liemenį.

— Aš taip ilgėjausi tavęs,— sušnibždėjo ji; jos akys sudrėko nuo ašarų.

— Aš irgi ilgėjausi tavęs. Jei tik tu žinotum, kaip ilgėjausi...— vis dar sunkiai alsuodamas tarė Čeizas.

Jo žodžiuose jai pasivaideno karti neviltis, kurios ji negalėjo suprasti.

— Nepaleisk manęs.

— Niekada, mieloji,— tarė Čeizas, veidu įsikniaubdamas į šilkinius jos plaukus.— Bent kol gyvas būsiu.

* * *

Sanė pažvelgė į pradedantį niaukstytis dangų. Debesys paslėpė mėnulį ir žvaigždes. Pūtė šaltas žvarbus vėjas, ir ją kiaurai varstė šiurpas. Kas rytą jis lyg gyvatė sliuogdavo jos kūnu, kad paskui susirangytų į neramų kamuoliuką.

Ji pavargo būti kaline. Atrodė, kad ir kur eitų, visur ją sekiojo budrūs sargų žvilgsniai. Blogiausia buvo klinikoje. Paskui Reksas reikalavo, kad ji būtų kur nors netoliese. Kalvos pašlaitėje stovėjo nedidelis apleistas namukas, jame ji ir įsikūrė. Čia ją lankydavo Vilis. Čia ji jautėsi beveik saugi. Beveik — nes ji žinojo, kad Reksą kamuoja abejonės ir kad jis kada nors vis vien privalės pranešti apie ją valdžiai.

Tada ji pasitraukė į mišką. Ji jautė: jos berniukai pasigenda jos. Vėl mintyse kildavo gaisro ir vandens reginiai. Kažkas vėl turi atsitikti. Ji dar kartą pažvelgė į dangų, tikėdamasi išvysti mėnulį, bet per debesis jo nebuvo matyti. Juodžiausia tamsa apgaubė mišką.

Sanė nieko nebijojo. Ji buvo kantri. Ji laukė lemtingo ženklo.

* * *

Kesidė saldžiai pasirąžė ir pamatė, kad Čeizo nebėra greta. Jis jau atsikėlė, bet dabar ji dėl to nesusirūpino. Visą naktį jiedu stengėsi atsigriebti už praleistą laiką. Mylėjosi ir trumpai numigdavo, kad nubudę vėl mylėtųsi. Visą kūną maloniai maudė.

Ji šmurkštelėjo į jo marškinius ir basa žengė į virtuvę, eidama sagstėsi sagas. Kava jau buvo išvirta. Pažvelgusi pro langą, išvydo jį — jis stovėjo prie baseino ir susimąstęs žvelgė į vandenį. Laukė jos.

Kesidė nenuvylė jo lūkesčių. Vien su marškiniais išbėgusi į kiemą, visu kūnu pajuto malonią vėsą. Čeizas žvilgtelėjo jos pusėn nė nemanydamas šypsotis. Ji nusigando — nejaugi jiems taip ir nepavyko sugriauti stovinčių tarp jų užtvarų?

— Ankstyvam darbininkui ir Dievas padeda,— pajuokavo ji ir švelniai pažvelgė jam į akis. Jai užgniaužė kvapą — tą akimirką pasivaideno, kad prieš ją stovi Brigas.

— Kas atsitiko?

— Ne... nieko... aš...— Ji subarė save, kad tokia kvaila. Per daug išgyvenimų ją užgriuvo iš karto.— Eime,— tai ištarusi atsisagstė sagas, sviedė marškinius ant smėlio ir žengė į ledinį vandenį. Nespėjusi kaip reikiant išsigąsti, ji nėrė gilyn, rankomis pasiekė dugną ir iškilusi į paviršių garsiai iškvėpė.

Čeizo ant kranto nebuvo.

Nelauktai jis uždėjo rankas jai ant pečių, ir ji krūptelėjo.

Jo lūpos surado ją, jis suspaudė ją glėbyje, ir Kesidė pajuto, kaip ima kaisti nuo aistros, nors ir buvo šalta.

Ji užsimerkė ir daugiau nebedvejodama vėl atsidavė tam vyriškiui — savo vyrui...

Paskui jie sėdėjo verandoje apgaubę delnais garuojančius kavos puodukus. Saulės spinduliai praplėšė storus debesis, ir langų stiklai sužaižaravo.

Kesidė apsisiautė chalatą; greta ant grindų gulėjo Raskinas. Čeizas išsitiesė šezlonge šiek tiek pakėlęs skaudamą koją. Jis buvo su senais džinsais ir tais pačiais dar kai kur šlapiais marškiniais, kuriais ji vilkėjo rytą.

Čeizas gurkštelėjo kavos ir tarė:

— Lauki, kad papasakočiau tau apie Brigą?

— Manau, kad turiu teisę žinoti...

Jis įsmeigė į ją skvarbų žvilgsnį, paskui pažvelgė kažkur toli toli, už horizonto linijos.

— Ką gi, tai teisinga.— Jis valandėlę dvejojo, išsiblaškęs pasikasė pakaušį ir pagaliau pradėjo savo pasakojimą: — Brigas pranešė apie save praėjus ketveriems, o gal penkeriems metams po savo dingimo. Susirado mane Sietle. Pranešė gyvenąs Ankoridže, keletą metų dir-

bęs naftotiekio siurblinėje, paskui lentpjūvėje. Pasakė kada nors norįs pats pradėti verslą. Jis norėjo, kad visi šiame sumautame miesteliūkštyje manytų, jog jis dingo be žinios, numirė,— bet ką. Jis nenorėjo grįžti atgal.

— Tai atsitiko iki ar po to, kai mudu su tavimi vėl susitikome?

— Iki. Paskui aš ilgai nieko apie jį negirdėjau. O kai mudu su tavimi jau susitikinėjome, jis paprašė pasakyti tau, kad jis... mirė.

— Taip ir pasakė? — Keside staiga pajuto, kaip susopo širdį.

— Jis manė, kad taip bus geriau.

Jos mintys jaukėsi. Čeizas melavo jai iš pat pradžių. Visiems melavo.

— Ir jam buvo visiškai vis vien, kad mes... susitikinėjome?

Jo akyse atsirado kažkokia žiauri išraiška.

— Galbūt.

Kažkas čia nesutapo. Ji jautė tai oda. Žurnalistės intuicija šnibždėjo jai, kad jis pakreipia tiesą, kaip jam naudingiau. Jau kelintą sykį. Jos ranka sudrebėjo, ir karšta kava šliūkštelėjo ant plaštakos.

— Jis sakė nepadegęs malūno.

— Žinau.

— Bet tu nežinai, kas atsitiko iš tikrųjų.

— O tu? — užgniaužusi kvapą, sušnibždėjo ji. Kesidės širdis kone šoko iš krūtinės: kas gi tas žmogus, kuris žinojo tiek daug ir tylėjo,— žmogus, kuris buvo jos vyras, su kuriuo ji ką tik mylėjosi? Kiek paslapčių jis slėpė visus tuos metus!

— Brigas tuomet atėjo į malūną galutinai išsiaiškinti santykių su Džedu Beikeriu. Prieš tai jie susimušė su juo prie mūsų namų, bet Brigas buvo įsitikinęs, kad Džedas dar kažką kėslauja. Bet jis pavėlavo. Jam atėjus, malūnas jau visas skendėjo liepsnose. Jis išvydo ten Vilį ir puolė paskui jį į ugnį, o paskui mėgino gelbėti Džedą,— Čeizo akys apsiblausė, jis kalbėjo beveik pašnibždomis.— Bet jam nepavyko — juos atskyrė liepsnos siena.

— O Andžė?

Čeizas įbedė akis į kažkokį tašką tolumoje, kurio ji negalėjo pastebėti.

— Brigas tikino mane nė neįtaręs, kad ji ten... su Džedu.

— Dieve,— Kesidę staiga nukrėtė šiurpas, tarsi ji dar kartą būtų įsibridusi į ledinį baseino vandenį. Ji prisiminė tą gaisrą, ištisinę liepsnų sieną, iškilusią iki pat debesų, klaikų degėsių kvapą ir baimę — akinančią, paralyžiuojančią valią...

Čeizas vėl kreipėsi į ją:

— Jis papasakojo man, kad tu padėjai jam pabėgti. Jis paėmė tavo žirgą.— Kesidė tylėdama linktelėjo.— Ir tu davei jam medalioną su šventu Kristoforu.— Čeizo akyse vėl išryškėjo kažkoks žiaurumas, ir jai pasidarė nejauku.— Jis buvo su tuo medalionu aną naktį, kai sugrįžo.— Ašaros ėmė tvenktis akyse, ir Kesidė sukando dantis, kad neimtų raudoti.

— Kodėl gi jis sugrįžo?

Čeizas nukreipė akis į šalį, atsikėlė iš šezlongo ir prisėdo ant kavos staliuko kraštelio.

— Pasakė, jog atėjo metas. Jog grįžo sužinoti, kas vis dėlto padegė. Kad dabar, kai jis turi pinigų ir jo — taip jis manė — neįmanoma atpažinti, pats laikas rasti atsakymus į kai kuriuos klausimus. Jis prašė, kad padėčiau jam. Medienos pardavimas ir visa kita — tik akims apdumti.

— Bet nejaugi jį taip sunku buvo atpažinti?

— Taip, jis labai pasikeitė. Nosis deformuota, be to, dirbdamas lentpjūvėje, jis pateko į kažkokią avariją. Gavo daryti plastinę operaciją.

— O tu juk jį atpažinai?

Čeizas sunkiai atsiduso, pakilo ir prisitraukė ją prie savęs.

— Suprantama.

— Ar aš būčiau jį atpažinusi?

Jai pasirodė, kad jis jau labai ilgai žiūri į ją.

— Bijau, kad ne,— dusliu žemu balsu atsakė jis; jo akyse atsirado kažkoks išgąstis.

Saulę vėl paslėpė atslinkę debesys.

— Atleisk man... už tą skausmą, kurį suteikiau tau, Čeizai. Dėl Brigo...

— Nereikia, Kese. Pamiršk tai. Viskas jau praėjo.

Ji jautė karštą jo alsavimą.

— Ar tikrai? — ar gali būti, kad Brigo Makenzio šmėkla paliktų juos ramybėje, o gal jis amžinai juos persekios?..

— Jei mes patys to panorėsime...

— Kaip? Kol nesužinosime, kas padegė lentpjūvę, kas nužudė Andžę, kas...— stengdamasi sulaikyti ją apėmusį drebulį, Kesidė apkabinusi iš visų jėgų prispaudė delnus prie jo nugaros, per marškinius pajuto, kaip įsitempė galingi jo raumenys.— Kas buvo... jos kūdikio tėvas?

— Manai, kad jis? — paklausė Čeizas, staiga nustėrdamas.

— Aš nežinau, velniai rautų, aš nieko nežinau! — apimta nevilties šūktelėjo ji.

Jis pabučiavo ją, ir vėl jo akyse plykstelėjo kažkokia niauri šviesa.

— Kese, aš myliu tave,— sušnibždėjo jis ir nukreipė žvilgsnį, lyg būtų prisipažinęs kažką gėdinga, tarsi tie trys iš jo lūpų ištrūkę žodžiai būtų galėjęs negrįžtamai pakeisti jų likimus.

Ir čia jai nušvito akys, tarsi trenkus suerzintų dievų pasiųstam žaibui. O Viešpatie, ne, tiktai ne šitai!

— Kaip tu vadini mane? — nedrįsdama net kvėpuoti vos girdimai sušnibždėjo ji.

— Keside...

— Ne... ne...— Jai pasirodė, kad grindys susiūbavo ir nuplaukė po jos basomis kojomis.— Po to, kai įvyko gaisras, tu pradėjai vadinti mane Kese, o juk anksčiau niekada... O Dieve...— Mintyse pralėkė virtinė vaizdų: Čeizas po dušo su rankšluosčiu, apsuktu aplink strėnas; Čeizas su sportinėmis kelnėmis be marškinių; praeitą naktį — nuogas lovoje; rytą — baseine. Joje krustelėjo siaubas.

— Kaip?..

Jos pirštai karštligiškai klaidžiojo jo nugara, pečiais, tarsi kažko ieškojo po marškinių audiniu. Veltui.

— Keside?

— Paleisk mane! — ji išsprūdo iš glėbio ir įsmeigė į jį paklaikusį iš siaubo žvilgsnį; baimė stingdė jos kūną, ir tik aidžiai plakė širdis.— Nusirenk!

— Ką?

— Nusivilk marškinius! — beveik rėkte rėkdama paliepė ji; jai staiga pasirodė, jog tuojau neteks proto.

— Kam?

— Tu žinai kam!

Neatitraukdamas nuo jos akių, jis nusivilko marškinius ir sugniaužė juos rankose.

— Pasisuk nugara į mane.

— Tu išprotėjai!

— Atgręžk nugarą,— įsakė ji, ir jis pakluso. Netgi susidėjo rankas ant viršugalvio, tarsi neturėtų ko slėpti. Lygi švari oda, keli raudoni randai — neseniai įvykusio gaisro žymės, bet nebuvo to seno kulkos pėdsako, kurį neatsargiai iššovęs jam paliko Brigas dar būdamas paauglys, to, kurį ji tiek kartų nesąmoningai liesdavo pirštų galiukais.

— Kaip tu... galėjai? — paklausė ji, kai jis atsisuko į ją veidu. Akimirką, kuri pasirodė jai amžinybė, ji išvydo jo akis. Jai kojos linko, ausyse netilo gaudesys, tartum būtų kriokusi bangų mūša. Savo akimis negalėdama patikėti, Kesidė stebėjo, koks griežtas staiga pasidarė jo veidas, kokia ryžtinga ir valinga smakro linija, kaip atsitiesė jo pečiai. Staiga ji viską suprato — tiesa iškilo jai niekuo neuždangstyta; ji buvo tokia akivaizdi, kad atrodė neįtikėtina, kaip buvo įmanoma nematyti jos anksčiau, kodėl nė vienas žmogus iki jos to nesuprato.— Tu... ne mano vyras... ne Čeizas!..

Jai keliai linko, ir ji atsišliejo į sieną, kad nepargriūtų. Akyse aptemo.

— Kese...

— Nedrįsk. Nedrįsk taip vadinti manęs! — tiesa staiga tapo siaubingai akivaizdi. Kaip ji galėjo būti tokia akla, kad nesuprastų, jog tas įtemptas budrus žvilgsnis, ta savimi patenkinta šypsena negali būti jos vyro.— Čeizas... miręs? — jos akyse žibėjo ašaros.

Jis ištiesė į ją ranką, bet ji siaubo apimta atšoko — ji bijojo jo prisilietimo, jo žvilgsnio, bijojo jo paties.

— Nedrįsk!

— Kese... prašau, išklausyk manęs. Pasistenk suprasti.

— Suprasti? Ar tu nors pats supranti, ko manęs prašai?

Jis sugniaužė kumščius.

— Aš nenorėjau...

— Po velnių! Visa tai tu suplanavai! Dieve, kokia kvailė aš buvau! — ji pasijuto dūstanti, neturinti jėgų nė piršto pakrutinti, negalinti susikaupti.— Visą tą laiką tu žinojai tiesą ir slėpei ją nuo manęs, nuo savo motinos, nuo visų! — rėkė ji.— Aš tiesiog negaliu patikėti, kad buvau taip beviltiškai akla!

Jis vėl žengtelėjo artyn, ir ji vos nepargriuvo šastelėjusi nuo jo į šalį.

— Nedrįsk paliesti manęs,— drebančiu iš susijaudinimo balsu tarė ji mėšlungiškai prisiplodama delnais prie neobliuotų lentų, kuriomis buvo apkaltos sienos.

— Luktelėk nors valandėlę. Išklausyk mane!..

— Nieko nenoriu klausytis.

— Tu privalai išklausyti mane! Tu pati norėjai sužinoti tiesą.

Ji sustingo kaip įbesta. Jis buvo teisus, nors jai ir sunku buvo tai prisipažinti sau. Ji negalėjo taip paprastai išeiti. Atlošusi galvą, nudelbė jį naikinančiu žvilgsniu, kuriame buvo tiek paniekos, ir su kartėliu ištarė:

— Dėl Dievo meilės, Brigai Makenzi, atsakyk man, ką tu iškrėtei?

23 skyrius

Jis privalėjo viską papasakoti jai iš pat pradžių. Velniai griebtų! Jis taip ir rengėsi daryti. Nė nemanė jos apgaudinėti. Tačiau buvo užspeistas į kampą. Ir štai dabar ji neapkenčia jo. Ji stovėjo prieš jį bijodama net krustelėti, podraug iššaukiamai spigino jį akimis.

— Kodėl tu melavai?

— Aš nemelavau. Tiesiog visi nusprendė, kad aš — Čeizas.

— O piniginė, medalionas? — jos balsas šiek tiek sutvirtėjo, išduodamas prieštaringus jausmus.

— Mes susikeitėme. Čeizą prispaudė griūdama sija, aš stengiausi išlaisvinti jį, bet man nieko neišėjo. Tai jo sumanymas,— sumurmėjo Brigas, ir jam prieš akis vėl iškilo baisus tos prakeiktos nakties vaizdas.

Čeizą prispaudė sija; jo jėgos seko, skausmo perkreiptą veidą užliejo kraujas. Iš siaubo Brigas užsimerkė, bet ausyse tebeskambėjo brolio riksmas; jis atkakliai reikalavo pasiimti jo piniginę su dokumentais. Kai Brigas atsisakė ir jau kelintą kartą pamėgino ištraukti jį iš po rąsto, sukaupęs paskutines jėgas Čeizas ištiesė ranką ir nutraukė nuo jo kaklo grandinėlę.

— Padaryk tai dėl manęs,— ėmė maldauti jis.— Ir surask tą kalės vaiką, kuris tai padarė!

Karštligiškai svarstydamas, ko dar galėtų griebtis, Brigas sušnibždėjo:

— Nereikia, Čeizai. Viskas bus gerai. Tu išsikapstysi.

— Viskas baigta, Brigai. Viskas baigta.

— Bėgsiu pagalbos!

— Duok man savo dokumentus! Imk mano žiedą. Dėl Kesidės.

— Ne, Čeizai! Aš pakviesiu...

— Tylėk ir daryk, ką sakau. Dėl Kesidės! Dėl manęs pagaliau! — Čeizas sunkiai švokštė; iš nosies ir iš burnos tekėjo kraujas; jis gulėjo sukandęs dantis iš skausmo.— Nors kartą gyvenime pagalvok ne vien apie save!

Brigas nusileido ir paklusniai išėmė iš Čeizo kišenės piniginę, numovė jam nuo piršto žiedą, paskui įkišo jam į delną savo odinę piniginę ir užlenkė nejudrius pirštus.

— Štai ir viskas,— sušnibždėjo Čeizas užsimerkdamas.

— Laikykis! Aš tuojau! — paklaikęs iš siaubo, Brigas šoko į kontorą. Aplinkui siautėjo liepsnos, ryjančios viską pakeliui: pjuvenas, skiedras, rąstų rietuves. Iš kažkur ėmė virsti juodų aitrių dūmų tumulai, skverbėsi į plaučius. Brigas užsikosėjo.— O Dieve!

Atsidūręs prie kontoros durų, jis patraukė į save rankeną. Karštis mušė į veidą. Dar akimirka — ir beregint durys nulėkė nuo vyrių — naujas galingas sprogimas su-

drebino lentpjūvę. Milijardai rūkstančių nuodėgulių fontanu pažiro nakties danguje. Sprogimo banga pasiekė jį, ir jis griuvo kniūbsčias. Dangus atrodė lyg pragaištinga juodai oranžinė pašvaistė. Stengdamasis atsistoti, jis atsirėmė ranka į žemę, bet kažkas trakštelėjo rieše, o koja pasisuko į šalį. Baisus skausmas pervėrė ranką iki alkūnės ir kelį, ir jis riktelėjo. Metalo nuolauža pataikė jam į pakaušį, ir akyse aptemo.

— Čeizai! — tik tiek suspėjo riktelėti jis, ir staiga pajuto veriantį skausmą smilkinyje, arčiau dešinės akies.

Jau prarasdamas sąmonę nuo skausmo ir nieko nebematydamas, Brigas dar suspėjo pagalvoti: kokia laimė, kad jis — dėkui Dievui! — nebepajus, ką reiškia gyvam sudegti ugnyje...

Jis atsipeikėjo jau ligoninėje, kur visi kreipdamiesi į jį tarė jo brolio vardą. Jis ramino save viską prisipažinsiąs, kai tik išeisiąs iš ligoninės. Bet nė karto to nepadarė. Dabar atėjo laikas...

— Kas tai padarė? — greičiau kvotė negu klausė Kesidė.— Kas padegė? Derikas?

— Nežinau,— atsakė jis.— Bet aš privalau tai sužinoti. Aš pažadėjau Čeizui.

— Meluoji, Brigai,— su panieka drėbė ji jam tiesiai į akis.— Tu buvai ten! Abu kartus!

— Prisiekiu, kad aš čia niekuo dėtas.

Ji nužvelgė jį ilgu tiriamu žvilgsniu.

— Kaip manai, kas galėjo trokšti Čeizo mirties?

Jis stovėjo prieš ją apniukęs, tarsi prislėgtas nesibaigiančios kaltės.

— Manau, kad tokių žmonių yra ganėtinai. Čeizas žinojo, kad Derikas eikvoja valdiškus pinigus, jis dar daug ką žinojo, pastaraisiais metais įsigijo daugybę priešų. O per malūno gaisrą, kai žuvo Andžė, aš manau, buvo kėsintasi nužudyti mane. Nežinau, kas dėl to kaltas, bet tas žmogus paprasčiausiai suklydo, palaikęs Džedą Beikerį manimi. Matyt, galvojo, kad tą naktį aš būtinai praleisiu su Andže. Juk per Koldvelų pikniką buvau su ja.

— Vadinasi, tu manai, kad ketino nužudyti tave? — Kesidės akys žvelgė jau sąmoningiau.

— O gal šį kartą irgi.

— Ir tada, ir dabar? Tačiau kas? Juk niekas nežinojo...

— Taip išeina, kad žinojo.

— Kas? — toliau kamantinėjo ji.

— Vilis žinojo. Jis buvo per abu gaisrus ir matė mane.

Nesuprasdama ji kilstelėjo antakius.

— Ar tik nesirengi apkaltinti to nelaimingojo, kuris negali net...

— Mano motina. Ji irgi žinojo. Tiksliau, pajuto. Tiesą sakant, tada ligoninėje ji atspėjo, kas aš toks. Palietė mano ranką ir nė nemirktelėjusi pasakė seniai laukusi manęs sugrįžtančio. Ji pašaukė mane vardu.

Brigas norėjo prieiti prie Kesidės, bet apmirė pamatęs, kad ji susigūžusi baimingomis akimis stebi jį.

— Sanė nepadegė lentpjūvės! Brigai, atsipeikėk — įsiklausyk, ką čia paistai!

— Suprantama, kad ji nepadegė. Bet jei apie mane žinojo ji ir Vilis, kodėl negalėjo žinoti kiti?

Brigas ištiesė ranką ir delnu palietė jos skruostą. Ji užsimerkė, bet tuojau pat išgąstingai atšoko.

— Aš... aš... Brigai, aš negaliu!.. Dėl Dievo meilės, maldauju, neliesk manęs. Sunku įsivaizduoti net tai, kad mudu dabar šnekamės su tavimi.

Tačiau ji išsisukinėjo. Kažkur pasąmonėje visą laiką jautė, kad jis — kitas, ne jos vyras. Ir nors nesuprato, kodėl dvejoja, vis dėlto jautė skirtumą tarp Čeizo, su kuriuo gyveno iki gaisro, kurį parsivežė iš ligoninės. Kitaip kodėl gi būtų nei iš šio, nei to ėmusi priešintis skyryboms — juk prieš gaisrą vien apie tai ir kliedėjo? Kodėl būtų maldavusi jį dar vienos progos suklijuoti tai, kas beviltiškai sudaužyta? Kam reikėjo taip desperatiškai laikytis to, kai jis visiškai nedviprasmiškai leido jai suprasti, kad jie svetimi? Gal vertė klaidingai suprastas pareigos jausmas? Gal gaisras privertė ją pažvelgti į vyrą kitaip, ir ji suprato, kaip karštai myli jį? O gal kažkoks šeštasis jausmas pašnibždėjo, kad prieš ją stovi Brigas?

Ją staiga nukrėtė drebulys. Slegiama kaltės, ji nuėjo į svetainę ir paėmė škotiškojo viskio butelį iš asmeninių

Čeizo atsargų. Žvilgtelėjo į savo atvaizdą veidrodyje virš baro ir išvydo, kad jai už nugaros tarpduryje stovi Brigas.

— Nori išgerti? — paklausė ji.

— Turbūt, tik manau, kad dabar ne laikas.

— Ir ką gi tu rengiesi daryti? — Dievuliau, kas dabar jiems bus? Ji buvo ištekėjusi už Čeizo, bet dabar jis miręs. Ji miegojo su Brigu, užmerkdama akis, kad nematytų pasibaisėtino melo! Beje, taip ji elgėsi nebe pirmą kartą...

— Pirmiausia ištirti, kas padegė.— Tai pasakęs Brigas apsisuko ir netvirtais žingsniais nuėjo link lauko durų.

Lyg pakirsta Kesidė susmuko ant sofos. Susirietusi į kamuoliuką ir prispaudusi delnus prie smilkinių, ji meldė Dievą, kad praeitų bukas širdį užgulęs skausmas. Kiek pamena, ji visada buvo įsimylėjusi Brigą, bet dabar jos meilė atrodė jai kažkokia ydinga, tarsi nekaltos mokinukės svajonės būtų virtusios velnio monais.

Kad ir kaip mylėdama Brigą, ji nebūtų nė pagalvojusi dėl savo meilės aukoti Čeizą — vieną brolį dėl kito. Šleikštulys pakilo gerkle, ir ji užsidariusi vonioje ilgai ir sunkiai vėmė. Paskui basa stovėjo ant šaltų koklinių grindų, rankove braukdama ašaras. Ji negalėjo prisiminti, kad būtų kada nors taip beviltiškai raudojusi.

— Kese? — į duris pabeldė pirštų krumpliais, ir jos širdis ėmė pašėlusiai daužytis. Brigas! Užsimerkusi ji stengėsi nuvyti šalin prakeiktą gėdos jausmą — gėdos, kad buvo neištikima savo vyrui.— Kas tau?

Gailestingasis Dieve! Gelbėk mane nuo jo gerumo. Dabar man nereikia jo gerumo ir švelnumo.

— Keside,— balsas nuskambėjo atkakliau.

Kaip jis nesupranta? Jai drebėjo rankos, mintys jaukėsi...

— Jei tuojau pat neatsakysi man, išlaušiu tas prakeiktas duris...

— Palik mane ramybėje!

— Kese, dievaži, jei tu tuojau pat neišeisi, aš išversiu duris.

— Brigai, prašau tavęs, palik mane, dėl Dievo mei-

lės! — ji palinko virš klozeto ir vėl ėmė vemti. Už durų Brigas neaiškiai keiktelėjo.

Ji atsitiesė ir pajuto maudulį tarpvietėje, primenantį, kaip jie mylėjosi — ilgai, aistringai, užsimiršdami.

— Ak Čeizai, atleisk man,— be garso, vien lūpomis sušnibždėjo ji, paskui pasilenkė prie kriauklės ir nusiprausė. Atvaizdas veidrodyje privertė ją krūptelėti — ištįsęs mirtinai išbalęs veidas ir paraudusios karščiuojančios akys, kuriose nebuvo gailesčio — tik tylus priekaištas savo pačios širdžiai. Tačiau galima iki pat mirties svaigintis karčiu kaltės jausmu ir kamuotis graužiamai sąžinės — tiktai vardan ko? Išpirkdama savo netyčinę nemeilės vyrui nuodėmę, galėjo nebent surasti tą, kas jį nužudė.

O jeigu tai buvo Brigas? Žmogus, kuris taip niekšiškai apgavo tave, pasivadinęs tavo vyru? Žmogus, kuris tave pametė? Kuris išdavė save, išdavė motiną, brolį? Žmogus, kuris turėjo tave; kurio meilė išvertė tave kaip pirštinę? O ką tu žinai apie jį? Nieko! Nieko!

Bet baimės ji nejautė. Brigas Makenzis galėjo pažadinti visus jos jausmus — visus, išskyrus baimę.

Jis laukė jos kabinete.

— Pamaniau, kad būsiu nusipelnęs šlakelį viskio,— tarstelėjo jis, pastebėjęs, kaip ji pašnairavo į taurę su gintariniu skysčiu jo rankoje.

— Tu sakei, kad turi man kažką.

— Kol tu tyrei Maršalo Boldvino bylą — ieškojai savo ryšių, bendradarbiavai su Osvaldu Sviniu,— aš irgi nesėdėjau rankas sudėjęs. Tiesa, tai aš pamėtėjau Sviniui šiek tiek informacijos, kad jis perduotų ją tau. Be to, paskambinau kai kam į Ankoridžą, Ferbanksą — ten, kur mane pažinojo kaip Boldviną. Žmonėms, kuriais galiu pasitikėti ir kurie pasitiki manimi. Jie pranešė Vilsonui ir Laslo tai, ko aš paprašiau.

— Tu pragaro išpera.

Jis dviprasmiškai vyptelėjo:

— Galbūt. Tačiau juk negalėjau leisti, kad tu, šerifo padėjėjas ar tas reporteris gautumėt per daug informacijos apie mane, argi ne taip?

— Todėl ir nepranešei policijai matęs Deriką lentpjūvėje? Pamanei, kad tave kas nors atpažins? Juk tu vis dar įtariamas dėl Andžės žuvimo.— Kraujas tvinksėjo jai smilkiniuose, ir visas jų pokalbis atrodė kaip blogas sapnas. Dieve, kiek metų prabėgo nuo to laiko!

Jis linktelėjo teliūskuodamas taurėje viskį.

— Šiaip ar taip, kol tu lakstei su savo beprotišku sumanymu viską sužinoti apie Boldviną, aš pats atlikau nediduką tyrimą.

— Mat kaip? — tarė ji sėsdamasi į krėslą.

Įsiklausiusi į savikliovišką jo balso intonaciją, ji staiga pagalvojo, jog nuo Brigo Makenzio sklinda kažkokia energija, ir kaip tik tuo jis skyrėsi nuo Čeizo. Ji parietė po savimi kojas ir paklusniai paėmė Brigo duodamą viskio taurę.

— Akivaizdu, kad tas, kas padegė pirmą kartą — jeigu tai iš tikrųjų piktadarys, o ne koks pokštininkas,— turi būti kilęs iš šių vietų. Be to...

— Be to, Andžė buvo nėščia.— Ji nebūtų galėjusi paaiškinti, kodėl ištarė šiuos žodžius kaip tik dabar. Bet ši aplinkybė daug metų nėjo jai iš galvos. Apmirusia širdimi ji žiūrėjo į jį, skaudžiai gniauždama kumščius.

— Aš jau girdėjau,— burbtelėjo Brigas neatitraukdamas nuo jos įdėmaus žvilgsnio.— Aš negalėjau būti jos kūdikio tėvas, Kese.

— Kodėl negalėjai?

— Tarp mūsų su ja nieko nebuvo...

— Argi tavimi galima tikėti! Tu visą laiką melavai man. Tu melavai man kasdien — neskambindamas, nerašydamas, nemėgindamas susitikti su manimi. Aš net nežinojau, ar tu gyvas... Tu visą laiką melavai, velniai tave rautų! Tai kodėl turėčiau tikėti, kad...

— Tarp mūsų nieko nebuvo,— jo akyse šmėstelėjo pyktis.

— Tačiau...

Jis tėškė į grindis savo taurę, trimis kerėpliškais šuoliais atsidūrė šalia jos ir sugriebė už pečių.

— Sakau tau, Kese,— aš nemiegojau su Andže! Gali tikėti ar ne, bet tarp manęs ir tavo sesers nieko nebuvo.

Taip, porą kartų buvau labai priartėjęs — nesiginčysiu, bet tos ribos neperžengiau. Ir žinai kodėl?

Ji tylėjo neįstengdama atgauti kvapo.

— Žinai kodėl?

Jai pasirodė, kad širdis sprogs iš skausmo, jei dabar ji ištars nors žodį.

— Dėl tavęs, kad tave kur skradžiai! Andžė vinksėjo savo gundančiu užpakaliu, stengdamasi suvilioti mane, o aš vis išsisukinėjau, nes negalėjau pamiršti jos sesutės — to žavingo mažo velniūkščio!

— Aš netikiu!

— Velniai tave rautų! — suriko Brigas, prisitraukė ją prie savęs ir karštai pabučiavo. Pajutusi tokį pažįstamą kvapą, Kesidė iškart ėmė leipėti jo glėbyje, karštligiškai atsakydama į bučinius; ji pajuto, kaip jis atriša jos chalato juostą, kaip praskleidžia jo skvernus.

Ir vėl jautė ant klubų linkių stiprias karštas jo rankas, po kuriomis, atrodė, tuojau ištirps jautrus jos kūnas.

— Kese. Mano mieloji, švelnioji Kese,— šnibždėjo jis.

Ji atsiduso ir pati išsigando — tiek alpulio ir aistros buvo tame atodūsyje. Sunėrusi pirštus aplink jo kaklą, ji be perstojo bučiavo jį, jausdama malonų sunkumą papilvėje. Jo pirštai įsipainiojo tarp jos garbanų; lūpos — deginančios, aistringos — bučiavo jos veidą. Ji dusliai sudejavo, ir nuo tos dejonės, atrodo, nubudo aistros apkvaitinta jos sąmonė, priversdama krūptelėti iš pasibaisėjimo, ką jie padarė.

— O Viešpatie! — šūktelėjo ji ir pliaukštelėjo delnu jam per veidą, užkliudydama dar ne visai užgijusią žaizdą ant smakro.

— Po velnių! — Brigo veidą iškreipė skausmas.

— Ceizai... Brigai... O Viešpatie, aš visai nenorėjau...— sušnibždėjo ji atšokusi.

Pažvelgęs į ją sunkiu žvilgsniu iš padilbų, jis pasisuko, žengė prie lango ir dar kartą nusikeikė.

— Tu teisi, Keside! Daugiau nebesakysiu tau, ką tu turi daryti, o tu savo ruožtu nedrįsk įsakinėti man. Aš sakysiu tik tai, kas man atrodys reikalinga, tu gali elg-

tis lygiai taip pat. Mudu miegosim atskirai, neliesim vienas kito ir nevaidinsime vyro ir žmonos.

Jis pagniaužė kumščius, tarsi tai būtų padėję jam išlikti šaltakraujiškam.

— Gausi pakęsti mano buvimą dar kelias dienas, kol baigsiu tirti šį reikalą. Na, o paskui... aš išvažiuosiu, ir tau prasidės naujas gyvenimas.

Išvažiuos? Vėl? Baimė kaustė kūną iki pat panagių. Staiga ji pajuto kraupią tuštumą; mintis, kad ji ir vėl gali prarasti jį, pasirodė nepakeliama.

— Nesu tikra, jog... jog noriu, kad tu išvažiuotum,— droviai tarė ji ir susitiko su įsmeigtu į ją nepermaldaujamu, rūsčiu Brigo žvilgsniu.

— Tu niekada nežinojai, ko nori, Kese. Būdama Čeizo žmona, norėjai manęs. Dabar, kai jo nebėra gyvo, nori, kad jis atsikeltų iš numirusiųjų.

Ji norėjo paprieštarauti, bet užsikirto.

— Man reikia tik savaitės, na, gal šiek tiek daugiau...

— Kad ištirtum nusikaltimą, kurio negali atskleisti jau septyniolika metų? Tu imiesi išnarplioti jį per savaitę? Nieko sau...

Jis nusijuokė:

— Kodėl per savaitę? Tam aš jau sugaišau marias laiko. Kitaip argi būčiau čionai sugrįžęs?

— Tu žinai, kas tų gaisrų iniciatorius?

— Kol kas ne. Bet nujaučiu. Kai kas ima nervintis.— Jis grėsmingai prisimerkė.

Kesidė pašiurpo iš baimės. Dar vieno sukrėtimo ji nebeištvers.

— Buvo ir dar viena priežastis, dėl kurios aš grįžau į Prosperitį,— šiek tiek patylėjęs tarė Brigas.

Pasistengusi susitvardyti, Kesidė tyliai paklausė:

— Na, ir kokia ta priežastis?

— Aš atvažiavau išsivežti tavęs.

— Ką?..

Jis smalsiai stebėjo jos reakciją.

— Čeizas papasakojo man — ir nežinau, kodėl turėčiau netikėti juo,— kad tu nori jį palikti. Jis suprato, kad tarp jūsų viskas baigta, ir norėjo pasitraukti. Jis neketino laikyti tavęs prievarta.

— Dieve mano,— ji nusiminusi palingavo galvą. To jau per daug.

— Tiesa, buvo viena mažutė aplinkybė. Jis neketino likti abejingu stebėtoju — per daug triūso įdėjo, kad su tuo sutiktų. Jis norėjo gauti visa kita.— Brigas mostelėjo ranka į langą.— Lenpjūves, žemę, mišką.

— Nejaugi aš buvau jam derybų objektas?

— Taip apsispręsti jam nebuvo lengva. Ne todėl, kad būtų buvęs labai gobšus. Tiesiog jis suprato, kad tu niekada nepriklausysi jam, kad tu jo nemyli, ir šis suvokimas pamažu žudė jį — jis pasidarė abejingas viskam, išskyrus darbą.

Brigas vengė žiūrėti jai į akis.

— Tu dar ne viską pasakei.

Jis sunkiai atsiduso.

— Brigai!

— Velnias, na, tiek to! — jis sėstelėjo ant palangės ir abejingai įsistebeilijo į lubas.— Mat Čeizas ne iš karto pasirinko tave.

— Ką? . .— jai ausyse ėmė spengti; pasirodė, jog bus nenugirdusi.

Brigas kaltai žiūrėjo į ją.

— Supranti, Kese, tai likimo ironija, kad Čeizas vedė tave, mat tik tu Biukenenams ir likai. Gerokai anksčiau jis, kaip ir visi šiame prakeiktame miestelyje, buvo įsimylėjęs Andžę.

* * *

— Iš jūsų reikėtų atimti policininko ženklą! — piktai sužaibavo akimis Reksas Biukenenas įėjęs į virtuvę, kur T.Džonas Vilsonas gėrė kavą su jo žmona.— Tiesą sakant, iš visų jūsų kolegų. Ką jūs dar veikiate, išskyrus tai, kad rėčiu vandenį samstote, o kai į jus kreipiasi spaudos atstovai, nekaltai burblenate: „Jokių pareiškimų!" Kas padegė lentpjūvę? Kas mėgino nužudyti mano žentą? Kur Sanė Makenzi? Ir kas toks tas Maršalas Boldvinas, kad jį kur griausmas?

T.Džonas sunkiai atsiduso.

— Tyrimas dar tęsiamas. O dėl ponios Makenzi. . . Ji tarsi ore būtų ištirpusi. Mes net šunis mėginom paleisti

pėdsakais, bet jie lyg pasiuto; lodami bėgiojo ratu lyg apdujų. Aš maniau, kad rasime ją apleistame namelyje prie kalvų. Na, jūs žinote, greta jūsų valdų.

— Aš žinau tą sargo būdelę. Vaikystėje ten žvejodavau.

— Seniai ten nesate buvęs? — gudriai prisimerkęs paklausė T.Džonas.

— Kaip čia pasakius...— Reksas sutrikęs dirstelėjo į žmoną.

Dena nervingai siekė cigaretės.

— Juk jai reikėjo kokios nors pastogės, velniai rautų! — staiga neištvėrė Reksas.— Jei ji būtų pasirodžiusi, Ceizas vėl būtų patupdęs ją... o ji vis dėlto Vilio motina...

— Ir tavo meilužė! — išpoškino Dena; dabar jai jau buvo nusispjauti į tai, ką kas pagalvos. Jų šeima ir taip jau tapo visų miesto apkalbų epicentru.

T.Džonas stojosi:

— Na, tai štai kas. Ten jos nebėra. Gal jūs geriau už mane žinote, kur ji?

Reksas nusiėmė nuo galvos kepurę su snapeliu ir išsiblaškęs ėmė pešioti ją.

— Ne,— negyvu balsu pasakė jis.— Ji pametė mane.

— Liaukis, Reksai,— sukūkčiojo Dena.

— Lygiai taip, kaip mane pametė ir Lukrecija.

— Pametė? Aš maniau, kad ji...

— Pametusi mane, nuskrido į dangų,— paaiškino Reksas; jo veidą vagojančios gilios raukšlės dabar ypač krito į akis, išduodamos amžių.— Negalėjo susitaikyti... Dėl Sanės.

— Va, šitai ir man atrodė keista,— prisipažino T.Džonas, smalsiai stebėdamas žmogų, kuris kadaise buvo laikomas galingiausiu visoje apygardoje.— Jeigu jūs taip mylėjote pirmąją savo žmoną, kodėl susidėjote su kita moterimi?

— Mat Lukrecija buvo frigidiška, šaltakraujė kalė; ji per patrankos šūvį jo neprileisdavo prie savo miegamojo.

— Dena, atsikvošėk! — Reksas sudrebėjo iš pasipikti-

nimo, bet susidūręs su mirtinos neapykantos kupinu žmonos žvilgsniu, pamanė, jog geriau bus patylėti.

— Tai tiesa! Čionai atsikrausčiusi pati gavau atsikratyti užraktų. Nežinau, kas ten tarp judviejų įvyko, Reksai, ir kaip tau apskritai pavyko sugyventi su ja du vaikus, bet aš tikrai žinau, kad ji sugriovė tau gyvenimą — šalinosi tavęs kaip maro, o paskui, sužinojusi, kad susiradai kitą moterį, nusipelnė amžiną šlovę įsiropštusi į prakeiktą savo „fordą", paleidusi variklį ir taikiai užsnūdusi liūliuojama Elvio Preslio dainų.

— Buvo nevisiškai taip.

— Ji net nepagalvojo apie vaikus. Andžė buvo visai mažytė ir ramiai miegojo viršuje, savo lovutėje. O jeigu būtų kilęs gaisras? Ar tu kada nors pagalvojai, Reksai, kokį sukrėtimą išgyveno Derikas, radęs savo mamą mirusią prie tavo prakeiktosios gimtadienio dovanos vairo?

— Dena!

— Nėra ko stebėtis, kad tavo sūnus vėliau pasidarė toks nervingas ir piktas. Kiekvienam jo vietoje būtų taip atsitikę. Reksai, tavo Lukrecija nusipelnė tokios mirties. Normali moteris pirmiausia būtų pagalvojusi apie savo vaikus. Ji gyvendama buvo egoistė ir mirė egoistė, o tu daugiau kaip trisdešimt metų mėgaujiesi savo kalte ir nuodiji gyvenimą tiek sau, tiek man!

— Lukrecija buvo tikras angelas! — liūdnai tarė Reksas.

— Reksai, dėl Dievo meilės, praregėk!

— Suraskite Sanę,— pasakė jis Vilsonui, visiškai nebekreipdamas dėmesio į žmoną ir į jos skundus — taip jis elgėsi jau per trisdešimt metų.— Aš negaliu dar ir jos prarasti.

— O kur Vilis Ventura? — paklausė šerifo padėjėjas.

— Jis turi Biukenenų šeimos pavardę.

— Gerai. Tačiau jo niekur nėra, kad ir kaip jis save tituluotų. Ar ką nors girdėjote apie jį?

— Dena išėdė jį iš namų.

T.Džonas klausiamai pažiūrėjo į ponią Reks Biukenen.

Dena apsikabino save per pečius, lyg jai būtų pasidarę šalta, paskui susirado ant stalo žiebtuvėlį ir užsirūkė.

— Aš imu drebėti, kai matau jį vaikščiojantį po namus! Jis kniaukdavo Rekso vyną, norėjo išlaužti ginklų spintą. O kartą aš aptikau jį Andžės kambaryje — jis sprogino akis į prakeiktos Lukrecijos portretą. Aš žinau — visi jį laiko visiškai nepavojingu. Bet aš tikrai žinau — tas bernas tikras šėtonas. Ir jis ne toks kvailas, kokiu dedasi.

— Dena, užsičiaupk! Jis mano sūnus! — Reksas nukreipė žvilgsnį į T.Džoną.— Raskite jį. Raskite Sanę. Jeigu jums pavyks tai padaryti, Vilsonai, žinokite, kad aš finansuosiu jūsų rinkiminę kampaniją. Girdėjau, kad ketinate balotiruotis į šerifo postą? Ką gi, tepajus Floidas Dodsas savo kailiu, ką reiškia tikros varžybos. Jūs suieškote mano sūnų ir Sanę, o aš subsidijuoju jus. Aš rasiu būdą, kaip tai padaryti, — legaliai arba nelegaliai. Man vis vien. Bet aš nebegaliu prarasti daugiau savo šeimos narių.

— Jie tau ne šeima! — suriko Dena.

Reksas nusijuokė.

— Čia tu klysti, Dena. Čia tu visada būdavai neteisi.

Kesidė neįsivaizdavo, ar ilgai dar įstengs vaidinti tą farsą. Kai prieš kelias dienas ji viską suprato, nuo to laiko jiedu su Brigu praktiškai nebesikalbėjo. Abu sutarė dėl tolesnio veiksmų plano, bet ji nežinojo, ar jai pakaks jėgų apsimetinėti, kad nieko neįvyko, kai jos visas gyvenimas apvirto aukštyn kojomis. Jie gyveno tuose pačiuose namuose, vis dar lyg pamišę ieškojo tiesos, bet vengė vienas kito. Taip buvo ramiau. Jis neateidavo prie baseino, kai ji plaukiodavo rytais, nors primygtinai reikalaudavo, kad Raskinas būtinai ją lydėtų; savo ruožtu ji vengė pasimaišyti jam ant tako, kai jis būdavo namie. Bet ši komedija negalėjo tęstis amžinai!

Dena nuolat būdavo prastai nusiteikusi. Sanė ir Vilis kaip skradžiai žemę prasmego. Reksas nerado sau vietos. Felisitė su Deriku vėl ėmė kivirčytis, o ji vaidindavo savo pačios dieverio žmoną — žmogaus, kurį visi laikė mirusiu, tuo tarpu mirusysis buvo jos vyras.

„Dieve, suteik man jėgų",— mintyse meldėsi ji įėjusi į naujienų skyrių ir pasukusi tiesiai prie Bilio Laslo stalo.

— Turiu tau šį tą.

Bilis Laslo, palinkęs prie savo kompiuterio, nepastebėjo, kaip ji prisiartino, ir išgirdęs jos žodžius, iš netikėtumo vos nepašoko nuo kėdės.

— Ką?!

— Manau, kad reikia pakviesti Maiką,— pasakė ji ir nuskubėjo į redaktoriaus kabinetą.

Džilespis nepaprastai nudžiugo. Pagaliau „Taimsas" parodys nosį visiems kitiems valstijos laikraščiams, netgi „Oregoniečiui". Užikišęs nykščius už petnešų, jis tiesiog švytėjo iš džiaugsmo, tarsi jam būtų nusišypsojusi laimė tapti pirmuoju pasaulio vyriškiu, išnešiojusiu kūdikį.

— Vadinasi, Čeizas ketina viešai pareikšti, kad Maršalas Boldvinas ir yra Brigas Makenzis?

— Taip.

— Miestas atsidus su palengvėjimu, šitai aš jums garantuoju, — pastebėjo Laslo.— Sprendžiant iš to, ką man pavyko sužinoti, galima tvirtinti, kad Brigas čia ne itin buvo mylimas. Nemalonumai su įstatymų saugotojais, su moterimis; jis visur ieškodavo nuotykių, visiškai pateisindamas patarlę, kad kiekvienas obuolys turi savo kirminą.

Kesidė prisivertė nusišypsoti.

— Jis buvo mano dieveris,— pamanė, jog verta tai priminti.— Aš nepersistengčiau, Čeizui girdint šmeiždama jo brolį. Tai gali nepatikti jam.

— Na, žinoma,— paskubėjo nuraminti ją Maikas, nepritariamai pašnairavęs į Bilį.— Tiesiog vaikinas spėjo pagarsėti skandalinga reputacija...

— Na, jis — tikra legenda,— nesiliovė Bilis Laslo.— Kad būtumėt girdėję, ką apie jį kalba ponas Spirsas. Jis tiesiog taškosi seilėmis iš neapykantos. Tiesą sakant, turiu pastebėti, kad tavo vyrui jis irgi nejaučia švelnių jausmų.

— Man irgi,— pastebėjo Kesidė.

— Na, gana apie tai! — tarė Maikas.— Kalkime geležį, kol ji karšta. Ar Čeizas ketina daryti pareiškimą šiandien?

— Visiškai teisingai. Kompanijos kontoroje. Dieną, pirmą valandą. Iki to laiko jis sugrįš iš šerifo.

— Mes turime būti ten! Reikia būtinai paimti inter-

viu iš šerifo Dodso ir Vilsono! Velniai rautų, kodėl tu nepaskambinai man anksčiau? — degdamas iš nekantrumo, Bilis pašoko nuo kėdės.

— Kitų informacijos tarnybų, tikiuosi, nebus? — Džilespis įtariai dirstelėjo į Kesidę.

— Nebent jūs patys pakviestumėt.

— Vis dėlto jūs nelabai skubėjote tai pareikšti,— tarė T.Džonas patempęs lūpą; jis skvarbiai pažiūrėjo sėdinčiam prieš jį Brigui į akis, tarsi ketintų jį apkaltinti meluojant.— O aš visai nusiplūkiau, stengdamasis nustatyti paslaptingojo Džono Dou, tai yra Maršalo Boldvino, asmenybę.

— Taip, galbūt. Aš norėjau apginti jį.

— Nuo įstatymo?

— Juk jis vis dar buvo įtariamas prikišęs nagus prie Andžės Biukenen ir Džedo Beikerio žuvimo, ar ne?

— Ko gero, taip.— T.Džonas atsilošė krėsle ir ėmė apžiūrinėti savo nagus, visu kuo leisdamas suprasti neketinąs tikėti Brigu be įrodymų.

— Jis grįžo pabandyti viską sustatyti į vietas. Taip, mudu su juo norėjome sutvarkyti šiokius tokius verslo reikalus, bet. . .

— . . .tik akims apdumti?

— Taip.

— Jums derėjo labiau pasitikėti mumis.

— Sutinku. Tai mano klaida.— Brigas akivaizdžiai jaudinosi.

— Tai galima laikyti atsisakymu duoti liudytojo parodymus.

— Galima ir taip.

— Ar žinojote, kur jis slapstosi?

— Tiksliai — ne. Jis retsykiais paskambindavo: čia iš Kanados, čia iš Aliaskos. Apie tai buvo galima tik spėlioti.

— Bet jūs neklausdavote jo paties ir nebandydavote nustatyti, iš kur jis skambina, kad ir per telefonų tinklą?

— Ne.

— Kodėl?

— Aš nelabai troškau vėl pamatyti jį.

— Kodėl gi taip?

— Mat jis buvo... įsimylėjęs mano žmoną.

— T.Džonas įsitempė.

— Taip? O aš maniau, kad jis domėjosi kitu asmeniu, kalbant konkrečiai — netikra Kesidės seserimi.

— Brigas nepasižymėjo pastovumu.

— Jo reputacija buvo gana skandalinga — tai teisybė. Aš šnekėjausi su moterimis, kurioms jis kadaise susuko galvą. Suprantama, dabar jos — ištekėjusios, šeimos rūpesčių prislėgtos, jos nelabai linkusios atverti širdį. Tačiau man pavyko suprasti iš pokalbių su jomis, kad jis buvo tikras lovelasas.

Brigas nervinosi. Niekaip negalėjo atsikratyti pojūčio, kad ant jo kaklo vis labiau veržiasi kilpa.

— Jis buvo jaunas,— tarstelėjo jis.

— Ir, be to, mergišius, kokių reta.

— Taip. Mergišius.

— O ką gi jūsų žmona? Ar ir ji buvo susižavėjusi juo? — atkakliai kamantinėjo šerifo padėjėjas.

— Taip.— Minėti Kesidę jam buvo nemalonu; nesinorėjo, kad jos vardas asocijuotųsi su ta neaiškia istorija, bet nebuvo iš ko rinktis.

— Bet jūs vis vien vedėte ją.

— Ji manė, kad Brigas miręs.

— Bet juk jūs žinojote, kad yra ne taip?

— Žinojau.

— Ir ką gi, ar paskui ji liovėsi mylėjusi jį?

Brigas įsmeigė į šerifo padėjėją nemirksintį žvilgsnį.

— Taip,— ryžtingai atšovė jis, su kartėliu suvokdamas pats, savo paties rankomis nužudęs tą meilę vos prieš kelias dienas.

Kai Derikas dėjo ragelį į vietą, jo rankos drebėjo. Nuo šios akimirkos jam viskas baigta. Ką tik paskambino Lorna — pranešė turinti tų mažyčių orgijų, kurias jis rengdavo su jos dukterimi, videoįrašą, o šiai, kaip nedelsdama priminė Lorna, nebuvo ne tik šešiolikos, nebuvo net ir penkiolikos — tai keturiolikmetė paauglė, tik atrodanti vyresnė nei iš tikrųjų.

Jį išpylė šaltas prakaitas. Keturiolika! Prakeikimas, ji jaunesnė už jo dukterį. *Biukenenai, tu toks pats iškrypėlis, kaip ir tavo tėvas.*

Koks siaubas! Jis buvo sutrintas į dulkes, sugėdintas, viešai išjuoktas. Felisitė paduos skyryboms, mergytės nebenorės jo matyti, senis atims teisę į palikimą — nesvarbu, kad jis pats visą gyvenimą sukosi aplink kiekvieną sijoną ir svaidė gašlius žvilgsnius į savo paties dukterį. Šlykštynė!

Jam darėsi šleikštu. Staigiai pašoko iš už stalo. Keturiasdešimt aštuonios valandos. Tiek jam dar liko laiko — paskui Lorna pasirūpins, kad padauginti įrašai apie jo pramogas lovoje patektų į žmonos, laikraščių, policijos rankas.

Nė valandėlės jis nesuabejojo, kad Lorna nejuokauja. Ji iš pat pradžių buvo viską apgalvojusi. Ji reikalaujanti milijono, bet esanti gobši, todėl esą galima mokėti dalimis. Dvejus metus po penkiasdešimt tūkstančių per mėnesį, įskaitant palūkanas. Tiesa, Lorna užsiminė: jei jam šautų į galvą surizikuoti ir pastatyti ant kortos savo ir šeimos reputaciją, ji turinti draugų, tarp jų ir Donos tėvą, buvusį kriminalinį nusikaltėlį, o jie nepaliksią jo ramybėje.

— Kad jus visus kur...— iškeikė jis bukai stebeilydamas pro langą ir koneveikdamas nelemtą gašlią savo prigimtį, kurios neįstengė sutramdyti ir kuri tiek kartų yra iškrėtusi jam piktų pokštų. Dabar jis užspeistas į kampą. Viešpatie! Kaip bus jo dukterims? Gal jis ir nepakankamai rūpinosi jomis, ne tiek, kiek būtų norėjusi Felisitė, bet jis mylėjo jas. Savotiškai... O atokiau nuo jų laikėsi vien trokšdamas joms gero. Jis nepamiršo, kokiomis dievinančiomis akimis tėvas žiūrėdavo į Andžę, ir kaip įmanydamas vengė situacijos, kuriai susiklosčius blogas jo kraujas — ar tai pirmas kartas? — neatsispirtų pagundai.

— Derikai?

Jis krūptelėjo. Felisitės balsė pažadino jį iš sustingimo. Ji spoksojo į jį su tokiu įtarumu, kad jis dar labiau išsigando. Dieve mano! Nejaugi ji viską žino! Jam burna išdžiūvo — nebegalėjo nė liežuvio apversti.

— Man regis, kažkas atsitiko? — Felisitė pastebėjo, kaip trūkčioja kairysis jo vokas, ir pasirengė blogiausiai žiniai.— Pasakyk man, kas yra?

— Nieko. Iš kur tu ištraukei?

Ji nepatikėjo juo. Visus tuos metus ji jautė, kad jis gyvena dvejopą gyvenimą. Ji visada įtarė, kad jis kažką turi. Jo neištikimybė ją labai skaudino. Viskam dėl jo ryždavosi, bet vis vien likdavo negeidžiama. Derikas niekada iš tikrųjų jos nemylėjo, bet ji manė nusipelniusi bent sąžiningumo. Kvailos iliuzijos!

Felisitė probėgšmais dirstelėjo į laikrodį, paskui vėl nukreipė akis į vyrą. Jį visą pylė prakaitas, bet kaip įmanydamas jis stengėsi parodyti, kad nieko neatsitiko. Kažkas negera tvyrojo aplinkui.

— Ir tas negerumas, matyt, kažkaip susijęs su Čeizu. Praeidama pro jo kabinetą, ji pusiaumirka žvilgtelėjo į jį. Jis tuojau nutaisė šypseną — pirmą kartą po gaisro,— nuo kurios jos širdis nusirito į kulnus.

— Ar esi tikras, kad neatsitiko nieko, ką aš turėčiau žinoti? — ji reikšmingai pažvelgė į koridorių, į tą pusę, kur buvo matyti plačiai atvertos Čeizo kabineto durys.

— Na, kas gi tau, Felisite? Klausyk, aš užsiėmęs. Jeigu nori apie ką nors pasikalbėti...

Dėdamasis abejingas, jis žvilgtelėjo į laikrodį ir užsirūkė. Bet Felisitė nė nemanė trauktis.

— Norėčiau pasikalbėti su tavimi apie Andželą.

— Čia? Dabar? Darbe?

— Ji atsisako važiuoti į Portlendą. Nori pasilikti čia — vien dėl savo kavalieriaus.

— Kokio kavalieriaus?

— Jis vardu Džeremis Katleris. Nieko vertas spuoguotas vaikis, kuris... Pala! Kokio kipšo jai čia prireikė? — nuo jos žvilgsnio neprasprūdo, kad tą akimirką į Čeizo kabinetą įėjo Kesidė, o paskui ją dar vienas reporteris — tikras žaliūkas, kažkoks Bilis Laslo, kurį ji porą kartų buvo susitikusi atletų gimnastikos klube.

Derikas žvilgtelėjo į tą pačią pusę ir nuvargęs tarė:

— Kesidė — Čeizo žmona. Be to, ji — Biukenen ir turi tokią pat teisę būti čia, kaip ir tu.

Felisitė taip nudelbė jį, tarsi būtų norėjusi paversti druskos stulpu.

— O kuo čia dėtas reporteris? Sakau tau — čia kažkas ne taip. Jie kažką rezga. Ir aš ketinu sužinoti — ką būtent. Jeigu nori, eime drauge, tai gali būti susiję su gaisru.

— Na, o kuo čia dėtas aš?

Ji ryžtingai žengė prie kabineto durų, užtrenkė ir atsistojo, atsiremdama į jas nugara.

— Mudu abu žinome, kad gaisro naktį tavęs namie nebuvo, ir man atrodo, nei tu, nei aš nenorime, kad šerifo padėjėjui Vilsonui būtų pakišta mintis, jog tu galbūt buvai lentpjūvėje.

— Manęs ten nebuvo!

— Tai kurgi tu buvai, dauguži, ką? — Felisitė susinėrė rankas ant krūtinės.— Ir kur buvai dingęs — leisk paklausti — tą naktį, kai sudegė malūnas, kai žuvo Andžė? Visi manė, jog buvai su manimi. Vadinasi, du kartus turėjau tave dangstyti.— Felisitė demonstratyviai parodė du pirštus, beviltiškai stengdamasi nuslopinti kunkuliuojantį įtūžį, bet melo kupini metai ir nesibaigianti neramių dienų bei naktų virtinė, kai joje dar ruseno viltis, jog netikėlis jos vyras surimtės, darė savo darbą. Ji buvo tiesiog nesava — o čia dar rūpesčiai dėl Andželos. — Aš niekada nesu klaususi tavęs, kur tu buvai tą naktį prieš septyniolika metų; tiesiog paklusniai meluodavau, nors ir žinojau, kad tąsaisi su savo seserimi.

— Ką? Aš. . . Tu išprotėjai!

— Nevaidink įžeistos nekaltybės. Nejaugi manai, kad nežinau, nuo ko pastojo Andžė?

— Nesuprantu, apie ką tu kalbi.— Derikas dėjosi nuoširdžiai nustebęs. Dievas mato, apgaudinėti jis išmoko ne prasčiau už Felisitę.

— Aš mačiau tave su ja, Derikai! Aš žinau, kad dulkindavai savo seserį. Tačiau aš patvirtinau tavo alibi tą naktį, kai ji žuvo gaisro liepsnose.

— Ir tu manai, kad tai padariau aš? Kad aš ją sudeginau?

— Nemanau, o žinau, brangusis. Tik niekaip negaliu suprasti, kodėl tau prireikė prieš kelis mėnesius padegti

lentpjūvę. Nebent būtum ėmęs pavyduliauti Kesidės Čeizui...

— Tu pakvaišai!

— Ar nori įtikinti mane, kad nemiegojai su savo seserimi? Kad nejautei jai potraukio?

— Nesuprantu, kaip tau galėjo kilti tokios mintys! Kažkoks kliedesys! — Derikas nesuprasdamas skėstelėjo rankomis, tačiau jį išdavė akys. Jis buvo toks pat ištvirkęs, kaip ir jo tėvas. Anksčiau ji tikėjosi, kad Andžės mirtis jį pakeis. Kur ten!

— Valdykis,— paliepė ji, nors pati būų įmaniusi skradžiai žemę prasmegti. Dar niekada nebuvo leidusi sau kalbėti su vyru tokiu tonu, dar niekada nebuvo taip aiškiai pajutusi, kad visas jų gyvenimas kabo ant plauko.— Pasikalbėsim apie tai vėliau. Dabar turime sužinoti, ką pasakys tavo svainis, kad paskui neįkliūtume.

— Bet aš ne...

— Užsičiaupk! Nebeturime laiko meluoti vienas kitam.

— Čeizas beveik nieko nežino,— sumurmėjo jis.

— Tikiuosi, kad taip. Bet žinodama, kiek visko sukaupta tavo tarnybos lape, noriu verčiau pati tuo įsitikinti.

Mišką apgaubė rūkas. Tik mėnulio pjautuvas ir saujelė danguje pabirusių žvaigždžių blausiai nušvietė kanjono dugnu čiurlenančią Valkataujančio šuns upę. Sanė užsimerkė, kiekviena ląstele pajutusi, kaip prie jos artėja naktis. Vėjas taršė žilus jos plaukus, ūžavo tarp medžių šakų ir kėlė smulkias dulkes akmenuotoje upės pakrantėje. Ūkavo vienišas apuokas, ir aiškiai buvo girdėti minkšti žingsniai, tarsi naktiniai miško gyventojai būtų išėję grobio. Bet tai nebuvo žmonės ar šunys... Kartą ji jau leido sau pasielgti neapdairiai ir vos neįkliuvo — ją pastebėjo vaikai, jie pranešė apie ją policijai, ir sekti jos pėdsakais buvo paleisti šunys. Kvaili padarai. Jai nebuvo sunku juos suklaidinti...

Ją lankantys reginiai darėsi vis aiškesni, ir ji suprato, jog atėjo laikas paskelbti pasauliui tiesą, nors ir nemaloni, baisi ji būtų. Nuo to priklausė jos sūnų likimas, ir jai neliko kitos išeities. Laikas išardyti pražūtingą melo ratą. Rankiodama šakas ir lapus ir nešdama į sudėtą iš

akmenų židinį, ji išgirdo, kaip žeme nusirito gaudesys — artinosi audra. Kišenėje tarp plataus sijono klosčių ji susirado degtukų dėžutę ir pirmą praeitos dienos „Taimso" puslapį su antrašte „Stambus miško pramoninkas iš Aliaskos — Brigas Makenzis". Žemiau buvo išspausdintos jauno Brigo ir Maršalo Boldvino fotografijos bei straipsnis su septyniolikos metų senumo ir dabartinio gaisro, kuriame neva žuvęs Brigas, palyginimais. Bet ji žinojo, kad per gaisrą žuvo Čeizas.

Sanė dusliai suaimanavo, gedėdama sūnaus. Ji aiškiai matė visų trijų savo sūnų veidus, bet tarp jų buvo ir kitas, ir ji neklystama nuojauta atspėjo, kad tai žudiko veidas.

— Mirtis tau ir visiems, kuriuos tu myli,— sušnibždėjo ji, čirkštelėjo degtuką, ir naktyje ėmė šokčioti liepsnos liežuviai, mesdami aplinkui rausvokus atšvaitus.

Nebebuvo girdėti apuoko ūkavimo, pamiškėje nutilo naktinių žvėrių žingsniai, vienodai spragsėjo laužas. Sanė metė į ugnį sausas šakas ir kažkam mįslingai šypsojosi.

24 skyrius

— Aš nebegaliu ilgiau gyventi meluodama!

Kesidė stovėjo prie durų su lagaminu rankoje, gniauždama kumštyje „džipo" raktus. Spaudos konferencija jai atrodė tikras pragaras. Visą laiką ji kankinosi suvokdama sakanti netiesą. Apie Brigą. Apie Čeizą. Sužinojęs, kad Maršalas Boldvinas ir Brigas Makenzis — tas pats asmuo, jos tėvas nieko geresnio nesugalvojo, vien nešvankiai nusikeikti, o Dena tiktai ištarė: „Kad ir ką Dievas darytų, viskas į gera". Kesidė kone sudegė iš gėdos, prisiminusi, kiek kartų per porą dienų po pašnekesio su Biliu Laslo ji gavo meluoti — meluoti policijai, artimiesiems, pažįstamiems, bendradarbiams.

Jai reikėjo laiko ir pabūti vienai, kad galėtų ramiai pagalvoti. Suprasti pačiai save. Laiko apverkti Čeizą, laiko priimti Brigą... kokiame vaidmenyje? Juk negalėjo jis amžinai dėtis esąs jos vyras. Anksčiau ar vėliau jie privalės viską prisipažinti; tai, kas buvo slepiama, taps

akivaizdu — ji gyveno su savo dieveriu, slėpdama, kad vyras nebegyvas.

Kesidė jautėsi visiškai sutrikdyta: viskas nuėjo per toli, ir atrodė, kad ateityje jųdviejų su Brigu santykiai bus labai abejotini ir netvirti. Ji paėmė už durų rankenos...

— Vadinasi, išvažiuoji?

Krūptelėjusi ji atsigręžė ir išvydo, kad jis vis dar smarkiai šlubčiodamas artinasi prie jos. Randai ant kruopščiai nuskusto valingo smakro tik pabrėžė griežtą jo veido grožį; atrodė toks pat rūstus ir nepasiekiamas kaip Aliaskos kalnai, kuriuose jis priverstinai ištremtas praleido ilgus septyniolika metų.

Suskambėjo telefonas, bet jie nekreipė į jį dėmesio. Ir vėl reporteriai. Prajukusi ji pagalvojo: kokia karti likimo ironija — kiek kartų ji keldavo telefono ragelį tikėdamasi išgirsti tai, ką norėjo girdėti. Jo balsą. Dabar jai tai neberūpėjo.

— Kodėl? — jis linktelėjo į lagaminą jos rankoje.

— Man reikia pabūti vienai. Jaučiuosi čia kaip kalėjime.

— Dėl manęs?

— Dėl nesibaigiančio melo.

— Tai greit baigsis,— maldaujamai žvelgdamas jai į akis, pažadėjo jis.

— Iš kur ištraukei?

Jis žiūrėjo į jos lūpas.

— Aš žinau...

— Brigai...— Ji užsikirto nebaigusi sakyti. Pastaruoju metu turėdavo būti apdairi, kad netyčia garsiai neištartų tikrojo jo vardo; tuo metu ji vengė vadinti jį Čeizu — jai šitai atrodė šventvagiška velionio vyro atžvilgiu; todėl ją nuolat kankino baimė, kad tik neprasitartų. Be to, jei netgi jai pasidarė visiškai akivaizdu, kad tai — Brigas, vadinasi, anksčiau ar vėliau tai galėjo atspėti ir kiti, nesvarbu, kad jie abu vienas nuo kito skyrėsi daugiau psichologiškai negu fiziškai.

— Aš noriu, kad pasiliktum...

Ne, ji privalo prisiversti išeiti iš šių namų. Kol dar pajėgia tai padaryti.

— Aš niekam nė žodžio nepasakysiu, jeigu tave jaudina kaip tik šitai. Niekas nieko neįtars. Visi žinojo, kad mudviejų su Čeizu šeimos gyvenimas nekaip klostėsi. Tu jau beveik pasveikai, taigi iš šalies žiūrint atrodys visai logiška, kad mudu ryžomės išsiskirti.

Žvelgdama jam į akis, Kesidė nuoširdžiai pasigailėjo, kad jų gyvenimas toks sujauktas, kad jie taip įkliuvo meodami. Giliai širdyje ji vis dar mylėjo jį ir gal mylės i pat mirties. Maža to, nepaisydama proto balso, ji gryai moteriškai reagavo į jo artumą. Šiuo požiūriu ji negaėjo pasitikėti savimi. Jai nieko kito neliko, tiktai pabėgti.

— Man reikia laiko pagalvoti.

— Tu sugrįši? — jis žiūrėjo į ją tyliai maldaudamas.

— Nežinau,— atsakė ji jausdama, kad tuojau plyš širdis.— Tikiuosi.

Ji vėl paėmė už durų rankenos. Kur ji važiuos?.. Pas tėvus? Į kokį nors didelį miestą, kad aptriušusiame moteyje, atsigulusi lovoje ir bukai spitrėdama į lubas galėtų galvoti apie gyvenimo prasmę? Į Sietlą, pas draugę? Ar pas Selmą? O gal pagyventi viename iš tėvui priklausančių namų Vakarų pakrantėje?

Kažkur toli ėmė loti šuo, o dar toliau sukaukė sirena.

— Sudie, Brigai.— Ji norėjo pastumti duris petimi, bet jis ıstabdė ją, sugriebęs už rankos.

Ne! — trūktelėjęs privertė ją atsigręžti veidu.— Neišę, Kese! — jo akyse keitėsi visa virtinė jausmų, atro, iau seniai pamirštų.— Kartą jau buvau tave prara; nenoriu, kad tai pasikartotų.

— Bet...

— Aš myliu tave.

O Viešpatie! Myliu. Kaip ilgai ji laukė, trokšdama išgirst iš jo lūpų šį prisipažinimą! Visą gyvenimą.

— Bet tu manęs netgi nepažįsti,— sulaikiusi kvapą, sušnibždėjo ji.

Jis skaudžiai suspaudė jos ranką; ji atgniaužė pirštus, ir lagaminas bildėdamas nukrito ant grindų.

— Aš myliu tave taip, kaip nesu mylėjęs nė vienos moters, kaip niekada nieko neįstengsiu pamilti.

— Brigai, ar esi įsitikinęs, kad...

— Taip, Kese, įsitikinęs.— Matydama griežtas liūdnas

Brigo akis, ji negalėjo suabejoti jo žodžių nuoširdumu.— Aš visada mylėjau tave ir visada mylėsiu.— Jis kalbėjo nė kiek neabejodamas ir netgi šiek tiek su neviltimi.— Dieve mano! — Jis prisitraukė ją prie savęs ir ryžtingai pabučiavo, lyg nebūtų galėjęs nė pagalvoti, kad ji atstumtų jį. Stamantraus jo kūno spaudžiama, ji buvo priremta prie sienos. Pro džinsinį audeklą jautė jo šlaunis, jautė, kaip atbunda ir vis reikliau primena apie save jo vyriškumas. Štai jis nusmaukė kaspinėlį, kuriuo buvo surišti jos plaukai — jai užgniaužė kvapą.

Žvangėdami raktai nukrito ant grindų. Ji užmetė rankas jam už nugaros; nuo jo bučinių kažkas krūptelėjo joje, tarsi būtų nubudęs iki šiol snaudęs geidulingumas, suvirpėjo ir sudrėko slaptojo pumpuro žiedlapiai, kurie skleidėsi pasitikti nenumaldomos jo aistros.

Dusliai dejuodamas jis pakėlė į ją akis, ir ji ėmė virpėti nuo to kone beprotiško į širdį smingančio žvilgsnio.

— Nepalik manęs,— šnibždėjo jis šiurkštoku pirštu glostydamas jos skruostą.— Kese, maldauju, nepamesk manęs.

— Brigai...— Apkvaitusi nuo jo bučinių, ji pamiršo, ką norėjo pasakyti.

— Kese, aš negaliu, nenoriu vėl prarasti tave.— Brigas šiek tiek pasilenkė ir ėmė bučiuoti jos kaklą. Ji ėmė dusti iš aistros, kai drėgnos jo lūpos prisilietė per šilkinę palaidinukę prie jos krūtų. Galvoje viskas susijaukė, ir atsiliepdama į tai ji visu kūnu prisiglaudė prie jo.

— Visada būk su manimi,— kimiai sušnibždėjo jis, ir lengvai lyg plunksnelę atplėšė ją nuo grindų. Koneveikdama savo silpnumą, ji troško tiktai susilieti su juo į vieną kūną ir be perstojo bučiuodama jo veidą suprato nuo šiol visada priklausysianti Brigui.

Nekantraudamas jis traukė nuo jos drabužius, ir po valandėlės jie jau gulėjo lovoje, kurią kadaise ji dalijosi su Čeizu. Jo lūpos susirado jos krūtis ir nuklydo žemyn, prie gundančios pilvo įdubos. Iš Kesidės lūpų ištrūko jo vardas. Ji beprotiškai geidė jo, ir net tada, kai atrodė, kad didesnės palaimos nebegali būti, ji vis dar norėjo... Magiškai veikiantys jo pirštai išsklaidė visas dvejones, ir ji užsimiršdama priėmė jį, priėmė siela ir kūnu. Gei-

džiu tavęs! — triumfavo kūnas. Tačiau netgi visiškai ištirpdama jame ji bauginančiai aiškiai suvokė, kad jiedviem priklauso tiktai naktis, kad vos baigsis meilės puota, ji uždarys duris, kurių kitoje pusėje liks šis žmogus, vaidinantis jos vyrą, ir vien Dievas gali žinoti, kada ji išdrįs vėl jas praverti.

— Aš grįšiu vėlai,— niūriai burbtelėjo Derikas.

Felisitė su mergytėmis sėdėjo svetainėje. Buvo įjungtas televizorius, nors iš visko galėjai spręsti, kad laida ne itin jas domino. Visą Felisitės dėmesį patraukė ant kelių padėtas laikraštis: tarp kruopščiai išpešiotų jos antakių įsirėžė gili raukšlė. Lina kaip visada neatsitraukdama nuo telefono plepėjo su drauge. Andžela su nepakeičiamais storapadžiais juodais pusbačiais gulėjo susirietusi į kamuoliuką ant sofos ir niršo ant viso pasaulio — tą nuskriaustą jos išraišką jis puikiai pažįsta. Protarpiais ji atsitraukdavo nuo televizoriaus, rodančio kažkokį seną filmą, ir svaidydavo neapykantos kupinus žvilgsnius į motiną, visu kuo leisdama suprasti, jog bėgtų kur kojos neša, užuot leidusi laiką tuose prakeiktuose pelių spąstuose, vadinamuose namais. Atmosfera buvo nervinga. Nuo to nelemtojo Čeizo interviu Felisitė buvo kaip nesava.

— Kur išsirengei, tėte? — pakėlusi antakius paklausė Andžela, — tuo metu ji pasidarė stebėtinai panaši į savo bendravardę Andžę.

— Turiu susitikti su klientu,— vilkdamasis švarką atsakė jis.

Felisitė nė nedirstelėjo į jį, tik susimąsčiusi prikando apatinę lūpą.

Nelauktai pagyvėjusi Andžela palinko į priekį.

— O kiek metų tam klientui?

Kokie kvaili klausimai!

— Iš kur aš galiu žinoti, velniai rautų! — atsakė Derikas plodamas sau per kišenę, kad įsitikintų nepamiršęs cigarečių.

— O kurios jis lyties?

— Nesupratau? — Derikas pastebėjo, kaip vylingai sužibo dukters akys. Kokia ji panaši į Andžę!

— Na, tas tavo klientas vyras ar moteris?

— Paskutinį kartą Oskaras Leonetis tikrai buvo vyras. Nebent vėliau būtų pakeitęs lytį.

— Ir kurgi judu susitinkate? — atsainiai paklausė Andžela.

Felisitė atplėšė žvilgsnį nuo laikraščio ir įdėmiai pažvelgė į vyrą.

Derikui pasidarė nejauku.

— Portlende. „Heritidže".

— Tau galima tenai paskambinti? — paklausė Felisitė.

Derikas linktelėjo: jis žinojo, kad klubo nariai ar kas nors iš personalo visada pridengs jį, kaip jau ne kartą buvo atsitikę. Jeigu žmonai pakaks įžūlumo paskambinti į klubą, jį tuojau pat suras, o jis ne vėliau kaip po penkiolikos minučių paskambins namo savo portatyviniu telefonu. Ji nieko nesuspės įtarti.

— O ką, Lorna dirba „Heritidže"? — neatlyžo Andžela.

Ūmai Felisitės veidas išblyško kaip kreida.

Deriko širdis nusirito į kulnus. *Tik nepanikuok!*

— Nežinau! — Iš kur, velniai rautų, Andžela žino apie Lorną? Sutapimas? Sprendžiant iš iššaukiamo dukters elgesio — vargu.

— Tai pasitikslink. Žinai, ji šiandien skambino. Sakėsi turinti tau paketą.

— Kokį paketą? — karštligiškai svarstydamas, ką daryti, paklausė jis.

Vadinasi, Lorna metė kortas ant stalo. Istorija pasisuko nekaip.

— Atrodo, ji kažką kalbėjo apie videoaparatūrą,— bjauriai šypsodamasi atsakė Andžela. Ji puikiai suvokė ką daranti,— taip pagalvojus Derikui pasidarė negera. Duktė kažkaip viską iššniukštinėjo.

— Prakeikimas,— sumurmėjo Felisitė ir užsimerkė.— „Ir šita viską žino!" — Deriką išpylė šaltas prakaitas.— Negaliu suprasti, kaip niekam anksčiau tai neatėjo į galvą?

— Apie ką čia kalbi? — paklausė Andžela, gražutis jos veidelis spinduliavo savo svarbos supratimu.

— Apie nieką,— atšovė Felisitė, atsistojo ir su laikraščiu rankose ryžtingai pasuko į kabinetą.— Manau, jog tau būtų naudinga peržiūrėti šitai,— eidama tarstelėjo ji

Derikui, ir šiam nieko kito neliko, tiktai paklusniai sekti įkandin.

Felisitė pripratusi šokinti šeimą, nuolat manipuliuodavo Deriku — ką jam daryti ir ko ne. Laikydavo jį mazgote. Tampydavo su savimi į pobūvius, kur jį imdavo žiovulys. Kviesdavo į savo tėvo bičiulių rengiamas vakarienes ir įsiveldavo į karštas politines diskusijas, kurių Derikas pakęsti negalėjo. Tarsi jo nosin būtų įvertas žiedas su grandine, už kurios žmona vedžiodavosi jį drauge, pajungdama savo užmačioms. Jis pagalvojo apie Lorną, apie neaprėpiamą jos krūtinę. Dabar jis nebegalėjo prisiminti to nesišlykštėdamas; taip, ji gana ilgai rezgė savo pinkles, kaip prievilą panaudodama dukterį. Ir reikėjo gi jam pakliūti ant tos meškerės!

Jie įėjo į kabinetą, Felisitė uždarė paskui save duris. Derikas laukė, kas bus toliau. Gal taip ir geriau — seniai laikas pažvelgti tiesai į akis.

— Čeizas — visai ne Čeizas,— karštligiškai blizgėjo Felisitės akys, kai ji tarė tuos žodžius.

Ką ji čia tauškia?.. Derikui vėl pasirodė, kad širdis tuojau liausis plakusi. Jis giliai įkvėpė.

— Aš nujaučiau, kad čia kažkas negerai.— Nežinia, ar ji kreipiasi į jį, ar kalbasi pati su savimi toliau kažką svarstydama.— To prakeikto interviu metu Kesidė visa buvo persimainiusi, tarsi būtų išvydusi šmėklą, o Čeizas... tiesą pasakius, koks ten, po velnių, Čeizas! Čeizas miręs. Kaip jam ir dera.

— Pala! Pala! — Derikas ne visai suprato, ką ji čia pliurpia, bet pajuto palengvėjimą — atrodo, kad ji kol kas nieko nežino apie jo paslaptį.— Tu mane galutinai supainiojai. Ką reiškia „Čeizas — visai ne Čeizas"?

— Kaip tu gali būti toks aklas. Visi aplinkui nė velnio nemato! — ji pakišo laikraštį jam po nosimi.— Pats pažiūrėk. Maršalas Boldvinas gal ir buvo išgalvota Brigo Makenzio pavardė, bet dabar jam atsirado nauja. Dabar tas niekšas dangstosi savo brolio vardu.

Derikas nieko nesuprasdamas sprogino į ją akis:

— Tu nori pasakyti, kad Čeizas — iš tikrųjų Brigas? Ne, jai tikrai pasimaišė protas!

— Žinoma! Tu tik pažiūrėk! — Ji mosikavo laikraščiu

jam panosėje.— Aš jaučiau! — jos lūpose klaidžiojo savim patenkinta šypsena.

Derikas ištraukė jai iš rankų laikraštį ir nepasitikėdamas įsispitrėjo į fotografijas. Be abejonės, panašumo buvo, bet ji vis dėlto aiškiai persūdė.

— Iš kur tu ištraukei? Juk jie tokie panašūs.

— Žinoma, panašūs, nors Čeizas ir vyresnis. Taip, jų panašūs balsai, bet kitokia laikysena. Eisena, tai, kaip jiedu žiūrėjo į tave, Derikai, pagaliau į visą pasaulį. . . Aš jau buvau bemananti, kad dėl visko kaltas gaisras, kad Čeizas ėmė kalbėti kažkaip kitaip po veido operacijos, kad pabuvęs ant mirties slenksčio šiek tiek kitaip ėmė vertinti tikrovę. Bet iš kur ta laikysena? Iš kur ta saviklioviška, nesivaržanti poza?

O Kesidė! Tik pažiūrėk, kaip ji pasikeitė! Prisimink, kad prieš gaisrą ji ketino galutinai nutraukti santykius su Čeizu. Prisimink — pastaruosius dvejus metus Čeizas kalbėdavosi su ja sukandęs dantis. Iš pradžių aš maniau, kad brangiąją tavo sesutę ėmė graužti sąžinė, nes jos vyras vos galo negavo, nes ji bijo, kad mieste jos nepalaikytų paprasčiausia turtinga beširde kale, kuri pametė invalidą likimo valiai. Visa tai tiesa, bet tik iš dalies. Aš jaučiau, kad čia kažkas nesutampa, kad yra dar kažkas. Dabar man viskas aišku: ji apsigalvojo skirtis, nes seniai suprato, kas toks priešais ją. Sakau tau — ji visada kraustėsi iš galvos dėl Brigo.

Derikas negalėjo atitraukti akių nuo fotografijų. Giliai širdyje krustelėjo niekinga baimė — jis bijojo prisipažinti sau, kad Felisitė teisi.

— Gaila, kad aš neatspėjau to anksčiau,— tęsė ji.— Bet iki pat paskutinės akimirkos, kol nepamačiau, kokiu tonu jis kalba su Biliu Laslo, tiesiog neįstengiau suprasti, kas čia dedasi. Jis laikėsi pernelyg šaltakraujiškai, buvo pernelyg ramus. Net nepasivargino užsirišti kaklaryšio. Tai taip nepanašu į Čeizą. Šis niekada neleisdavo sau nerūpestingai rengtis!

Derikas turėjo pripažinti, kad jo žmona iš prigimties yra gudri ir įžvalgi kaip reta. Kitaip juk nebūtų jo suvysčiusi?

— Aš ne visai esu tikras. . .— Derikas vis dar stengėsi

apgauti pats save. Juk net įsivaizduoti baisu, kas prasidės, jeigu Felisitės žodžiai pasitvirtins.

— Praregėk, dėl Dievo meilės! — ji ištraukė jam iš rankų laikraštį, padėjo ant stalo ir dūrė pirštu į Boldvino fotografiją.— Tai Brigas Makenzis, nejaugi neaišku? O Kesidė jį dangsto.

— Bet ji nežinojo...

— Derikai, atsipeikėk! Viską ji žinojo. Ji paskutinė tada matė jį.

— Taip, bet...

— Ir jis paspruko jos arkliu. Brangiuoju jos Vinčesteriu! Pamiršai?

— Remingtonu,— automatiškai pataisė Derikas.

— Nesvarbu. Dabar jis sugrįžo. Ir gyvena su tavo seserim. Nieko gero iš to nebus.— Felisitė staiga paslaptingai nusišypsojo, lyg jai būtų žinoma kažkokia paslaptis. Derikas buvo priverstas pripažinti, kad nevidonė jo žmona kaip visada teisi. Taip, jis neapkentė Čeizo Makenzio, bet šis buvo ganėtinai protingas ir atsargus, žinojo savo vietą. Jis galėjo įstoti į prestižinį koledžą, tapti juristu, vesti turtingų tėvų dukterį, galėjo visokiais būdais kopti socialiniais laiptais, tačiau juose vis vien liko jam nepasiekiamų pakopų — dėl varganos kilmės. Bet Brigas — visai kas kita. Derikui net šiurpuliai nuėjo nugara. Brigas nepripažįsta jokių žaidimo taisyklių. Jam nusispjaut į privilegijas, kurias kažkas gavo kraujo teise.

— Ar supranti, ką tai reiškia? — susijaudinusi klausė Felisitė.

— Ne... aš...

— Derikai, jis sugrįžo turėdamas vienintelį tikslą. Nusiplauti gėdos dėmę.

— Tai neįmanoma! Juk jis nužudė Andžę,— pastaruosius žodžius Derikas ištarė nelabai tvirtai, nors dažnai kartodavo juos, kol pats beveik patikėjo. Beveik. Nubudo įsisenėjęs pavydas — jam nedavė ramybės mintis, kad tarp Andžės ir Brigo kažkas buvo. Ką žinojo Felisitė?

— Mes tik privalome įduoti jį policijai.— Susimąsčiusi Felisitė suraukė antakius, ir iš to Derikas padarė išvadą, kad ji ryžtingai nusiteikusi. Jis jautė pagarbą jos intuicijai. Ji tapdavo genijus, kai būdavo kalbama apie jo

ateitį — jų ateitį.— Juk jis — žmogus, vengiąs įstatymo.

— Taip, jei bus įrodyta, kad Andžę nužudė tikrai jis.

— Ne tik ją, bet ir jos vaiką!

— Bet tu juk neimsi tvirtinti...

— Nori pasakyti, kad vaikas galėjo būti nuo tavęs? Derikai, tu per menkai mane vertini. Aš puikiai suprantu, kad tėvas galėjo būti arba Brigas Makenzis, arba tavo tėvas, arba Džedas Beikeris, arba tu. Negaliu tvirtinti visu šimtu procentu, bet pažinodama tave drįsu spėti, kad tai buvo tavo vaikas.

— Tu išprotėjai! Kokias nesąmones čia pliauški? Kurių velnių tuomet Andžė būtų miegojusi su Brigu?

— Jai patiko tas nenaudėlis, kam slėpti! Bet su juo ji prasidėjo ne šiaip sau. Aš ne iš karto supratau, bet dabar man viskas aišku.

— Kas tau aišku?

— Jai reikėjo kokio nors avigalvio, atpirkimo ožio. Kurį galėtų viskuo apkaltinti. Tačiau tam netiko to paties luomo žmogus, juo labiau, suprantama, brolis ar tėvas.— Pasišlykštėjimo grimasa iškreipė jos veidą. Jai reikėjo sugundyti ką nors, kieno reputacija visuomenėje ir taip buvo nekokia, o jei būtų viešai pareiškusi esanti išprievartauta, ja būtų nesąlygiškai patikėję.

Pritrenktas Derikas atsistojo.

— Manai, kad ji norėjo pakišti Brigą?

— Suprantama, tas kalės vaikas jai patiko. Seksualiausias vyras visame mieste. Kuri gi atsisakytų?

— Tu irgi nebūtum atsisakiusi? — paklausė Derikas ir tuoj pat pasigailėjo paklausęs.

Iki tol jis buvo pratęs manyti, kad Brigas, kurio jis taip neapkentė daug metų, niekada nebeatsistos jam skersai kelio. Tačiau Brigas — o gal jo šmėkla — nuolat šmėžuodavo jam už nugaros, ir kai Kesidė ištekėjo už Ceizo, Derikas čia įžiūrėjo blogą ženklą. Tačiau Čeizas, šiaip ar taip, žinojo savo vietą, ir... Prakeikimas, Felisitė teisi! Nejaugi Čeizas galėjo leisti sau užpulti jį savo kabinete? Jau tada Derikui tai pasirodė keista. Čeizas, ypač pastaraisiais metais, buvo nekalbus ir santūrus. Jis pripratęs civilizuotai spręsti ginčus, vietoj primityvių muštynių jis rinktųsi bylinėjimąsi, kur ištobulintų savo pyktį —

daug grėsmingesnį ginklą už šiurkščią fizinę jėgą. Kas kita — Briigas. Šis visuomet buvo karštakošis ir paleisdavo į darbą kumščius kiekviena proga ir be progos. Derikas tarsi praregėjo. Nejaugi tas šėtonas iš tikrųjų grįžo į Prosperitį? ..

Lyg per sapną jį pasiekė Felisitės žodžiai... Ką ji ten kalba?

— Sakai, nebūčiau atsisakiusi? Aš? Man negana pirmykščio kūniško potraukio. Nepamiršk, brangusis, kad aš turėjau tave. Aš nebuvau susidėjusi nei su Brigu Makenziu, nei su Džedu Beikeriu, nei su Bobiu Alonsu — nė su vienu iš tų, kurie mielai būtų permiegoję su manimi. Aš visada buvau ištikima tavo žmona. Ir visada tokia liksiu. Mat esu teisėjo, vieno iš garbingiausių valstijos žmonių, duktė.— Tuo metu jos veidą iškreipė per daugelį metų patirtos kančios.— Kitaip negu tu, aš nesu gyvulys ir nesiporuoju su pirmu pasitaikiusiu. Tai tu visuomet buvai neištikimas man.

Derikas tylėjo, nematydamas prasmės ginčytis su ja.

— Šiaip ar taip,— Felisitė vos tvardėsi neverkusi,— Andžė lyg padūkusi lakstė paskui Brigą, trokšdama jam atsiduoti. Na, nežinau, kodėl ji siekė kaip tik jo. Kiekvienas apygardos vaikinas mielai būtų ja pasinaudojęs.

— Nedrįsk! — Derikas šiurkščiai griebė ją už rankos ir nusviedė prie sienos.— Kaip tu drįsti šitaip kalbėti apie velionę mano seserį!

— Neliesk manęs!

— Tavo žodžiai žeminantys ir...

— Derikai, nejaugi tu nepajėgi visko blaiviai vertinti? — Felisitės lūpos drebėjo, ji sunkiai gaudė kvapą; karščiuojančiose akyse žibėjo ašaros.— Aš tik stengiuosi paaiškinti tau, kad Andžei reikėjo vyro, kurį ji būtų galėjusi paskelbti savo vaiko tėvu. Jei Brigas iš tiesų juo nebuvo.

Derikui akyse aptemo, jis kietai užsimerkė.

— Ne!

— O kas, gal tavo tėvas?

— Ne... vargu. Reksą traukė Andžė, bet aš nemanau, kad jis tam būtų ryžęsis. Ne, jis nepalietė jos... niekada. Nors ir norėjo. Jis... jis.. turėjo kitų moterų.

— Vadinasi, tai iš tikrųjų tu? Prisipažink, Andžė nešiojo po širdimi tavo kūdikį? — vos girdima sušnibždėjo ji, slapta vildamasi, kad jis ims gintis.

— Galbūt.— Derikas neatpažino savo balso.— Andžė buvo išsigandusi. Labai išsigandusi. Kūdikis... žodžiu, kas galėjo pagalvoti. Ir ji siaubingai bijojo aborto.

Skausmas iškreipė Felisitės veidą, iš jos akių pabiro ašaros.

— Aš taip ir žinojau! — vienu atodūsiu išrėžė ji.— Niekšas! Bjaurus niekšas! Aš visą gyvenimą stengiausi pakęsti nuolatinę tavo neištikimybę; tu pasityčiojai iš mano jausmų — dulkinaisi su tikra seserimi! — ji atšoko nuo jo lyg nuo raupsuotojo.— Bent jau galėjai pameluoti. Viskuo apkaltinti tėvą! Brigą! Bet ką!

— Septyniolika metų vien tai ir dariau,— atkirto jis.

Jis žinojo, ką jam daryti. Nekreipdamas dėmesio į jos šauksmus, Derikas apsisuko ir žengė lauk iš kabineto. Nebeliko jokių abejonių, ką daryti. Jis tik valandėlę sugaišo ieškodamas patronų, paskui atidarė spyną ir paėmė savo mėgstamą šautuvą: kiek elnių — jaunų ir nelabai, patinų ir patelių — jis nušovė tuo šautuvu!

— Ne! — išgirdo jis paklaikusį Felisitės klyksmą; ji sekė įkandin jo ir dabar išvydo jo rankose vinčesterį.— Nedrįsk!..

— Neturiu kitos išeities.

— Nedaryk to, Derikai. Aš viskuo pasirūpinsiu — viskas susitvarkys! — ji įsikibo į jį kaip katė, bet jis lengvai nusviedė ją į šalį. Ji buvo gudri, bet lengva — ta jos savybė jam ir patiko, malonu būti šiurkščiam ir stumdyti ją, jausti jos bejėgiškumą. Atsitrenkusi į sieną, ji susmuko ant grindų, bet tuojau kėlėsi.— Tu nežinai, ką darai.

Jis įgrūdo patronus į lizdą, pasigirdo garsus spragtelėjimas — tai jis uždarė šautuvo uoksą.

— Derikai, maldauju tave, apsigalvok! — Felisitę apėmė panika; ji žiūrėjo į jį kaip pjudomas žvėris — anksčiau jam būdavo malonu matyti ją tokią bejėgę, palaužtą, nes tokiomis akimirkomis jis mėgaudavosi absoliučia savo valdžia jai, kaip mėgaudavosi visada, išvydęs, jog iš baimės kas nors yra pasirengęs laižyti jam kojas.

— Tu neišdrįsi, — pagalvok apie mergaites. — Felisitė

mėgino ištraukti jam iš rankų šautuvą, bet jis taip įniršęs trūktelėjo jį į save, kad išlupo jai nagą. Paklaikusi iš skausmo, ji veriamai suspigo.

— Mama! — pasigirdo išsigandęs Linos balsas.

Derikas nustėro.

— Kas atsitiko... tėte?.. Ne... nereikia!

— Saulute, nusiramink, viskas gerai, nieko tokio,— mėgino raminti ją Felisitė. Už Linos nugaros pasirodė vyriausioji duktė, taip primenanti Derikui jo velionę seserį.

— Deve! Kas čia dedasi? — Andžė užsikirto, tėvo rankose išvydusi šautuvą.

— Nieko baisaus — tėtė šiek tiek susijaudino,— lemeno Felisitė šniurkščiodama nosimi ir prisiglostydama išsidraikiusius plaukus.— Na, gana jau, Derikai. Tu išgąsdinsi mergytes. Padėk šautuvą į vietą, ir...

— Vadinasi, jis vėl tave primušė.— Andželos veidą iškreipė baisus pasišlykštėjimas.— Tu šlykštus.

Tą patį jis sakė sau tada prie upelio, kai pirmą kartą suartėjo su savo seserimi, kai jos kūno karščio gaubiamas nė neatkreipė dėmesio, jog kažkas pasislėpė už gluosnių sąžalynų: Kesidė? Vilis? Tada jam tai nerūpėjo. Norėjosi tik skendėti šiltoje to žavingo kūno drėgmėje. Andžė — putli jos krūtinė ir plonas liemuo; trikampis tamsių garbanėlių, kurios leidosi prie išsvajotosios slėptuvės tarp dailių kojų; jos vaiskiai mėlynos akys, kuriose — kai jis įsmigo į ją — atsispindėjo visa palaima ir visas uždraustas aistros siaubas. Jis buvo šiurkštus, nerangus, o ji — kaip gracingai ji atsisveikino su savo mergyste! Net dabar, kai ji jau seniai mirusi, o jis stovi ant bedugnės krašto,— netgi dabar, prisiminęs ją tokią, kokią pažino prie upelio, jis pajuto, kaip kraujas ima virti gyslose.

Jis įtikinėjo save, kad daugiau taip nebepasikartosią; kad jam tiesiog protas pasimaišęs nuo to brendžio butelio, kurį jis nukniaukęs iš tėvo; kad jis jautęsis nelaimingas, jautęs nuolatinį širdies nerimą, nes matęs, kaip mirė jo motina, o Andžė esanti tokia panaši į ją, be to, tokia seksuali! Tačiau Derikas nepajėgė nutraukti to ryšio, na, juk ji ir pati norėjo jo, velniai rautų, ji tiesiog maldavo, kad jis taip padarytų jai, laižė jo ašaras ir mylėjo taip, kaip daugiau jo nemylėjo jokia moteris.

Argi jis galėjo įsivaizduoti, kad Andžė taip apmulkins jį, pradės flirtuoti kaip padūkusi, karsis ant kaklo Brigui Makenziui? O, šitai jis puikiai prisimena. Derikas greit atsibodo jai — jai reikėjo šviežėnos, ir jei ne tas vaikas... Žodžiu, ji ketino nutraukti su juo ryšius, vos suras kitą, galintį pasivadinti tėvu. Nutraukti ryšius su juo! Kai jis mylėjo ją iš visos širdies. Jis negalėjo leisti jai išeiti... negalėjo. Ji priklausė jam...

— Na, pakaks.— Jis išgirdo Felisitės balsą ir vėl pasijuto grįžęs į tikrovę. Žmonos veide ryškėjo kraujosrūva.— Derikai, viskas susitvarkys.— Ji išsiblaškiusiu žvilgsniu nužvelgė vaikus.— Tik tu susivaldyk... Maldauju.

Daugiau Derikas nieko nebegirdėjo. Griebęs vinčesterį, jis puolė lauk iš namų. Aptemusioje sąmonėje šmėsčiojo padrikos mintys. Brigas... Andžė... kodėl ji taip įsižiūrėjo tą išvisą... kokiomis akimis spoksodavo į jį... vaikščiodavo nuoga, kad tik suviliotų tą niekšą ir atsikratytų brolio, laikančio ją savo nuosavybe.

Metęs šautuvą ant sėdynės, jis griebėsi vairo.

Felisitė rėkdama išbėgo paskui jį ir įsitvėrė automobilio durelių.

— Nedrįsk, Derikai, prašau tavęs! Jis nieko blogo nebepadarys tau, nieko nesuži...

Jis įjungė variklį, tada — atbulinę pavarą ir paspaudė greičio paminą. Felisitę metė į šalį, ji vos neišdriko ant asfalto.

— Derikai! — kaip laukinė kliegė ji.

Kažkas žvangtelėjo, sucypė padangos, ir automobilis šoko į priekį vos neužkliudęs Felisitės. Mirtinai išbalusi, beprotiškomis akimis, siaubo apimta ji atšoko. Bet dabar, kai kaip taikinys šmėžavo paties Brigo Makenzio šešėlis, Derikui į tai norėjosi tik nusispjauti. Niūriai susikaupęs lyg žmogus, kuris ryžtasi rimtam ir pavojingam darbui, jis užsirūkė ir įjungė radiją.

— ...Pagerbdami Elvio atminimą, siūlome pasiklausyti vieno iš jo hitų, kuris pranoko visus populiarumo rekordus,— paskelbė laidos vedėjas, ir iš dinamikų ėmė lietis „Love me tender" garsai. Derikas piktai nusišiepė, pagalvojęs, kad čia yra kažkas simboliška. Saloną pripil-

dė graudinga, sąmonę temdanti melodija, ta pati, kuriai skambant mirtį pasitiko jo motina. Blausiai blykčiojo vinčesterio vamzdis, atsispindėdamas prietaisų skydelyje...

Derikas rūkė, ir jo mintys buvo tokios pat juodos, kaip ir tirštėjančios sutemos. Jis pamokys tą šlamštą, su Lorna irgi susitvarkys; jei pasiseks sutikti netikrą savo brolį, tą kvaišelį Vilį, duos ir jam garo. Derikas niūriai kikeno, bet akys buvo pilnos ašarų. Laikas jiems visiems parodyti, kas toks yra Derikas Biukenenas...

Moteris atrodė pasigailėtinai: susivėlusiais plaukais, nešvariu sijonu su apkibusiais sausais lapais — tarsi būtų ištisą savaitę klaidžiojusi miškuose.

— Dėstyk viską iš eilės,— pasakė T.Džonas kreipdamasis į priešais sėdinčią Sanę, kuri spaudė tarp delnų puoduką žolelių arbatos ir laukė, kada ją pavalgydins. Vadinasi, jūs užsikūrėte laužą, norėdama duoti man ženklą. Ir visus kitus laužus, kuriuos mes aptikome miške, jūs kūrenote tuo pačiu tikslu.

— Taip.— Ji gėrė arbatą garsiai sriūbčiodama.

— Kitą kartą verčiau pasinaudokit telefonu. Tai daug patikimiau ir saugiau, negu kelti miško gaisrus.

Bet Sanė neketino klausytis jo pamokymų. Ji vėl ėmė kažką padrikai murmlenti, į indėnišką žodžių kratinį įterpdama ir vieną kitą anglišką žodį. Vilsonui pavyko suprasti tik tiek, kad ji bijosi.

— Jam padarys blogai, gal net nužudys,— užsikirsdama iš susijaudinimo, kone pamišus iiš baimės, tarė ji.

— Ką? Jūsų sūnų?

— Abu. Badį ir Brigą.

— Luktelėkit. Aš maniau, jog jau žinote, kad Brigas negyvas.— T.Džonas, regis, žino, ką su ja veikti. Reikia paskambinti į jos kliniką, kad ją vėl pasiimtų. Ta moteris visai nebesuvokia tikrovės.

Staiga puodelis išslydo iš jos rankų, arbata pasiliejo ant sijono, bet ji net nepastebėjo — užsimerkusi ji vienodai lingavo pirmyn ir atgal lyg grimzdama į transo būseną. T.Džonas nervingai susigūžė ir siekė cigarečių. Savo gyvenime jis buvo prisižiūrėjęs įvairiausių šarlatanų. Kiek kartų jam yra pasitaikę sukčių, kurie, tikindami esą

telepatai ar ekstrasensai, pelnydavosi iš naivuolių. Retai, bet pasitaikydavo tarp jų ir tikrų aiškiaregių. Tokie tipai keldavo jam prietringą baimę — vos pagalvojęs, kad kažkas naršys jo ateitį, T.Džonas imdavo drebėti. Labai įtikėtina, kad Sanė tokiems ir priklauso. O gal ji tik beprotė, kurios vieta — beprotnamyje?

Monotoniškas jos veblenimas darėsi nebepakenčiamas. Jis užsirūkė cigaretę; tai nors palengvėjimo iliuzija.

Beldimu į duris buvo pranešta, kad iš gretimos parduotuvės atnešė maisto: sumuštinių su kumpiu, bulvių traškučių. Bet Sanė nieko nebepamatė aplinkui, tik nesiliovė kažką rypavusi tęsiamu verksmingu balsu. Kelis kartus ji paminėjo Brigo ir Badžio vardus. Bet nė karto neištarė Čeizo vardo.

— Kas jai darosi? — nesuprasdamas paklausė Gonsalas.

— Jai pasimaišė galvoje. Vaidenasi, kad jos sūnums gresia pavojus, bet kažkodėl Čeizo tai neliečia. Ji galvoja tik apie Brigą ir Badį.

— Aš maniau, kad Brigas — tai Boldvinas.

T.Džonas nejučia pakėlė prie lūpų sumuštinį, atsikando, bet skonio nepajuto; mintys padrikai jaukėsi galvoje, jungdamosi tarpusavyje. Netikėtai jis atsigodėjo.

— Prakeikimas! — nugara jam nubėgo šiurpuliai, lyg kažkas būtų užkišęs ledokšnį už apykaklės.— Ar nemanai, kad mes įforminome ne to Makenzio mirties liudijimą?

— Ką? Tu pakvaišai? — šūktelėjo Gonsalas; paskui priblokštas pažiūrėjo į senę.

T.Džonas pašoko iš vietos.

— Paprašyk Dorą prižiūrėti ją, o mudu šnektelsim su Makenziu.

Bambėjimas nutrūko.

— Einu su jumis! — Sanė nelauktai atkreipė į jį visai protingą žvilgsnį. Velnias! Gal ji tik apsimetinėjo.

— Ne.

— Kalbama apie mano sūnus, padėjėjau. Apie *mano* sūnus! Jų gyvybėms gresia pavojus, ir aš einu su jumis. Negaiškim,— tai pasakiusi ji griebė medinę savo lazdą, jau eidama įsikišo kišenėn sumuštinį ir nuskubėjo

prie įėjimo. Bet koridoriuje staiga sustojo kaip įbesta.

— O Dieve,— sumurmėjo ji vos girdimai ir atsišliejo visu svoriu į sieną.— Per vėlu.— Nematantį žvilgsnį ji įbedė į sieną, jos veidą iškreipė siaubas.— Dieve mano! Brigai! Brigai! — rypavo ji.

— Ei, kas nors! Į ligoninę ją — greičiau! — riktelėjo T.Džonas.

— Ne! O Viešpatie, ne! Jie dega! Dega!

— Prižiūrėk ją! — paliepė nueidamas šerifo padėjėjas atskubėjusiai Dorai Rolings.— Mes pas Čeizą Makenzį. Gal reikės pastiprinimo. Aš paskambinsiu.

— Aišku.— Dora prisiartino prie Sanės, kuri draskė apykaklę, lyg būtų ėmusi dusti.

— Aš matau mirtį. . . jis mirs!

T.Džonas galvotrūkčiais pasileido koridoriumi — dar niekada jis nebuvo taip sunerimęs. Į nugarą jam šnopavo Gonsalas. Atidaręs duris, T.Džonas šoko prie automobilio ir staiga išgirdo kraupų sirenos kauksmą.

— Velniai griebtų! — nusikeikė jam už nugaros Gonsalas.— Ar tik ne gaisrininkai?

T.Džonas sustojo — žemi automobilių signalai, duslus variklių burzgimas,— paskui nukreipė žvilgsnį į rytus, kalnų link, ir išvydo nakties tamsą perskrodusią oranžinę pašvaistę.

— Sėskis! — riktelėjo jis.

Dar Gonsalui nespėjus užtrenkti durelių automobilis pajudėjo iš vietos, išvažiavo iš stovėjimo aikštelės ir įjungtais žibintais nurūko į tą pusę, kur siautėjo liepsnos. Nakties tylą drumstė sirenos garsai.

T. Džonas nė kiek neabejojo, kad Sanė buvo teisi. Jis pavėlavo. Jo širdis nusirito į kulnus. . .

Kesidė ėjo iš namų prislėgta širdimi, palikusi tik trumpą laikšelį. Pabučiavo miegantį Brigą į smilkinį, norėjo atsisveikinti su Raskinu. Bet šuns niekur nebuvo. Keista! Pirma jis visada sukiodavosi kur nors netoliese, dažniausiai gulėdavo priemenėje. Ji mėgino raminti save nežinanti naktinių jo įpročių.

Ji vairavo automobilį pasikliaudama įgūdžiais, visiškai neįsivaizduodama, kur važiuoja, kad tik iš namų. Vestuvinis žiedas blykčiojo ant piršto, lyg tyčiodamasis iš jos.

— Ak Čeizai,— sumurmėjo ji jausdamasi esanti baisi išdavikė. Taip, ji rūpinosi juo ir buvo ištikima jam, bet niekada nemylėjo iš tikrųjų, kaip mylėjo Brigą.— Kvaiša aš.— Ji mėšlungiškai suspaudė vairą ir pasuko Prosperičio link.

Kodėl tu išvažiuoji? Juk tu visada svajojai apie Brigą, ir štai jis tavo. Jis myli tave. Jis sakė, kad myli tave. Kodėl gi išvažiuoji?

Aš privalau. Aš — Čeizo žmona.

Jau nebe. Čeizas miręs. Ir ne tu kalta dėl jo mirties. Brigas irgi nekaltas. Taip jau susiklostė. Juk tu myli Brigą! Kodėl išvažiuoji?

— Aš privalau! — ji pasižiūrėjo į užpakalinio vaizdo veidrodį, ir savo pačios akių išraiška privertė ją sulėtinti greitį.

Tu išvažiuoji, nes bijaisi, Keside Biukenen! Bijai begalinės meilės, bijai prisipažinti, kad tavo širdis visada priklausė Brigui, bijai ateities, apie kurią nedrįsdavai nė svajoti. Pažiūrėk tiesai į akis, Kese, tu baili nenaudėlė!

— Dieve! — ji staigiai nuspaudė stabdžius, „džipas" susimėtė ir sustojo skersai kelio. Ji atidžiai žiūrėjo į savo akis veidrodyje.— Keside Makenzi, tu niekada nebėgdavai nuo to prakeikto gyvenimo sunkumų. Pasilik!

Ji myli Brigą. Jis myli ją. Niekas neturi temdyti tos meilės. Kad ir ką iškrėstų jiems likimas, kad ir kaip skaudžiai jie išgyventų Čeizo netektį, tai reikia įveikti. Susitaikyti su praeitimi, kad galėtų gyventi dėl ateities. Dviese!

Jos širdis staiga suplazdėjo, nujausdama laimę. Jis nė nepastebės, kad jos nebuvo, o kai nubus, kai tekančios saulės spinduliai nutvieks jų veidus, ji prisipažins, kaip karštai myli jį. Ir įrodys. . .

Reikiamai pasukusi vairą, ji įjungė variklį. Sužviegė padangos, ir „džipas" apsisukęs nurūko atgal, link namų. Tada ji ir išvydo horizonte oranžinės šviesos pliūpsnius, kurių ten neturėjo būti. Kesidė apmirė.

— Dieve mano, tik ne tai! — klyksmas strigo jai gerklėje.

Jau žinodama, kad atsitiko kažkas baisaus, ji nenorėjo tikėti... Nejaugi vėl gaisras?.. Dieve, juk ten Brigas...

— Nagi, kelkis, tu, išvisa! — spragtelėjo keliamas šautuvo gaidukas.

Kesidė? Kur Kesidė?

Brigas pakėlė galvą; iš niekingos baimės maudė paširdžius — tiesiai prie jį žiojėjo šautuvo vamzdis, ir Derikas Biukenenas laikė pirštą ant gaiduko.

— Man jau seniausiai reikėjo tai padaryti.

— Apie ką tu čia? — Brigas mėgino susikaupti, nugalėti širdį stingdančią baimę, kurią jis pajuto išvydęs atsuktą į jį šautuvą. Bet Kesidės nebuvo greta. Dėkui Dievui. Jeigu tik... jei tik Derikas nesusidorojo su ja pirma.

— Renkis, Makenzi. — Deriko veidą iškreipė neapykanta.

Brigui burna išdžiūvo, kažkodėl pasidarė sunku kvėpuoti. Apsidairęs jis pastebėjo, kad kambaryje, nors jau vėlyva naktis, gana šviesu. Karšta. Neramu. Kur šuo? Lėtai, kad staigiu judesiu neišgąsdintų Deriko, Brigas užsimovė džinsus, bet batų nesiavė, kad neišleistų Deriko iš akių.

— Kur Kesidė? — reikliai paklausė jis.

Derikas nusišaipė:

— Argi tavo bobas supaisysi?

— Ji buvo čia.— Jis karštligiškai stengėsi suvokti, kur ji galėtų būti. Kad tik jai nieko neatsitiktų.

— Buvo, bet pražuvo. Net jos „džipo" kažkodėl nematyti prie namų. Tai kaipgi, gražuoliuk? Neturi net ką šauktis pagalbos.

Brigas su palengvėjimu atsiduso. Svarbiausia, kad Kesidė būtų gyva ir sveika — visa kita — nebaisu. Visa kita jau nebeturi reikšmės.

— O tavo šunėkas, matyt, suėdė žiurknuodžių arba paspruko kartu su šeimininke.

Žiūrėdamas į tas neapykanta degančias akis, Brigas jautė, kaip jėga plūsta į jo raumenis. Jau norėjo ištrauk-

ti šauauvą iš rankų, priremti niekšą prie sienos ir nusmaugti, bet pamanė kol kas esąs nenaudingoje padėtyje — Derikas suspės iššauti,— ir atsitraukė stengdamasis laimėti laiko.

Suprakaitavęs iš įtampos, Derikas pašnairavo į duris ir piktai krioktelėjo:

— Na, ir kaip tau, ar gera dulkintis su mano seserimis?

Brigas kone fiziškai juto sklindančias nuo Deriko neapykantos bangas.

— Ką?

Derikas parodė vamzdžiu į duris, ir Brigas suprato, jog jis nenori likti miegamajame. Jis lėtai išėjo į koridorių — kraujas padūkusiai gaudė smilkiniuose.

— Na, pasakok, su kuria geriau — su Andže ar su Keside? Man visada buvo įdomu. Juk man Kesidės taip ir nepavyko išbandyti.

— Ką čia tauški?

— Makenzi, čia įsakinėju aš,— kad žodžiai atrodytų svaresni, Derikas bakstelėjo šaltu plieniniu vamzdžiu į nuogą Brigo krūtinę.

Brigo protas karštligiškai dirbo. Taip, Kesidės nėra namie, tikrai. Ant naktinio staliuko jis pamatė laiškelį, kurio Derikas nepastebėjo. Vadinasi, jis tikriausiai nepamelavo, ir Kesidei nieko neatsitiko.

— Judinkis! Aukštyn rankas!

Susidėjęs rankas už galvos, Brigas basas ėjo koridoriumi, jausdamas, kad grindys neįprastai šiltos. Kažkas negerai. Ir dėl to kaltas ne Derikas su šautuvu...

— Brigai Makenzi, aš žinau, kad tai tu, o ne Čeizas. Felisitė teisingai atspėjo.

Brigas pašiurpo — pro langą, pro užtrauktas naktines užuolaidas, jis išvydo pirmuosius oranžinius liepsnų liežuvius.

— Ji manė, kad tave reikia įduoti policijai už Andžės ir Džedo nužudymą, bet aš nesu tikras, kad tai gera mintis.

— Nes tu pats ir užkūrei gaisrą. kuriame žuvo Andžė, tiesa? — *Gaisras! Taip ir yra! Vė gaisras! Derikas kažką padegė.*

— Ne, velniai griebtų, aš jos nežudžiau. Nori tikėk, nori — ne, Makenzi, bet tu man būsi pirmasis. Tiesiog degu iš nekantrumo.— Jis smarkiai dūrė vamzdžiu tarp menčių, Brigas vos išsilaikė negriuvęs.— Aš niekada neįskaudinau Andžės, nors žinojau, kad kiekvienas mieste gali be vargo pasismaginti su ja.

— Įskaitant ir tave?

— Ji buvo mano, velniai tave rautų! — Derikas tiesiog subliuvo.— Mano! Mes netekome motinos, o tėvas, vedęs tą kalę Deną, nutolo nuo mūsų. Nuo Andžės ir manęs. Mes su ja buvome kaip vienas.

Pro atdarą langą pakvipo dūmais, bet Derikas, atrodo, nieko nepastebėjo. Brigas ėmė kosėti.

— O kaipgi Felisitė?

Vėl bakstelėjimas į nugarą. Brigą pylė prakaitas — darėsi velniškai tvanku. Kai jie pasuko koridoriumi už kampo ir atsidūrė užpakalinėje namo dalyje, Brigui atsivėrė neįtikėtinas reginys — vėjo genami liepsnų liežuviai bėgo sausa žole, laižė seno kaštono žievę, nepermaldaujamai slinkdami prie namo ir ūkinių pastatų.

— Ką tu išdarinėji, Biukenenai? — kuo ramesniu balsu, stengdamasis nepasiduoti panikai tarė Brigas.— Reikia kviesti gaisrininkus.

— Kas čia? — išvydęs liepsnas, Derikas nutirpo. Oras virpėjo nuo pašėlusio gausmo.— Švenčiausioji Dievo Motina! Kas gi čia... — murmėjo jis lyg apkerėtas.— Aš nieko nemačiau...

Pajutęs, kad vamzdis nebesiremia jam į nugarą, Brigas šastelėjo į šalį.

— Stok! — sustugo Derikas.— Prakeiktas mišrūne, aš nušausiu tave...

Pasilenkęs Brigas nubėgo per visą namą ir jau buvo prie paradinių durų. Bet sužeista koja jį nuvylė — staigus skausmas akimirką nusmelkė iki pat klubo

Jis jau ėmė už rankenos, kai už nugaros išdygo Deriko figūra. Jis stengėsi sugriebti Brigą už plaukų, bet šis išsisuko ir užsimojęs trenkė baisų smūgį į veidą. Derikas aiktelėjo ir užsidengė delnu sukruvintą nosį.

— Kalės vaikas!

Brigas vėl smogė. Dabar iš kairės. Derikas apdujęs

kratė galvą, taškydamasis krauju. Šautuvas iškrito jam iš rankų.

Sprogo lango stiklas ir sudžingsėjęs pažiro šukėmis. Aplink namą siautėjo liepsnos.

Brigas šmurkštelėjo per duris ir nubėgo į tamsą.

— Na, ne, gyvačiuk, tu nuo manęs nepaspruksi! — pasigirdo jam už nugaros isteriškas Deriko riksmas.

Brigas norėjo griūti žemėn, bet nesuspėjo. Driokstelėjo šūvis, ir deginančio skausmo pervertas jis, trūktelėjęs visu kūnu, griuvo atsitrenkdamas veidu į asfaltą. Pašonėje pasirodė kraujas. Įkaitęs oras svilino plaučius.

— Aha! Gavai piliulę, nevidone! — piktdžiugavo Derikas.

Brigas sukando dantis, kad neprarastų sąmonės, ir ėmė šliaužti lauk iš to pragaro.

— Aš čia, Brigai,— kažkur visai greta pasigirdo Vilio balsas. Ūmai Brigas pajuto, kaip jį pakėlė ir nutempė pirmyn — prie sklypo gilumoje augusių medžių. Iki jų buvo ne daugiau kaip penkiasdešimt metrų, kurie Brigui pasirodė ilgesni už mylią.

Dabar visur tvyrojo ugnis ir dūmai. Įkaitęs oras plėšė plaučius.

— Reikia bėgti, Brigai. Kelkis! — ragino jį Vilis tempdamas paskui save tolyn nuo pamišusio iš įtūžio Deriko, nuo ugnies, ten, kur šmėžavo medžiai, kurių gaisras dar nepasiekė.— Derikas piktas! Viskas sudegs. Sudegs.

— Čia tai bent! — sukriokė Derikas.— Vienu šūviu du zuikius!

Vilis puolė ant žemės, patraukdamas paskui save Brigą. Šoną ėmė nepakenčiamai gelti. Vėl pokštelėjo šūvis, ir virš galvų prazvimbė kulka.

— Nagi! Greičiau! — Vilio akys atrodė suapvalėjusios iš baimės, kai jis beviltiškai mėgino padėti Brigui atsistoti. Iki medžių liko gal trisdešimt metrų. Jie dar galėjo išsigelbėti. Sukaupęs visą valią, Brigas prisivertė stotis. Derikas dar kartą iššovė — trūkčiojamai riktelėjęs Vilis griuvo kaip pakirstas.

— Ne! — Brigas pasisuko, priemenėje mirguliuojančiame liepsnojančio namo fone siūbavo tamsus šešėlis — Derikas.

— Pakentėk,— kreipėsi Brigas į Vilį, kuriam iš žaizdos plūdo kraujas.— Laikykis!

Brigas prilaikė Vilio galvą, ir šis plačiai atsimerkęs žiūrėjo į tamsų dangų; kraujas jau sunkėsi jam iš burnos, iš nosies.

— Brigai. . .— sušnibždėjo jis.

— Tylėk, nekalbėk. . .

— Broli. . . Gerai.

— Taip, taip. Gerai.

— Ji padegė. . .

Ką jis čia šneka? Kesidė? Negali būti!

— Vili. . .

— Felisitė. . . Ji sudegino Andžę. Sudegino Čeizą. Sudegino tave. . .

— Ne Vili, tu pats nesupranti, ką kalbi.— Brigas savo ausimis netikėjo.— Tau negalima kalbėti. Pakentėk. Greitai tau padės. Kas tau? Ne! . .

Iš Vilio krūtinės ištrūko keistas kliuksintis garsas, jis pabalino akis.

— Ne! — Brigas ir toliau prilaikė Vilio galvą, nenorėdamas pripažinti to, kas baisiausia. Jis įsmeigė nuostabos kupiną žvilgsnį į negera pranašaujančias aukštybes, tarsi iš ten būtų atėjusi ši baisi nelaimė, kuri sunaikino brolio namus ir dabar nusineša Vilio gyvybę. O kai vėl pažiūrėjo į raudoną pašvaistę, jo akyse degė įtūžis ir keršto troškimas.

— Prisiekiu, Vili, aš jį nudėsiu. Aš privalau jį nudėti! . .

Kosulio dusinamas, užspaudęs delnu kraujuojančią žaizdą šone, Brigas pamėgino stotis. Vaiduokliška ir viskam abejinga Deriko figūra vis dar šmėžavo priemenėje; jis tarsi nepastebėjo, kad liepsna pasiekė patį stogo šelmenį, nejautė nuodingų dūmų, negirdėjo, kaip aplinkui šnypštė ir sproginėjo stiklas; nematė orą skrodžiančių ugnies purslų. Medžiai įsižiebdavo kaip degtukai; ugnis godžiai rijo viską pakeliui. Kažkur visai greta sukaukė sirena, kuriai kimiai atsiliepė automobilių signalai.

Atvyko gaisrininkų komanda.

Bet buvo jau per vėlu.

Derikas nulipo laiptais ir nukreipė vinčesterio vamzdį Brigui į krūtinę.

— Makenzi, manau, kad tau pats laikas dangintis tiesiai į pragarą.— Jo pozoje nebuvo nė kruopelytės baimės, priešingai — kažkoks paikas bravūriškumas.— Ir man malonu pranešti tau, kad ne kas nors kitas, o aš tave nusiųsiu.

— Tiktai aš pasiimsiu tave drauge, kraugery! — suriaumojo Brigas ir nepaisydamas skausmo šoko artyn.

Žviegė padangos. Pasigirdo kažkieno balsai.

— Ei, jūs ten!

— Liaukitės!

— Kas gi čia darosi, galų gale? Oho, nagi jis su patranka!

Derikas nuspaudė gaiduką.

Bet tą pačią akimirką baisus sprogimas sukrėtė orą. Abu išmetė aukštyn sprogimo banga: žemės nebebuvo po kojomis. Į dangų šūstelėjo ugnies stulpas, ir debesys prasiskyrė, apipildami žemę nuolaužų kruša.

Brigas suprato mirštąs, iš peršauto šono tekėjo karštas ir lipnus kraujas, jam trūko oro. Jo ranka nesąmoningai siekė kaklo, bergždžiai stengdamasi užčiuopti grandinėlę su medalionu, nešiotą tiek metų.

— Keside, — sušvokštė jis. — Keside, mieloji, atleisk. . .— Jis užsimerkė, ir jos paveikslas išryškėjo tamsoje.— Aš myliu. Aš visada mylėjau tave. . .

Kesidė sustabdė „džipą" greta gaisrinės mašinos ir siaubo apimta įsistebeilijo į liepsnose skendintį namą; išvydo liepsnos nušviestą Brigą, Deriką, spaudžiantį rankose šautuvą. . .

— Nedrįsk! — suriko ji, ir baisi sprogimo banga bloškė ją atgal. Bet ji spėjo pastebėti, kaip ta pati banga nusviedė Brigą po sena obelimi.

— Brigai! Ne!

— Ledi! Atgal!

Nepaisydama gaisrininkų šauksmų, ji nubėgo prie bejausmio ant žemės išdrikusio Brigo kūno ir išgirdo — net per sirenos kaukimą — paskutinius žodžius iš jo lūpų.

— Aš myliu tave, Brigai! — ji suklupo ant kelių, apglėbė rankomis jo galvą ir prispaudusi prie krūtinės priglaudė lūpas prie bežadžių lūpų, tarsi būtų norėjusi įkvėp-

ti jam gyvybę.— Aš irgi myliu tave. Visą gyvenimą mylėjau tiktai tave. Tu negali mirti. Tu nedrįsi!

Jos balsą užgožė sirenų kauksmas ir automobilių riaumojimas, vienas iš jų sustojo per pusmetrį nuo jos. Glausdama Brigo kūną prie savęs, ji su ašaromis akyse meldėsi, kad jis liktų gyvas, kartojo mylėsianti jį iki mirties. Ją smaugė neviltis ir baimė.

— Aš myliu tave. Myliu labiau už gyvenimą!

Aplinkui bėgiojo kažkokie žmonės. Gaisrininkai, gelbėtojai, policininkai, nežinia iš kur atsiradusios moterys, tarp kurių — ir Felisitė. Ji lakstė kaip furija ir maldavo išgelbėti josios Deriką.

— Aš nenorėjau! — paklaikusi iš sielvarto aimanavo jinai plėšdamasi iš gaisrininko, kuris mėgino sulaikyti ją.— Aš nenorėjau jo žudyti! Tiktai ne Deriką. Tai Brigas nusipelnė mirties. Kaip nusipelnė jos ir Andžė! Maldauju, kas nors išgelbėkit jį!

— Stovėkite čia. Pakvieskit kas nors policininkus. Jos vyras. . .

— Atrodo, jam viskas baigta.

— Ne! Jis negalėjo numirti! Negalėjo! Aš nenorėjau! Dieve, ką aš padariau? — raudojo Felisitė. — Padėkite jam. . . Jis. . .

Gaisrininkų viršininkas nekreipė dėmesio į jos rypavimą.

— Prijunkite prie vandens kitą mašiną ir laistykit garažą. Iš trečios — namą. . . Kas čia per velniava? Iš kur atsirado tas šuo?

— Buvo uždarytas garaže — matyt, kažkas užmigdė arba. . .

— Turite teisę neatsakinėti į klausimus. . .

Žodžiai, atsimušę aptemusioje Kesidės sąmonėje ir netekę jokios prasmės, transformavosi į kažkokius išpūstus, perdėtus vaizdus; o kiti garsai — variklių burzgimas, šuns amsėjimas, žmonių šūkčiojimai — susiliejo drauge su gaisro riaumojimu į ištisinę kakofoniją, iš kurios atsirado tas pabaisiško košmaro pojūtis,— taip ji žiūrėjo į visa, kas dedasi aplinkui, glausdama prie savęs apsunkusį Brigo kūną — Brigo, kurį ji taip beprotiškai mylėjo ir kurį pametė. . . Ji lyg suakmenėjo.

— Paklausykit.— Kažkas uždėjo ranką jai ant peties.— Nagi, pažiūrėkim, kas jam.

Lėtai pakėlusi akis, Kesidė išvydo priešais stovintį T.Džoną, žmogų, kurį ji ilgai laikė pikčiausiu savo priešu.

— Maldauju, išgelbėkit jį. .. Aš. . .

— Atvažiavo greitoji. Gydytojai padarys viską, ką galės.

— Aš. . . myliu jį.

— Aš jus suprantu. . .

— Jis. . . tai. . .

— Aš jau viską žinau. O dabar reikia paskubėti — kuo greičiau nuvežti jį į ligoninę.

Ji prisivertė atsistoti ir nejausdama nei savo kojų, nei kūno lyg pakerėta stebėjo, kaip Brigą guldo ant neštuvų ir neša į greitosios pagalbos automobilį.

— Ją ištiko šokas,— lyg per sapną išgirdo ji.— Jai pačiai reikia gydytojo.

Bet Kesidė atstūmė kažkieno gailestingai pasiūlytą ranką ir nieko aplinkui nematydama nuėjo paskui neštuvus — klupdama už nutiestų guminių žarnų, užkliudydama žmones, kurie be paliovos pumpavo vandenį, laikydami rankose brandspoitus, laistė tai, kas liko iš namų, kuriuos jai buvo pastatęs Čeizas. Ji privalo būti greta Brigo, nes gal daugiau niekada jo nebepamatys. Greitoji, įjungusi sireną, pajudėjo iš vietos. Kesidė paėmė Brigą už rankos, sunerdama pirštus su jo pirštais. Nepajėgdama sulaikyti ašarų, ji žvelgė į jį, koneveikdama save dėl to, kad negali iš naujo pradėti šios dienos.

— Prašau tavęs, Brigai. Atsibusk. Aš negaliu pasilikti be tavo meilės.

Bet jis nė nekrustelėjo; tvarstis permirko krauju, kraujas sukrešėjo ir ant veido — ta vieta, kuria jis trenkėsi į asfaltą.

Jos skruostais sruvo ašaros. Nejaugi jie negali važiuoti greičiau?

— Aš myliu, myliu tave, ar girdi? Nedrįsk numirti, Brigai Makenzi.— Jai užgniaužė kvapą.— Prisiekiu Dievu! Jei tu numirsi, aš niekada tau neatleisiu to!

Jis sukrutino lūpas. Vos pastebimai — bet tai nesvarbu. Vokai virptelėjo, ir jis atsimerkė — jis žiūrėjo į ją.

— Nemirsiu. Nė nesitikėk, Kese,— vien lūpomis sušnibždėjo jis.

— Brigai! — širdis vos neiššoko jai iš krūtinės.

Jis silpnai spustelėjo jos ranką.

Apsipylusi ašaromis, ji pasilenkė ir lūpomis palietė šiurkštų jo skruostą.

— Nepalik manęs niekada! Girdi?

— Niekada,— vos girdimai ištarė jis.— Nuo šiol, mažyte, esame tik tu ir aš...

— Duodi žodį?

— Duodu.— Dar kurį laiką jis žiūrėjo į ją, paskui užsimerkė.

Epilogas

Markstydamasis nuo saulės, Brigas įkalė vinį ir staiga išgirdo privažiuojant automobilį. Bet tai nebuvo Kesidės „džipas" — būtų atpažinęs jį iš garso. Įsižiūrėjęs jis pamatė, kad automobilis iš šerifo žinybos. Užsikišęs plaktuką už diržo, jis išėjo pro pertvaroje paliktą angą, kur netrukus turėjo atsirasti durys.

Iš automobilio išlipo T. Džonas. Brigas įsitempė. Jis niekaip negalėjo atsikratyti nepasitikėjimo valdžios žmonėmis. Gyvenimas išmokė jį per daug nepasikliauti uniformuotais žmonėmis. Lentų klojinniu, permestu per drenažo duobę aplink pamatus, Vilsonas įėjo į namą — namą, kurį Brigas statė Kesidei.

— Maniau, kad jums gal bus įdomu pasižiūrėti...— Vilsonas atkišo Brigui kažkokį voką ir smalsiai apžvelgė kapitalines sienas, iškilusias toje vietoje, kur kadaise stovėjo senas Sanės furgonas. Ant pjuvenomis iškreiktų grindų mėtėsi vinys; stogas buvo beveik baigtas, ir mediena kvepėjo ką tik nuobliuotos gegnės.

— O kas čia?

— Pažiūrėkit patys. Jei norite, galit grąžinti teisėtiems savininkams.

Brigas atplėšė voką, jame buvo du čekiai — kiekvienas po šimtą tūkstančių dolerių,— išrašyti T.Dž. Vilsono vardu. Vienas — nuo Rekso. Kitas — nuo teisėjo Koldvelo.

— Kyšys?

T.Džonas gūžtelėjo pečiais:

— Galima ir taip sakyti.

Tuo metu parvažiavo Kesidė. Kiekvieną kartą, ją pamatęs, Brigas negalėdavo sulaikyti laimingos šypsenos. Įdegusi, liekna — iš jos figūros kol kas neįmanoma atspėti, kad ji laukiasi kūdikio. Jų kūdikio! Ji priėjo prie vyrų, pakeliui palikusi popierinį paketą vestibiulyje — arba toje vietoje, kuri netrukus pavirs vestibiuliu.

Brigas parodė jai čekius.

— Man pasakė,— tarė T.Džonas,— kad galiu panaudoti pinigus iškeldamas savo kandidatūrą per rinkimus arba pataupoti juos iki pensijos. Žodžiu. kaip norėsiu. Bet rinkiminės kampanijos išlaidas padengs apygardos administracija, o į pensiją aš kol kas lyg ir nesirengiu. Nuo to laiko, kai užbaigiau padegimų ir žmogžudysčių bylą, mane pavertė kažkokia vietos įžymybe. Įsivaizduojat?

Kesidė visiškai nesistebėdama žvilgtelėjo į čekius ir pasiūlė T.Džonui alaus.

— Aš tarnyboj.

— Nagi, juk pietų metas,— pasakė ji.— Jūsų nuopelnus verta atšvęsti.

— Teisingai.

— O čia kas? — paklausė Brigas, rodydamas į videokasetę.

— Pornografinis filmas. Pagrindinį vaidmenį atlieka Derikas Biukenenas.

— Nieko sau! — Kesidė sunkiai atsiduso.— Ir ką jūs ketinat daryti su juo?

— Atiduosiu Teisėjui. Jis prašė. Kadangi Felisitė kalėjime, o Deriko nebėra, jis nori sunaikinti visas esamas kopijas. Mes jau pateikėme jas pagaminusiai moteriai kaltinimą bandymu šantažuoti, bet Teisėjas būgštauja, kad dalis kopijų kur nors dar mėtosi, o jis nenorėtų, kad jas pamatytų jo anūkės.

— Neduok Dieve! Jos šaunuolės,— šiek tiek patylėjusi pastebėjo Kesidė.— Andžela draugauja su geru vaikinu, o Lina tiek daug skaito. Aš pasiūliau jai gyventi pas mus, bet manau, kad jai nebloga ir pas Koldvelus.— Atsidususi ji pridūrė: — Lina svajoja, kad jos mama greit grįš į namus...

— Tuo aš abejoju,— atsakė T.Džonas.— Jos advokatas puikus, bet jai pateikti per daug rimti kaltinimai...

Tyrimo rezultatai išties buvo pritrenkianys. Viskas liudijo Felisiės nenaudai. Apie padegamąją įrangą ji perskaitė iš miesto bibliotekos knygų. Tuomet, prieš daug metų, nenorėdama užleisti Derikui jo sesers, ji ryžosi nužudyti Andžę ir Brigą, kai jie bus kartu. Taip sadistiškai ji norėjo įrodyti savo jaunikiui, kad Andžė jam neištikima. Bet likimas surikiavo kitaip, ir antra auka tapo Džedas.

Nors ir sunku buvo Kesidei galvoti apie tai, bet ji galėjo suprasti, jog nepavykus sugundyti Brigo Andžė ėmė beviltiškai ieškoti kito vaikino, kurį galėtų pavadinti savo kūdikio tėvu. Pasipainiojo Džedas, kuriam paprasčiausiai nepasisekė ir jis atsidūrė nelemtoje vietoje nelemtą valandą. O po daugelio metų — tokią išvadą padarė tardytojai — Felisitė mėgino atsikratyti Čeizo, kartu sunaikinti visus buhalterinius kompanijos dokumentus, tikėdamasi nuslėpti tai, jog Derikas išeikvojo korporacijos pinigus. Ji nieko nežinojo apie Brigą, nežinojo, su kuo Čeizas ketino susitikti tą naktį. Bet Čeizas, kaip ji manė, liko gyvas. Kad užbaigtų tai, ką pradėjo, liko tik griebtis trečio gaisro. Supratusi, kad Čeizas — iš tikrųjų Brigas, ji neatsisakė savo kėslų. Felisitė pagrįstai manė, kad broliai Makenziai nusineštų į kapus nešvarias Deriko paslaptis...

— Bijau, kad Felisitė negreit išeis į laisvę,— tęsė T.Džonas.— Tiesa, mes areštavome tą Lorną drauge su buvusiu vyru. Jie vertėsi narkotikais, todėl, manau, mielai atiduos kitas videoįrašo kopijas, kad būtų sušvelninta bausmė. Teisėjui nereikia nerimauti — jis gali ramiai auklėti anūkes.

Brigas siurbtelėjo alaus; jis maloniai gaivino. Buvo spalio vidurys, bet labai karšta. Lapai ėmė kristi, ir Brigas skubėjo užbaigti statybą ik žiemos. Tiesa, stogas beveik baigtas, lietus ir vėjas nebebaisūs.

Galvodamas apie Felisitę, jis nesiliovė stebėtis. Niekada per daug nepasitikėjo ta moterimi, bet niekada nemanė, kad ji galėtų taip pasielgti. Gal todėl, kad iš šalies žiūrint ji visada atrodė tik avelė, paklūstanti Deriko

valiai. Brigas apsiriko; jis negalėjo įsivaizduoti, kad ji ryžtųsi viskam, neleisdama siekti to, kas priklauso jai vienai. Kaip moteris, kurią vyras sutrypė su purvais, galėjo ryžtis žmogžudystei, turėdama vieinintelį tikslą — išsaugoti santuoką su tuo žmogumi? Beprotystė!

— Kaip jūsų motutė? — atsargiai paklausė T.Džonas Brigą, kol Kesidė atidarinėjo atšaldytos arbatos butelį.

— Ji gyvens čia.

— Su jumis? — T.Džonas nustebęs kilstelėjo antakius.

— Svečių namelyje. Mes jį pastatysim štai ten, matote? — Brigas mostelėjo ranka rodydama į kitą upelio pusę, kur jau buvo matyti išrausta pamatų duobė.

T.Džonas pakėlė prie lūpų savo alaus skardinę.

— Ar esate įsitikinęs, kad jai čia bus geriau negu klinikoje?

— Tikiuosi,— burbtelėjo Brigas.— Mama labai sielojasi dėl Čeizo mirties, bet juk ji tiki visokiais spiritizmo triukais. Atrodo, kad ji rimtai tikisi susitikti jį kitame gyvenime. Be to, ji turi Badį. Rūpinsis juo, kai jis išeis iš ligoninės.

— Jį tiesiog sugrąžino iš anapusinio gyvenimo. Jis tikrai po laiminga žvaigžde gimęs,— nusišypsojo Kesidė.— Tiesa, tą galima pasakyti apie mus visus. . .

— Dėkui Dievui.— Brigas išsiblaškęs pasikrapštė smakrą.— Be to, mama nori būti arčiau Rekso.— Dabar, kai Dena paliko jį. . .

Kesidė susibraukė delnu išsitaršiusius plaukus.

— Mama įsitikinusi, kad tarp jo ir Andžės kažkas buvo. Taip ir neįstengėme jos perkalbėti.

— Dievuliau,— sumurmėjo Vilsonas.

— Sklandė tokios šnekos,— pastebėjo Brigas.

— Jis dievagojosi niekada nė pirštu jos nepalietęs, ir Sanė mano, jog taip ir yra,— mūru už jį stoja.— Kesidė susimąsčiusi įsistebeilijo į tolimas kalvas. Ji dar ne visai atsigavo po patirto dvasinio sukrėtimo, dar nesusitaikė su mintimi, kad jos tėvai išsiskyrė, nors visada žinojo, kad jų santuoka niekada nebuvo tvirta. Kesidė tiktai tikėjosi, kad dabar, kai tarp jų nebestovės Andžės šmėkla, jie abu ras ramybę ir bus bent kiek laimingesni.— Aš netikiu, kad tėtė būtų lietęs Andžę. . . turėdamas kokių

nors kėslų. Šiaip ar taip, tokių dalykų aš nepamenu. Vienintelė moteris, kurią jis iš tikrųjų mylėjo, buvo Lukrecija. Tiesiog kartais jis matydavo Andžėje tikrą jos motinos atvaizdą, tačiau ne tiek, kad nusmuktų iki...— Ji net negalėjo ištarti to žodžio. *Kraujomaiša.* Kokia šlykštynė. Bet jei kas nors būtų atsitikę, ji tikriausiai būtų sužinojusi. Tiesa, juk ji nenutuokė apie Deriko ir Andžės ryšį. Pagalvojus apie netikrus savo brolį ir seserį, Kesidę apėmė šleikštulys, ir ji godžiai ėmė gerti arbatą iš butelio. Dabar ją dažnai pykindavo, tiesa, tai buvo normalu jos būklės moteriai. Ji suprato: vyrai laukia, kad ji dar ką nors pasakytų.— Kagi, tėtė buvo toks pat kaip visi kiti... Juk visi miesto vyrai iš galvos kraustėsi dėl Andžės.

— Tarkime, kad ne visi,— su niūria pašaipa atsiliepė Brigas.

— Gerai, ne visi, bet daugelis. Šiaip ar taip, bet mamai geriau būti Palm Springse — toliau nuo visų tų skandalų ir apkalbų. Ten niekas nė nenujaučia, kas atsitiko.

Brigas susiraukė.

— Manau, ji paprasčiausiai išsigando, kad mano mama ją nužiūrės.

— Na jau! — šiek tiek pasiraukiusi Kesidė ėmė juoktis.

Šerifo padėjėjas stebėjo juos plačiai šypsodamasis.

— Aš visai nekaltinčiau Denos. Sanė visiškai kitokia ir... kaip čia pasakius... tas jos talentas...

— ...Gali praversti būsimajam mūsų šerifui,— nutraukė jį Brigas,— jei tik jis klausys jos patarimų, o ne regs jai visokias pinkles.

— Hm-m.— T.Džonas vienu mauku baigė gerti alų ir sugniaužė skardinę saujoje.— Apie tai verta pagalvoti.

— Taigi taigi, galvokit.

— Na, ką gi, man metas.— T.Džonas mostelėjo jiems ranka ir nuėjo prie automobilio. Brigas, nesuprasdamas, ką daryti, žvilgtelėjo į du čekius ir videokasetę, kuriuos laikė rankoje. Kai šerifo padėjėjas išvažiavo, jis šelmiškai mirktelėjo žmonai. Jis vis dar negalėjo apsiprasti, kad ji perėmė jo pavardę — ponia Brig Makenzi,— ir taip pagalvojęs pasijuto kupinas pasididžiavimo.

Jie jau beveik išrinko vardą kūdikiui. Jei bus berniukas, pavadins Čeizu Viljamu Makenziu — arba tiesiog Badžiu. Mergytę šeimoje irgi visai įmanoma vadinti Bade. Tai bus tik trupinėlis jų dėkingumo Badžiui, kuris išgelbėjo Brigo gyvybę.

Sunkios dienos baigėsi. Žvelgdama į mėlynas vyro akis, Kesidė stengėsi negalvoti apie liūdnus dalykus. Jos veidą nušvietė šypsena.

— Žinai, esu šį tą sugalvojęs, — sušnibždėjo Brigas, švelniai prisitraukdamas ją prie savęs.

— Ką tu sakai? — jos akyse žaižaravo tos pačios auksinės kibirkštėlės, kurios užbūrė jį prieš daug daug metų.— Kas nors pavojinga?

— Suprantama.

— Ar reikės nusirengti?

— Greičiausiai, bet šiek tiek vėliau.— Jis paėmė ją už rankos ir nusivedė prie upelio, kuriame prieš daug metų vos nenuskendo Badis. Dabar, rudenį, upelis buvo visai išsekęs. Brigas sugrėbė pirštais į krūvą sausus lapus, šakas ir atsiklaupė. Viršuje jis padėjo du čekius po šimtą tūkstančių dolerių ir videokasetę, paskui apliejo tą statinį benzinu iš žiebtuvėlio.

— Ką tu darai?

— Deginu šiukšles.— Jis čirkštelėjo žiebtuvėliu ir prikišo prie laužo. Benzinas užsiliepsnojo — ugnis akimirksniu sunaikino čekius, o kasetė išsilydė nuo karščio. Jis užžėrė laužo liekanas sausa žeme, ir beregint neliko jokių pėdsakų. Nemalonus sudegusio plastiko kvapas išsisklaidė ore.

— Nejaugi tai, kas baisiausia, jau praėjo? .. Tiesa, širdį sugniauždavo, kai jis prisimindavo Čeizą, metus, praleistus šaltoje Aliaskoje. Bet dabar jis namie. Kartu su Keside. Visiems laikams. Nuo jo pečių tarsi nusirito didžiulė našta.

Jis atsistojo ir ryžtingai apkabino ją.

— Nagi žmona,— jis negalėjo iki valiai atsidžiaugti tuo jam nauju žodžiu,— ką sakysi — gal eitume į miegamąjį?

— Vargu ar tą patalpą galima vadinti miegamuoju.— Ji vylingai nužvelgė Brigą, paskui nebaigtą statyti pastatą,

kurioje vietoj atsuktų į upelį būsimų verandos durų žiojėjo skylė.

— Ar tave tai trikdo?

— O kaip tu manai? — juokdamasi paklausė ji.

Jis įsmeigė į ją tokį geidulingą žvilgsnį, kad ji sumišusi išraudo. Jis paėmė ją į glėbį ir nusinešė į vidų. Šiame name jie augins vaikus ir gyvens išdidžiai pakeltomis galvomis, nepaisydami plepalų apie praeitį. Jie ištvėrė, nes mylėjo vienas kitą, per kančias pasiekė savo laimę. Kitokio likimo jis ir netroško.

Jų lūpos susiliejo aistringai bučiuodamosi.

— Ar žinote, ponia, ką aš galvoju? — sušnibždėjo jis jai į ausį.— Aš manau, kad esu laimingiausias iš visų vyrų.

— Hm-m. Vadinasi, aš — laimingiausia moteris?

Jis šelmiškai nusišypsojo.

— Argi ne taip?

Laiza Džekson

Aistrų našta

Romanas

Vertė Ona Giedrikaitė

SL 1329. 1998 01 16. 13,5 apsk. l. l. Užsakymas 1139. Išleido Rosma, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius. Spausdino Poligrafinių paslaugų įmonė, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius. Kaina sutartinė

Aistra – ko gero, taip tiksliausiai galima apibūdinti jausmą, kuris valdo šios garsios Amerikos rašytojos Laizos Džekson romano veikėjus. Kartais aistrų našta verčia juos neapgalvotai, netgi pražūtingai elgtis... Užuojauta jiems, įtemptas vis naujų įdomaus siužeto posūkių laukimas leidžia skaitytojui smalsiai sekti visas pasakojimo peripetijas.

Kaip ir kiti Laizos Džekson kūriniai, romanas „Aistrų našta" skaitomas su neblėstančiu dėmesiu.

ISBN 9986-00-213-3